

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

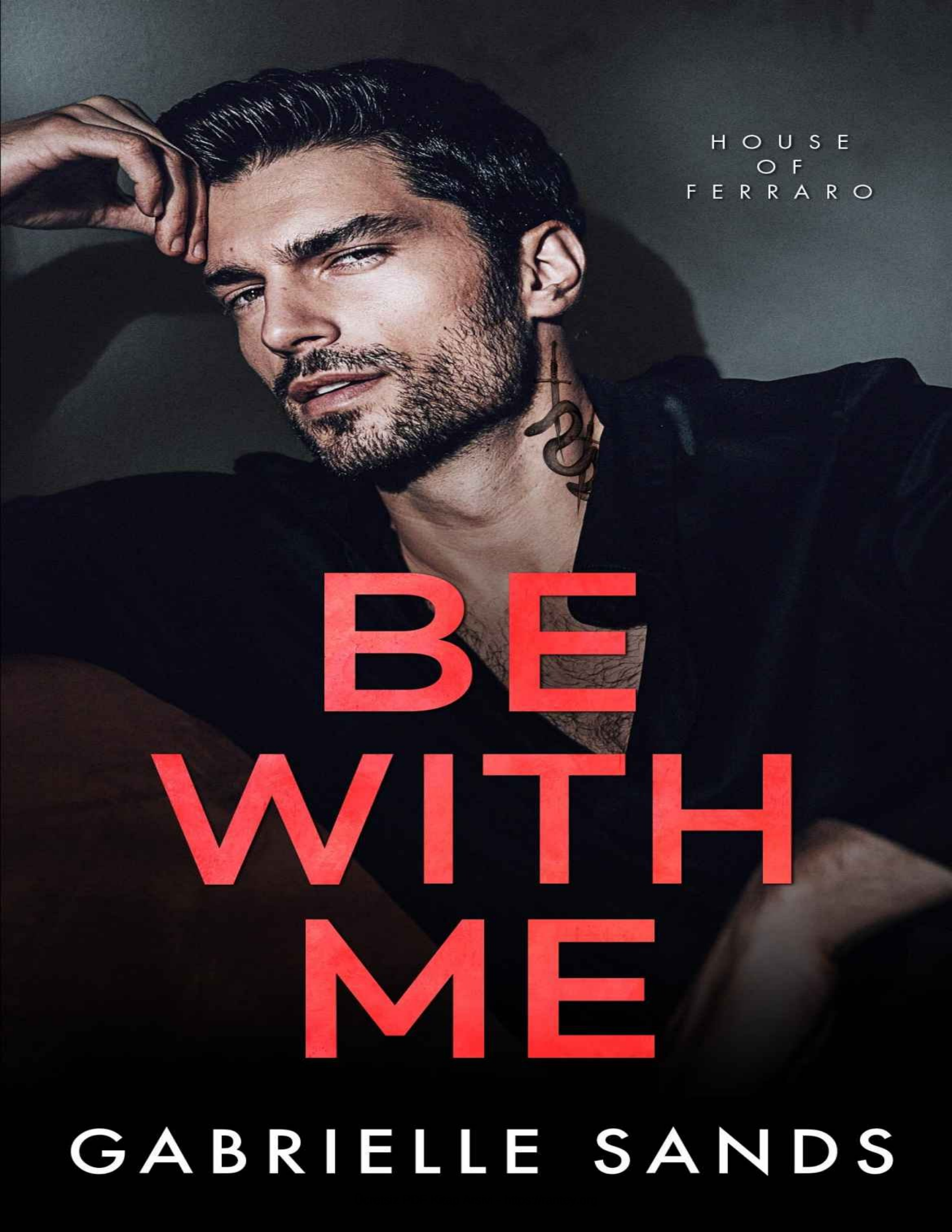
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOUSE
OF
FERRARO

BE
WITH
ME

GABRIELLE SANDS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

H O U S E O F F E R R A R O

BE
WITH
ME

GABRIELLE SANDS

YANIMDA OL

KARANLIK BİR MAFYA

ROMANTİZMİ FERRARO'NUN EVİ

GABRIELLE SANDS

GS

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın yetişkinlere yönelik grafik sahneler içerdiğini unutmayın.

Tetikleyici Uyarılar: cinsel içerik, şiddet, SA sayfasında (flashback, kadın kahramana değil)

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34
- Bölüm 35
- Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52 Sonsöz

Yazar Gabrielle Sands ile Soru-Cevap

Okuyucu Grubuna Katılın

Ayrıca Gabrielle Sands tarafından

OYUN LİSTESİ

"Okay" - Chase Atlantic
"Bury Me" - Friday Pilots Club
"PERFuMITO NUEVO" - Bad Bunny, RaiNao
"touchin' me" - Chandler Leighton "Espresso" -
Sabrina Carpenter
"Call Me By Your Name" - Sophie Castillo "Kiss
Me Slow" - Vanés
"Goodbye" - Sophie Castillo
"Revolving door" - Tate McRae
"Cherry Red" - Vanés
"Test Sürüşü" - Artemas "Adımı
Çığlık At" - Thomas LaRosa
"Hardcore Romance" - Beach Weather, Ari Abdul "How
could you love somebody like me?" - Artemas
"DEVOTION" - KiNG MALA

Çok fazla şey verip çok az şey isteyen tüm kızlara- sizi elinde tutmak için dünyayı yakarken size bencil olmanızı söyleyen kötü adamı tercih etmenize şaşmamalı.

BÖLÜM 1

MIA

En iyi arkadaşımın nişan partisi bugündü ve ben davet edilmedim.

Bunu ancak beş dakika kadar önce telefonuma şaşırtıcı bir mesaj sayesinde öğrendim. Gönderen tarafından silinip kaybolmadan önce üç kez okumayı başarmıştım.

Belli ki Fabi bunu bana göndermek istememişti.

Ekranıma yapışmış olmasaydım, kişisel stil müşterilerimden biriyle bir provayı yeniden planlamaya çalışıyor olmasaydım, bunu kaçırabilirdim. Bunun yerine, kelimeler sanki kalıcı mürekkeple yazılmış gibi hafızama kazındı.

"Ne kadar ? Cosimo nişan öncesi fotoğraf çekimimiz için daha yeni geldi ve ben şimdiden kendimi vurmak istiyorum. Duygusal destek gerekli. Bu arada, adresi uygulamaya yazdığınızda sizi yanlış yere götürebilir. İşte tam yeri gösteren pin."

Pardon, ne dedin? Nişan partisi mi? Fabi bana

nişanlı *olduğunu* bile söylememişti.

"Hazır mısın?" Jenny sordu, sesi zar zor kesiliyordu
Kalabalık *Morales belediye başkanlığına* diye slogan *atıyor!*
Başkan Morales!

"Uh-huh." İğneyi yakınlaştırırken avuçlarım telefona yapışmıştı.

Scarsdale'deydi. Fabi'nin kardeşinin yaşadığı yer değil miydi orası? Buradan oraya gitmek yarım saat sürerdi. Babamın mitinginin sonuna kadar kalmam planlanmıştı ama buna imkân yoktu. Konuşmamı bitirir bitirmez buradan gidecektim. Fabi ve benim konuşmamız gerekiyordu. Yüz yüze.

"Biraz kızarmış görünüyorsun," dedi Jenny.

"İyiyim," diye yalan söyledim, bu mesajı ve ima ettiklerini anlamaya çalışırken zihnim endişe verici bir hızla dönmüyormuş gibi davrandım. Fabi ve ben en iyi arkadaştık. Neden nişanlandığını *benden* saklasın ki?

Cosimo ile nişanlı. Gizemli uzun mesafe erkek arkadaşıyla. Ondan ilk kez bahsettikten sadece birkaç hafta sonra Fabi bombayı patlatmıştı. Cenevre'deki BM'de hayalini kurduğu işi bırakıyor ve ona daha yakın olmak için New York'a geri dönüyordu. Daha yeni tanıştığı bir adama. Bana hakkında tek kelime bile etmediği bir adam.

Her iyi arkadaş gibi ben de sorular sordum. sürü soru. Bu büyük kararı gerçekten enine boyuna düşündüğünden emin olmak istedim.

İyiydi, Mia. Muhtemelen desteklemiyormuş gibi göründün. Belki de onu terk etmişsindir.

Dudaklarımı birbirine doladım. Öyle mi ? muydu?

New York'a döneli üç hafta olmuştu ve her zaman yeniden aynı şehirde yaşamayı hayal etmiş olmamıza rağmen birbirimizi hâlâ görmemiştik.

Bir sürü bahanemiz vardı, ikimiz de delicesine meşguldük. O yeniden yerleşmekle, ben de kampanyanın bitmek bilmeyen talepleriyle.

Ama ya sadece benden kaçıyorsa?

Saçmalık.

Isı ensemde yukarı doğru süzüldü. Bu bir kâbustu. İnsanları üzmemekten nefret ederdim. Özellikle de bana en yakın olanları.

"Beni bu büyük kentin belediye başkanı olarak seçerseniz, bu kentin başına bela olan organize suç ailelerini ortadan kaldıracığıma söz veriyorum.

toplumumuz çok uzun zamandır." Babamın sesi hoparlörlerden o kadar yüksek çıkıyordu ki göğsümün içinde titreştiğini hissedebiliyordum.

Sahneye baktım ve nefes verdim. Neredeyse benim sıram gelmişti. Şu anda oraya çıkmak istemiyordum -nadiren çıkardım- ama konuşmamı atlamak da bir seçenek değildi. Erken çıkmak istediğimde Jenny zaten beni azarlayacaktı. Babamın asistanlarından biriydi. Fiili patronum olarak takvimimi o kontrol ediyordu.

Babam ellerini kürsüye vurdu. "Kanunsuz gangsterler ve yandaşları parmaklıklar ardına konulacak."

Kalabalığın arasından biri "Onları sokaklarımızdan çıkarın!" diye bağırdı.

"New York'u çocuklarımız için daha güvenli bir yer haline getireceğiz. Bu benim size sözüm ve ben sözümün eriyim."

Babam güçlü bir hatipti. Dinleyicilerini nasıl esir alacağını, retorığı ve karizmasıyla onları nasıl kazanacağını bilirdi.

Ben mi? Pek değil. Arka planda kalmayı tercih ettim. Diğer insanların parlamasına izin vermeyi.

Bu yıl spot ışıklarının altına itilmek hiç eğlenceli olmamıştı. Ama benim yerimi alabilecek başka kimse yoktu. Üvey annem de burada olmak isterdi, teoride. Ama felç geçirdiğinden beri bu şekilde insan içine çıkamayacak kadar utangaçtı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Babam seyirciye gülümsedi. "Şimdi, sahneye getirmek istediğim özel bir konuğum var. Benim güzel, yetenekli kızım Mia. Ona hoş geldin dememe yardım eder misiniz?"

Kalabalık alkışlarla patladı ve Jenny sırtımı dürttü. "Sadece teleprompter'ı oku," diye fısıldadı, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

O teleprompter tam anlamıyla benim can simidimdi. O olmasaydı, herkesin önünde saçmalıyor olurdum, özellikle de şu anda hiç hazır olmadığım ve odaklanamadığım bir anda.

Derin bir nefes aldım ve hemen konuya girdim. Babam New York'ta Fransız bir anne ve Meksikalı bir babanın çocuğu olarak dünyaya gelmiş. On iki yaşındayken ağabeyini - amcamı- bir çatışmada kaybetmiş, Ferraro ailesinin savaşan iki grubunun çapraz ateşi arasında kalmış.

Masum bir seyirci. Yanlış yer, yanlış zaman.

Büyükbabam öldükten sonra aile işini babam devraldı. Ama her zaman bu şehri, başka hiç kimsenin ailemizin çektiği acıları çekmeyeceği bir yer haline getirmeyi hayal etti. Bu yüzden elli beş yaşındayken işi sattı ve belediye başkanlığına aday olmaya karar verdi; adalet, güvenlik ve umut için mücadele ederek kardeşinin anısını onurlandırmak istiyordu.

Kelimeleri ezbere okudum ama kalbim buna el vermedi. Fabi'yi ve ona borçlu olduğumu düşünmeye başladığım özrü edemiyordum.

Bitirdiğimde babam sahneye döndü ve beni kucakladı. "Harikaydın, *tatlım*."

Ben de onu sıktım. "Seni seviyorum baba."

Geri çekildi ve bir sonraki konuğunu karşılamak üzere kürsüye dönmeden önce bana gülümsedi.

O da karşılık vermedi.

Sadece dikkati dağınık.

İçimdeki o kırılgan, muhtaç hissi bir kenara ittim ve sahneden Jenny'nin durduğu yere doğru yürüdüm. Fabi'yle olan durum beni fazlasıyla hassaslaştırıyordu.

Jenny kolumu okşayarak "Aferin," dedi. "Gitmem gerekiyor," dedim ona.

Ona kimlik uzattığımda kaşları çatıldı. "Gitmek mi? Nereye? Yediye kadar dolusun."

"Biliyorum. Ama önemli bir şeyim var. Ve artık bana burada ihtiyacın yok, gerçekten."

"Bu kadar önemli olan ne?"

"Arkadaşımın nişan partisi." Çantamı aldım ve omzuma attım.

Kaşlarını çatı. "Bu senin takviminde yok."

İnanın bana, farkındayım. "Ben Özür dilerim. I
Yapma. Biliyorum ama
eklemeyi tamamen unuttum."

"Hangi arkadaş?"

"Fabi Castellano."

Jenny iç çekti, sinirlenmiş görünüyordu. "Peki. Sadece bunun bir daha olmasına izin verme, tamam mı? Sıkı çalıştığımızı biliyorsun. Bir dahaki sefere bana haber ver."

"Yapacağım."

Mekândan aceleyle çıktım ve bir taksi çağırdım. Kapıyı çekiştirerek açıp arka koltuğa tırmanırken ılık, Ağustos sonu esintisi saç tellerimi çekiştiriyordu.

Taksi Manhattan'da ilerliyor, şoför önünü kesen arabalara sabırsızca korna çalıyor, intihara meyilli motorcular etrafımızdan dolanıyordu.

Gözlerimi kapattım ve şakaklarıma masaj yaptım.

Görünüşe göre orada istenmediğim halde böyle bir şeye katılmak biraz çılgıncaydı ama Fabi bana kızgınsa neden benimle bu konuda konuşmamıştı? Söylediğim bir şeye karşılık olarak nişanını gizli tutmak büyük bir aşırı tepki gibi görünüyordu. Hiç mantıklı gelmedi.

Peki ya Nina ve Zo? Fabi onlara bundan bahsetmiş olmalı. Peki neden bana bir şey söylemediler?

Dördümüzün birbirimizden sakladığı bir şey yoktu. En azından ben öyle sanıyordum.

Yirmi dakika sonra bir mahalleye giriyorduk. Burası zengin bir bölgeydi, geniş mülkler ve büyük evlerle doluydu - tam da Fabi'nin ailesinin yaşamasını beklediğim türden bir yer.

Onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama Fabi, Nina, Zo ve benim tanıştığımız İsviçre'deki yatılı okul Valais Akademisi'nin yıllık ücreti yüz bin dolardı. Zo gibi tam burslu okuyan bir dâhi değilseniz, böyle bir eğitimi karşılayabilmek için ailenizin zengin olması gerekirdi.

Çift ön kapıyı çevreleyen heybetli beyaz sütunlara sahip Kolonyal tarzda büyük bir konağın önünde biten araba yoluna döndük.

Kapı açıldı, güvenlik kulübesi boştu. Taksi şoförü sanki birinin bizi durdurmasına fırsat vermek istercesine bir an durakladı, ama kimse görünmeyince kapıdan içeri girdi.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve bir mesaj attım.

Hey, konuşmamız lazım.

Fabi'nin tepkisi anında oldu.

100%. Gelecek pazartesi mi?

Aslında, dışarıdayım.

Ne????

Nereye?

Ona dış cephenin bir fotoğrafını gönderdim. Taksi şoförüne teşekkür ederek arabadan indim ve ön kapıya doğru ilerledim. Arka bahçeden müzik ve kahkahalar yükseliyordu; parti tüm hızıyla devam ediyor gibiydi.

Kendimi destekledim.

Bu biraz garip olacaktı ama olması gerekiyordu. Partisini mahvetmeye çalışmıyordum. Sadece arkadaşlığımızın bir yanlış anlaşılma yüzünden bozulmasına izin veremezdim.

Fabi ve ben artık ergen değildik. Her saat başı mesajlaşmıyorduk ya da okulda olduğu gibi yurtta haftalık yatıya kalmalar için bir araya gelmiyorduk. Ama üç hafta öncesine kadar yıllarını farklı kıtalarda yaşayarak geçirmiş yirmi beş yaşındaki iki genç için hâlâ yakındık. Gerçekten yakındık.

Bundan emin misin? Belki de onun için düşündüğünden daha az şey ifade ediyorsundur.

Göğsüm sıkıştı. Hayır, oraya gitmeyecektim. Güvensizliğimin engin havuzuna parmağımı daldırırsam, bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Tek yapmayı planladığım, erkek arkadaşı -yani nişanlısı- hakkında şüpheli olduğum için özür dilemek ve sadece onu korumaya çalıştığımı açıklamaktı. Eğer aşık larsa ve hızlı hareket etmek istiyorlarsa, tamam. Yeter ki o mutlu olsun.

Beni dinledikten sonra hala burada istemiyorsa, giderim.

Yürüyüş yolunun yarısına gelmiştim ki-

"Mia! Bu da ne böyle?" Fabi evin yan tarafındaki patika boyunca koştu, topukları kaldırıma vuruyordu, kalın bukleleri çılgınca sallanıyordu, kokteyl elbisesi yumruklarının arasındaydı.

Acı içime işledi. Geldiğim için gerçekten bu kadar üzgün müydü? Açıklamak için ağzımı açtım-

"Bayan Messero," diye bir ses. "Her şey yolunda mı?"

Fabi benden birkaç adım ötede dondu kaldı, yüzünün rengi soldu. Yutkundu ve omzunun üzerinden kemerine telsiz takmış takım elbiseli bir adama baktı. Adam Fabi'nin indiği yolun sonunda duruyordu.

"Evet! Sadece eski bir arkadaşımı selamlıyorum!"

Hemen döneceğim." Bayan...Messero?

Fabi'nin bu değildi.

Huzursuzluk kök saldı, damarlarıma buz gibi yayıldı. Birdenbire bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Önemli bir şey.

"," dedi adam geri dönerek.

Tekrar bana döndü ve işaret parmağını dudaklarına götürerek güvenlik görevlisi gidene kadar sessiz kalmamı işaret .

Nabzım boynumun kenarına çarpıyordu. "Fabi, neler oluyor?"

"Burada olmamanız gerekiyordu. Bu adresi nasıl aldın?"

"Gönderdiğin mesajı gördüm."

O kapat onu Gözler, bakıyor acı çekti. "Kahretsin.
I umut etti yapmazdın."

Garip olan şey, sesinin kızgın çıkmamasıydı. Sesi
biraz korkmuş gibiydi.

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. "O adam sana neden yanlış
isimle hitap etti?"

Boğazı düğümlendi ama gözleri kapalı kaldı. "O . Benim soyadım
Castellano değil. Messero."

Kaşlarımı çattım. *Bekle, ama bu-*

"Kardeşim Rafaele Messero," dedi, sonunda bana bakarken sesi
titriyordu, "ve nişanlım Cosimo Ferraro."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü.

"Messero ve Ferraro," diye yineledim, beynim onun
söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken.

Fabi başını salladı.

Yutkundum. Sertçe. "Ailenin mafyayla ilişkisi var." "Hayır, Mia.

Benim ailem mafya."

BÖLÜM 2

MIA

Bu bir şaka olmalı.

Son derece üzücü. Korkunç derecede komik değil. Tahmin etmem gerekirse Zo'nun fikriydi. Asla kötü niyetli değildi, ama bazen işleri çok ileri götürüyordu.

Alternatifini anlamak benim için neredeyse imkânsızdı: Fabi'nin on yıldan fazla bir süredir bana ismi hakkında yalan söylemesi.

Onun kimliği.

nişanlısının kimliği.

Cosimo Ferraro ile evlenmeyecekti. İmkânı yok. O adam Ferraro aile imparatorluğunun varisiydi. Amcamın ölümünden sorumlu olan aile. Babamın suçla mücadelesinde en üstte olan aile.

Çok çılgıncaydı. "Bu bir şaka, değil mi?" Bir şey söylemek için yüzünü taradım.

"Keşke."

Sesindeki hafif çatlak. Parlak, yeşil gözleri. Alt dudağını kemirme şekli.

Kahretsin. Rol yapmakta *o kadar da* iyi değildi.

Elimi cilalı beyaz bir sütunun kenarına bastırdım. "Cidden bana bir mafya prensesi olduğunu mu söylüyorsun?" Rafaele Messero - Fabi'nin kardeşi olduğunu iddia ettiği adam - eyaletteki bir başka büyük mafya ailesinin lideriydi.

Fabi'nin gözleri elime kaydı. "Tanrım, Mia. Baygın mı hissediyorsun? ." Beni ön kapının yanındaki banka doğru çekti. "Sana söylemeden önce oturmanı istemeliydim. Düzgün düşünemiyorum."

Vücudumu yaklaşan bir krizin belirtileri için taradım. Mide bulantısı yok.

Isı parlaması yok.

Görüşümde karanlık noktalar yok.

Küçük bir rahatlama. Vazovagal senkop yaşamak için can sıkıcı bir durumdu ve şu anda ihtiyacım olan son şey kendiliğinden bilincimi kaybetmekti.

Çok fazla sorum vardı. "Bekle, yani-"

"Kahretsin," diye sözümü kesti Fabi, bakışları bir şeye kaydı. "Yukarı bakma. Orada bir kamera var. Seni görmelerine izin veremeyiz." Omuzlarına sardığı şalı çıkarıp bana doğru savurdu. "İşte, al bunu. Başına sar."

"Ne? Neden?"

"Çünkü babanın parmaklıklar ardına tıkmak istediği her bir kişi şu anda kardeşimin arka bahçesinde," diye fısıldadı ısrarla. "Morales ismi buralarda pek popüler sayılmaz. Kızının burada olduğunu öğrenirlerse nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsun?"

Midem dibe . Düşman bölgesindeydim.

Vay be. Bu partiye davet edilmemiş olmam çok daha anlamlı gelmeye başlamıştı.

Ellerim titreyerek şalı karıştırdım. Her şeyi yanlış anlamıştım. Ama nasıl doğru yapabilirdim ki?

Fabi'nin ailesi her zaman bir gizem olmuştı. Sadece aynı yatılı okula giden ikiz kız kardeşi Elena'yı tanıyordum ama onun da kendi arkadaş grubu vardı ve bizimle hiç takılmazdı. Valais Akademisi'ndeki ikizleri hiç kimse ziyaret etmemiştii ve bir erkek kardeşten de sadece belli belirsiz bahsediliyordu. Fabi'nin babasının birkaç yıl önce öldüğünü hatırladım. Babasının annesine kötü davrandığını söylemişti ama başka bir şey söylememiştii.

Onun ve Elena'nın aileleri hakkında bir şeyler sakladıklarından şüphelensem bile, *bundan* asla şüphelenmezdim.

"Bana ver." Şalı geri aldı, saçına sardı ve elini çantasına attı. Bir çift büyük boy güneş gözlüğü çıktı ve hemen yüzüme yerleştirdi. "Seni içeri götürmemiz gerek. Hemen. Bazı insanlar geç kalıyor ve her an gelebilirler. Kimsenin seni tanınması riskini göze alamayız. Ayakta durabilir misin?"

"Evet." Bu, genellikle bir nöbeti tetikleyen türden bir durumdu, ancak vücudum bana merhamet etmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

"Başınızı eğin, kimseye bakmayın ve Tanrı aşkına kameralara bakmayın. Bir tane üstünüzde, bir tane de lobide var. Hadi gidelim."

Fabi beni ön kapıdan içeri soktu, elini sıkıca sırtıma bastırdı. Evin içinde güçle yürüdük. Güller ve biraz da erkeksi kolonya kokuyordu. Bakışlarımı zeminde tuttum, bir odaya girip durduğumuzda bozulmamış mermerden parkeye, sonra pelüş mavi bir halıya dönüşmesini izledim.

Arkamdan bir kapı tıkırdayarak kapandı. "Artık çıkarabilirsin," dedi Fabi.

Şalımı ve gözlüklerimi çıkarıp sayvanlı yatağın üzerine attım. Arka bahçeye bakan küçük bir penceresi olan bir misafir odasındaydık.

Fabi hemen oraya koştu ve perdeleri kapattı. "Çok özür dilerim. Keşke bu şekilde öğrenmek zorunda kalmasaydın." Arkasını döndüğünde gözleri parlıyordu. "Son birkaç ay imkânsızdı Mia. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ne düşüneceğini bilmiyordum."

" başla," dedim sakın kalmaya çalışarak.

"Bekle." Çantasından vızıldayan bir telefon çıkardı ve kulağına götürdü. "Evet, gerçekten burada. Arka taraftan içeri girin, sağa dönün ve üçüncü kapıya kadar yürüyün. Biz bekliyor olacağız."

Telefonu kapatır kapatmaz kendini bana attı. "Tanrım, seni özledim. Seni o kadar çok özledim ki, tahmin bile edemezsin."

Sırtına birkaç geçici şaplak attım. Göğsümün içinde savaşıyor duygular birbiriyle mücadele ediyordu. İncinmiş, kafam karışmış ve biraz da korkmuştum. İçten bir yeniden birleşme için hazır değildim. Sadece gerçeği öğrenmek istiyordum.

"Lütfen neler olduğunu açıkla mısınız?"

Yüzündeki suçluluk ifadesiyle geri çekildi. "Yapacağım. Güven bana, yapacağım, eğer sen-"

Kapı açıldı ve Nina içeri girdi.

Acı öne doğru fırladı ve tüm bedenimi kapladı. Nina biliyordu ama tek kelime etmedi.

Nina'nın bakışları benimkilerle birleşti. Haftalar önce onun için seçtiğim omzu açık kırmızı elbiseyi giyiyordu. Bu ay katılacağı bir hayır galası için buna ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Bana yalan söyledin," diye suçladım, Fabi ile onun arasına bakarak. "İkiniz de."

Fabi'nin dudakları titredi. "Çok özür dilerim. Bunun bu kadar uzun sürmesini hiç istememiştim."

Nina avuçlarını kaldırarak, "Kızgın olduğumu biliyorum," dedi. "Ama bunu burada yapamayız. Seni dışarı çıkarmalıyız."

Göğsüm öfkeyle gerildi. "O mesajı aldığımdan beri son bir saatimi çıldırarak geçirdim. Nişanlı olduğumu bile bilmediğiniz bir arkadaşınızın nişan partisi verdiğini öğrendiğinizi düşünün. Fabi'yi üzecek bir şey yaptığımı düşündüm!"

"Ah, Mia," diye hıçkırdı Fabi. "Sorun sen değilsin. Sorun bende. Korkunç bir hata yaptım."

Nina içini çekti, komodinden bir kutu mendil aldı ve Fabi'nin ellerine tutuşturdu. "Ağlama. Makyajını mahvedeceksin." Sonra bana döndü. "Sana bir açıklama borçluyuz, yapmayacağız demiyorum. Ama dışarıda kimin olduğunu biliyorsun, değil mi?" Pencereyi işaret etti. "Birileri müstakbel gelinin nereye gittiğini merak etmeye başlayacak ve onu bulmak için çok beklemeyecekler."

Tanrım. Onu buldularsa beni de bulurlardı. Kampanyayla ilgili haberler sayesinde kolayca tanınabilirdim.

Soğuk bir korku beni sardı. Babamın güvenlik ekibinden aldığım birkaç güvenlik eğitimi, yanlışlıkla bir mafya partisine girdiğinizde ne yapmanız gerektiğini kesinlikle kapsamıyordu.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Nina'nın söyledikleri hoşuma gitmese de mantığına karşı çıkamazdım.

"Peki," dedim. "Sonra konuşuruz."

"Git, Fabi," diye emretti Nina. "Bunu ben hallederim."

Fabi yataktan eşyalarını aldı, bana son bir kez acıyla baktı ve odadan çıktı.

Nina'nın yüz ifadesi . "Sana bir taksi çağıracağım."

Yatağın kenarına oturdum. "Bir Uber daha hızlı olabilir."

"Burada olduğunuza dair dijital bir kayda ihtiyacımız yok," diye karşı çıktı ve çoktan aramaya başladı.

Haklıydı. O memurla konuşurken tırnağımı kemirdim. Sorular beni tırmalıyordu ve cevaplar için çok çaresizdim ama şu anda hiçbirini alamayacaktım.

Nina telefonu kapattı. "On beş dakika." Kapıya doğru ilerledi. "Taksi geldiğinde gelip seni alacağım."

"Nereye gidiyorsun?" Telaşla sordum.

"Ben etrafı edeceğim. Yolun açık olduğundan ve girişte kimsenin olmadığından emin olacağım."

Bundan hiç hoşlanmamıştım ama yine de başımı salladım. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Nina dışarı çıkmadan önce, "Ben dönene kadar olduğun yerde kal," dedi.

Etrafımı tanımak için odanın içinde dolaşırken derimin altındaki sinirler diken diken oldu. Perdeyi dışarıdaki partiyi görebileceğim kadar araladım. Arka bahçe şık takım elbiseler giymiş erkekler ve ışıltılı kokteyl elbiseleri giymiş kadınlarla doluydu, kahkahaları ve sohbetleri gece havasında sürükleniyordu.

Buradan çok sıradan görünüyorlardı.

Ama bu bir gösterişti, en azından babama göre. Mafya aileleri yıllarca itibarlarını temizlemeye çalışmış ve bir dereceye kadar da başarılı olmuşlardı. Birçoğu yasal işlere sahipti, hatta bazıları borsada işlem görüyordu. Ama babamın dediğine göre bu cilalı görünümün altında hâlâ acımasızlarmış. Hâlâ tehlikelilermiş. Sokakları uyuşturucuyla dolduran ve kendilerini herhangi bir yasal işin yapabileceğinden çok daha zengin yapan suçları düzenleyen aynı insanlar.

Yutkundum ve perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdim.

Nina'yı beklerken banyoyu kullanmak için süit odaya girdim. Lavaboda ellerimi yıkadım ve üzerinde *M* harfi olan bir kuruladım.

CRASH.

Kalbim kaburgalarıma çarptı. Donup kaldım, parmaklarım lavabonun kenarını kavradı, nefesim boğazımda düğümlendi.

Birisi odaya dalmıştı.

Ve dışarıdan gelen seslerin hiçbirini Nina'ya ait değildi.

BÖLÜM 3

MIA

"Sakin ol." Banyo kapısındaki aralıktan bir adamın derin sesi süzüldü. "Neyin var senin?"

"Bundan bıktım," dedi bir kadın, konuşması hafif bulanıktı. "Ona katlanamıyorum. Benimle konuşma şekline. Bana bakışına. Çiğnemesini dinlemek bile kafasında bir tabak kırma isteği uyandırıyor bende. Benden bu kadar."

Saçmalık.

Neden banyonun kapısını sonuna kadar kapatmadım?

Odanın diğer tarafına geçtiklerinde beni görebilecekleri beş inçlik bir boşluk vardı.

Kürek kemiklerim soğuk fayans duvara değene kadar lavabodan uzaklaştım. Burada biraz daha saklanmışım.

"Sarhoşsun sen. Evine git, Harper. Bunu uyuduktan sonra sabah konuşabiliriz."

"Hayır! SENİ SEVİYORUM, ROMOLO!"

Nefesim kesildi.

Romolo mu?

Romolo Ferraro mi?

Üç Ferraro kardeşin en küçüğü, ya da babamın deyimiyle Gino Ferraro'nun yavruları.

Babaları gibi onlar da suçluydu. Hangi suçlardan suçlu olduklarını bilmiyordum, sadece çok sayıda olduğunu biliyordum. Babam araştırmalarını benimle paylaşmazdı ve ben de hiçbir zaman sormak istememiştim. Bu onun tutkusuydu. Onun amacıydı.

Benim kendi işim vardı. Ve bunun suçluları yakalamakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Sesini alçalt." Romolo'nun ses tonu uyarı doluydu.

Gözeneklerimden soğuk terler fışkırdı. Sesi korkutucu geliyordu. Tehlikeli. Biraz da kötü.

"Öp beni. Sadece öp beni."

"Tanrı aşkına. Bırak beni," diye tersledi. Tamam.

Sesi *çok* kaba geliyordu.

"Taksi az önce mesaj attı," dedi. "Dışarıda. Hadi gidelim."

"Romolo. Oh, Romolo. Beni duymadın mı? Seni *seviyorum*."

Adını bir porno yıldızı gibi inledi.

Yüzümü buruşturdum.

Eyvah. Onun için üzüldüm. Ama aynı zamanda... tamamen aklını mı kaçırmıştı? Adam pislik enerjisi yayıyordu.

Yüksek sesle iç geçirdi. Birinin sesinin bu kadar bitkin çıktığını hiç duymamıştım. "Harper, bitti. Yaşadığımız şey sona erdi."

"Hayır! Bunu yapamazsın! Sensiz yaşayamam. Anlamıyor musun? Birlikte olmazsak yaşamak *istemiyorum*. Kendimi bir trenin altına atıp acıma son vermeyi tercih ederim."

Ağzım açık kaldı. Hayatınız buyken kimin reality TV'ye ihtiyacı? Tüm mafya ilişkileri bu kadar dramatik miydi?

"Harper," diye bağırdı Romolo. "Aklını başına topla. Tek yaptığımız birkaç hafta sevişmekti. O kadar da derin değildi."

Ouch.

Ağlamaya başladı.

Onun adına utanarak avucumu ağzıma bastırdım. Çok soğuktu. Çok kabaydı. Biriyle böyle konuştuğumu hayal bile edemezdim.

Nina hangi cehennemdeydi? Ve *bunu* öğrendiğinde ne yapacaktı?

Ayak sesleri yaklaştı. Kapıdaki aralıktan bir gölge geçti.

Kendimi duvara daha sıkı yasladım.

Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin. Lütfen gör-

Gölge diğer tarafa doğru hareket etti.

"İşte." Yatağa bir şey düşmüş gibi donuk bir ses kulaklarıma ulaştı. "Temizlen. Hadi gidelim."

Harper'ın çığlıkları yavaş yavaş kesildi. Burnunu sümkürdü. "Beni dışarı çıkarır mısın?"

"Çıkış yolunu kendin bulabilirsin."

Burnunu çekti. "Seni arayacağım."

"Arama."

Birkaç saniye sonra kapı çarptı. Nihayet.

Teşekkür ederim.

Bir iç çekiş.

Lanet olsun! Hâlâ buradaydı. Neden gitmemişti?

Bu tıklayarak ses . onu kaydırma aracılığıyla onun telefon havaya karıştı.

Tırnağımı ısırdım. Doomscrolling mi yapıyordu? Burada ne kadar kalacaktı?

Bir dakikalık sessizlik geçti. "Lanet olsun. Oraya geri dönmeliyim," diye mırıldandı kendi kendine. Kapının hemen yanında , çünkü bu açıdan onu hiç göremiyordum.

Kapının açıldığını ve sonra kapandığını duydum. Gitmişti.

Gitmişti.

Geri gelmediğinden emin olmak için birkaç saniye bekledim. Ses gelmeyince nefes verdim, duvardan sıyrıldım ve birkaç deneme adımı attım.

Hala sessiz.

Yavaşça kafamı dışarı çıkardım.

Büyük hataydı.

Kapının yanında bir adam duruyordu, güçlü gövdesi boşluğu dolduruyordu, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş beni inceliyordu.

Midem bulandı.

Bu . Romolo Ferraro.

Takım elbise giymiş, hayal ettiğim iri ve heybetliydi. Ama beklemediğim şey o yüzdü.

Çarpıcı bir şekilde, nefes kesici Yakışıklı.
Bu nazik bir yakışıklıya benziyorsun.

"Gösteriyi beğendin mi?" diye sordu, sesi uzak bir gök gürültüsü gibi tenimin üzerinde yuvarlanan alçak bir gümbürtüydü. Sesi dostça bile gelmiyordu. Sesi *kızgın* geliyordu.

Korku midemi düğümledi. Boku yemiştim.

"Uhm-hayır. Ben sadece...uhh..." Kelimeler. Eskiden vardı. Tutarlı cümleleri nasıl kuracağımı bilirdim. Ancak tüm bu bilgiler beynimden vakumlanmış ve tamamen boş bırakılmış gibiydi.

Romolo kaşlarını çattı, belagatimden ya da etkilenmediği belliydi. "Pek de parlak bir eleştiri sayılmaz."

"Ben bir şey duymadım," diye denedim.

Dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrıldı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Buralarda kulak misafiri olanlara ne yaparsınız biliyor musun?"

Hayır. de hiç niyetim yoktu.

Adrenalinim yükselmişti. İçgüdülerim hareket etmem için bağırıyordu.

Tamam. Şimdi.

O bana doğru ilerlerken ben de komodinin üzerinde duran ağır lambaya doğru hamle yaptım.

Ellerim tabanın etrafında kıvrıldı. Lambayı başımın üzerine kaldırdım ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Geri çekil!"

Bir adım daha attı.

"Geri çekil dedim!" Lambayı daha yükseğe kaldırdım. Bir adım daha. "Sakın buna cüret etme."

Lanet şeyi ona fırlattım.

Tanrım, o nişan *neydi* öyle? Kaçmak için eğilmek zorunda kaldı. Lamba arkasındaki duvara çarparak parçalara ayrıldı.

Aptalca. Dışarıdaki müzik gürültüsü olmasaydı, çarpma sesi bahçedeki tüm kulakların dikkatini çekerti.

Gözlerinde parlayan öfkeyle bana doğru ilerlerken ayakkabısının altındaki seramiğin çıtırtısını duymazdan geldi.

Panik boğazıma kadar yükseldi. Geriye dönüp baktığımda, bunu iyice düşünmeliydim. Gidecek hiçbir yerim olmadan yatağa sıkışmıştım.

Büyük bir el omzumu sıktı.

Çığlık attım. Gerildi, beni tutup sertçe kendine doğru çekerken çenesi sıkıştı. Sırtım göğsüne çarptı. Kolu köprücük kemiğimin üzerinden geçti, diğer eliyle ağzımı kapattı.

"Dur," diye tısladı kulağıma.

Dinlemedim. Tabii ki dinlemedim. Hayvani içgüdülerim beni ele geçirmişti ve hayatım için savaşıyordum.

Ona karşı direndim, 1.85'lik bedenimle onunla savaşmak için elimden geleni yaptım. Topuklarım ayakkabılarının üst kısımlarına batıyordu. Kaval kemiğine geriye doğru tekme attım ve bir darbe indirdim.

Homurdandı, dengesini kaybetti ve beni de yanına alarak düştü.

Bedenim yatağa çarptı ve o da düştü. O

Ağırdı. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Hâlâ ağzıma bastırıldığı elini ısırdım. Başka ne yapmam gerekiyordu ki?

"Lanet ," diye ve elindekini çekip aldı.

Üzerimden yuvarlandı ve beni çevirdi. Doğrulamaya çalıştım ama beni tekrar aşağı itti ve ayağa kalktı. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla birleştirip sıktı ve üzerime eğilerek bileklerimi yanlarımda tuttu.

Artık hiç hareket edemiyordum. Saçlarım ağzımdaydı ve öksürüyordum. Ben öksürdükçe daha fazla saç dökülüyordu. Romolo saç tellerini yüzümden uzaklaştıracak kadar bir bileğimi bırakana kadar boğulacak gibi hissediyordum.

Ve sonra bakakaldı.

Nefes nefese, nefesimi toplamaya çalıştım.

Gözleri vücudumda yavaşça gezindi ve göğsümde sabitlendi.

Aşağı baktım ve yanaklarımın ısındığını hissettim. İtişip kakışmamız sırasında elbisem bükülmüştü ve beyaz dantelli sütyenim görünüyordu.

Çenesi gerildi. Kumaşı gereğinden fazla bir güçle yerine geri çekti ama ifadesindeki öfke yerini hafif bir meraka bırakmıştı.

Bununla başa çıkabilirdim. Başa çıkamadığım şey, onun beni tanımasıydı.

Mia Morales olduğumu bilseydi... Bana neler yapabileceğini düşününce ciğerlerim büzüştü.

Tekrar kaçmaya çalışarak kıvranmaya başladım. "Bırak beni!"

"Yeter," dedi hoyratça. Kollarımı hareket ettirdi ve bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde sıkıştırdı.

"Hayır! N-"

Ön kolunu ağzıma doğru bastırarak beni susturdu. Onu tekrar ısırmaya çalıştım ama giysisinin kumaşı herhangi bir zarar vermemi engelledi.

"Ben çiğneme oyuncağı değilim," dedi dişlerini sıkarak. "Terbiyeli ol amına koyayım."

Başımı salladım. Savaşmadan yenilmeyecektim. Sadece onu üzerimden atmam gerekiyordu. Sonra kaçabilirdim. Gerekirse Manhattan'a kadar yürürdüm.

"Hayır mı?" Kara bir kaşını

kaldırdı. Bir kez daha salladı.

"Tamam o zaman." Yatağa doğru süründü ve üst baldırlarımın , ağır cüssesi beni yatağa bastırdı. "Destek çağırmam gerekecek. Eğer kötü olduğumu düşünüyorsan, kardeşlerimle tanışana kadar bekle."

Bu beni dondurdu. İki Ferraro'nun daha içeri dalma ihtimali beynime kısa devre yaptırdı.

Tepkimden memnun kalarak ön kolunu ağzımdan birkaç santim kaldırdı, sanki başka bir gıcirtı çıkarırsam tekrar indirmeye hazırdı.

Çılgılık muhtemelen en akıllıca fikir olmadığını fark ettim. Nina beni duyacak - *neredeydi?* - ya da başka bir misafir?

Romolo'nun bakışları beni delip geçti. "Neden orada beni gözetliyordun?"

"Seni gözetlemiyordum." Sesim boğuk ve istediğimden çok daha zayıf çıktı.

"O zaman ne yapıyordun?" Doğrulup bileklerimi bıraktı ama vücudu olduğu yerde, üstümde kaldı.

Aramıza biraz mesafe koymak için çaresizce kalçalarını ittim ama bu tuğladan bir duvarı itmeye çalışmak gibiydi. Kımıldamadı. Bir santim bile.

Tek yapabildiğim hayal kırıklığı içinde oflamaktı. "Sen ve kız arkadaşın içeri daldığınızda tuvaleti kullanıyordum. Kavganızı nasıl böleceğimi bilemedim."

"O benim kız arkadaşım değil." Gözleri yüzümde gezindi, oyalandı, değerlendirdi.

Kendimi savunmasız hissettirdi.

"Madem beni gözetlemiyordun, o lanet lambayı neden fırlattın?"

"Bilmiyorum," diye kekeledim. "Sadece içgüdülerimle hareket ettim. Beni tehdit ediyordun."

Parmaklarını gür, kuzguni siyah saçlarında gezdirdi. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Tereddüt ettim ve sonra başımı salladım.

"O zaman böyle bir şey yapmadan önce iki kez düşünmeliydin." Bakışları yine üzerimde gezindi, sanki cezamı düşünüyormuş gibiydi.

Dişlerim alt dudağıma battı. Vücudum neredeyse korkudan titriyordu. Benim yaşıma yakın görünüyordu ama benim iki katımdı ve kendimi kum havuzunda büyük kötü kabadayı tarafından ezilen küçük bir çocuk gibi hissettim.

"Beni korkutmak yerine, belki de gidip arkadaşının gerçekten taksisine ulaşp ulaşmadığını kontrol etmelisin," dedim hissettiğimden çok daha cesur bir tavırla.

Kendimi pek cesur biri olarak görmezdim. Ama Romolo bir zorbaysa, zayıflık onu daha da cesaretlendirirdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Kim kimi korkutuyor? Az önce muhtemelen Messero ailesinin yadigârı olan bir şeyi yok eden sendin."

Yüzümde ne kadar kan kaldıysa hepsi çekildi. "Ateş et."

Dudakları küçük bir kıvrım yaptı. "Bana adını söylersen suçu üstlenirim."

Bunun beni ikna edeceğini gerçekten düşünüyor muydu? Eğer gerçekten de aile yadigârı *olsaydı* lamba için Fabi'den özür dilerdim ama ona adımı vermemin imkânı yoktu.

"Hayır."

Romolo'nun ağız bir sırtışa dönüştü ve avuçlarını başımın iki yanına sabitledi ve yüzlerimizi yaklaştırdı. Kalın, koyu kirpikleri gri gözlerini çerçevesliyordu. "Bak, böyle şeyler söylediğinde hikâyene inanmam zorlaşıyor. Seni partide görmedim. Burada ne işin var?"

Sesindeki kızgınlık yerini daha yumuşak bir şeye . Daha ikna edici. Sanki cephaneliğinde saf korkutmadan başka bir araç kullanmaya karar vermiş gibiydi.

Her neyse, karnımın içinde bir çarpıntı yaratması hoşuma gitmemişti.

"Ben Fabi'nin arkadaşıyım." Ellerimle düz karnını iterek onu uzaklaştırmaya çalıştım. İşe yaramadı. Çelikten yapılmış karın kasları vardı.

"Tamam, *Fabi'nin arkadaşı*," diye alay etti. "Neden nişan partisi sırasında onunla kutlama yapmak yerine misafir odasında saklanıyorsun?"

"Geldiğimde kendimi iyi hissetmiyordum, o yüzden Fabi beni buraya getirdi." Tamamen yalan değildi.

Gözleri ağızıma kaydı. "Bu doğru mu?"

"Yediğim bir şeydi. Şimdi daha iyiyim." Tırnaklarımı karın kaslarına geçirdim, biraz için yeterince acıtmasını umuyordum.

Ama tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Acıdan çok minnettarlık ifade eden alçak bir homurtu çıkardı. "Evet, bana gayet iyi görünüyorsun."

Aramızdaki hava kalınlaştı. Nabzım boynuma doğru çarpıyordu. "Beni daha ne kadar rehin tutmayı planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim," diye mırıldandı. Beni hâlâ tanımamıştı ama tanıdık geldiğimi düşündüğünü hissediyordum. Bu bana neden bu kadar dikkatle baktığını açıklıyordu.

"Seninle konuşmam bitti," diye fısıldadım.

Kuru bir eğlenceyle ofladı ve ayağa kalkarak tüm ağırlığını tekrar verdi. "Ben Romolo." Bana elini uzattı.

Şaka mı yapıyordu? Bacaklarımdaki tüm dolaşımı keserken gerçekten elini sıkacağımı mı düşünüyordu?

İçimde bir öfke kıvılcımı alevlendi. "Güven bana, anladım. Bunayıp her şeyi unutsam bile adın aklımdan çıkmayacak. Sevgilin olmayan kızın iniltileri beynime kazındı. Rooooh-moooh-lo. Rooooh-moooh-lo."

Benden bunu beklemiyormuş gibi gözleri kaşlarının koyu renk çizgilerinin altında hafifçe genişledi.

Bunu ben de beklemiyordum.

Ama bitkin düşmüştüm, korkmuştum ve benimle oynuyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Sert bir kıkırdama. "Fena değil."

"Artık gidebilir miyim?"

"Sanırım doğru anladığından emin olmak için adımı birkaç kez daha inletmene ihtiyacım olacak."

Ağzım bir O harfi oluşturdu. Benimle oynuyordu. "Biliyor musun, çoğu erkek bir kadının adını hak etmek zorundadır ve sen *kesinlikle* bunu yapmadın."

Bunu söylememeliydim, çünkü birden çok ilgisini çekmiş gibi göründü. "Benden bunu hak etmemi mi istiyorsun?"

Aman Tanrım. Onu *kışkırtıyordum*.

Aklımı kaçıırıyordum.

Yumruklarım kalçalarına çarptı. "Bacaklarımı hissedemiyorum. Çekil. Bırak. Bırak beni!"

Sırıttı ve zahmetsiz bir hareketle bizi ters çevirerek beni kucağına oturttu. "Daha iyi misin?"

Nefesimi içime çektim ve sanki gibi üstünden atladım. Kapıya doğru yarı yolda beni yakaladı ve önüne doğru çekti.

Isı ondan yayılıyordu. Terliyordum. "Soruma hiç cevap vermedin," dedi bana bakarak, göğsüm onunkine doğru inip kalkarken.

"Cevabım hayır."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Bana çok erkekçe bir sırıtış attı.

"Ölmeyi tercih ederim."

Güldü ve yüzünü benimkine doğru indirdi, karanlık bakışları kenarlarda yanıyordu. "Küçük bir ölüm mü? Bunu ayarlayabiliriz."

İma karşısında gözlerim büyüdü. Sonra tüm bunları ne kadar eğlenceli bulduğuna bakarak daraldı.

Birkaç ay önce aldığım bir saatlik kendini savunma eğitimi aklıma geldi. Kendimi destekledim ve dizimi kasığına geçirdim.

Acı dolu bir inilti çıkardı ve bırakarak iki oldu.

Bir saniye bile kaybetmedim. Çantamı yere düşürdüğüm yerden aldım ve oradan uzaklaştım.

Evin içinde hızla koşarken kalp atışlarım müzikten bahçeden gelen gümbürtüden daha yüksekti. Ben zar zor

Fabi'yle gittiğimiz yolu hatırlıyordum ama Romolo lanet olası Ferraro beni yakalamadan önce çıkış yolunu bulmalıyım.

Nina neredeydi? Geri döneceğini söylemişti ama en az on beş dakika geçmişti - ama çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Görünüşe göre, 1.80 boylarında canavar gibi bir adam sizi yatağa bağlayıp adınızı sorduğunda zaman yavaşlıyordu.

Antreye doğru kaydım ve ön kapıyı yırttım. Ötesinde bekleyen bir taksi vardı - *Tanrı* 'ya *şükür*. Şoför arabaya yaslanmış, gelişi güzel bir sigara içiyordu.

"Merhaba! Geldim! Hadi gidelim!" Neredeyse arka koltuğa bağırdım.

Taksici kaşlarını kaldırdı ve sürücü tarafına geçmeden önce sigarasını yere attı. Koltuğuna kaykıldı ve dikiz aynasından bana endişe ile şüphe arasında gidip gelen bir bakış attı.

"Bayan, iyi misiniz?"

"Tamam. Sadece sür. Lütfen. Bir şeye gerçekten geç kaldım." Sesim az önce burayı soymuşum gibi çıkmış olmalıydı. Ama sadece küçük çantamı göğsüme bastırdığım için *hırsız* diye bağırmadığımı sanıyordum.

Araba gümbürdeyerek hareket etti. İçimi bir rahatlama kapladı, o kadar hissediliyordu ki sanki yukarıdan melekler şarkı söylüyordu. Sonra dikiz aynasında yansımamı gördüm ve neredeyse çılgılık atacaktım.

Saçlarım bir felaketti; karışık ve fiziğe meydan okuyan açılarla dışarı çıkıyordu. Makyajım berbattı; göz kalemim koyu çizgiler halinde dağılmıştı ve bu da beni akli dengesi yerinde değilmiş gibi gösteriyordu. Ama beni en çok korkutan gözlerimdi. Sanki günlerce aç bırakıldıktan sonra bir kafesten salınmışım gibi vahşi, yırtıcı bir parıltı vardı gözlerimde.

Koltuğa yaslandım ve acı dolu bir iniltiyi boğarak bastırdım.

Eğer şansım yaver gitmeseydi, oradan fark edilmeden çıkabilirdim.

Gerçekten ama gerçekten bitmemiş olmasını dilerdim, çünkü o değerlendirici gri gözlerin beni çok uzun bir süre rahatsız edeceğini hissediyordum.

Romolo Ferraro korkunçtu.

Ama o yatak odasında içimde dolaşan sadece korku değildi.

Ya da şimdi.

Tüm vücudum canlı bir tel gibi vızıldadı. Sıcak ve *canlı* hissediyordum.

Uzun bir koşudan sonraki telaş ya da soğuk bir dalışın buz gibi berraklığı gibi iyi türden bir canlılık değil. Tehlikeli türden. Şimdiye kadar ne kadar az yaşadığınızı gösteren türden.

Daha önce bir erkeğe bu şekilde tepki verdiğimi hatırlamıyordum. Ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Sokak lambaları bulanıklaşırken pencereden dışarı baktım, kendimi nefes almaya ve sakinleşmeye zorladım. Artık güvendeydim. Beni tanımamıştı. Kim olduğumu bilmiyordu.

Romolo Ferraro'dan çok ama çok uzak durduğum sürece, o da asla uzak durmayacaktı.

BÖLÜM 4

ROM

Bir elimi ağrıyan taşaklarıma sararak topallaya topallaya yatağa gittim ve bir iniltiyle kenara oturdum.

Aman Tanrım.

Bu gece planladığım gibi gitmiyordu. Müstakbel kayınbiraderimin en pahalı viskisini yudumluyor ve gece kulübümün onunkini geride bırakarak şehrin bir numaralı mekânı seçilmesiyle övünüyor olmam gerekiyordu.

Onun yerine, Harper zil zurna sarhoş ve davetsiz gelmişti. Bu saçma aşk itirafı yeterince kötüydü, birinin konuşmamızı gizlice dinlediğini fark ettiğimde daha da kötüleşti.

Kızgınlık şakaklarımda zonkluyordu.

Şu kız. Onda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Onu daha önce partide görmemiştim, hayır, başka bir yerde. Neresi olduğunu çıkaramadığım bir yerde.

Kalın siyah saçlar, şeftali rengi bir ten ve ahududu dudaklar. Güzel. Çok güzel. Ufacık bir şey.

Kavgamızdan zevk almaya başlamıştım, ta ki o beni taşaklarımdan vurup olay yerinden kaçana kadar.

Gideli birkaç dakika olmuştu ama kokusu hâlâ burnumda tütüyordu. Çiçeksi. Tatlı. Narin. Bir şeyler beni çekiştiriyordu. Tıpkı yüzü gibi, bilincimin sınırlarında geziniyordu, ulaşamayacağım bir anı.

Küçük bedeninin izlerini hâlâ görebildiğim buruşuk yorgana baktım.

Yapmalı mıyım? Ah, siktir .

Eğildim ve yüzümü kumaşa bastırdım. Derin bir nefes aldım ve...

Göğsüm çarptı.

Vadideki zambak.

Eski hizmetçimiz çarşamba günleri ailemin çatı katını temizlerken odama mavi bir vazo içinde bıraktığı çiçeklerin aynısı. Bu koku beni doğruca başka bir zamana götürdü - yapılmadan, şu an olduğum adam olmadan öncesine.

Ona durmasını söylediğim halde çiçekleri bırakmaya devam etti. Onun merhametine ihtiyacım olmadığını haykırdıktan sonra bile. Annem dışında o yaz neler olduğunu bilen tek kişi oydu.

Çenem sıkıştı. Beni hafıza şeridine gönderdiği için o kıza lanet olsun. Tekrar ziyaret etmek istemediğim çirkin bir yerdi.

Omuzlarımdaki gerginliği silkeleyerek ayağa kalktım.

Müziğin tınısı koridordaki açık pencerelerden evin içine süzülüyordu. Köşeyi dönmek üzereydim ki başka bir ses dikkatimi çekti; arka planda bir film oynuyordu.

Messeros'un oturma odasından geçerken gelenin kim olduğunu görünce sııttım. "Sadece iki saat sürdü, ha?"

Alessio kanepeye yayılmıştı, dövme eliindeki kumanda gevşekçe sallanıyordu, televizyonda *Good Will Hunting*'in son birkaç dakikası oynuyordu. "Bir molaya ihtiyacım vardı."

Kardeşim sosyalleşmekten nefret ederdi. Genelde böyle şeylere katılmazdı ama annem bugün gelmesi için ısrar etmişti.

"Kenara çekil," dedim yanına oturarak. Bu filmi çok seviyordum. "Annemin seni burada tutmak konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladın mı?"

"Evet. Lisa Teyze ile ilgili bir şey. Annem ona bitkilerle ilgilenmeye başladığımı söylemiş."

"Ot mu?"

"Hayır, normal bitkiler."

Will'in gittiğini yeni fark etmiş olan ekrandaki Chuckie'ye baktım. "Sen mi?"

Bana bir bakış attı, *ne sanıyorsun lan sen?* "Nero'nun karısı saray için bana bir kaktüs verdi. Annem geçen gün onu gördü. Şimdi de sanki yeşil bir parmağım varmış gibi davranıyor. Lisa Teyze'ye gelip biraz süs bırakmasını ve bana bahşış vermesini söyledim."

Pişirdiği ziti ve bahçe işlerine olan düşkünlüğüyle tanınan Lisa Teyze'nin Alessio'nun "sarayına", akla gelebilecek her türlü işkence aletiyle donatılmış yirmi bin metrekarelik bir depoya geldiğini hayal ederek bir kahkaha .

Alessio ailenin infazcısıydı, işimizin en karanlık kısımlarından sorumluydu. Ailenin çoğunun yokmuş gibi davranmayı sevdiği kısımlar -özellikle de artık çok büyüdüğümüz, yüzeyde çok meşru olduğumuz için. Amcam CEO'ydu, kuzenim COO, vesaire vesaire.

Bazıları neredeyse suçlu değilmiş gibi davranabiliyordu.

Neredeyse.

Ancak ne kadar düğmeli olursak olalım, imparatorluğumuz suç üzerine kuruluydu ve hedeflerimize ulaşmak için daha fazlasını işlemekten asla çekinmezdik.

"Peki annemin tüm bunlarla amacı ne?" Sean - Robin Williams'ın karakteri- posta kutusundan Will'in mektubunu çıkarırken sordum.

"Lisa Teyze ile hiç anlaşılamadıklarını biliyorsun. Annem, onun ve Mario Amca'nın paketleme işini yürütme şeklinden memnun değil. Muhtemelen Lisa'ya, ona kötü davrananlarla nasıl başa çıktığımı yakından ve kişisel olarak hatırlatırsam, çok daha sıkı çalışacaklarını düşündü."

Bu muhtemelen işe yarardı. Annemin planlarının özelliği de buydu, çoğu zaman işe yarardı. Ve bu işte, amaçlar araçları haklı çıkarırdı. Bu araçlar ne kadar çirkin olursa olsun.

Orada oturduk ve filmin son dakikalarını izledik. Jenerik geçmeye başladığında Alessio kumandayı bana fırlattı. "Bak bakalım iyi bir şey bulabilecek misin?"

Kanallar arasında gezindim.

Haberlere çıktığımda "Bakın kim gelmiş" dedi. "Başka bir gün, başka bir lanet miting."

Müstakbel belediye başkanıydı.

Babamın parmaklıklar ardında olmayı nasıl hak ettiğini anlatırken kamera Morales'e yakınlaştı.

Nefesimin altında küfrettim.

"Hâlâ bir şey yok mu?" Alessio

sordu. "Hayır."

"Beni bu büyük şehrin belediye başkanı olarak seçerseniz, toplumumuzu çok uzun süredir rahatsız eden organize suç şebekelerini ortadan kaldıracığıma söz veriyorum."

"Bozuk plak gibi herif," diye mırıldandım.

Ailemizde bilgi alan kişi bendim. Baştan ıkarma, şantaj, tehdit, ne olursa olsun işi hallederdim. Kaldıraç bulma, zayıflıkları ortaya çıkarma ve sonra hepsini kendi avantajıma kullanma konusunda uzmandım.

Ve yaptığım çok iyiydim.

Bu da mevcut durumu gerçekten sinir bozucu hale getiriyordu.

Morales'in kampanyasıyla ilgili hiçbir şey bulamamıştım.

Annem onu bizim için varoluşsal bir tehdit olarak görüyordu. Bana verilen emir, onu kimin finanse ettiğini bulmaktı - çünkü bu bağışlar asla tabandan gelmiyordu. Adam bunun için çok iyi bağılantılara sahipti, çok iyi destekleniyordu. Tüm bunları yapmasının asıl sebebinin ölmüş kardeşi olduğuna dair saçma hikayesine hiçbirimiz inanmadık. Birileri bize ulaşmak için onu kullanıyordu.

Asıl soru kim olduğuydu.

Alessio çenesini ovuşturdu. "Mesajına sadık kalıyor. Eğer seçilirse, bu iş için kötü olur."

Aksine inanmak istedim. Morales'in bizi alt etmek istemesi, bunu yapabileceği anlamına gelmiyordu.

Son derece dikkatli davranmıştık.

Ama tek ihtiyacı olan zayıf bir halkaydı.

"Eğer kirli parayla finanse ediliyorsa, izlerini iyi rtmşler," dedim.

Harper'ın kocası Credit First'te bankacıydı - Morales'in kampanyasının kullandığı banka. Akşam yemeği sırasında Harper'a müşterileri hakkında monolog yapmayı severdi ve kendisinden nefret eden karısına gizli detayları anlatırdı.

Bana bildiği her şeyi anlattı ama hiçbiri ihtiyacım olan şey değildi.

Bu da artık ona ihtiyacım olmadığı anlamına geliyordu.

Harper'ın resmen devre dışı kalmasıyla, yeni bir hedefe ihtiyacım vardı; Morales'in mali durumu hakkında bilgisi olan birine.

"Şimdi, sahneye getirmek istediğim özel bir konuğum var. Benim güzel, yetenekli kızım Mia. Onu karşılamama yardım eder misiniz?"

Kamera tezahürat yapan seyircilerin üzerinde gezindi.

"Kızı mı?" Ben sordum. "Onu ilk kez mi dışarı çıkarıyor?"

Alessio diziyle bana vurdu. "Bir taşın altında mı yaşıyorsun? Bu tür şeylerde hep onunla birlikte olur."

Mitingleri izlememiştim. Annem bana müstakbel belediye başkanının açıklamaları hakkında her gün güncel bilgiler verirken neden izleyeyim ki? Eve döndüğümde yapmak istediğim son şey ondan daha fazlasını duymaktı.

Kamera sahneye geri döndü ve birinin yürüdüğünü gösterdi.

Ve o anda etrafımdaki dünya yok oldu. Alessio'nun sesi soldu.

Oda kayboldu.

Sadece ben, o televizyon ve o vardı.

Ne. Ne. *Sikeyim.*

Beş dakika önce altıma sıkıştırdığım kız.

Yavaşça avucumu açtım. Isırığının izleri hâlâ oradaydı. Gerçektir. *Müstakbel belediye başkanının kızı* Mia Morales'in Messero'nun misafir odasında beni ısırması halüsinasyon değildi.

"Dostum, senin sorunun ne?" Kanepeden fırladığımda Alessio tükürdü. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Sadece koştum.

On saniye sonra, ön kapıyı yırtıp açıyordum. Ama o çoktan gitmişti.

BÖLÜM 5

ROM

"Düğünü ertelemiyoruz Cosimo," dedi annem kısık bir sesle.

Dünyanın geri kalanının tanıdığı o sakın ve sıcak kadın gitmiş, yerine bizi yetiştiren diktatör gelmişti.

Söz konusu aile olduğunda, Vita Ferraro insanları iki kategoriye : işe yarar ya da yaramaz. Birincisi olmak için dua etsen iyi olur.

Cosimo koltukta kaskatı kesilmişti, çenesi gergindi. Cuma sabahı toplantıya oturduğumuzdan beri birbirlerine girmişlerdi. Haberlerim vardı ama tek kelime bile edemiyordum.

Mia'yı tanıyamadığım için hâlâ kendime kızgındım. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. Onunla ilgili koca bir dosyam vardı. Ama Morales'in sahneye sürüklediği o şık ve düzgün kadına hiç benzemiyordu. Saçları dağınık, gözleri kocaman ve dudaklarına bulaşmış ahududu rujuyla bana korkuyla bakarken yeni sikilmiş gibi görünmüyordu.

Damarlarımda sıcaklık birikti. Her nasılsa, onun kim olduğu gerçeği, bu görüntüyü düşündüğümde sikimin seğirmesini engellemedi.

"Neden Romolo'yu onunla evlendirmiyorsun?" Cosimo beni geri çekerek tersledi.

"Ben mi? Evli mi?" Ben çizdim. "Çok komik, Cos."

Ben ilişki kurmadım. Kesinlikle evlilik yapmadım. Kendini bana birkaç haftadan fazla bağlamayı düşünen her kadın kendinden ciddi şekilde nefret ediyor olmalıydı.

Örnek olarak Harper. İtibarım genellikle kimsenin benim hakkımda bu tür fikirlere kapılmasını engelledi.

Annem parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bu iş yorucu olmaya başladı."

"Düğünü zaten iki kez erteledik. Senin isteğin üzerine Cosimo," dedi babam masasındaki bir bonsai ağacını budanırken sakince. Pencere kenarında altı tane daha vardı. "İşlerin hiçbir zaman daha az yoğun olmayacak."

Cosimo'nun yumrukları dizlerinin üzerinde sıkılaştı. "Olabilir. Tekrar erteleyebiliriz."

Annem başını salladı. "Yeter. Bu ittifak gerçekleşiyor. Morales kazanır ve bize karşı ajandasını sürdürürse Rafaele Messero'nun desteğine ihtiyacımız olacak."

Cosimo'nun Fabiana'yla evlenmeye neden bu kadar direndiğine dair bir önsezim vardı ve bunun işle hiçbir ilgisi yoktu. Ama bana tavsiye için gelmemiştı ve ben de sormadıkça onun işine karışmayacaktım. Uğraşmam gereken kendi işlerim vardı.

Ayrıca, o en büyükleriydi. Babamdan sonra sıradaydı. Kendisine söylenen evleneceğine hiç şüphe yoktu. Sadece bunu aşması gerekiyordu.

"Devam edelim," dedi babam. "Seçimden bahsetmişken... Son durum nedir?"

Cosimo'nun çenesi titredi. "Wilson'ın oyları anketlerdeki üzücü düşüşünü sürdürüyor. Morales'in adamları hâlâ telefonlarımıza cevap vermiyor."

Boynumu kırdım. Rupert Wilson adamımızdı ama bu sefer hiçbir para işe yaramıyor gibiydi. Hiç sevilmiyordu ve Morales kazanıyordu.

Alessio, "Morales'i destekleyenlerin bize karşı bir kan davası olduğunu biliyoruz," dedi. "Muhtemelen çok uzun bir listeden oluşan bu kişileri tek tek inceledik mi?"

Babamın ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Yaptık. Bir şey çıkmadı."

Annesi ona bir bakış fırlattı - söylenmemiş anlamlarla yüklü o bakışlardan biri.

Sırlar. çok fazla sır var.

Bizim çevremizde efsaneleşmiş bir ortaklıkları vardı. Onun yang'ının yin'iydi. Onu seviyordu. Ona takıntılıydı.

Peki ya o? O kadının aşık ikna olmamıştım, ama eğer olsaydı, bu duyguyu yaşayan tek kişi babamız olurdu.

Gino bonsai ağacını keserken kadın ona yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Listenin üzerinden tekrar geçmeliyiz, Gino. Bakalım atladığımız biri var mı?"

Babamın bakışları ona kaydı, dudaklarında hoşgörölü bir gülümseme vardı. "Nasıl isterseniz."

Eğildi ve onun başının üstünü öptü.

Onları izlemek zorunda kalmamak için pencereden dışarı baktım. Onun bana ya da kardeşlerime karşı hiç olmadığı kadar şefkatli olduğunu görmekten nefret ediyordum. İnsanların içinde rol yapıyordu - harika bir oyuncuydu - ama hepsi rolden ibaretti.

Vita Ferraro insanların düşündüğü kişi değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve onlara . Keşfettiklerimi onlara ne kadar çabuk anlatırsam, buradan o kadar çabuk kurtulabilir ve

Bu öğleden sonra planladığım toplantı. "Bir gelişme var. Harper bir fiyaskoydu ama daha iyi bir hedef buldum."

"Hepimiz dinliyoruz Romolo," dedi Anne, parmakları masaya vurarak. Sesi yumuşaktı ama sabırsızlıkla doluydu. Son altı aydır Morales'e karşı kullanabileceğimiz bir şey bulma konusundaki başarısızlıklarım yüzünden, onun o çok hor gördüğü işe yaramaz kategorisine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum.

"Mia. Onun kızı. Dün gece Cosimo'nun partisindeydi." Davul sesi kesildi.

Annemin yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardım. Sanki babamın ofisinde bir bomba patlatmışım. Onu hazırlıksız yakalamak nadir görülen bir şeydi. Tatmin ediciydi.

Oturduğum yerden kalkarak ceketimin düğmelerini ilikledim. "Görünüşe göre Fabiana'nın arkadaşı. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, neye bulaştığının farkında olduğunu sanmıyorum. Onu yatak odalarından birinde saklanırken buldum."

Cosimo kuru bir kahkaha attı. "İnanılmaz."

Kolumdaki bir parça tüyü fırçaladım. "Eğer arkadaşının ailesi hakkında bu kadar safsa, zayıf bir nokta olabilir. Ve babasıyla ne kadar sıkı fıkı görüldüğüne bakılırsa, onu kimin desteklediğini biliyor olabilir."

Onlar bunu sindirirken ben de gitmek için sabırsızlanarak kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi annem .

"Kendimi doğru dürüst tanıtmak için," dedim omzumun üzerinden, salona adım atarken.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve nefes verdim, omurgamdaki gerginlik azaldı. Her zaman nefes alabiliyormuşum gibi hissederdim.

Annemin görüş alanından çıktıktan sonra daha iyiydim.

Şimdi eğlenceli kısma geçelim.

Omuzlarımı yuvarladım, beklentinin beni ele geçirmesine izin verdim - geniş, korkmuş gözlerin ve titreyen dudakların anısı kanımda uğulduyordu. Yavaş bir sırtıma ağzımı kavislendirdi.

Bakalım Mia Morales gerçekten .

BÖLÜM 6

MIA

Nina'nın dün beni yatak odasında bıraktıktan kısa bir süre sonra Fabi'nin baldızıyla karşılaştığı ortaya çıktı. Cleo Messero Nina'yı tam yirmi dakika boyunca köşeye sıkıştırmış, Fabi'nin planladığı bekârlığa veda partisi için sevdiği ve sevmediği şeyler hakkında onu sorguya çekmişti. Nina'nın Romolo'yla yaşadığı tüm fiyaskoyu kaçırmamasına yetecek kadar uzun bir süreydi.

Nina sonunda beni aradığında, odayı boş ve yerde kırık bir lambayla bulunca paniklemişti, ona iyi olduğumu ve çoktan bir taksiye bindiğimi söyledim. Ona söylemediğim şey ne kadar sarsılmış olduğumdu - o evin ön kapısını hayatım ona bağlıymış gibi nasıl tırmaladığımı.

Ve ona Romolo hakkında kesinlikle tek kelime etmedim. Bu hikâye, onunla, Fabi ve Zo'yla buluşacağım bu geceye kadar beklemek zorundaydı. Sonunda beni neden karanlıkta tuttuklarını yüz yüze açıklayacaklardı.

Şu anda ilgilenmem gereken daha acil sorunlarım vardı. Başka bir müşterim bana hayalet gibi davranıyordu. Toplantımıza bir saatten fazla geç kalmış ve mesajlarıma cevap vermemiştir.

Ofis koltuğumda arkama yaslandım. SoHo'daki bu stüdyoyu üç yıl önce kiralamıştım. Küçüktü ama işe yaramasını sağlamıştım.

Yüksek tavanlı ve çıplak tuğlalı mekân, eski bir İran halısı ve sıcak sarkıt aydınlatma ile yumuşatılmış. Antika altınla çerçevelenmiş tavandan tabana bir ayna uzak duvara yaslanmıştı. Oturduğum yere daha yakın olan şık bir rafta, müşterilerimin kişiliklerine, yaşam tarzlarına ve yansıtmak istedikleri imajlara göre seçtiğim kıyafetleri saklıyordum.

Birkaç blok ötede lüks butikler hayat doluydu ama Broderick Lane daha sessizdi. Vitrinlerin çoğu

Pop-up'lar için kısa süreli kiralamalar vardı. Bazı haftalar cadde enerjiyle dolup taşıyor ve insanlar en yeni "o" markayı görmek için kuyruklar oluşturunuyordu. Diğer haftalar? Hayalet şehir.

Bu yer ucuz değildi ama kendime kirayı kısa sürede karşılayabileceğimi söylemişim. O zamanlar çok umutluydum, kendimden çok emindim.

Bir süre için her şey plana uygun gitmişti. Sağlam bir müşteri listesi oluşturmuş, rekabetin acımasız olduğu bir şehirde kendime bir isim yapmışım.

Sonra babam belediye başkanlığına adaylığını açıkladı.

Kampanya danışmanları, mesajlarının aile değerlerine ve organize suçlarla mücadeleye olan sarsılmaz bağlılığına dayanması gerektiğine karar verdiler. Üvey annem onun yanında olamayacak kadar hasta olduğu için onun yerini ben aldım; kampanya mitinglerine katıldım, el sıkıştım, kameralara gülümsedim.

Kimse bana bunu yapıp yapmayacağımı sormadı. Sadece karar verildi.

Biri sorsaydı bile evet derdim. Nasıl demezdim ki? Babama destek olmak istiyordum. Ama bu desteğin bana neye mal olacağını düşünmemişim.

Zor bir iş değildi, uzun saatler ve gece geç saatlere kadar çalışabilirdim. Beni üzen şey zamanım üzerindeki kontrolümü kaybetmektir. Başkasının satranç tahtasındaki bir taşım ve istediğim gibi hareket ediyordum. Müşteri randevuları önemli değildi. İşim için alışveriş yapmak önemli değildi. Bir öğle yemeğinde, bir mitingde, bir röportajda bana ihtiyaç duyulursa, sorgusuz sualsiz her şeyi bir anda bırakmam gerekiyordu.

Geçen yıl on müşteri kaybetmişim. On. Ve her seferinde, bir parçam solmuş ve ölmüş gibi hissettim.

Bu sadece bir iş değildi. Bu benim tutkum ve annemle aramdaki son kırılğan bağıdı.

Bana göre o dünyanın en güzel kadınıydı - her zaman gülümseyen, her zaman etkileyici, her zaman rengarenk. Moda sadece giydiğı bir şey değildi. O böyle yaşardı. Ve bu bana da yansımıştı.

Dolabındaki hazinelerle elbise giydirme oyunu oynardık. Daha sonra bana dikiş dikmeyi, kıyafetleri değıştirmeyi ve onları kendim yapmayı öğretti.

Ben dokuz yaşındayken öldü. Bir anevrizma. Uyarı yoktu. Veda etmeden.

Sonrasında aylarca hiçbir şey istemedim. Ondan başka hiçbir şey. Odam soğuk ve boş geliyordu, bu yüzden onun dolabında uyudum. Babam izin verdi. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Halı kaplı zeminde uyku tulumumun içine kıvrıldım, elbiselerinden birini kollarımla kavradım ve hala onun gibi kokan kumaşa ağladım.

İşte o gecelerden birinde -onun kokusuyla sarmalandığım ve onun dünyasında kozalandığım- hayatımda ne yapmak istediğıme karar verdim.

İnsanları annemin beni giydirdiğı gibi giydirmek istiyordum. Bana hissettirdiklerini onlara da hissettirmek istiyordum - özgüvenli, görülmüş, güzel. Ve her gülümsediklerinde, bu onun için de bir gülümseme olacaktı.

Boğazımdaki sıkıntıyı bastırarak yutkundum ve elbisemin omuz askılarını yeniden , fiyonkları tam oturana kadar ayarladım.

Her şey kaybolmadı.

Sadece 8 Kasım'a yetişmem gerekiyordu.

Babam kazanırsa mı? Harika. Ya kaybederse? Onun için yıkılırdım ama en azından kampanya bitmiş olurdu. Paçayı kurtarmış olurdum. Jenny söz vermişti.

İşimi toparlamaya başlayabilirdim. Eğer hala kurtarılacak bir iş kaldıysa.

Kapı açıldı. Çok fazla içeri girmezdim, ama olduğunda, her zaman hoş bir sürpriz olurdu. Özellikle de şimdi.

"Merhaba! Hadi gel-"

Selamım dudaklarımın arasından geçerken boğuldu. Kapımda duran müstakbel bir müşteri değildi.

Bu *oydu*.

Romolo Ferraro başını eğdi, bakışları vücudumun üzerinde geziniyordu.

Hayalet olması için dua ederek bir, iki kez göz kırptım. Ama değildi. Hâlâ oradaydı, dişlerini geçirmek için sabırsızlandığı bir şeymişim gibi bana bakıyordu.

Beni nasıl bulmuştu? Kim olduğumu bile bilmiyordu. Ya da en azından ben bilmediğini sanıyordum. Belli ki yanılmışım.

Yoğun bakışları beni tedirgin etti ama daha da kötüsü, hafifçe dönerken dudaklarını büken yavaş ve tehlikeli sırıtışıydı. Boğazının yan tarafındaki yılan ve hançer dövmesini bana göstererek arkasına uzandı ve...

Kapıyı kilitledim.

Kalp atışlarım hızlandı. Bayılma nöbetlerimden biri şu anda gelse, olabilecek en kötü zaman olurdu.

O belirgin ısı parıltısının görünmesini bekledim ama . Henüz gelmedi.

"Her bir randevum olabilir," diye uyardım onu, oturduğum yerden kalkarken, başımın dönme ihtimaline karşı masanın kenarına tutundum.

Gözleri parlıyordu. "Bundan şüpheliyim."

Bunu bilmesi mümkün değildi. Ama yüz ifademdeki anlık titreşim beni ele vermiş olmalıydı. Müşterimin gelmeyeceğinden yüzde doksan dokuz emindim ve iyi bir yalancı değildim.

Bana doğru yürümeye başladı.

Korku ve panik çok daha kötü bir şeyle karıştı - karanlık ve elektrikli bir şey göğsümden yayıldı, her sinirimden vızıldadı. Onun varlığı gerçekliğin kadrânını yukarı çevirdi, her ayrıntı daha keskin, daha yoğun.

Beni aynı anda hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

Ayrılık hediyem için beni cezalandırmaya mı gelmişti? Onun gibi bir adamın bir kız tarafından fiziksel olarak alt edilmekten hoşlanmadığına emindim.

Bir şeyler yap, Mia.

Bakışlarımı ona kilitleyerek elimi masamın çekmecesine soktum, parmaklarım tırnak törpümün soğuk metalini kadar uğraştı. Onu çekip çıkardım ve bir hançer gibi havaya kaldırdım. "Geri çekil."

Durdu, eğreti silahıma bakarken yüz hatlarında eğlence dans ediyordu.

"Bununla tam olarak neyi başarmayı umuyorsun?" "Bana patronluk taslama," diye tısladım, elimi sıkarak.

Tembelce tırnak törpüsünü işaret etti. "O şeyle bana zarar vermektense kendine zarar verme ihtimalin çok daha yüksek."

İçimden inledim çünkü haklıydı. Bu adam iki metrelik bir kas duvarıydı ve bunu biliyordum çünkü hissetmişim. *Onu* hissetmişim. Üstümde. Bana karşı.

Ve şimdi yine karşımdaydı, yüksek kaliteli İtalyan yününe benzeyen, ölümcül vücudunun şeklini vurgulamak için dikilmiş lacivert bir takım elbise içinde stüdyomda duruyordu.

Gerçekçi olalım. Dün bir şanstı. Eğer bana zarar vermek isteseydi, ona karşı hiç şansım olmazdı. Saldırısam bile, beni bir sinek gibi savururdu.

İşe yaramaz tırnak törpüsünü bir takırtıyla çekmeceye geri attım. "Ne yapıyorsun burada?"

Omuzlarını yuvarladı ve stüdyonun etrafına göz gezdirdi. "Tüm müstakbel müşterilerinizi böyle mi karşılıyorsunuz? Onları kişisel bakım eşyalarıyla tehdit ederek mi?"

"Siz müstakbel bir müşteri değilsiniz. Beni nasıl buldun?"

"Fabi söyledi."

Yalan. "Asla yapmaz."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sadece arkadaşlarının ne kadar sadık olduğunu düşündüğünü kontrol ."

"O kadar sadık ki onu şimdi arasam hemen gelir ve beni neden korkuttuğunu öğrenmek ister."

"Korkutucu mu?" Bir adım daha atıp bakışlarını benimkilere .

"Sadece sohbet ediyoruz, *Mia*."

Bu yol o dedi benim Adı düşük,
müzakere-gönderilen Omurgamda istenmeyen bir ürperti.

"Seni televizyonda gördüm. Bütün haberlerde

sen varsın." Yüzümü buruşturdum. *Lanet* .

"Seni hemen yerleştirememiş olmam çok yazık." Sesi alçaldı, ipeksi bir hal aldı. "Düşman olduğunu bilseydim, altımda olmandan daha çok keyif alırdım."

Düşüncelerim birbirine karıştı, birbirlerine çelme taktılar. Buna ne demem gerekiyordu? Tenimin ısınmasından, bakışlarımın aniden onunkilerden ayrılamamasından nefret ediyordum. Neden bu kadar inanılmaz derecede güzel olmak zorundaydı? Ne kadar tehlikeli olduğunu bir anlığına unutturacak türden bir güzellik.

Romolo masamın önündeki sandalyeyi çekti ve sanki buranın sahibiymiş gibi rahat görünerek sandalyeye oturdu. Sanki stüdyosunda misafirmişim gibi oturmam için eliyle işaret etti.

Bir saniye sonra oturdum. Ona bana patronluk taslayabileceği izlenimini vermekten nefret ediyordum ama bu işin bitmesini istiyordum. Belki uyumlu davranmak onu buradan daha hızlı çıkarırdı.

O küçümseyici sırıtış hâlâ dudaklarında oynaşıyordu. "Neden sadece içeride saklanmak için partiye geldiğini anlamaya çalışıyordum. Artık kim olduğunu bildiğime göre, casus olduğun konusunda haklı olduğumu düşünmeye başladım." Dirseğini kolağa dayadı, işaret parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve sonra sandalyede yavaşça arkasına yaslandı, ceketinin açık kalmasına izin verdi...

Yanında kılıfında bir silah var.

Stüdyoma *lanet* bir *silah* getirdi.

Panikle çıkardığım ciyaklamayı zar zor bastırdım. "Ben casus değilim! Size zaten söyledim. Kendimi iyi hissetmediğim için yatak odasımdaydım."

"İkimiz de en başta orada olmaman gerektiğini biliyoruz. Soyadın seni konuk listesinden çıkarmak için fazlasıyla yeterli."

"Neden Fabi'ye sormuyorsun?" Onu otobüsün altına atmak iyi hissettirmiyordu ama o müstakbel baldızıydı. Belki ona karşı daha nazik olabilirdi.

"Fabi'ye sormak için kardeşini de işin içine katmam gerekecek. Gerçekten Rafaele Messero'yu da bu işe bulaştırmamı mı istiyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. Hayır. Hayır, kesinlikle yapmadım. Bir gangster fazlasıyla yeterliydi.

Neden dün gece geldim ki? Bekleyebilirdim. Partiden sonra Fabi'ye ulaştım.

Ama bu, birini incitebileceğim ihtimaliyle oturmak anlamına gelirdi ve ben bu konuda çok *kötüydüm*.

Sonuç olarak, bu karmaşanın içindeydim.

Belki de Romolo'ya gerçeği söylemek daha iyiydi.

"Pekâlâ." Nefes verdim. "Eğer sana söylersem, gideceğine söz verir misin?"

Sanki onunla pazarlık çalışmamla eğleniyormuş gibi kıkırdadı. "Anlaştık."

Ona güvenmiyordum. Bana sözünün eri biri gibi gelmedi. Hem de hiç. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Fabi ve ben yatılı okula birlikte gittik. O farklı bir soyadı kullanıyordu. Dün geceye kadar onun bir Messero olduğunu bilmiyordum. Beni partiye davet etmedi, ben sadece ve sonra... Sonra neden davet edilmediğimi öğrendim."

KNOCK .

Ayağa fırladım, neredeyse sandalyeme takılıp düşüyordum.

Romolo omzunun üzerinden bakarak iki büküm oldu.
"Randevunuz mu?"

Panik göğsümü tırmaladı. Gelmeyen müşterimin bu saatte ortaya çıkacağından şüpheliydim, bu da herhangi biri olabileceği anlamına geliyordu. Kapının camı buzluysa ama yanındaki pencere buzlu değildi. Kapıyı açmazsam dışarıda kim varsa saniyeler içinde şeffaf camdan bakabilirdi. Herkes öyle yapardı.

Ya Jenny'ye? Ya da babamın ekibinden başka biri? Romolo'yu burada göremezler.

Gözlerimiz kilitlendi.

Soyunma alanını stüdyonun önünden ayıran perdeyi tuttum ve kenara çektim. "Git. Arka tarafa."

Bu bir emir değildi. Temelde bir savunmaydı.

Beni rahatlatmak için oturduğu yerden kalktı. Perdenin altından geçmeden önce kısa bir an için koluyla benimkini sıyırarak geçti.

Yerine düşmesine izin verdim ve aceleyle kapıya yöneldim, dua ettim

-Her kimse çabucak kurtulabilmek için dua .

BÖLÜM 7

MIA

Pencerede beliren yüz Cassandra Proctor'a aitti.

Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Kassandra'nın kariyerimin Azrail'i olduğu düşünülürse bu çok şey ifade ediyordu. Ama en azından babamla bir bağlantısı yoktu ve politikayla ilgilenmiyordu.

Kapının kilidini açarken sakın görünmeye çalıştım.

Geçen yıl boyunca Cassandra müşterilerimi kapmak için elinden geleni yaptı. Gelen kutularını tekliflerle doldurdu ve her zaman benden daha uygun olduğunu bilmelerini sağlamak için haftalık e-postalar gönderdi.

Beklentilerini karşılayamadığımda beni terk ettikleri için müşterilerimi suçlamıyordum ama Cassandra beni alaşağı etmekten hastalıklı bir zevk alıyor gibiydi.

Şimdi ne istiyordu?

"Kassandra. Yardımcı olabilir miyim?"

Her zamanki tek renkli kıyafeti ve kızıl saçlarını örten ipek şalıyla orada duruyordu. Hüzünlü nötrlerin kraliçesiydi.

"Merhaba Mia, tatlım," diye . "Angie'nin müşteri listeme katılmaya karar verdiğini haber vermek için uğradım."

Sessizliğe gömülen müşteri. Onun için beslediğim son umut kırıntısı da eriyip yok olmuştu. Bunu içten içe biliyordum.

Kassandra gözlüklerini düzeltti. "Bunu size şahsen söylemenin profesyonelce olacağını düşündüm. Bildiğiniz gibi, sizin listenizden benim listeme geçen çok sayıda müşterimiz oldu." O

dramatik bir şekilde iç çekti. "Sanırım artık on bir oldu. Dürüst olmak gerekirse, size bir referans ücreti ödemem gerektiğini hissediyorum."

Yüzümdeki kibar gülümseme donmuştu. Soğukkanlılığımın yıpranan kenarlarına zar zor tutunuyordum. Günüm kötüden daha kötüye, kıyamete doğru gidiyordu.

Bir müşteri daha gidince, gelecek ay stüdyonun kirasını karşılamak için birikimlerime el atmak zorunda kalacaktım.

Boğazım kaşındı.

Ağlama. Ağlama.

Yapmazdım. Muhtemelen bana acıyormuş gibi yapıp daha da kötü hissetmeme neden olacak Cassandra'nın önünde ve kesinlikle perdenin arkasından konuşmamızın her kelimesini duyabilecek Romolo'nun önünde olmazdı.

"Uyardığın için teşekkürler." Tüm çabalarıma rağmen sesim çatallaştı.

Kassandra'nın gülümsemesi keskinleşti. "Elbette tatlım. Son zamanlarda çok meşgul olduğumu biliyorum ama bizim sektörümüzde müşteriler mükemmellik bekler. Eğer bunu sağlayamazsan... Başka bir yere gittikleri için onları suçlayamazsın."

Acıttı çünkü doğrudu.

Titrek ve güvenilmez biri olarak müşterilerimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Çok ama çok çabalıyordum ama yeterli değildi. Ne zaman Jenny'nin takvimimdeki bir şeyi son dakikada bırakmasına karşı çıkmaya çalışsam, suçluluk duygusunu o kadar yoğun yaşıyordu ki boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Tırnaklarımı avucumun içine geçirdim ve acının görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımdan beni uzaklaştıracığını umdum.

Olmadı.

"Oh, ve-" Cassandra gözlerinde muzaffer bir parıltıyla ekledi "-eğer babanın kampanyasından sonra iş ararsan, seni asistan olarak işe almaktan mutluluk duyarım."

Ağlama. Ağlama.

"Bu çok yakıştı, Mia." Derin bir ses havayı kesti. "Ama sanırım Altın Çember partisi için daha dramatik bir şeye ihtiyacımız olacak."

Romolo'nun perdenin arkasından çıktığını görmek için döndüm.

O ne yapıyor?

Sanki yeni giymiş ve kıvrımlarını düzeltiyormuş gibi avuçlarını takım elbisesinin ön tarafına kaydırды.

"Az önce Altın Çember mi dedi?" Cassandra sesi kısık bir şekilde sordu.

Ben de öyle düşünmüştüm ama bir şeyler duymuş olmalıyım. Altın Çember New York'un en seçkin sosyal kulübüydü, üyelik ücreti yılda yüz bin dolardı ve bekleme listesi Beşinci Cadde'den daha uzundu. Partileri efsaneviydi, sadece şehrin yüksek sosyetesinin kaymak tabakasıyla doluydu.

Romolo üye miydi? Sanırım içeri girecek bağlantıları ve parası vardı, suçlu şöhreti ne olursa olsun.

Bana doğru yürüdü. "Bu işi doğru yapmak için hâlâ iki haftamız var. Sana sınırsız bütçe vermemin bir nedeni var. Yaratıcı ol. Beni öne çıkar."

Kassandra yutkundu. Onun kafasındaki çarklar dönerken benimkilerin de aynı şeyi yapmasını izledim.

Yüzümü kurtarmama yardım ediyordu. Altın Çember etkinliği için birini giydirmek şehirde çok az stilistin yapabileceği bir şeydi.

Bakışları Cassandra'ya kaymadan önce tepki verecek zamanım olmadı.

"Kapının kilitli olmasının bir sebebi vardı. Meşgulüz. Çık dışarı." Sesi o kadar soğuktu ki Cassandra gözle görülür bir şekilde irkildi.

Kekeledi. "Fark etmemiştim-"

Bir adım öne çıkarak onu sıkıştırdı. "Sana bir tavsiye? Asistanınız için başka bir yer arayın. Mia'ya ödediğim astronomik ücret göz önüne alındığında, onu karşılayabileceğinden şüpheliyim."

çekildi. Çabuk.

Onu stüdyodan zorla çıkarırken orada öylece durdum, afallamıştım.

Kapıyı kapattı, kilitledi ve panjurları kapattı. Sonra bana döndü.

Gözlerinin içinde tehlikeli bir şey dolaşıyordu, omurgamdan aşağıya doğru bir dizi ürperiti gönderen bir .

Ölçülü adımlarla bana doğru yürüdü. Hayvani içgüdülerim bana kaçmamı haykırırsa da kendimi yerimde durmaya zorladım.

"Her zaman böyle bir amcık mıydı, yoksa bu yeni bir şey mi?" Sesi göğsünün içinde alçak bir gümbürtüydü.

O kadar yakınımda durdu ki bir sonraki nefesimde kokusunu aldım. Zengin, baharatlı, kusursuz ve **çok** tanıdık.

O şey miydi?

Angel's Share. En sevdiğim kolonya.

Neden? Sadece neden?

Sanki birileri bu tehlikeli yırtıcıyı fiziksel olarak olabildiğince çekici hale getirmek için komplo kurmuş gibiydi.

"Bu şekilde doğduğundan oldukça eminim," diye fısıldadım.

Bu ışıktaki gözleri soluk, delici bir griydi; yoğun sabah sisinin rengi. "Ben de senin hiç kimse hakkında kötü bir şey söylemeyen biri olduğumu sanıyordum."

Ben de öyle biriydim. Ama Romolo'yla ilgili bir şey beni biraz daha keskinleştirdi. Yumuşak davranırsam onun yanında hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

"Sanırım beni tanıımıyorsun."

"Bunu değiştirmek istiyorum." Elini kaldırdı ve omzumda asılı duran fiyonkun uçlarından birini tuttu. Tüllü kumaşı işaret parmağı ve başparmağı arasında ovuştururken şehvetli bir şeyler vardı.

Midem çok yakından analiz etmeyi reddettiğim bir takla attı.

Korku. Hepsi buydu. Dün beni yatağa çivilediğinde hissettiğim aynı çırpınış, kafa karıştırıcı his, vücudu benimkini eziyordu.

Kumaşı çekiştirerek elinden kurtardım ve bir adım geri çekildim, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Gitmeni istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sen benim yeni stilistim olmuşken olmaz."

Histerik bir kahkaha yükseldi. "Bak, beni daha fazla utançtan kurtardığın için minnettarım ama ikimiz de seni hiçbir şey için giydirmeyeceğimi biliyoruz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ajandanızı soyunma bölümündeki taburenin üzerinde açık bırakmışsınız. Geçen hafta beş randevu iptal edilmiş. On dokuz müşteriden onunun üstü çizilmiş. Kaybettiğin müşteriyi de hesaba katarsak sanırım on bir oldu. İşiniz çöküyor."

Ellerimi iki yanımda kenetledim. Utanç beni pençeledi. Onu geçtim ve masamın güvenli arkasına çekildim. Pek bir bariyer sayılmazdı ama yine de bir şeydi. "Benim işim seni ilgilendirmez."

Ben dizüstü bilgisayarımı açmakla meşgulken, o rahat bir özgüvenle sandalyesine geri yerleşti. Beni o savunmasız anımda görmüş olması ve ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesi, yutulması zor bir haptı. İşle ilgili sorunlarımı arkadaşlarıma bile tam olarak anlatmamıştım. Çok utanç vericiydi. Çok çiğdi.

"Bu yemek için beni giydir, ben de senin adını duyurayım."

"Hayır."

"Tema Ay İşaretleri ve Merengues." Nabzım

hızlandı.

New York'un sevdiği bir şey varsa o da saçma temalardı. Son üç yıldır her yıl en az on tane saçma temalı parti düzenliyordum.

Ve bayıldım. Tamam mı? *Bayıldım*. Yaratıcı sağladı. Risk almamı sağladı.

"Normalde böyle şeyler için giyinmeye zahmet etmem. Ama bu yıl bir denemek istiyorum."

Bakışlarım yavaşça ona kaydı. Hafif bronz teniyle gece mavisi ona çok yakıştı. Belki de-

Dur. Sadece dur.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. Bu söz konusu bile olamazdı. Olmayı bekleyen bir felaketti. "Cevabım hâlâ hayır."

Romolo'nun kaşları çatıldı. "Altın Çember'in aylık bülteninde yer almanın sizin için neler yapabileceğini biliyor musunuz?"

Hem de çok.

Altın Çember'in üyeleri şehrin en gözde insanlarıydı - sosyetikler, sanatçılar, kültürel ikonlar... Parlak dergilerin sayfalarını süslüyor, dışarıya her adım attıklarında fotoğrafları çekiliyor ve onlar gibi olmak isteyen herkes tarafından izleniyorlardı.

Onlarla dolu bir kadro rüya gibi olurdu.

"Altın Çember'in sahibi siz misiniz?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Hayır."

"O zaman neden senin seçtiğin birini onların yoğun bir şekilde seçilmiş bültenlerine sokmak için gereken nüfuza sahip olduğuna inanayım?" Bu yanılsamaya kapıldığım için bile kendime kızarak sözümü kestim.

"Ağırlıklı olarak kuzenim Caterina Ferraro tarafından düzenlendi. Benden övgü dolu bir tavsiye almanız yeterli olacaktır."

İçimde öfke kabarmaya başlamıştı. parlak, altın bir bilet sallıyordu -sorunlarımın cevabı.

Ama fark etmedi.

Bunu yapamazdım.

Onun da dediği gibi, düşman bendim. O da benim

düşmanımdı. "Bundan çıkarın ne olacak Romolo?" diye sordum.

Cevap vermedi. Sadece gülümsedi. Elbette bana gerçek nedenlerini söylemeyecekti ama benim için iyi bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu şehirde tam olarak istediğin şeyi yapabilecek bir sürü başka stilist var."

"Onları istemiyorum. Ben *seni* istiyorum."

Bunu söyleme şekli -alçak sesle, sertçe- ciğerlerimdeki havayı ince hissettirdi.

Başımı salladım. "Böyle bir şey olmayacak." Evet, işimi kurtarmak istiyordum. Ama bu şekilde değil.

Biri bizi birlikte görseydi, manşet olurdu. Biri onun için çalıştığımı öğrenirse, bu tam bir skandal olur. Bunun babamın kampanyasına verebileceği zararı bildiğim için riske girmezdim.

Hayır, işimle ilgili sorunlarımı kendim çözecektim. Romolo Ferraro'nun yardımına ihtiyacım yoktu.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Burada işimiz bitti."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Sadece ceketinin cebine uzandı ve bana bir kart uzattı. "Fikrini değiştirirsen beni ara."

İsim yoktu, sadece bir numara vardı. R.F.'nin baş harflerini görmek için ters çevirdim.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Kafamı kaldırdığımda çoktan kapıyı yarılamıştı ve beni duyduysa bile cevap vermedi.

Dışarı çıktı, uzun gövdesi pencerenin önünden geçip gözden kayboldu.

Onu aramak gibi bir niyetim yoktu.

Ama bir şey bana henüz benimle işinin bitmediğini söyledi

BÖLÜM 8

MIA

O akşam, cevapları talep etmeye hazır bir şekilde içkili mekanın kapısından içeri adım attım.

Potions and Co eski bir eczaneden temalı bir içki mekânına dönüşmüştü. Antika hap şişeleri ve cam eczacı kavanozlarıyla kaplı raflardan oluşan bir duvar gizli bir giriş olarak ikiye katlanmıştı. Zili çaldım ve bir görevli görünüp beni içeri davet edene kadar bekledim.

Dükkânın altındaki alan bir bardan çok bir simyacının laboratuvarına benziyordu. Dar bir merdiven, mum ışığının taş duvarlarda titreştiği bir odaya iniyordu. Tezgâhın arkasında, yeşil sıvı şişeleri ocakların üzerinde fokurdarken, kurutulmuş otlar, fare kuyrukları ve salamura gözbebekleriyle dolu kavanozlar her zamanki likör şişelerinin arasında duruyordu. Onlara çok yakından bakmamaya özen gösterdim. Midemi bulandırıyorlardı.

Nina ve benim buraya her geldiğimizde oturduğumuz köşedeki arkadaşlarım oturuyordu.

"Gelmişsin," dedi Fabi, sanki gelmeyeceğimden endişelenmiş gibi rahatlamış bir sesle.

"Tabii ki geldim." Onu son gördüğümde beri saçlarını mora boyamış olan Zo'nun yanına kaydım ve Nina'ya çantamı arkasındaki rafa koymasına için uzattım. "Ama üçünüz konuşmaya başlasanız iyi olur."

Zo kokteyl menüsüne uzandı. "Önce bir içki alalım."

Elinden kaptım. "Hayır. Önce cevaplar. Alkol sonra."

Avuçlarını kaldırdı. "Tamam, tamam. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Fabi'ye bir süre sana itiraf etmesi gerektiğini söyledim."

"yle mi? O zaman neden kabul ettin?" Her zamankinden daha ateşli konuşuyordum ama umurumda değildi. Onlara en son ne zaman bu kadar kızdığımı hatırlamıyordum.

Fabi masanın öbür ucuna uzandı, parmakları elimin etrafında . "Mia, bu Zo'nun suçu değil. Bu onun syleyeceğı bir sır değildi. Son birkaç haftadır sana nasıl davrandığım konusunda kendimi çok kötü hissediyorum."

Elimi çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim," diye yalvardı Fabi. "Baban televizyonda Ferraro'ları nasıl yakalayıp parmaklıklar ardına koyacağını anlatıyordu ve ben de o sırada Cosimo'yla dğnm için iek aranjmanlarını seçiyordum. Korkmuştum, Mia. ğrendikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden korktum."

"Yani bunun yerine, *benimle* hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi mi göründün?" Sesim kuşkululu bir şekilde yükseldi. "Bunu mantıklı hale getir, Fabi."

Başını iki yana salladı. "yle değil. Biliyorum. Felç olmuştum daydım ve sürekli tekmeleyip durdum. 'Onunla haftaya konuşurum' diye düşünüp durdum. Hayır, gelecek hafta. Hayır, gelecek hafta.' Ve sonra-"

"Ortaya ıktım ve konuşmayı zorladım."

Fabi başını salladı, gözleri cam gibiydi. "Bunu yaptığına sevindim. Bunu senden saklamak beni öldürdü. Çok zgnm Mia."

Başımı salladım. Sesi gerçekten pişmanlık duymuş gibi geliyordu ama ben henüz bu işin peşini bırakmaya hazır değildim. "Bana kim olduğunu neden hiç söylemediğini anlamıyorum. Birbirimizi on yılı aşkın bir süredir tanıyoruz. Babamın kampanyasından çok daha uzun süredir."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun bir sır olması gerekiyordu. Ağabeyim Elena ve bana farklı bir soyadı verdi ki kimse izimizi ona kadar süremesin. Bu güvenlikle ilgiliydi, özellikle de yurtdışında yaşarken."

Tırnak etimi kopardım. Tamam, bu biraz iz bıraktı ama de acıttı. Fabi bana güvenebileceğini bilmeliydi.

Nina ve Zo'yu işaret ettim. "Onlara sen söyledin." Fabi başını salladı. "Söylemedim."

"O zaman nasıl ?"

Zo omuz silkti. "Beni bilirsin, etrafı kurcalamayı severim."

"Tam olarak nereyi kurcalamayı?"

Zo, "FBI veri tabanı," dedi, o kadar rahat bir şekilde söyledi ki, hava durumunu kontrol etmekten söz sanırdınız. "Yaklaşık iki yıl önce onu hack'ledim."

"Zo! Aman Tanrım. Bu tür şeyler insanları tutuklatır," dedim.

Bir el salladı. "Dikkatliydim." Bu

beni rahatlatmadı.

"Doğal olarak," diye devam etti, "ilk yaptığım şey tüm arkadaşlarıma bakmak oldu. Fabi Castellano'nun gerçek bir kişi olmadığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Merak ettim. Ve merak ettiğimde nasıl olduğumu bilirsiniz."

"Kazıyorsun," dedi Nina.

Zo bir bardak altlığını ters çevirdi. "Elbette biliyorum. Sonunda ve kız kardeşinin doğum belgelerini buldum."

İnanılmaz. "Vay canına. Sakin ol."

Kaşlarını kaldırdı. "Kolay olmadı. İlk etapta FBI'a sızmak uzun sürdü. Dehamı küçümseme."

"Tanrı korusun," diye mırıldandım. "Yani bunca zamandır biliyordun ve Nina'ya söyledin ama bana söylemedin öyle mi?"

Zo, Fabi'ye doğru başını sallayarak, "Bu *onun* sırrıydı," dedi. "Ve Nina bunu benden önce anladı."

"Nasıl?" Nina'ya döndüm. Zo'nun bilgisayar korsanlığı becerilerine sahip değildi. Başka bir şekilde bir araya getirmiş olmalıydı.

Nina her zaman boynuna taktığı küçük kolyeyle oynadı. "Cosimo Ferraro'nun akrabasıyım."

Çenem yere çarptı. "*Ne?* Ama senin soyadın Liu. Baban Çinli."

"Evet, ama annem İtalyan-Arnavut. Kız kardeşi de Vita Ferraro."

Ferraro'nun annesi Nina'nın *teyzesi* miydi? Babama göre, Vita suç örgütünde önemli bir oyuncuydu.

Duyduklarıma inanamıyordum. Nina benden bile daha fazla kitaba bağlıydı. Geniş ailesinin organize suça karıştığını hayal edebileceğim son kişiydi.

Koltuğuma geri yaslandım, tüm bu olanları kafamda toparlamaya çalışıyordum. "Yani Cosimo senin-"

"O benim kuzenim."

Romolo da öyleydi.

Aman Tanrım.

"O zaman başından beri biliyor olmalısın," dedim. Fabi ile aynı dünyanın bir parçasıydı.

"Hayır." Nina başını salladı. "Valais Akademisi'nden mezun olmadan hemen önceki kış tatilinde bir araya getirdim. Annemle babamın Ferraro işiyle bir ilgisi yok ama yine de ara sıra bir araya geliyoruz. Messero'lar konusu büyük bir aile yemeğinde gündeme geldi ve birisi Rafaele Messero'nun kız kardeşlerinin İsviçre'de özel bir okula gittiğini söyleyince içime bir his doğdu. Okula döndüğümde Fabi'ye doğrudan sordum ve-"

"Kıpkırmızı oldu," diye tahmin ettim. "Çok kırmızı. Korkunç derecede kırmızı."

Başım kabine yaslandı. "Tamam. Bir içki için hazırım."

Zo bir garson çağırdı. Siparişlerimizi alıp gider gitmez Fabi tekrar elime uzandı. Bu kez elimi çekmedim.

"Beni affedecek misin?"

Ben de istedim. Ama yine de incinmişim. "Hayatının büyük bir bölümünü benden sakladın. Uzun bir süre boyunca."

"Nişanlanana kadar bu benim hayatım değildi," ısrar etti. "Kardeşim benimle işleri hakkında konuşmaz. Ben onun şirketlerine dahil değilim. Cenevre'de yaşamaktan, kendi işimi yapmaktan mutluydum. Elena da öyle."

"O da mı New York'a döndü?" Ben sordum.

Fabi başını salladı. "Botswana'da bir görevde. Düğün için tam zamanında bitecek."

"Yani ne oldu Tam olarak mı? Sen düştü için Cosimo ve onun için İsviçre'yi terk etmeye değer olduğuna mı karar verdin?"

Fabi'nin eli benimkinin etrafında kenetlendi ve ifadesi düştü. "I..." Sesi dalgalandı. "Ben ona aşık olmadım. Bu görücü usulü bir evlilik."

Kalbim durdu. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Yine mi geldin?"

Fabi gülümsedi ama zoraki görünüyordu. "Sorun değil. Böyle olacağını hep biliyordum. Kardeşim benim için Cosimo'yu seçti. Bu ailenin iyiliği için."

Dün gönderdiği mesaj. Duygusal desteğe ihtiyacı olduğunu söylemesini pek önemsememiştim -tüm ailenin hazır bulunduğu bir etkinlikte kim önemsemez ki?

"Fabi, ondan hoşlanıyor musun?"

diye sordum. "Uh-huh. Elbette."

Bu şimdiye kadar duyduğum en az ikna edici cevaptı. Onunla ilgili tüm o gizlilik Tanrım, her şey yerine oturmaya başlamıştı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Onu *tanıyor* musun ki?"

Ağzının kenarını dişledi. "Birazcık. Evet."

Servis görevlisi içkilerimizle döndü, ama siparişlerimizi sıraladığını zar zor fark ettim. Kulaklarım çınladı.

Bu değildi. Doğru. Fabi hak etti daha iyi daha sahip olmak Hiç tanımadığı bir adamla evlenmek için.

Düzelteyorum, sıradan bir adam değil. Cosimo Ferraro gibi tehlikeli, acımasız bir suçlu. Kardeşi bunu ona nasıl yapabildi?

Daha önce ona duyduğum öfke gitmişti. şimdi sadece endişeliydim.

"Onunla evlenmek istiyor musun?" Sunucu uzaklaşır uzaklaşmaz sordum.

Bir nefes verdi. "Başka seçeneğim yok. Ama dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Kardeşimin Elena'yla yaptığı anlaşma buydu ve

I. Tüm bunlardan uzakta, İsviçre'de hayatımızı sürdürebilirdik, yeter ki zamanı geldiğinde eve dönüp görevimizi yapalım."

İyiymiş. İyi değildi.

Eğer bir şey varsa, zalimce görünüyordu. Özgürlüğü tatmalarına izin vermek, onu ellerinden almak içindi.

Bakışlarım Nina ve Zo'ya kaydı. "Bu iyi değil. Değil mi?"

Nina etkilenmiş görünmüyordu. Cevap vermeden önce acele etmeden içkisini . "Garip görüldüğünü biliyorum ama o dünya böyle işliyor."

Ona bakakaldım. "Ciddi misin? Yani Fabi'nin bir katille evlenmeye zorlanması senin için sorun değil mi?" Sesim keskinleşti. "Kuzenin olduğu için mi?"

Nina kaşlarını çattı. "Cosimo ona zarar vermeyecek, Mia. O öyle biri değil."

"Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Zo, bana destek ol."

Zo martini bardağını parmaklarının arasında eğdi. "Dünyada pek çok görücü usulü evlilik var. Hepsi de kötü değil. Benim annemle babamın evliliği de Sırbistan'daki aileleri tarafından ayarlanmıştı."

İkisi de bu konuda çok rahattı. Muhtemelen benim aksime, bunu kabullenmek için zamanları olduğu için. Rasyonelleştirmek için.

Ama Fabi'nin annesini unutmuşlar mıydı?

Annesi Fabi'nin babası tarafından istismar edilmişti. Bu bile tek başına korkunçtu. Ama şimdi onun bir mafya babası olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Polise gitmek mi? Muhtemelen bu onun için bir seçenek bile değildi.

Ve bu Fabi için de olmayacaktı.

Tarih ederse, kapana kısılacaktı.

"Bak, Cosimo bana el kaldırmaya cesaret edemez. Yaparsa kardeşim onu öldürür."

Emin gibiydi. Ben . Bana öyle geliyordu ki bu adamlar kadınlara sığır gibi davranıyorlardı, maldan farkları yoktu.

Bakışlarıyla karşılaştım. Yüz ifadesi teslim olmuş gibiydi. Ama onun için endişeleniyordum.

Çok, çok endişeliydim.

Son birkaç aydır ağır bir yük taşıyordu. Bunu o seçmemişti. Bunların hiçbirini. Ve kontrol edemediği bir şey yüzünden beni kaybedebileceğini düşündüğünü bilmek? Bu dayanılmaz olmalıydı.

İçimi çektim. "Fabs, seni affediyorum. Ve seni bir arkadaş olarak terk etmeyeceğim. Hadi ama. Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Gözleri parladı ve elimi sıkıca kavradı. "Böyle bir korkak olduğum için özür dilerim."

"Sen değilsin. Ama artık sır yok, tamam mı?"

Başını salladı. "Artık yok."

Zo martinisini kaldırdı. "Kadeh kaldıralım ve bunu bırakalım. Hepimizin yeniden aynı şehirde olmasına."

Evet, en azından buna sahiptik. Fabi'nin bir şeye ihtiyacı olursa ona yakın olurduk. Ona yardım edebilirdik.

Nina bardağını yere koydu. "Senin sıran, Mia. D n ne oldu? Kırık lambayla mı?"

Bu soru beni kendi sorunlarıma geri döndürdü.

Romolo'nun kartı çantamın dibinde bir yerdeydi.   pe atmam gerekirdi ama bir şey onu saklamamı sağladı.

"Lamba... aile gibi bir şey değildi, değil mi?" Fabi elini salladı. "Hiç de değil."

"Güzel." İçimi  ektim. "İ te olanlar." Onlara her şeyi anlattım.

Her gülünç, utanç verici detay. Romolo Ferraro ve yatak odasına dalan o kadın. Benim ona lambayı fırlatmam. İ  sorunlarım. Bugün stüdyoma gelmesi.

Ve teklifi.

Onun lanet teklifi.

"Onu asla giydirmeyeceğimi söyledim," dedim. "Yani, böyle bir şeyi edebileceğimi d   nd ğ ne inanamıyorum."

Nina hiç tereddüt etmeden, "Aklını kaçırmış," dedi.

Bu arada Zo telefonunu çıkardı. "  z r dilerim, hâlâ dün gece ikinizin kucakla tığı gerçeğine takılıp kalmış durumdayım." Yazmaya ba ladı. "Bu adamın neye benzediğini görmem gerek."

"Sarılmadık," diye mırıldandım, sert vücudunun benimkine bastırışını hatırlıyordum. Karın kaslarının avuçlarıma verdiği hissi hâlâ hatırlayabiliyordum.

Yumruklarım kıvrıldı. *Ugh. Dur.*

Fabi endişeli görünüyordu. "Onun radarında olmandan nefret ediyorum. Gerçekte neyin peşinde olduğunu kim bilebilir?"

"Bence ne istediği çok açık," dedi Nina. "Babasına karşı kullanmak için Mia'dan bir şey almaya çalışıyor."

Midemde bir düğüm oluştu. "Evet. Muhtemelen."

"Bahsettiğimiz kişi *bu* mu?" Zo hepimizin ekranı görebilmesi için telefonunu masanın ortasına koydu.

Romolo'nun yüksek sosyeteye ait bir etkinlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Çarpıcı bir kadın koluna girmişti. Elinde bir içki vardı ve o kendine özgü gülümsemesi dudaklarını bükmüştü. İçinde zerre kadar mizah barındırmayan ve başka tarafa bakmanın imkânsız olduğu türden bir gülümsemeydi bu.

"Bu o," dedim zayıf bir sesle.

Zo, "*Çok seksi*," dedi. "Şimdi iş gezimden bir gün erken dönmediğim için daha da üzgünüm. Kimse bana dün geceki partide göz alıcı bir şeyler olacağını söylememişti." Sırıttı. "Bence onu giydirmek senin için harika bir fikir."

"Nasıl yani?" Nina kaşlarını kaldırdı.

"Hadi gel." Zo telefonunu çantasına geri koydu. "Mia'nın işi zor durumda ve adam ona bir çözüm öneriyor. Tek yapması gereken onu bir parti için giydirmek ve o da onu New York sosyetesinin en seçkin isimlerinin önüne çıkaracak. Bu onun için büyük bir fırsat olabilir!"

"Babamın kampanyasını riske atacak bir şey asla yapmam," dedim.

"Bunun riski ne?" Zo elini salladı. "Zeki olamayacak kadar güzel görünüyor. Ona karşı kendi oyununda kazanabilirsin."

İçimi çektim. "Keşke senin güvenin bende de olsaydı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı Nina. "Zo, sana söz veriyorum Romolo Ferraro aptalın teki değil. Zeki biri. Ve acımasız. Söz konusu kadınlar olduğunda, tuzağa düşürür, fetheder ve bir kenara atar. Romolo, hiçbir arkadaşımın vakit geçirmesini isteyeceğim biri değil. İstedğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapar ve bu süreçte kime zarar verdiğini umursamaz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti kaydı.

Bu Romolo'yu lanetleyen bir tanımlamaydı, peki ya Cosimo?

Onlar aynı çatı altında, aynı ebeveynler tarafından büyütülmüş

.

Eğer Romolo bu kadar tehlikeliyse, kardeşi ne kadar daha iyi olabilirdi?

Sonunda sırrı öğrenmiş olsam da kendimi hâlâ bu masada bir yabancı gibi hissediyordum. Fabi'ye olanları nasıl bu kadar kabullenebiliyorlardı? Sanki inkâr ediyorlardı.

-Kendilerine her şeyin yoluna gireceğini çünkü hiçbir çıkış yolu göremiyorlardı.

Ama ya her şey yolunda değilse?

Ya Cosimo gerçekten korkunç biriye? Ya bir tacizciyse? Nina yakın olmadıklarını söylemişti. Aileden olması, onun kadınlara nasıl davrandığını bildiği anlamına gelmiyordu.

Ama bunu yapabilecek tek bir kişi vardı.

Kardeşi.

Romolo'yu giydirmeyi kabul edersem belki . Parmağımı

bardağımın kenarında gezdirdim.

Yapabilir miyim?

Nina ve Zo'nun bakış açıları son derece farklı olmasına rağmen -biri mantığın sesi, diğeri omzunuzdaki şeytan- ikisi de mantıklı ve gözü pekti. Bu arada, Fabi ve ben kalplerimizle liderlik ettik. Hesaplanmış beyinler değildik.

Ama bu, Fabi'yi evlendikten sonra neyin beklediğini anlamak için tek fırsattımsa... riske girmeye değmez miydi?

"Bu işi yapmak için onunla kaç kez yüz yüze görüşmen gerekecek ki?" Zo kokteyl menüsünü tekrar karıştırarak sordu.

Bunu düşündüm. "İki ya da üç kez mi? Parti iki hafta sonra, yani gidip gelmek için fazla zaman yok. Görünüş üzerinde anlaşmak için bir toplantı yaparız, sonra da bir ya da iki prova."

"Üç toplantı. Sadece uyanık kalman gereken üç önemsiz toplantı," dedi Zo ve bakışları Nina'ya kaydı. "Bununla başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun? Biraz inançlı ol. Bu onun için her şeyi değiştirebilir."

Nina kaşlarını çattı. "Romolo pazarlığın kendi payına düşen kısmını bile yerine getirmeyebilir. Özellikle de Mia'dan istediğini almayı başarırsa. Ona güvenemezsin."

Avuçlarımı masaya dayadım. "Babamla ilgili bilgileri ona verecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyor gerçekten?"

Ve bu hangi bilgi olabilir ki? Babam dolabında iskelet saklamıyordu. O bu şehri düzeltmeye çalışan dürüst bir adamdı.

Ferrarolar onun hedefinde oldukları için gergin olmalılar.

Planları neydi?

Dudaklarımı yuvarladım, düşüncelerim birbirine karıştı. Belki bu da anlamaya çalışabileceğim başka bir şeydi.

"Bizim dünyamızdaki erkekler kadınları hep hafife alır," dedi Fabi. "Onu unut gitsin, Mia. Seni tekrar görmeye gelirse bana söyle, ben de Cosimo'yla konuşayım. Romolo'nun seni rahatsız etmeye hakkı yok."

"Nişanlının bu konuda bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?" Fabi'nin yanakları kızardı.

"Bilmiyorum."

Sorun da buydu.

Kiminle evlendiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Romolo'yu bu etkinlik için bana bunu öğrenme şansı verebilir.

Ama Nina'ya göre tehlikeli ve zekiymiş. Ona karşı kendimi koruyabilir miydim?

Yapmamayı göze alabilir miyim?

BÖLÜM 9

ROM

Mia Morales neredeyse fazla mükemmeldi.

Röportajlar, babasının mitinglerinde yaptığı konuşmalar, ailesi için her şeyi feda edebilecek türden saygılı bir kız çocuğu resmi çiziyordu. Üvey annesi hastaydı, bu yüzden Mia her zaman babasının yanında olan parlak vekil olarak devreye girdi.

Medya ona tapıyordu. Bir azizin yüzüne sahipti, yumuşak gülümsemeleri ve büyük kahverengi gözleri vardı ve sürekli olarak asil bir şey yaparken yakalanıyordu. Aşevlerinde gönüllü çalışıyordu. Yaşlı gazilerle tokalaşıyor. Gençlik merkezlerinde iri gözlü çocuklarla gülüyordu.

Olmayı tercih edeceği başka bir yer yokmuş gibi

gülümsedi. Ama bu bir yalandı.

Duruşu çok sert, omuzları çok gergindi. Gülümsemesi güzeldi ama gözlerine ulaşmıyordu.

Tüm haberlerde yer rağmen, spot ışıklarından nefret ettiği açıktı. Yine de buna katlandı. Babası için.

Yatağıma uzanmış, dizüstü bilgisayarımı karnıma dayamış, elimde viski bardağıyla Instagram'ında onuncu kez geziniyordum. Facebook'u gençlik yıllarımdan kalma bir fosildi, Morales'in siyasi makinesi pençelerini ona geçirmeden çok önce terk edilmişti. İnternette sadece parti çizgisine sadık kaldığı röportajlar vardı. Ama Instagram? Gerçek Mia orada yaşıyordu.

Hesabı gizliydi ama kimlerin girmesine izin verdiği konusunda dikkatli değildi. Sahte bir giyim markası için yakıcı bir profil oluşturdum,

yaklaşan bir lansman hakkında tek bir belirsiz teaser yayınladı ve ona bir takip isteği gönderdi. Bir saat içinde kabul etti.

Küçük Mia muhtemelen küçük işletmeleri desteklemekten gurur duyuyordu.

Tablosu yemek fotoğrafları, New York'un sanatsal kırılmış fotoğrafları ve kıyafet fotoğraflarıyla doluydu. Hem de bir sürü. Müşterilerini her türlü çılgın şeyle giydiriyordu ama kendi tarzı daha bastırılmıştı. Özellikle de son bir yıldır. Artık kampanya için giyiniyordu. Babasının seçmenleri için.

Tahmin etmem gerekirse, bitmesi için gün sayıyordu.

O kız stüdyosunda olmak istiyordu. Orası onun için sadece bir çalışma alanı değildi. Burası onun tapınağı, . İçeri adımımı attığım anda bunu hissetmiştim. Elinden gelse tüm zamanını orada geçirirdi.

İşi onun için çok şey ifade ediyordu. Ama babası daha önemliydi.

Bu yüzden teklifimi kabul edip etmeyeceğinden emin değildim.

Birkaç gün geçmişti ve benimle iletişime geçmemiştir.

İyiydi. Sadece o cilalı iyiliksever yüzünün altında sakladığı sırları ortaya çıkarmak için daha çok çalışmam gerekiyordu. Sonunda, içeri girmenin başka bir yolunu bulacaktım.

Morales kampanyasının güvenliğini kim sağladıysa kovulmalı. Mia'nın yeri neredeyse her fotoğrafta etiketlenmişti. Eğer programını bir araya getirmek isteseydim, bunu kolaylıkla yapabilirdim. Takip edilmek için adeta yalvarıyordu.

Babası bunun ne kadar pervasızca olduğunun farkında değil miydi? O aptal değildi. Tehlikeli olduğumuzu biliyordu.

Peki onun güvende olduğundan bu kadar emin olmasının sebebi neydi? Saf kibir, belki?

Dışarıda gök .

Bakışlarım pencereye kaydı. Yağmur henüz başlamamıştı ama yakında başlayacaktı. Görmekten nefret ederdim. Damlacıkların tavandan tabana pencerelerimden aşağı yavaşça akan gözyaşları gibi süzülmesinden.

Kalktım ve panjurları kapattım.

Komodinin başına dönerek içkimin kalanını da yudumladım. Birkaç dakika daha kaydırma yaparak Mia'nın akışının en altına ulaştım.

İlk postası. On beş, belki de on altı yaşındaydı. Dört kız, İsviçre'nin o züppe hazırlık okulu Valais Akademisi'nin fonunun önünde poz vermiş.

Mia. Fabi. Nina. Ve tanımadığım bir dördüncü.

Mia ve kuzenimin arkadaş olduklarını ilk kez Cosimo'nun nişan partisinden sonra onu araştırdığımda keşfetmişim. Ama bilgi almak için Nina'yı hâlâ aramamıştım.

Belki de zamanı gelmişti.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Rom. Ben de senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum."

Dudaklarım kıvrıldı. Nina ve ben bugünlerde birbirimizi çok az görüyorduk. Çocukken birlikte geçirdiğimiz, ailesinin bodrumunda masa oyunları oynadığımız yazlar çoktan geride kalmıştı. Hile yapmam onu çıldırtırdı. Ki yapardım. Sürekli olarak.

Otoriter, keskin ve saçma sapan biriydi, bu özellikleri zamanla kaybolmamıştı.

Bir şeyler çevirdiğimden şüphelenirse Mia'yı benden uzak durması için uyarırdı.

"Dur tahmin edeyim," dedim yatak başlığına yaslanarak. "Mia sana onun stüdyosuna uğradığımı söyledi zaten."

"Evet. Ve eğer bu yüzden arıyorsanız size onun hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Hedefinize giren kadınlar genellikle depresyona giriyor, 'kendilerini bulmak' için ülkeden kaçıyor ya da boşanma davası açıyor. Mia'yı bunların hiçbirine bulaştırmayacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Kim boşanma davası açtı?"

"Black Silk'e bir kez gittiğimde koluna taktığın futbolcu eşin."

Farkında değildim. Eski sevgilileri takip etmezdim. "Onu tanıyor musun?"

"Bazı ortak arkadaşlarımız var. Dedikodulara göre evdeki işler sen resme girdiğin anda tepetaklak olmuş."

Kulağa doğru geliyordu. Birçok şeyde başarılıydım ama uzun zaman önce özellikle iyi olduğumu keşfettiğim bir şey vardı: İnsanların hayatlarını mahvetmek.

Bazen denememe bile gerek kalmıyordu.

Kayıtsızca kıkırdadım. "Dedikodulara inanmaman gerektiğini sen daha iyi bilirsin."

"Ne olursa olsun sen planlama, o olmaz İş. Mia'nın Çaresiz değil. Seninle ilişkiye girmemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

"Çok korumacı," diye

düşündüm. "O iyi bir insan,

Rom."

Eminim öyledir. Bu da onu manipüle etmenin kolay olacağı anlamına geliyordu.

"Senin gibi mi?" Ben sordum.

"Bu bir dalkavukluk girişimi mi? Beni rahat bırak."

"Peki. Ama en azından ona benim hakkımda ne söylediğini söyle." "Sadece gerçeği, ama sadece gerçeği."

"Ah." O göremese de alaycı bir şekilde göğsümü tuttum. "Biz bir aileyiz. Ailenin birbirine destek olması gerekir."

"Mia benim de ailem. Belki kan bağıyla değil ama önemli olan diğer her yönden. Bunu sakın unutma."

Ya da başka bir şey havada asılı kaldı.

"Arayı kapatmak güzeldi kuzen," diye takıldım. Ondan hiçbir şey öğrenemeyecektim.

"İyi geceler," dedi kuru bir sesle ve kapattı.

Telefonumu komodinin üzerine koydum. Mia'nın benim hakkımda iyice uyarıldığını varsaymak güvenliydi.

Nina'yı bana bir şey vermeye zorlamak zor olmazdı - bir şekilde onun işine karışabilirdim - ama bunu yapmama gerek yoktu. Henüz değil. Araştırabilirim-

Telefonum bir mesajla çaldı.

"Seni Altın Çember partisi için giydireceğim. Salı günü sabah 8'de stüdyoya gelebilir misin?"

Omurgamda bir heyecan kıvılcımı çaktı.

Vay, vay, .

Sanırım Mia o kadar da özverili değilmiş.

Değerli işini kurtarmak için bazı çizgileri aşmaya açıktı. Ve bu uyarıları duyduktan sonra bile

Nina'nın verdiği varsayılan bu süre muhtemelen vergi kanunu uzundu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Mia düşündüm o olabilir sap Ben, O zaman. Bu baktı Kibir ailesinde varmış gibi.

Başımı sallayarak kısık bir kahkaha attım. Az önce hayatına kimi davet ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama öğrenecekti.

Oh, öğrenecek.

BÖLÜM 10

ROM

Salı günü Mia'nın stüdyosunun önüne park ettim ve arabanın kapısını açmadan önce bir teslimat motorcusunun geçmesine izin verdim.

Saat sabahın sekiziydi. Gün kavurucu olacaktı. Şu anda bile hava bunaltıcı derecede nemli ve sıcaktı.

Birkaç sokak ötede arabalar kornalarını çaldı ve bir ambulans kafatasımı ikiye bölmekle tehdit ederek feryat etti. Benzinle çalışıyordum. Dün gece zar zor uyuyabilmişim.

Saat birde yatağa girmiştim, bugün için zinde olmaya kararlıydım, ama tam uykuya dalmaya başlamıştım ki Black Silk'in genel müdürü aradı.

Dört silahlı Arnavut kulübüme girmeye çalışmıştı. Lanet olası bir pazartesi gecesi, tam anlamıyla ölü bir geceydi. Adamlarım onları yakaladı ve bırakıp bırakmamaları gerektiğini bilmeden ofisime sürükledi. Ben geldiğimde hâlâ kafaları iyiydi ve yanlış kulübe gittiklerine dair bahaneler geveliyorlardı. Belki de doğruyu söylüyorlardı. Belki de söylemiyorlardı. Fark etmezdi.

Beni bir şeyle ayırdılar.

Morarmış eklemlerimi esneterek kaldırımı geçtim ve Mia'nın stüdyosuna doğru yürüdüm.

Ben daha kapıyı çalmadan kapıyı açtı. Belli ki beni bekliyordu.

Bakışlarım vücudunda aşağı doğru bir yol izledi. Hava koşullarına uygun giyinmişti; açık mavi eteği pürüzsüz, biçimli bacaklarında uyluğun ortasında duruyordu. Beyaz ipek bir bluz tam üzerine oturuyordu. Kıvrımlarının üzerinden sıyrılıyor, düğmesiz, düğmesiz nasıl görüneceğini görmek istememe neden oluyordu.

Onu görmek, bu boktan sıcağın birdenbire daha az boktan görünmesini sağladı.

"Günaydın," diye mırıldandım, içimdeki tahrik duygusunu gizlemeye çalışarak. En son ne zaman bir kadını bu kadar çekici bulduğumu hatırlayamıyordum.

Bu beni .

Planlarıma engel olacağından endişelenmiyordum ama dikkatimi dağıtıyordu. Can sıkıcı bir şey.

Bana şöyle baktı, gözleri kemerimde bir saniye kadar uzun süre kaldı. "Bu sefer silah yok mu?"

Sırıttım. "Anlayabilirim, eğer seni harekete geçiren buysa."

 fkelendi ama yemi yutmadı. "  eri gel."

Stüdyo hatırladığım gibiydi. Küçüktü. Düzenli. Kadınsı.

Masasının yanında önceden hazırlanmış birkaç giysinin bulunduğu bir giysi rafı duruyordu. Benim bedenime uygun gibi görünüyorlardı.

Masasında karşılıklı oturuyorduk. Parmaklarını deri bir eskiz defterinin üzerinde düzgünce birleştirdi, sırtı dikti. Gergin görünüyordu ve bunu saklamak için çok çaba sarf ediyordu.

Bu eğlenceli olacaktı.

"Kıyafetiniz için bir taslak hazırladım," dedi ve hemen konuya . "Plana göre tasarımı gözden geçirecek ve seçtiğim bazı parçaları deneyeceksin. Bir prova için bir toplantı daha yapacağız ve işimiz bitecek."

 ki toplantı.

Beni olabildiğince çabuk hayatına sokup çıkarmaya çalışıyordu. Belki de düşündüğüm kadar kibirli değildi. Belki de etrafımda uzun süre kalmanın tehlikeli olduğunu hissetmişti.

Sırıttım. "Ay burcumu hiç sormadın."

Kalın bir kâğıt yığınının uzandı ve bana doğru itti. "Bunu Nina'dan aldım," dedi. "Onun astrolojiyle ilgilendiğini biliyor muydun?"

Aşağıya baktım. Kapak sayfasında bunun bir doğum haritası okuması olduğu yazıyordu ve tam adımın yanı sıra doğum tarihim, doğum saatim ve doğum yerim de yazıyordu.

Ne oluyor ?

Sayfayı çevirdim ve nasıl okunacağını bilmediğim bir grafiğe baktım. Sonraki sayfa bir metin duvarıydı. Derinlemesine yazılmıştı. Dergilerde gördüğüm saçma sapan burç yorumlarından bile daha ayrıntılıydı.

O hazırlıklıydı.

"Güneşiniz İkizler, Venüs'ünüz Satürn'e kare ve Ay'ınız Koç. Ay burcunuz ateş, Mars tarafından yönetiliyor, bu da eylem ve enerji anlamına geliyor."

"Astroloji pek bana göre değil," diyerek konuyu . Lanet olası Nina. Beni sattı. Bu tür şeylere çok verdiğimden değil ama-

"Kendinden emin, cesur ve iddialısınız. Heyecan ve bağımsızlık istiyorsunuz ve insanların sizi kontrol etmeye çalışmasından nefret ediyorsunuz. Can sıkıntısı sizin düşmanınız. Sürekli zihinsel uyarıma ihtiyacınız var, yoksa derinizden sürünüyormuş gibi hissetmeye başlıyorsunuz."

Sayfayı çevirirken donakaldım, ensemde bir karıncalanma hissi belirdi. Bu... rahatsız edici derecede doğrudu. Özellikle de son kısmı. Günlerim doluydu elbette ama her gece sessizlik beni bir duvar gibi çarpıyordu. Bir ritüelim vardı: Eve gelir gelmez bir film açardım. Sırf içinde oturmak zorunda kalmayayım diye.

"Sana benden uzak durmanı söylediğine göre, yardım etmekten heyecan duymuş olmalı," diye mırıldandım, sayfaları bir kenara bırakıp yığını kendimden uzaklaştırdım.

"Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyor," diye itiraf etti Mia. "Ama günün sonunda bu benim seçimim."

İlginç. Tam da onun çaresiz küçük bir kuzudan başka bir şey olmadığını düşünürken, biraz omurgalı olduğunu gösterdi.

Başta tahmin ettiğimden çok daha ilginç biriydi.

Eskiz defterini açtı ve bana doğru çevirdi. Öne doğru eğilmesi bana bluzunun altından kışkırtıcı bir bakış verdi.

Birdenbire tamamen uyanmıştım, vücudumdaki her hücre onun aşırı farkındaydı.

Sikeyim.

İki ömre yetecek kadar meme gördüm. Bu noktada, iyi bir göğüs, kulüpte iyi yapılmış bir viski kokteyli gibiydi - elbette takdir ediliyordu, ama beni yolumda durduran bir şey değildi.

Görünüşe göre onunki hariç.

Sıcaklık doğrudan sikime doğru aktı ve aklım gitmemesi gereken yerlere gitti. Onu yatağında yayılmış, ay ışığının tenini yalamasından başka bir şey yapmadan hayal etmek gibi.

"Roma mitolojisinde Mars savaş tanrısıdır, ben de bununla oynayabileceğimizi düşündüm." Kâğıda vurdu. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Kendimi odaklanmaya zorlayarak bakışlarımı çizime yönelttim.

Çizim temiz ve kesindi. Askeri tarzda özel dikim bir takım elbise, kruvaze kesimli ve yüksek yakalı bir ceket. Süslü gümüş tokalar göğüsten aşağı uzanıyordu ve kalın bir deri kemer ortasından dolanıyordu. Koyu kırmızı bir pelerin takım elbiseye bir broşla tutturulmuştu ve bir omzun üzerinden sarkarak ona dramatik bir katıyordu. Pantolon her zamankinden daha inceydi ve bir çift deri botun içine sokulmuştu.

Göksel bir savaş lordunun üniformasına benziyordu. Savaş tanrısı.

Evet, bunu görebiliyorum.

Ona baktım. "Satıldı."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Öyle mi? Beğenmezsen bana söyleyebilirsin."

Hoşuma gitti, tamam. Yetenekliydi. Ve her ne kadar o lanet doğum haritası beni rahatsız etse de, kibirli yanım onun bu işe bu kadar kafa yormasından memnun oldu.

Takım elbiselerimin çoğunu ailemizin terzisi Giuseppe dikerdi. Beni ofisinde rehin tutarken erkek giyimi hakkında ders veren huysuz ve yaşlı bir adamdı.

Üzerime titremesinden çok daha fazla keyif alacağımı hissediyordum.

"İyi iş çıkardın," dedim masasının üzerinde duran küçük bir tüpü alarak.

Dudak parlatıcısıydı.

Berry.

Ağzını o derin, sikilebilir kırmızı tonuna dönüştürenle aynı.

Parmaklarımın arasından kaptı. "Kardeşin partide olacak mı?"

Kardeşim mi? "Hangisi?"

"Cosimo."

Neden onu soruyordu?

Dur bakalım.

Arkama yaslandım, onu içime çekerken başımı hafifçe eğdim.

Mia Morales bencil değildi. Onun hakkında öğrendiğim her şey tam tersini söylüyordu. Peki hangisi daha olasıydı? İşini kurtarmak için bu işi kabul etmiş olması mı?

Yoksa başka birini kurtarmak için mi?

"Neden kardeşimi öğrenmek istiyorsun?"

Koltuğunda kıpırdandı. "En iyi arkadaşımınla evleniyor. Onu merak etmem çok mu şaşırtıcı?"

İşte . Fabiana için endişeleniyordu.

Cos şimdiye kadar berbat bir nişanlı olmuştu ve Mia'nın geçen hafta Fabi'den her şeyi duyduğuna emindim. Sonunda arkadaşının hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra. Hiç işi olmayan bir partiye daldıktan sonra.

Şimdi de onu korumaya çalışıyordu. Hay sikeyim. Bu

kızda kurtarıcı kompleksi var.

Avucumu dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Bunu kullanabilirim.

"Pekâlâ," dedim kolayca. "Sana ondan bahsedeceğim. Ama bu bir soruya karşılık bir soru. Biri senden, biri benden."

Kaşları çatıldı. "Peki."

Gülümsedim. Bilgi almak için o kadar hevesliydi ki, en iyi arkadaşının bir kâbusun içine girip girmediğini öğrenmek için o kadar çaresizdi ki. Bunu saklamaya bile çalışmıyordu.

Bir sonraki sözcükleri boğazında düğümlendi. "Ona zarar mı?"

Bakışlarını tuttum. "Çünkü kadınları incitmez." Durakladım. "En azından fiziksel olarak."

Bana baktı, bekledi, daha fazlasını söylememi bekledi. Söylemedim. Asla ihtiyacım olandan fazlasını söylemedim.

Şimdi benim sıramdı.

"Babanın aileme bu kadar takıntılı olmasının gerçek sebebi ne?"

Dudakları -o yumuşak, *böğürtlen* kaplı dudakları- ince bir çizgiye dönüştü. "Onun mitinglerini hiç izlemedin mi? Amcamın ölmesinin sebebi senin ailen."

"Evet, biliyorum. Lanet olası bir yüzyıl önce bir çatışmada yakalandım." "Daha çok otuz yıl kadar," diye düzeltti.

"İkimiz de doğmadan önce. Baban nasıl kin tutulacağını gerçekten biliyor, ha?"

"O sadece adalet istiyor."

"Hayatının yarısından fazlasında onsuz yaşayarak yeterince mutlu oldu. Başka bir şey olması gerektiğini biliyorsunuz."

Kafası karışmış gibiydi. "Başka bir şey mi? Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Bu bir yalan mıydı? Yüz ifadesini inceledim, bir şey söylemesini bekledim.

-Bakışlarının fiske, parmaklarının seğirmesi. Hiçbir şey.

"Sen gerçekten-"

"Soruna cevap verdim," diyerek szm kesti. "Peki. Senin sıran."

"Hayır. Bu yeterli." İtmek geri gelen ve Masa, kızarmış görünüyordu. "Artık bu oyunu oynamak istemiyorum."

Çok sarsılmıştı. Neden? Bir şey sakladığı için mi? Yoksa söz dinlemekten nefret ettiği için mi?

Bu kız Fabi'ye yardım etmek ve aynı zamanda babasını korumak istiyordu.

Herkes için her şey olmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, bu arada işinin çökmesine izin veriyordu.

Eğer bu tamamen kendi başına gelen bir şey olmasaydı ve bir kalbim olsaydı, onun için üzülebilirdim.

Onun yerine kaşlarımı çattım. "Şimdi ne olacak?"

Metal raftan birkaç askı aldı. "Bunları denemenizi istiyorum, böylece üzerinize oturup oturmadığını kontrol edebilirim. Sonra da değişiklikler için ölçülerini alacağım."

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Üstümü değiştiriyorum."

Giysileri neredeyse üzerime fırlatacaktı, elleri görüşünü engellemek istercesine havaya kalktı. "Burada olmaz! Arka tarafa git." Geçen sefer saklandığım arka taraftaki perdeli alanı işaret etti.

"Ya yardıma ihtiyacım olursa?" Ayağa kalkarak sordum.

Burun delikleri alevlendi. "Yardım almadan pantolon giyebiliyorsun sanırım?"

Omuz silktim, bir adım daha yaklaştım. "Eğer mecbur kalırsam. Ama ikimiz de biliyoruz ki sen de yardım edersen daha eğlenceli olur."

"Böyle bir şey ," diye mırıldandı ve geçerken omzu benimkine sürtündü.

Kıkırdadım. Onu tahrik etmek çok kolaydı. Koyu renk pantolon sorunsuzca kaymıştı.

Gömlek başka bir meseleydi. Kollarımı gömleğin kollarının yarısına kadar soktum. Kumaş beni streç film gibi sardı ve çıkardım.

"Tişört çok küçük," diye seslendim, işaret parmağımdan sarkan tişörtle soyunma odasından çıkarken. "Başka var mı?"

Masasına yaslanmış, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Bakışları kalktı, genişledi ve aynı hızla uzaklaştı.

"Bir ." Giysi rafına doğru koştu.

Bir elimi boynumun kenarındaki dövmenin üzerinde gezdirdim ve onun ne kadar telaşlı görüldüğünün tadını çıkardım. Elinde başka bir tişörtle bana doğru yürüdü, belli ki çıplak göğsüme bakmaktan kaçınmaya çalışıyordu. Karın kaslarımla onu büyüleyeceğimden mi korkuyordu?

Yani, adil. Daha önce de olmuştu. "Al,"

dedi ve gömleği bana verdi. Ben de

aldım. "Teşekkürler."

Gözleri morarmış elime kilitlendi.

"Ne oldu?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Kollarımı arasından geçirdim. "Bir şey yok."

Mia kıpırdamadı, ben düğmelere başlarken öylece durup izledi. "Acıyor gibi görünüyor."

"Sadece biraz sert." Bir düğmeyle uğraşırken ağrıyan elimi .

Kaşlarını çattı. "İşte, izin " Bir adım daha yaklaştı ve düğmeleri hızla çözdü, parmak uçları arada bir kumaşın üzerinden tenime değiyordu.

O tüy kadar hafif dokunuşlar aletime kadar kıvılcımlar gönderdi.

Çok saçmaydı. Bana neler oluyordu böyle?

Kağıt üzerinde Mia benim tipim değildi. İyi kızların peşinden koşmazdım ya da onları kendi dünyama çekme fikrinden zevk almazdım. Kadınlar ya işimin bir parçasıydı ya da tek gecelik ilişkilerdi.

Mia sadece başka bir işti.

Yine de ona verdiğim tepki beni şaşkına çeviriyordu.

"Ben hallederim," dedim, ellerini itmeye çalışırken sesim sert .

Beni görmezden geldi, inatçı parmakları işlerine devam ediyordu.

Tanrım. Kendine engel olamıyordu. *Beni* kurtarmaya bile çalışıyordu.

"Etrafınızdaki insanları kurtarmayı bıraktığınızda ne olur?" Kaşlarının çatılışını, dudaklarının kenarlarını çekiştirişini izleyerek sordum.

Tereddüt etti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Çok fazla önemsiyorsun. Hiç bencil oldun mu, yoksa bu kelime sana yabancı mı?" Başımı eğdim, onu inceliyordum. "O kadar iyi bir kızsın ki, resmen karikatür gibisin."

Gözleri benimkilere kayd, öfkeyle parladı. "Sen bir pislüksin."

Uzaklaşmaya çalıştı ama ben keskin acıyı görmezden gelerek morarmış ellerimle bileklerini yakaladım. Onu geri çekilmeye zorlayarak ilerledim. Tökezledi, kürek kemikleri yumuşak bir gümbürtüyle duvarla buluştu.

"Bu anlaşmadan fayda sağlayacak tek kişi sen olsaydın benimle çalışmayı asla kabul etmeyeceğini bilmeliydim."

Gözleri büyüdü. Onu bu kadar kolay okuyabilmeme şaşırmış mıydı? Açık bir kitap gibiydi.

"Romolo," dedi sesi titreyerek. "Bırak beni."

Sesimi alçaltarak eğildim. "Sana bir sır vereceğim." Kavrayışım hafifçe sıkılaştı - acıtacak kadar değil, sadece dinlediğinden emin olacak kadar. "Herkes ilgilenilmeyi hak etmez."

Nefesi kesildi. "Bu hayata bakmak için üzücü bir yol."

"Öyle mi?" Mırıldandım.

"Bunun bir yük olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanlarla ilgilenmek?" Tekrar uzaklaşmaya çalıştı. "Çünkü değil. Bunu yapmayı seviyorum."

"Öyle mi?" mesafeyi kapatarak öne doğru eğildim. "Söyle bana... seninle kim ilgileniyor?"

Dudakları aralandı ama hiçbir şey .

Sözlerimin nasıl içine işlediğini, onu nasıl düşündürdüğünü görebiliyordum. Onu meraklandırıyordu.

Hoşlanmayacağı bir sonuca ne kadar sürer? Yani, kahretsin. Babası ona konumunu yayınlamayı bırakmasını söyleme zahmetine bile girmemişti.

"Bırak beni Romolo," diye fısıldadı. Bakışları -sadece bir an için- ağzıma kaydı.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Gözbebekleri büyüdü ve dudaklarından sığ bir nefes kaçtı.

O dudaklar. O lanet dudaklar. Onları ısırarak istedim. Tadının neye benzediğini öğrenmek için.

Neden olmasın?

Dışarıda şehir çalkalanıyordu -araba kornaları, ayak sesleri, seslerin uzaktan gelen uğultusu- ama burada, bu stüdyoda, bir balonun içindeydik. İkimizin de kırmaya istekli görünmediği yüklü, elektrikli bir balon.

Burnum neredeyse onunkine değene kadar aramızdaki mesafeyi daraltarak eğildim.

Kontrol tamamen bende miydi? Pek sayılmazdı. Ama bir koz bulmak için buradaydım ve bu bana kabaca doğru yönde ilerliyormuşum gibi geldi. Bunu kullanmanın bir yolunu bulacaktım. Eninde sonunda.

Tam merakımı gidermek üzereydim ki, ellerini gevşemiş tutuşumdan çekti ve "Evet, istediğim bu" dedi.

O an koptu.

Boğazını temizleyerek beni atlattı, raftan bir takım elbise ceketini aldı ve uzattı. "Bunu giy." Sesinde hafif bir titreme vardı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Sinirlendim. Hayal kırıklığına uğramış. Tahrik oldum. "Elbette."

Az önce olanlardan etkilenmemiş gibi davranarak kıyafetlerini düzeltmekle meşguldü. Ama beni kandıramıyordu.

Ceketimi giydim ve boy aynasına doğru yürüdüm.

"Omuzları çok dar." Elinde bir parça ölçüm bandıyla arkamda belirdi. Elleri üst sırtımda geziniyor, bedenimi değerlendirirken kollarımı aşağı doğru sürüklüyordu. "Kolları da çok kısa."

Dokunuşu hafifti, neredeyse hiç yoktu. Ama bir marka da .

Kabul etmiş gibi homurdandım ve vücudumda tünel açan ısıya karşı yumruklarımı sıktım. Neden kurtulamıyordum?

"Bu kıyafeti görünümün temeli olarak kullanmayı umuyordum," dedi. "Bazı süslemeleri dikmem gerekecek." Ön tarafıma doğru ilerledi, ceketin önünü çekiştirdi, parmaklarını yaka boyunca gezdirdi. Vücudum bir tel gibi gerilirken kaşları konsantrasyonla çatıldı, ilgisizdi -ya da belki öyleymiş gibi davranıyordu.

"Bu işe yarar." Yakasını ayarlarken parmakları kulağımın hemen altından geçti. "Düğmelerini sonuna kadar ilikleme istiyorum."

Ve onun önümde diz çökmesini, dudakları dudaklarımı sararken o güzel geyik gözlerinin yukarı bakmasını istiyordum-

Çenemi sıktım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırdım, sertleşen aletimi tekrar kontrol altına almak isterken nefesimin altında küfrettim.

En son ne zaman bir kadın sana böyle dokundu? diye fısıldadı zihnimin arkasından bir ses.

Cinsel değildi, sadece... samimiydi. Peki neden bu kadar tahrik ediciydi?

"Tamam, sanırım ihtiyacım olanı aldım." Elini bir kez daha sırtımda gezdirdi. "Şimdi gidip üstünü değiştirebilirsin."

Soyunma odası bir rahatlamaydı, nefes almak için çok ihtiyaç duyulan bir şanstı.

Ceketi çıkardım ve zihnimi başka bir yere zorladım. İşkence. Kara tahtaya kazınan çiviler. Bir haftalık çöp kokusu, sikimi indirecek her şey.

"Bir sonraki buluşmamız ne zaman?" Tekrar dışarı çıktığımda sordum.

Mia kıyafetleri benden aldı. "Tadilatları yaptırdıktan sonra. Gelecek hafta Salı günü için plan yapalım. Böylece Cumartesi günkü yemekten önce ince ayar yapmak için birkaç günümüz olur." Gözlerini kaçırdı ve her şeyi rafa geri koymak için hareket etti.

O bakmıyorken masasındaki dudak parlaticısını arakladım ve cebime attım.

Neden? Biliyorsam ne olayım. Muhtemelen aklımı kaçırdığım içindir.

Oradan sinirli bir şekilde çıktım, raundu kaybetmiş gibi hissediyordum.

Bir dahaki sefere geldiğimde, biraz uyuduğumdan emin olacaktım. Çünkü aramızdaki bu oyun daha yeni başlıyordu.

BÖLÜM 11

MIA

Bugün üvey annemin kötü günlerinden biriydi. Beni elinde, kullanmaktan nefret ettiği bastonuyla karşıladı. Sadece kas sertliği özellikle sert olduğunda ona uzanıyordu.

Normalde Cumartesi sabahları üçümüz birlikte kahvaltı , ama bugün babamın bir toplantısı vardı, yani sadece Aris ve ben vardık.

Yukarı Doğu Yakası'nda, Met'in tam karşısında, savaş öncesi dönemden kalma güzel bir binada yaşıyorlardı. Lobiye adım atmak her zaman zamanda geri adım atmak gibi hissettirirdi-siyah-beyaz kareli zeminler, altın kaplama asansör kapıları, kapıcıların her kiracının adını bildiği türden bir yer. Dairelerinde üç yatak odası, iki banyo, küçük bir ofis, daha da küçük bir mutfak ve üvey annemin günlerinin çoğunu geçirdiği abartılı büyüklükte bir oturma odası vardı. Bir kitapla kanepeye kıvrılır ya da Kaliforniya'daki kız kardeşlerinden biriyle telefonda saatlerce konuşurdu.

Yatılı okuldan sonra dört yıl boyunca çocukluk odamı geri aldım. Ama üç yıl önce .

Onlara stüdyoma daha yakın olmak için olduğunu söyledim, çünkü gerçek sebep kendimi berbat bir evlat gibi hissetmeme neden oluyordu: Buranın baskıcı ağırlığından uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Bize kahvaltı hazırladım ve yemek masasında sessizce yedik.

"Biraz daha yumurta istemediğine emin misin?" Tabağı Aris'e doğru ittim. "Çok güzeller, değil mi?"

Karşımda oturuyordu, geçen yıl Noel'de ona aldığım bornoza sarınmıştı - benden aldığı birkaç hediyeden biriydi.

aslında hoşuna gitmişti.

"Doydum."

"Neredeyse hiçbir şey yemedin."

"Yemeklerimi benim yerime düzenlemene ihtiyacım yok Mia. Benden bu kadar dedim." Tabağını itti. "Yatak odasından iPad'imi getir. E-postalarımı kontrol etmek istiyorum."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Hâlâ onun kötü ruh halleriyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Beni tekrar küçük bir kız gibi hissettiriyorlardı. Babası ve üvey annesinin yanlış bir şey yaptığı için onu yatılı okula gönderip göndermediğini gizlice merak eden küçük bir kız.

O davrandığında, suçluluk duygusu içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Ona olanlar benim hatam değildi. Bunu biliyordum. Ama bu hiçbir zaman ona bir şey borçluymuşum gibi hissetmeme engel olmadı.

Annem öldükten iki yıl sonra babamla evlendiler. Hemen bebek sahibi olmayı denemeye başladılar ama hiçbir şey olmadı. Bir yıl sonra tüp bebek yöntemine başvurdular.

Babamın beni oturtup yurtdışına gönderileceğimi söylemesi de aynı zamana denk geliyordu.

Bunu hiçbir zaman açıkça söylemedi ama bunun bir nedeninin üvey annem olduğunu biliyorum. Babam çoğu gece geç saatlere kadar çalışırdı, bu yüzden okuldan alma ve okula bırakma işlerini üvey annem üstlenirdi. Beni okul sonrası aktivitelerime götürüp getiren oydu. Annemin geride bıraktığı boşluğu dolduran kişi.

Ama hiç bağ kuramadık. Zalim değildi, ama her zaman varlığımdan zevk almaktan çok tahammül ettiğini hissettim.

İsviçre'ye gönderilmek bu duyguyu daha da güçlendirdi.

IVF yolculuğu yıllar sonra felç geçirdiğinde sona erdi - görünüşe göre yıllarca süren hormon tedavileri tarafından tetiklenmişti. Olay olduğunda liseyi bitiriyordum. Babam mezuniyetimi kaçırdı. Onu suçlamadım.

Daha sonra, Istituto Marangoni'ye kabul edildiğim Milano'ya gitmek yerine üniversite için New York'a dönmemi istedi. Ona bakmak için yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi.

Hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Ayrıca New York'taki FIT'in moda stilistliği programına da girmiştım, böylece kariyer hedeflerimi onlara daha yakın olarak sürdürebilecektim.

Bir parçam bunun aramızda bağ kurmamızı sağlayacağını umuyordu. Üçümüzün gerçek bir aile gibi hissetmesini sağlayacaktı.

"Mia?" Keskin sesi düşüncelerimi yarıp geçti. "Beni duydun mu?"

Onun koyu kahverengi gözleriyle karşılaştım. "Kusura bakma. Gidip getireyim, Aris."

Yatak odasında iPad'i komodinin üzerinde, babamla birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafın yanında duruyordu. Bu fotoğraf felç geçirmeden önce, babamla birlikte istedikleri büyük aileye sahip olacakları konusunda hâlâ iyimser olduğu zamanlarda çekilmişti.

Ama bu hiç .

Ben onların tek kızıydım. Ve odalarında benim hiç resmim yoktu.

Oh, ama. Sence de çok fazla şey okumuyor musun?

Dudaklarımı yuvarladım ve iPad'i aldım.

Yemek odasında Aris hâlâ aynı pozisyondaydı, parmakları dalgın bir şekilde masaya vuruyordu. Ona tableti uzattım.

"Babanın ne zaman eve geleceğini biliyor musun?" diye sordu.

Saatimi kontrol ettim. "Her gelebilir." Umarım geç

kalmazdı. Planlarım vardı.

Fabi, Nina ve Zo beni almak için yola çıkmışlardı bile. İşçi Bayramı hafta sonuydu ve hafta sonunu Hamptons'ta geçirecektik. Fabi'nin annesinin orada muhteşem bir evi vardı ve o yaz İtalya'da olduğu için ev boştu. Fabi bundan yararlanmamızı ; sonbahar iyice bastırmadan önce bir kız kıza hafta sonu.

Bütün yıl kaçamak yapmamıştım. Buna ihtiyacım vardı.

Bundan da öte, Fabi'yle nişanı hakkında biraz daha konuşmam gerekiyordu.

Romolo'nun Cosimo hakkındaki değerlendirmesi sadece biraz rahatlatıcıydı. Kardeşi hakkında bana doğruyu söyleyeceğine güvenebilir miydim bilmiyordum.

Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı düşünmeye başlamıştım.

Üç gün önce stüdyoma gelmeden önce bile tereddütlerim vardı.

Ne düşünüyordum ki?

Romolo Ferraro'nun dengi değildim ve bunu biliyordum. Bu yüzden sorgulama turumuzu daha başlamadan bitirmiştım. Hata yapmaktan korkuyordum. Söylememem gereken bir şey söyleyeceğimden korkuyordum.

Özellikle de sadece onun varlığı bile beni çok gergin hissettirirken.

"Bu hafta sonu için planların olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu üvey annem.

"Evet, gitmeden önce babamın gelmesini bekliyorum."

"Beklemene gerek yok. Beni denetlemene ihtiyacım yok."

"Aris..." Tereddüt ettim, ne diyeceğimi bilemedim.

O bastırılmış onu Dudaklar birlikte ve dokunuldu onu parmaklarını zar zor dizginlediği bir hayal kırıklığıyla iPad'ine vurdu.

Kişisel olmadığını biliyordum. Sadece elinde kalan kontrol kısıntısına çalışıyordu.

En azından kendime böyle söyledim.

Sessizce nefes vererek ayağa kalktım ve masayı toplamaya başladım. Tam bitirmiştım ki ön kapının açılma sesi geldi.

Hafta sonu çantamı omzuma atıp koridorda görüldüğümde babam bana gülümsedi.

"Mia, buradasın." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kahvaltı nasıldı?"

"Güzel. Seni özledik."

"Burada olamadığım için üzgünüm." Bakışları çantama kaydı. "Dinle, bir işim çıktı. Jenny de tam seni aramak üzereydi."

Sustum. Jenny'den gelen bir telefon nadiren iyi bir haberdı, özellikle de hafta sonu için izin almışken.

"Ne ?"

"Görünüşe göre programım değişti." Telefonunu karıştırdı. "Finger Lakes'deki evinde bir donörle buluşmam gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu uzun bir yol."

"Bu gece buraya dönemeyeceğim anlamına geliyor. Muhtemelen yarın öğleden sonraya kadar da dönmem." Bakışları bana yöneldiğinde yumuşadı. "Aris'in burada yalnız kalması için çok uzun bir süre."

Midem bulandı. "Baba, plan yaptım."

"Biliyorum, *cariño*. Özür dilerim."

"Donör kim?"

"Üniversiteden eski bir tanıdık. Tanıdığın biri değil."

Bu bana garip geldi. Babamın tüm büyük bağışçılarını tanıyordum. Sayısız yemekte ve etkinlikte onun yanında oturmuş, çene çalmıştım. "Bir telefon görüşmesiyle halledilemeyecek kadar önemli olan nedir?"

Babam gülümsedi. Biraz gergin mi görünüyordu?

İçimde bir suçluluk hissettim. Benim programım ne kadar çılınsa, babamınki daha da kötüydü.

"Şehirde iyi bağlantıları var," dedi. "Geçiş ekibinde gayri resmi bir rol üstlenmesini istiyorum. Keşke bu geziye katılmasaydım, *cariño*, ama bu mümkün değil. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yüz yüze görüşebileceği tek zaman bu."

Söylenmemiş istek havada asılı kaldı.

Onun seyahati zorunluydu. Benimki değildi. Ama ben gitmek istiyordum. Hem de çok.

Babam elini omzuma koydu. "Arkadaşların anlayacaktır, eminim."

Ben cevap veremedim. Üvey annemin sesi koridoru kesti.

"Carlos, bırak onu. Ben iyi olacağım."

Döndüğümde onun kapının pervazına yaslanmış, sinirlendiğinde her zaman takındığı o tanıdık, gergin dudak ifadesiyle bizi izlediğini gördüm.

Babam ona doğru bir adım attı. "*Aşkım*, hemşire bu hafta tatilde. Bir şeye ihtiyacın olursa yakınında kimse olmayacak."

"Buzdolabı yiyecek dolu. Tüm ilaçlarım dolduruldu. Endişelenecek var?"

"Bu kadar uzun süre yalnız kalmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Reality TV bana Mia'nın gezisini kaçırdığı için somurtmasından daha iyi arkadaşlık edecek."

Gözlerimiz buluştu. Bana yardım etmeye mi çalışıyordu, yoksa beni etrafında istemiyor muydu? . Hiç bilemedim.

"Surat asmayacağım," dedim, hissetmediğim bir hafifliği zorlayarak.

Küçümseyici bir el salladı. "Eğer ciddi bir şey olursa Jenny'yi arayabilirim, değil mi?"

Babam isteksiz olduğu her halinden belli olan burnundan nefes verdi. Ama sonra içini çekti ve kızının şakağına bir öpücük kondurdu. "İstedini alacaksın, *aşkım*. Her zamanki gibi."

Suçlu bir rahatlama hissettim. Üvey annem dönüp oturma odasında kaybolmadan önce bana okunamayan bakış daha attı.

"Seni ," dedi babam çantamı alırken.

Onu asansöre kadar takip ettim, göğsüm hâlâ gergindi.

"Bu hafta dikkatin dağınık görünüyordu. İş yüzünden mi?" diye sordu biz beklerken.

Dikkati dağılmış demek hafif kalır.

Son birkaç gündür ona Romolo'dan bahsedip bahsetmemeyi tartışıyordum.

Ferraroların onun nedenlerini sorguladığını bilmek ona yardımcı olur muydu?

Nasıl olabileceğini anlamadım. Şüpheleri temelsizdi. Babamın onların peşine düşmek için adaleti sağlamak ve bu şehri daha güvenli bir yer haline getirmek dışında başka bir nedeni olsaydı bilirdim.

Ona Romolo'nun müşterim olduğunu söyleseydim -geçici olarak bile olsa- onunla çalışmayı hemen bırakmamı söylerdi. Buna şüphe yok. Adam stüdyoma bir silah getirdi ve sonra bir kavga sonucu oluşmuş olması gereken morarmış parmak eklemleriyle geldi. Özel dikilmiş bir takım elbisenin içinde kötü bir fikirdi.

Ama ya ondan daha fazlasını alabilseydim?

Bir toplantımız daha kalmıştı. Üstesinden gelebilirdim. Yapamaz mıydım? Evet, geçen sefer neredeyse beni öpüyordu. Ama bu kendimi hazırlıksız yakaladığım içindi. Şimdi, daha iyi biliyordum. Şimdi hazır olacaktım.

"İyi uyuyamadım," dedim.

Yalan değildi. Son iki gecedir, o mafya babası sadece uyanıkken düşüncelerimin çoğunu işgal etmemişti. Rüyalarım da giriyordu. Gömleksiz. Mürekkeplenmiş. Sırıtiyordu.

Rüyamda konuşamıyordum. Ona beni bırakmasını söyleyemedim.

O yüzden yapmadı. Dudakları benimkilere karşı sertti ve uyandığımda kalbim hâlâ çarpıyordu.

Yutkundum. "Ve iş çok fazla. Her şey için yeterli zaman yok gibi görünüyor."

Asansör geldiğinde babam, "Neredeyse sona geldik," dedi. "Sadece birkaç ay kaldı. Anketler her hafta daha güçlü görünüyor ve geçiş planlaması beklenenden daha iyi gidiyor. Başsavcı, suç ailelerini yasalar çerçevesinde sonuna kadar kovuşturma konusunda tam destek veriyor."

Kanım dondu. "Vay canına. Bir dava mı var?"

"Bir araya gelecekler," dedi babam, ses tonunda belirsizlik yoktu. "Ferraro'ları ve onların bilinen ortaklarını araştırıyorlar. Karmakarışık bir ağ."

Bilinen ortakları. Messeros da bu kategoriye giriyor olmalı.

Fabi bu işe bulaşabilir miydi? New York'tan uzun yıllar önce ayrılmıştı ama şimdi geri dönmüştü ve Cosimo'yla evlenmek üzereydi. Onların işinde hiçbir rolü olmasa bile, gerçekten güvende miydi?

"Endişeli görünüyorsun."

Bakışlarım babama kaydı. "Öyleyim, sanırım." Onun hakkında. Fabi hakkında. Ve belki de -Tanrı yardımcım olsun- Romolo hakkında bile, ki bu hiç mantıklı değildi.

Herkes hak etmiyor.

Kendisi hakkında böyle düşünüyordu. Birisi bu sonuca nasıl varabilir?

Onu merak ediyordum. Ona birazcık yardım teklif etmeme neden bu kadar sert tepki verdiğini. Tüm o ukala zırhının altında savunmasız bir şey vardı. Saklamak için çok uğraştığı bir şey.

Babam omzumu sıktı. "Onları yakalayacağız, *cariño*. Sadece önce kazanmamız gerekiyor."

Asansör çaldı ve birinci kata açıldı.

Dışarı çıktığımızda çantamı bana uzattı. "Yolculuğunun tadını çıkar."

"Teşekkürler, yapacağım."

Fabi'nin beni *almasını* beklerken, *onları alacağız* sözleri zihnimde yankılandı.

Eğer babamın olsaydı, Romolo Ferraro sadece tehlikeli bir muamma olmayacaktı.

Ailesiyle birlikte parmaklıklar ardında olacaktı.

BÖLÜM 12

MIA

Hamptons'da nemli bir gündü. Hava güneş kremi ve kayısı kokusuyla doluydu. Evin her tarafına gizlenmiş surround ses hoparlörleri Sabrina Carpenter'ın son hit şarkısını bangır bangır çalıyordu.

Havuzun etrafına dağılmıştık, her birimiz kendi işimizi yapıyorduk. Fabi şişme bir kuğunun üzerinde yüzüyordu, elinde bir bardak roze vardı. Zo bir şezlongda oturmuş, ayak tırnaklarını koyu mora boyuyordu. Nina ve ben ise internetten düşüncesizce satın aldığım bir tuvalin üzerine eğilmiştik. Bir maskeyi tasvir eden parçanın üzerine şimdi aşırı miktarda yapay elmas yapıştırılıyordu. Bir dönemden geçiyordum. Evimde bunlardan üç tanesini tamamlamıştım bile. Bir şekilde, kendimi göz kamaştırmanın geçerli bir terapi şekli olduğuna ikna etmiştim.

Zo serçe parmağını bitirirken, "Bence bir partiye gitmeliyiz," .

Dikkatlice başka bir siyah elmas taklidi yapıştırdım. "İçeride kalacağımız konusunda anlaşmıştık zaten."

Üç saat önce varır varmaz içkileri açmıştık ve vızıltıyı takdir etsem de güneşin altında içki içmek, sonrasında bir yere gitmek istememe neden olacak türden bir şey değildi. Kızlarla akşam yemeği hazırlamayı, saat onda yatakta sızmayı ve Pazartesi günü eve gitmeden önce yarın her şeyi tekrar yapmayı dört gözle bekliyordum.

Zo Aperol Spritz'inden uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı üzerine bıraktı. "Biliyorum. Ama bu mesajı almadan önceydi."

Telefonunu aldı ve bize doğru uzattı. Nina ve ben okumak için eğildik.

Selam tatlım, Instagram'ında bu hafta sonu Hamptons'da olduğunu gördüm. Evi sezon için kapatmadan önce büyük bir İşçi Bayramı partisi düzenliyoruz. Sen ve kızların uğramak ister misiniz?

"Kim bu?" Nina sordu.

"Şirketi bir yıl önce bizi bir proje için işe alan bir milyarder. İrtibatı koparmadık."

"Bana bunun yetişkin bir adam olduğunu mu söylüyorsun?" Nina'nın sesi etkilenmemiş gibiydi. "Çünkü güven fonu olan bir kardeşlik derneği üyesi gibi mesaj atıyor."

Zo güldü. "O tamamen yetişkin bir kardeş. Biliyorum, en kötüsü. Ama güzel bir aleti var ve bu parti bu dünyanın dışında olacak."

Kaşlarını kalktı. "Bir müşteriyle mi yattın?"

Zo, "Proje bittikten sonra," dedi. "Austin'de bir barda ona rastladım ve bu iyi bir fikir gibi göründü. Üç shot tekilanın bununla bir ilgisi olabilir."

İçimi çektim. "En son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlamıyorum." Muhtemelen eski sevgilim Sergio'ylaydı. İki yıl kadar önceydi. En yakın arkadaşına gizliden gizliye aşık olduğu apaçık ortaya çıkmadan önce dokuz ay kadar çıkmıştık.

Peki ya seks hayatımız? Akılda kalıcı bir şey yok.

Neden onunla çıktım ki? Şarap kadehimi yanağıma bastırıp hatırlamaya çalıştım. Sanırım iyi biriydi. Belki de o anda ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Aynı," diye mırıldandı Nina.

Zo başını salladı. "Siz ikiniz ne kadar üzücü bir hayat yaşıyorsunuz. Sizin sorunuz ne biliyor musunuz? Her şeyi fazla düşünüyorsunuz."

Nina tuvalin üzerine biraz tutkal sürerken, "Az düşünmektense çok düşünmeyi tercih ederim," dedi. "Yüksek standartlarım var. Ve sırf bir orgazm için onları düşürmeye niyetim yok. Kendi parmaklarım da gayet iyi iş çıkarıyor."

Zo sıırttı. "Senin parmaklarında seksi bir erkek vücudu yok. Büyük, güçlü elleri özlemiyor musun? Bir erkeğin kokusu mu? Sen onları yalayıp yutarken çıkardıkları o küçük sesleri-"

"Sen öyle söyleyene kadar *bilmiyordum*," diye araya girdi Nina, ona ters ters bakarak.

Zo güldü. "Devam edebilirim. Kollarındaki o kalın damarları izlediğinizi, o yuvarlak pazuları sıkığınızı hayal edin-"

Ona bir elmas taklidi fırlattım ve nasıl olduysa doğrudan içkisinin içine düştü. "Tamam, yeter."

Hâlâ sırtarak onu çıkardı. "Demek istediğim, bu partiye gitmeliyiz. Çok kalabalık olacak. Eminim ikiniz de kuru büünüzü sona erdirecek birini bulacaksınız."

Başımı salladım. "Canım çılgın bir partiye gitmek istemiyor."

Zo, "Hiçbir zaman çılgın bir partiye gitmek istemezsiniz," dedi. "Ama işte tam da bu yüzden bir tanesine ihtiyacın var. Hiç eğlenmiyorsun. Her zaman çalışıyorsun."

Nina, "Her zaman çalışmakta yanlış bir şey yok," dedi.

"Teşekkür ederim." Bardağıımı onunkiyle tokuşturdum.

"İkiniz de işkoliksınız." Zo bikinisinin üstünü çekiştirerek yerine oturttu. "Müdahale zamanı geldi."

Nina, "Hafta sonları tatil yapmadan sizi haftalarca süren iş seyahatlerine gönderen bir şirkette çalışan bizler değiliz," diyor.

dikkat çekti. Zo, şirketlerin güvenlik duvarlarını aşmaya çalışarak siber güvenliklerini test etmek için tuttıkları bir beyaz şapkalı bilgisayar korsanlığı firmasında çalışıyordu. En azından ben öyle yaptığını sanıyordum. Ne zaman çok teknik konulara girse, takip etmekte zorlanıyordum.

Zo eliyle gözlerini siper ederek gökyüzüne baktı. "Evet, ama sonra video oyunları oynamaktan, randevulara gitmekten ve zor kazandığım parayı harcamaktan başka bir şey yapmadığım bütün haftalarımı boş geçiriyorum. Bu iyi bir değiş tokuş."

"Haklı bir noktaya değindi," diye seslendi Fabi, görünüşe göre konuşmayı şamandırasından dinliyordu.

Nina sadece başını salladı. İkimiz de kendi işlerimizi yürüttüğümüz için deli gibi çalışıyorduk. Tek fark, Nina'nın çikolata şirketi gelişirken, benimki... Daha önce de belirttiğim gibi, benim işim pek iyi bir yerde değildi.

Gerçi Romolo beni Altın Çember bültenine sokma sözünü gerçekten yerine getirseydi...

Yapmazdı. Ayrıca, onun için çalışmayı kabul etmemin nedeni bu değildi.

Onu sadece kendi çıkarlarım için giydirmeyi asla kabul etmeyeceğimi söylediğinde haklıydı. Bu riske değmezdim. Ama babam ve Fabi öyleydi.

"Hey, Fabi," diye seslendim ona, havuzda tembelce süzülüşünü izliyordum. "Nasılsın?"

Gül gönülsüz bir selamla kaldırdı, bukleleri dağınık bir topuz halinde başının üstüne yığılmıştı. "Bilmiyorum. İyi misin? Ama ben Zo'ya katılıyorum. Bence gitmeliyiz."

Daha dik oturdum. "Gerçekten mi?"

Nina inledi. "Planımıza ne oldu?"

"Evet, ama..." Fabi kalp şeklindeki güneş gözlüklerini burnuna doğru iterek duraksadı. "Bilmiyorum. Bu tür bir şeyi son kez yapıyormuşuz gibi hissediyorum, anlıyor musun?"

Göğsümün içinde bir şey burkuldu. Yapay elmas toplayıcıyı yere bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlendiğimde hayatın nasıl olacağını bilmiyorum. Ya da hangi kurallara uymak zorunda kalacağımı."

Kurallar mı? Ayağa kalktım ve havuzun kenarına doğru yürüdüm. "Cosimo'nun arkadaşlarını görmene izin vermeyebileceğini mi söylüyorsun?"

Ondan bahsetmek için doğru anı bekliyordum. Beni aldıklarında Fabi'nin keyfi yerindeydi ve ben de bunu bozmak istemedim.

Ama belli ki aklında nişanı da vardı. Bir nefes verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, kim bilir."

Zo ve ben birbirimize endişeli bir bakış attık. Kulağa iyi gelmiyordu.

Nina sanki bu duruma hiç şaşırmamış gibi ciddi bir ifadeyle oturuyordu.

"Sana bu kurallar hakkında bir şey söyledi mi?" Ben sordum.

Fabi şarabından büyük bir yudum aldı. "Hayır. Henüz değil. Benimle konuşmayı reddediyor. Ve bu hafta başında olanlardan sonra, ben sadece-"

"Ne oldu?" Nina seslendi.

Fabi bize yaklaşmak için suya tekme attı. "Akşam yemeğinde buluşup yaklaşan evliliğimiz hakkında konuşup konuşamayacağımızı sormak için ona mesaj attım."

"Tamam," dedim temkinli bir şekilde.

"O da tek kelimelik bir mesaj attı: 'Meşgulüm'."

Burun deliklerim alevlendi. Ne pislik ama. Bu kadın onun karısı olmak ve o için çok mu meşguldü?

Fabi'nin yerine ben gücenmişim. Zo,

"Pislik," diye mırıldandı.

Nina dudaklarını büzdü. "Bu doğru değil. Bu konuyu Rafaele'yle konuşmalısın."

Fabi şarap kadehine baktı. "Ne anlamı var ki?"

"Cosimo'yu sıraya sokabilir," dedi Nina.

Hayal kırıklığı şakaklarımda zonkluyordu. "Ya da belki nişanlının seni aktif olarak görmezden geldiğini bilseydi, tüm bu lanet düğün hakkında fikrini değiştirirdi."

Fabi'ye yaptıkları şey korkunçtu ve onların dünyasında "işlerin böyle yapılıyor olması" umurumda değildi. Tüm bu durum barbarcaydı. Bir suçluya teslim ediliyor ve gülümsemesi bekleniyordu.

Kendi annelerinin evliliğinin bir kabus olduğunu düşünürsek, erkek kardeşinin ona bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordum.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Fabi, yenilmiş bir halde. "Kendim için seçmediğim biriyle evlenmek zorunda kalacağımı hep biliyordum, bu yüzden havai fişekler beklemiyorum, anlıyor musun? Dürüst olmak gerekirse, ilgisizliğe hazırdım. Ama benden nefret ediyor gibi görünüyor. Ya da belki de benden iğreniyordur."

"İmkânı yok," dedi Nina. "Seni henüz tanımıyor, bu yüzden de senin lanet olası bir av olduğunu anlamıyor."

"Beni tanımakla ilgileniyor gibi görünmüyor," dedi Fabi. "Belki de umabileceğim en iyi şey evlendiğimizde beni görmezden gelmesi. Yani, bir gün,

çocukları bekleyecektir, ancak o günün yakın bir zamanda olması gerekmiyor."

Çenemi sıktım. "Peki ya olan bu değilse?"

Fabi okyanusa doğru baktı. "Bir yolunu bulmam gerekecek." Havuzun kenarına doğru süzülüştünü ve boş kadehini verandaya bırakışını izledim. "Çocuklar, hadi gidelim. Bu gece iyi vakit geçirmek istiyorum. Dans etmek istiyorum. İçmek istiyorum." Kendini havuzdan dışarı attı, şimdiden biraz sarhoş görünüyordu. "Sadece bir geceliğine onun varlığını unutmak istiyorum."

Dudağımı ısırdım.

Belki Fabi bu geceyi normal bir insan gibi geçirseydi, nelerden vazgeçtiğinin farkına varırdı. Belki daha fazla mücadele ederdi.

Ama yine de aile sadakatini anlıyordum. Görevi anlıyordum. Tanrım, herkesten daha iyi.

Yine de babamın kampanyası için yaptığım şey geçiciydi. Bitecekti.

Fabi için bu, hayatının geri kalanıydı.

Zo ojesinin kapağını geri çevirdi ve üzerine fırlattı. "Her şey . Dışarı çıkıyoruz.

Avuç içlerimi uyluklarımda gezdirdim. "Giyecek bir şey bile getirmedi."

Zo sırtıttı. "Gel bakalım. Ödünç alabileceğin bir sürü şeyim var."

BÖLÜM 13

MIA

Partiye vardığımızda saat on biri geçiyordu.

Bir güvenlik görevlisi bizi kapıda karşıladı ve her birimize küçük siyah bir etiket verdi. "Bunu kameranızın üzerine koyun. Fotoğraf çekmek yasaktır. Biri sizi kuralı çiğnerken yakalarsa, dışarı çıkarsınız."

Diğer kızların bu konuda ne hissettiğini ama rahatlamıştım. İhtiyacım olan son şey, birinin telefonunda *bu şekilde* görüldüğümün fotoğraflı kanıtıydı.

İçeri girerken siyah hırkamı üzerime daha sıkı geçirdim. Parti çoktan tüm hızıyla başlamıştı. Müzik içeride o kadar sert çalıyordu ki, devasa barın arkasındaki dolaplarda bulunan cam eşyalar her vuruşta tıkırdıyordu.

"Bu harika değil mi?" Zo gürültü üzerine bağırdı.

Biraz çakırkeyiftim ama giydiğim kıyafetin içinde kendimi rahat hissedecek kadar değil.

Zo'nun dışarı çıkarken neredeyse hiç kıyafet giymeme gibi bir eğilimi vardı, ben de bu yüzden iki yandan yırtmaçlı, metalik pembe, dar bir elbise giymiş ve göğsümü zar zor saran bir yaka takmıştım. Bu kadar az giymeye alışık değildim ve içgüdüsel olarak hırkayı bir zırh gibi üzerime sıkıca sarmıştım.

Zo bunu kabul etmedi.

Ellerimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. "Tamam Mia, gösteri zamanı. Çıkar şunu."

Başımı salladım. "Bunu gerçekten bilmiyorum."

"Haydi." Kolumu dramatik bir şekilde salladı. "Nasıl olsa kimse seni tanımayacak. Tüm o parıltının altında değil."

Muhtemelen haklıydı.

Zo beni o kadar çok simle kaplamıştı ki, doğrudan güneş ışığına çıksam birini kör edebilirdim. Elmacık kemiklerim, omuzlarım ve hatta köprücük kemiklerim ışıkların altında parıldıyordu. Saçlarım iki uzay topuzu şeklinde toplanmıştı ve gözlerime metalik mavi göz kalemi sürülmüştü.

I yapmadı bak herhangi bir şey gibi ve
Cılalı, halkın televizyonda gördüğü politikacı kızı.

Ve kameralara izin yok... Pekala.

Siktir et.

Hırkayı silktim.

Zo onu elimden kaptı ve çığır açan bir şey yapmışım gibi alkışladı. "İşte oldu. Harika görünüyorsun."

Bir dakika önce içki almak için ortadan kaybolan Fabi ve Nina ellerinde kokteyllerle göründüler. Beni gördükleri anda onayladılar.

"Hadi olsun Bu parti başladı." Fabi
ilan edildi, itip kakmak Elime bir margarita
tutuşturdu.

Dans pisti devasa oturma odasının ortasındaydı ve çoktan dolmuştu.

Açık bir yer bulana kadar kalabalığın içinde ilerledik. Bas o kadar gürültülüydü ki göğsümü titretti.

İtiraf etmeliyim ki bu parti beklediğim kadar özensiz değildi. Kalabalık bizim yaşımızda ya da daha büyüktü, bu da neden bir kardeşlik evinin kaotik, biraya batırılmış enerjisine sahip olmadığını açıklıyordu.

Fabi gözüme ve gülümseyerek kalçalarını ritme göre salladı. Tüm hafta sonu olduğundan daha hafif görünüyordu.

Havuz başındakinden çok iyi.

Onunla Cosimo hakkında biraz daha konuşmak istedim. Ama Cosimo hakkında konuşmak istemediğini de biliyordum. Bu gece olmaz.

Bunu anladım.

Nina buraya gelirken Romolo hakkında beni sorguya çekmiş, ilk buluşmamızın nasıl geçtiğine dair ayrıntıları araştırmıştı. Ona önemli anlattım, beni neredeyse öptüğü kısmı dikkatle gözden geçirdim.

Çünkü bu mu?

Bunun kabul etmeye hazır değildim.

Hatırladıkça kendimi oyuna gelmiş gibi hissediyordum, sanki tahmin etmem gereken bir tuzağa düşmüştüm. Bu tam da Romolo Ferraro gibi birinin yapacağı türden bir hareketti.

Hiçbir şey kastetmemişti. Bunu biliyordum. Benimle uğraşmaya çalışıyordu. Derimin altına girmeye.

Öyleyse neden -sadece bir anlığına- bunu yapmasına izin vermeyi düşündüm?

Gerçekten aptalın tekiydim. Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi ona çekildim, tehlikeli bir şekilde sıcaklığa yakın kanat çırpıtım.

Ama bu gece ona zihnimde yer vermeme gerek yoktu. Fabi Cosimo'yu düşünmüyordu, ben de Romolo'yu düşünmeyecektim.

Sadece her şeyi aşırı analiz etmeyi bırakmam gerekiyordu ve-

Zo bileğimi tuttu ve beni müzik eşliğinde döndürdü. Güldüm ve kendimi rahatlamaya bıraktım.

"Valais Vixens'a!" Zo kadehini emberimizin ortasına kaldırarak ilan etti.

Kadehlerimizi tokuştururken Nina inledi. "Bu ismi ne zaman emekli edeceğiz?"

"Asla!" Zo bağırdı. "Ve grup sohbetinin adını değiştirmeye çalışmayı da bırak. Tekrar değiştireceğimi biliyorsun."

Sırıttım. "Bu bizim bir parçası."

Nina iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu ismi on üç yaşındayken bulduk. şimdiye kadar biraz daha yetişkin bir şey hak etmedik mi?"

Zo kokteylinin yarısını geri atarken, "Büyümek abartılıyor," dedi.

Fabi de aynısını yaparak, "Amin," dedi.

gök gürültüsü evin içinde yankılandı ve birkaç kız kahkahalara boğulmadan önce çığlık atmaya başladı.

Nina pencereye doğru baktı. "Gökyüzü sert görünüyor."

Camın ardında kalın ve ağır kara bulutlar belirmiş, sağanak yağış vaat ediyordu. Hava tahmininde fırtınayla ilgili bir şeyler gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum.

Neyse ki Fabi'nin annesinin evine yakındık; arabayla en fazla on beş dakika sürüyordu.

"Oh kahretsin." Zo adımının ortasında dondu kaldı, ifadesindeki heyecan daha keskin bir şeye dönüştü.

"Ne?" Ben sordum.

"Burada kimin olduğuna inanamayacaksın."

Omurgamda bir tedirginlik hissi belirdi.

Döndüm.

Odanın öbür ucunda, tanıdık bir çift gri göz benimkilere kilitlendi.

BÖLÜM 14

ROM

Bu gece geleceğinden emin değildim. Daha önce arkadaşının Hamptons' gittiklerine dair Instagram hikayesini gördüğümde, bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum. Ama yaptığım iş söz konusu olduğunda, bir hedefi beklenmedik bir anda köşeye sıkıştırmak için doğru fırsatı bulmak, bir dönüm noktası olabilirdi.

Mia muhtemelen beni son kez gelecek haftaki toplantımızda düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Onunla işimi bitirmeye hazır değildim, yaklaşmamıştım bile. Morales hakkında işe yarar bir şeyler öğrenmek için hâlâ en iyi şansımdı. Her ne kadar Morales'in planlarına dahil olamayacak kadar masum görünse de ona yakındı. Değerli olduğunun farkında bile olmadığı şeyleri öğrenebilecek kadar yakın.

O kadar kolay pes etmeyecektim.

Bu yüzden o günkü planlarımı iptal ettim ve hızlı hareket ettim.

Takip ettiği kişiler listesinde Zo ile ortak bir bağlantı bulmam beş dakikamı aldı. On dakika sonra da ondan cevap geldi. Yemi attıktan sonra, hava durumu yağmur yağabileceğini söylemesine rağmen arabamla hızla buraya geldim. Ve bekledim.

Bekleme saatleri.

Zo'nun yayınladığı son şey, ellerinde kokteyller, güneş gözlüklerinden parlayan güneşle havuz kenarında uzanırken çekilmiş bir fotoğraftı. O da bu öğleden sonraydı. O zamandan beri hiçbir şey yok. Güncelleme yok. Bu partiye gerçekten gelip gelmeyeceklerini bilmenin yolu yoktu.

Onları kapıdan girerken gördüğümde sabrım tükenmek üzereydi.

Onlar kalabalığın içinde ilerlerken izledim ve bir sonraki hareketimi planladım. Sonra Mia kazağını çıkardı ve neredeyse içkimi boğazıma tıkiyordum.

Ne giyiordu öyle?

Keskin ve bölgesel bir şeyin nabzı içimden geçti.

O küçücük elbise neredeyse vücudundan düşüyordu. O yırtmaçlar kalçalarının yukarısını kesiyordu. Ve tüm o yumuşak, kahverengi ten sergileniyordu.

Çenemdeki bir kas seğıirdi. Kendimi yavaş ve düzgün bir nefes almaya zorladım.

Neden umurumda olsun ki? Mia Morales benim değildi. O sadece bir hedefti.

Ama bu bilgi beni kırmızı görmekten alıkoymadı.

"Bundan biraz ister misin?" Ev sahibi Johnny yerden sordu ve bakışlarımı cam masanın üzerinde gelişigüzel kestiğı kola dizisine çekti.

Bizim ürünümüzdü. Kolombiyalı tedarikçilerimiz sayesinde eyaletin en iyisiydi. Onlar da bunu biliyordu, bu yüzden bu yılki sözleşme yenileme görüşmelerinde sert oynuyorlardı. Cosimo'nun bu baş ağrısıyla uğraşmasına izin vermekten çok mutluydum.

"Ben iyiyim," dedim. Bu maddeye en son dokunduğumda on sekiz yaşındaydım ve aptaldım, bir kaçış için çaresizdim. Bunu yapmayan erkeklere ne olduğunu gördüğümde çabucak vazgeçtim.

Johnny lafı homurdandı ve keyifli bir iç çekişle başını arkaya eğdi.

Dans pistine doğru döndüm. *Lanet olsun*. Dikkatimi dağıtmıştı ve şimdi Mia gitmişti. Arkadaşları hâlâ oradaydı ama o bir yerlere kaçmıştı.

Benden mi saklanıyorsun?

İyi şanslar. Ev büyüktü ama yeterince büyük değildi.

Nina'nın keskin bakışları üzerimde sabitlenmişti. Başını uyarırcasına salladı.

Sadece sıırttım.

Mia'nın bana karışmasından hoşlanmadı mı? Çok yazık. kuzenimle şu lanet yıldız falı hakkında konuşmam gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi.

Duvarı iterek küçük stilistimi aramaya başladım.

Buraları iyi bilirdim. Johnny, Black Silk'in müdavimlerinden ve yazları verdiği diğer partilerin yanı sıra İşçi Bayramı partilerine de her zaman davet edilirdim. Gündüzleri yazılım tasarlıyordu. Geceleri ise bir üstünlüğü varmış gibi davranmayı severdi.

Yirmili yaşlarında parti yapmayı kaçırmış ve şimdi otuz beş yaşında umutsuzca kaybettiği zamanı telafî etmeye çalışan türden bir adamdı.

Ama aptal değildi.

Eğer dikkatsiz bir şekilde çekilmiş fotoğrafları internete , bunun bedelini çok ağır öderdi. Halkla ilişkiler ekibi muhtemelen kamera yasağı kuralını uygulaması için ona yalvarmıştır. Genelde herkes itaat ederdi.

Ben hariç herkes. Lanet kurallara göre oynamadım. Mia'nın öğrenmek üzere olduğu bir şey.

Birkaç kapının arkasını kontrol ettim, boş yatak odaları vardı. Koridorun yarısında durdum.

Havada tanıdık bir koku vardı. Vadideki zambak.

Bakışlarım sağ tarafımdaki kapıya kaydı. Bir banyo. O da oradaydı.

Kollarımı kavuşturarak duvara yaslandım. Bekleyebilirdim. Beni saatlerce beklettikten sonra bir iki dakikanın ne önemi vardı ki?

Kilit döndü. Kapı kayarak açıldı. Ve işte oradaydı.

O lanet elbisenin içinde.

Küçük metalik şey ikinci bir deri gibi kıvrımlarına yapıştı. Bir fikri var mıydı? Bu evdeki her erkeğin, o yanından geçerken muhtemelen ağzının sulanacağını farkında mıydı?

Geniş kahverengi gözleri benimkilere kilitletti. "Konuşmamız gerek," diye mırıldandım.

"Hayır, teşekkürler." Sanki gitmesine izin vereceğimi düşünmüş gibi yanımdan geçmeye çalıştı. Kolumu uzatıp yolunu kestiğimde şaşırmış gibi bakma cüretini bile gösterdi.

Eğildim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Tüm vücudu kaskatı kesildi. "Altın Çember partisi hakkında."

Yutkundu. "Ne olmuş ona?"

"Burası çok gürültülü. Söylediklerinizin tek kelimesini bile duyamıyorum."

Elini tuttum ve onu az önce kontrol ettiğim boş yatak odalarından birine çektim.

İçeri kapandığımızda, ona bakmak için zaman ayırdım.

Topuklu ayakkabılarının altından başının tepesine kadar. Her tarafı simle kaplıydı ve saçları kafasında iki topuz halinde sabitlenmişti. Bu lanet şeye ne diyeceğimi bilemedim.

saç modeli, ama seksiydi onun geri kalanı gibi- ve sikimin seğirmesine neden oldu. "Güzel kıyafet."

Yanakları pembeleşti. Elbisenin içinde pek de rahat değilmiş gibi kollarını beline dolamıştı.

Arkadaşları onu giymeye ikna etmiş olmalı. Rakamlar.

"Gerçekten proje hakkında mı konuşmak istiyordun?"

"Tabii ki." Tabii ki hayır. Ama bunun bir fırsat olduğu konusunda haklıydım ve karşılığını almak üzereydim.

Telefonumu çıkardım ve onun bir fotoğrafını çektim.

Gözleri büyüdü. "Hey! Ne yapıyorsun? Burada fotoğraf çekmemen gerekiyor. Kural bu!"

"Kuralları siktir et."

O düştü ve küçük çanta o oldu asılmış üzerinde omzunu yere koydu ve telefonuma doğru hamle yaptı.

Onu kolayca atlattım, başımın üzerinde, ulaşamayacağı bir yerde tuttum.

Boğazından sinirli bir ses kaçtı. "Romolo, sil şunu!"

"Cehennem gibi." Az önce onu gördüğümde artık iyi davranmayacağıma karar vermiştim. Şantaj yapmayı bu kadar kolay hale getirmişken neden ondan bilgi almaya çalışarak zaman kaybedeyim ki? İstedigimi ne kadar çabuk alırsam, onunla işim o kadar çabuk biterdi. Onun yanıdayken kendimi iyi hissetmiyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Topuklarının üzerinde zıplayarak tekrar denedi, parmakları havadan başka bir şeye sarılmıyordu.

Baldırlarım sert bir şeye çarpana kadar onun kavrayan ellerinden geri çekildim.

Bir kanepe.

Telefonu hâlâ başımın üzerinde tutarak ve arkamdaki duvara bastırarak üzerine düştüm. Mia -telefonu almak için o kadar çaresizdi ki- iki kere düşünmeden kucağıma atladı.

Yumuşak, çıplak kalçaları beni sarmıştı. Bacaklarımı ısıtıyorlardı ve nabzım sıçradı.

"Romolo," diye ofladı, telefona doğru uzanırken vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. "Ver şunu bana."

"Hayır." Göğüsleri yanağıma bastırırken çenem sıkıştı. Bir iniltiyi ısırmak zorunda kaldım.

"Romolo, lütfen," diye yalvardı.

Ne yaptığının farkında mıydı?

Yoksa dikkatimi dağıtmak için mi yapıyordu?

İtiraf etmeliyim ki işe yarıyordu. O her yerdeydi. O yumuşak, çiçeksi vadi zambağı kokusu tenine sinmiş, her nefes alışımında ciğerlerimi dolduruyordu. Zar zor giydiğı elbisesinin arkasını yumruğumla sıktım ve onu kendimden uzaklaştırmak mı yoksa daha da yaklaştırmak mı istediğimi düşündüm.

Elini koluma doğru kaydırđı, diğeri eliyle omzuma bastırarak kendini destekledi. Sonra dizlerini kalçalarımaya dayayarak telefonu elimden alacak kadar gerildi.

Tekrar kucağıma çöktü, zafer kazanmıştı ve telefona o kadar dalmıştı ki kaya gibi sert olduğumu fark etmemiş gibiydi.

Telefon kilitliydi.

Face ID'yi etkinleştirmeye çalışarak bana doğru çevirdi.

"Etkin değil," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Benim şifreme ihtiyacınız olacak."

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerini tekrar benimkilere dikerek.

Yer değiştirdi ve ereksiyonumu tam olarak hissettiği anı söyleyebilirim.

Gözleri büyüdü. Gözbebekleri büyüdü. Boğazı düğümlendi.

"Bir sonraki belediye başkanının kızının görevde nasıl giyindiğini gördüklerinde haber kanalları ne diyecek sence?" Yumruğumu elbisesinin içine soktum ve kumaşı beline doğru çektim. Baş döndüren bir vücudu vardı. Ona srtnmemek için harcadığım çabadan dolayı kaslarım gerildi. "Babanın vaaz etmeyi sevdiği tüm o sağlıklı aile değerlerine ters düşüyor, değil mi?"

Birkaç dakika önce yüz ifadesindeki uyarılma belirtisi bir yok oldu. "Sen bir pisliksin." Gözlerinden ihanet akıyordu ve bu beni büyüledi.

Çünkü bu onun bir parçasının bana güvendiğini ima ediyordu. Az da olsa.

Yüce .

Nasıl hâlâ hayattaydı ve böyle bir saflıkla etrafta ?

Bakışlarım köprücük kemiklerini yaladı, sonra elbisesinin düşük yakasına indi. Lanet olası parıltılar. Onu tür efsanevi yaratık gibi gösteriyordu - böyle bir yer için yaratılmamış bir varlık.

Benim gibi bir adam için değil.

Bir noktada, diğer elim onun beline yerleşmişti.

bile hatırlamıyorum.

Parmakları telefonumu sıkıca kavradı. "Ne istiyorsun?" Sesi titriyordu.

Tekrar yukarı baktım. Ağlamamaya çalışıyordu.

Söylemem gereken sözler kafamın içinde dönüp duruyordu. *Babana kimin para verdiği hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum.*

Fotoğrafın yeterli bir kaldıraç olup olmayacağını bilmiyordum ama olma ihtimali yüksekti.

Memnun olmalıydım. Onu tam istediğim yerde yakaladığım için heyecanlanmalıydım.

Bunun yerine, göğsümde bir şey burkuldu.

Tek düşünebildiğim, bu sözleri duyduğunda bana nasıl bakacağıydı. Benim hakkımda hala sahip olduğu kırılğan yanılsamalar paramparça olacaktı.

Çok saçmaydı.

Avımı tuzağa düşürmüştüm, onu tam olarak ihtiyacım olan yere getirmiştım. Yine de bir şey beni son darbeyi vurmaktan alıkoydu.

Belki de ondan istediğim başka bir şey olduğu içindi. Daha çok istediğim bir şey.

Dişlerim birbirine vurdu. *Hangisi ?*

Beni izliyordu, nefesi kesilmişti, parmakları telefonumu kavrıyordu.

"Romolo, lütfen," diye fısıldadı telefonu göğsüne .

Söylemem gerekirdi.

Ona babasının sırları resmi sileceğimi söylemeliydim.

Ama bunun yerine, ağzım -daha iyi muhakeme yeteneğimden tamamen kopmuş bir şekilde- "Beni öpmeni istiyorum. Ve sadece lanet bir öpücük değil. Beni öpmeni ve bunu kastetmeni istiyorum."

Bir ritim geçti. Büyük, kahverengi gözleri adını koyamadığım bir şeyle parıldadı. Keşke onun düşüncelerini okuyabilseydim.

"Neden?"

"Bir şey bilmek istiyorum." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Bunların tadı çilek gibi mi?"

Bana bakışından deli olduğumu düşündüğü anlaşılıyordu.

Eğer , bu onun hatasıydı.

Dudak parlatıcısı cebimde duruyordu. Kaybolduğunu fark etmiş miydi? Onu aldığımı fark edip etmediğini ve bunun ne anlama geldiğini düşündüğünü merak ettim.

Belki beni aydınlatabilirdi, çünkü biliyorsam ne olayım.

Dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı fırladı. "Seni öpersem bana şifreyi verecek misin?"

"Anlaştık." Bu mantıksız dürtüye boyun eğdiğim için kendime o kadar kızgındım ki bir duvarı yumruklamak istedim.

Bunu birkaç dakika daha düşündü.

"Acele et," diye tersledim. "Teklif sonsuza kadar orada kalmayacak." Bakışları daraldı. "Sende bir sorun var." "Şimdi ."

"Tamam." Avuç içi ensemdede kıvrıldı. "Bir pck."

"Sayılsın."

Eğildi. "Konuşmayı kes."

Bir santim ileri kayarak sikimin üzerine bastırduğında inledim.

bir ürperti geçti. Elmacık kemiklerinin üzerine serpilmiş parıltıların her bir zerresini görebileceğim kadar yakındı.

Dudakları ayrıldı-

REEEE! REEE! REEE!

Sarsıldım. "Bu da ne böyle?"

Mia irkilerek nefesini bıraktı ve neredeyse üzerimden atlayacaktı. "vey annem arıyor." antasını almak için çabaladı.

Avucumu yüzümde gezdirdim. İhtiyacım olan tek şey bir dakikaydı.

Telefonu o açtı. "Alo?" Sesi gergindi. "Her şey yolunda mı?"

Doğrudum, kendimi ayarladım. Sonunda zihnimin berraklaşması için benden yeterince . Kafamla düşünmüyordum, en azından doğru kafamla.

"Ne demek istiyorsun? Ne kadar kötü?"

Kaşlarım çatıldı. Yanlış bir şeyler vardı.

Mia tırnağını çiğniyor, söylenenlere başını sallayarak eşlik ediyordu. "Jenny açmıyor mu?" Bir hayal kırıklığı nefesi. "Kahretsin. Tamam. Geri döneceğim."

Geri mi döneyim?

Bu lanet saatte mi?

Ayağa kalktım. Aramızdaki o an gitmiş, hiç yaşanmamış gibi dağılmıştı.

"En az iki saat uzaktayım. Durum kötüleşirse lütfen 911'i arayın. Hayır-Aris." Adımlarını hızlandırdı. "İnatçı olma. Güvende olmak üzmekten iyidir. Tamam, yoldayım."

Telefonu kapatırken parmakları titriyordu. Ben bir şey söyleyemeden kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Mia-"

Bana bakmadı. Tereddüt bile etmedi. Ve sonra gitti.

Sikeyim.

Üvey annesiyle her ne yaşıyorsa, telefonumda hâlâ duran fotoğraftan daha önemli olduğu açıktı.

Peşinden gittim. Endişelenmedim. Elbette endişelenmiyordum. Bu bitmemiş bir işle ilgiliydi. Artık beynim tekrar çalıştığına göre, onunla başka bir anlaşma yapacaktım, en başta yapmam gereken anlaşmayı.

Hemen arkasında olduğumdan habersiz, kalabalığın içinden arkadaşlarına doğru ilerledi.

Kızların hepsi beni görünce şaşırmış görünüyordu ama hemen durumu açıklayan Mia'ya odaklandılar.

"Üvey annem iyi değil. Göğsünde ağrılar var ve etrafta başka kimse yok. Eve gitmem gerekiyor."

Nina başını salladı. "Hepimiz içiyorduk. Fabi'nin arabası annesinin evinde."

"Bir araç çağırıyorum," dedi Mia, uygulamada gezinmeye başlamıştı bile.

Çenem sıkıştı. Gerçekten de bir Uber çağırarak ve gecenin bir yarısı iki saat boyunca rastgele bir adamın arabasının arkasında mı oturacaktı?

"Bir arkadaşından gelmesini isteyemez mi?" diye

sordum. Mia beni görmezden geldi.

Fabi, "Biz de seninle geleceğiz," dedi.

"Hafta sonunu mahvetmenin bir anlamı yok." Telefonunun ekranı yanıp söndü *Sürücü yok*.

"Kahretsin." Tekrar denedi. Sonuç aynı.

"Muhtemelen fırtına yüzünden," diye Nina. "Tahminler fırtınanın bu gece başlayacağını söylüyor. Şu anda o kadar uzağa gitmek isteyen pek çok sürücü olduğundan şüpheliyim."

Pencereden dışarı baktım. Bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama cam ıslak değildi. Henüz ıslanmamıştı.

Yağmurda araba kullanmaktan nefret ederdim. Özellikle de bu lanet yerde. Omuzlarımı yuvarladım, gerginlik çoktan . Ama onunla arabada iki saat geçirmek, üstelik tedirgin ve biraz da kafası iyiiken... İstedigimi elde etmek için mükemmel bir fırsattı.

Siktir et. Üstesinden gelebilirdim. Risk almaya

değerdi. "Seni ben götüreceğim," dedim.

Kızların hepsi bana doğru döndü.

"İmkânı yok," dedi Nina. "Sen de içiyordun." "Bir içki.

Ben iyiyim."

Mia zar zor baktı yukarı itibaren onu Telefon.
O oldu Hala arıyorum. Hala bir şey bulamadım.

"Zaten bu gece dönecektim," diye yalan söyledim. "Ya şimdi arabama binersin ya da yirmi dakika sonra burada şoförsüz, keşke benimle gelseydin diye dikiliyor olursun."

Bu onun dikkatini çekti. Başını .

savaşı görebiliyordum. Gözleri bana şu anda benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylüyordu, ama daha iyi bir seçeneği yoktu. Ve bunu biliyordu.

Boğazı yutkunmak için çalıştı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

Sonunda başını salladı. "Tamam. Gidelim. Hadi gidelim."

BÖLÜM 15

MIA

Romolo'nun Mercedes'ine bindiğimde gök gürültüsü gökyüzünü ikiye böldü.

İçeri girdim ve Zo'dan aldığım hırkayı üzerime daha sıkı geçirdim. Üvey annemin sesi telefonda çok kötü çıkmıştı - nefes nefese kalmış, öfkeden kudurmuş, her kelimesi kırılmıştı.

Muhtemelen en gitmeme izin verdiği için kızgındı.

Evde kalmalıydım. Etrafta ona göz kulak olacak başka biri olmadan bir hafta sonu kaçamağı yapma fikrini aklımdan bile geçirmemeliydim.

Bir endişe dalgası midemde sıcak bir şekilde kıvrıldı. Daha kötü bir şeye dönüşmeden önce kaygımı kontrol altına almam gerekiyordu. Vazovagal senkop öngörülebilir bir şey değildi ama yıllar içinde, endişelendiğimde veya şaşırdığımda ortaya çıkan bir model fark etmiştim. Aldığım tek fiziksel uyarı, vücudumun her yerinde hissedilen o ısı parlamasıydı. O zamana kadar genellikle bir şey yapmak için çok geç olurdu. İstesem de istemesem de bayılırdım.

En azından çoktan oturmuştum. Ama yanımda oturan şeytanın önünde daha da savunmasız olmak istemedim.

Bizi yola doğru yönlendirirken Romolo'nun yüz ifadesi sertti. Birkaç dakika önce kucağında, parolası karşılığında onu öpmek üzere olduğumu kabullenmek neredeyse imkânsızdı.

O öpücüğü istediğinde çok kızgın görünüyordu.

Kızması gereken biri varsa, o da bendim.

Beni kandırdı. Bana şantaj yapmaya çalıştı. Dokunuşuyla başımı . O etrafımdayken kalbimin daha hızlı atmasından nefret ediyordum, eşek gibi davrandığı zamanlarda bile.

Ama daha da nefret ettiğim şey, hâlâ telefonunda duran .

Bu konuda bir şeyler yapmalıydım.

Parmaklarım hırkamın etrafında sıkıştı. "Romolo, resmi silmen gerekiyor."

Gözünü bile kırpmadı. "Üvey annenin nesi var?"

Gözlerimi ona diktim. "Az önce ne dediğimi duydun mu?"

"O resmi silmemi istiyorsan, sorularıma cevap vermek zorundasın."

Aman Tanrım. Elbette bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulacaktı. Safça onda görüldüğünden daha fazlası olabileceğini düşünmüştüm ama yanıldığımı kabul etmenin zamanı gelmişti.

"Empati sizin için tamamen yabancı bir kavram mı?" diye sordum. Araba yavaşladı.

"Ne yapıyorsun?" Talep ettim.

"Sana söylediklerimi yapmayı reddettiğinde ne olacağını gösteriyorum. Çabuk sürmemi mi istiyorsun? Konuşmaya başlasan iyi olur."

Evet. Bana tam olarak kim olduğunu gösteriyordu. Ona inanmamın zamanı gelmişti. Bu adamda çoğu insanın kalbinin olduğu yerde bir kara delik vardı. Bu kadar güzel biri nasıl bu kadar kalpsiz olabilirdi?

"İyi," diye tükürdüm. "Birkaç yıl önce felç geçirdi. Ardından bir komplikasyon geldi. Evden çıkmayı sevmiyor çünkü görünüşü konusunda utangaç, depresyondan muzdarip ve sağlıkla ilgili bir sürü başka endişesi var. Başka bir felç geçirme riski daha yüksek ve biz de onu yakından takip etmeye çalışıyoruz."

Gaza basıp hızlandı. "Hemşiresi nerede? Morales'in bir hemşire tutacak kadar parası vardır herhalde."

"O şehir dışında. Babam da öyle. Üvey annem ölümün eşiğine gelmedikçe 911'i aramaz." Seçeneklerimi düşünerek telefonumda gezindim. Ben, babam, hemşire ve Jenny'den oluşan onayladığı çemberin dışındakileri aramamdan hoşlanmayacaktı. Ama iş o noktaya gelirse komşularımızdan birini arayabilirdim. Sağlığını tehlikeye atmaktansa bana kızması daha iyiydi.

Romolo'nun elleri direksiyonun etrafında esnedi. Yollar boştu, çoğu sürücü muhtemelen yaklaşan fırtına yüzünden caymıştı. Ayrıca saat de geç olmuştu, gece on ikiyi geçiyordu.

"Baban bizden daha mı uzakta?"

"Evet. Finger Lakes'de bir toplantısı var. Yarına kadar dönmeyecek."

Çenesi titriyordu. "Kiminle buluşacağım?"

Telefonum çaldı. Jenny arıyordu. .

"Mia?" Sesi halsiz geliyordu. "Az önce tuvalete gitmek için uyandım ve annenden gelen cevapsız aramaları gördüm. Telefonum nasıl sessizde kaldı bilmiyorum. Şimdi yoldayım."

Gözlerimi kapattım. "Oh, Tanrı'ya şükür. Ne kadar ?"

"En fazla on dakika."

"Hamptons'dan dönüyorum."

"Ben hallederim. Bu gece geri dönmemelisin. Büyük bir fırtına beklendiğini duydum. Yarın geri gel. olduğu sürece onunla kalacağım."

"Henüz yağmur yağmıyor-"

Tam o anda gökyüzü .

Yağan yağmur damlaları ön cama çarparak yolu bulanıklaştırıyordu.

"Boş ," diye mırıldandım.

"Gök gürültüsünü duyabiliyorum. Dikkatli ol, tamam mı? Evine varır varmaz sana mesaj atacağım."

"Teşekkür ederim." Jenny her kadar baş belası olsa da, babamın ve benim güvenebileceğimiz biriydi.

". "

Telefonu kapattım ve başımı koltuğa yasladım. "Kriz önlendi."

"Asistan o muydu?" Romolo'nun sesi alçaktı. Gergindi.

"Evet. Artık geri dönmeme gerek yok, bu da senin sorgulamalarına katlanmak zorunda olmadığım anlamına geliyor."

"O fotoğrafın yok olmasını istiyorsan olacaksın." Arabayı yavaşlattı ve keskin bir U dönüşü yaptı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Kaldığınız yere dönün. Fabi'nin yanında olduğunu varsayıyorum. Eğer oraya varmadan önce bana istediğim şeyi vermezsen, o fotoğraf yarın tüm internete yayılacak. Baban kiminle buluşacak?"

Öfke, benzin izi boyunca ilerleyen bir alev gibi içime doldu.
"Ben-"

Buzzzzz. Telefonuma baktım. Bu sefer üvey annemden bir mesaj vardı.

Jenny yolda. Yarın görüşürüz.

"Mia."

Onu görmezden geldim. Ona o kadar öfkeliydim ki konuşmak için kendime güvenemiyordum. Onun yerine hızlıca bir cevap yazdım.

Beni aradı. Sabah ilk iş arabayla döneceğim. Seni seviyorum.

Ekrana baktım. İki onay işareti . Sonra hiçbir şey.

Beni okumaya

bıraktı. "Mia."

I gıcırdadı benim Dişler. *Cevap verme. Ona bu zevki tattırma.*

"*Mia*," diye homurdandı, sesi karanlık ve beklentiliydi, sanki dikkatimi çekmeye borçluymuş gibiydi.

İşte bu kadar. Kendimi kaybettim.

"Yeter!" Başımı ona doğru çevirdim. "Sana babam hakkında hiçbir şey anlatmayacağım. Ne istediğini, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama benden hiçbir şey alamayacaksın."

"Beni dinle-"

"Hayır, sen beni dinle, seni pislik. Bir hata yaptığının farkındayım. Sana o mesajı hiç göndermemeliydim. Asla yapmamalıydım

seninle çalışmayı kabul etti. Ama bu şantaja katlanmayacağım. O resmi basına mı göndermek istiyorsun? Devam et, Romolo. Sonuçlarıyla ben ilgilenirim. Üzerimde hiçbir gücün kalmaması için yapmam gereken buysa, durumu düzeltmek için yorulana kadar çalışacağım."

Sessizlik. Sadece yağmurun ön cama vurmasıyla bozuldu.

Romolo'nun bakışları yola sabitlenmişti, parmak eklemleri kemik gibi bembeyazdı. İlk defa hızlı bir geri dönüş yapmamıştı.

O kadar heyecanlanmışım ki terliyordum. Daha önce kendimi hiç böyle savunmamıştım. Hiç cesaret edememiştim.

Bu bir keşifti. *Çok iyi* hissettirdi.

Ve daha işim bitmemişti. "Geceleri nasıl uyuyorsun?"

"Bilmiyorum." Sesi alçak ve gergindi. Sesi her zamanki gibi çıkmıyordu.

Ona ulaşabilmiş miydim? Umarım utanmıştır.

Yağmur çarşaf gibi yağıyordu. Silecekler yetismekte zorlanıyordu.

Romolo'nun ellerinin arkasındaki damarlar direksiyonu boğarken kabarmıştı. Solgundu, neredeyse kül rengindeydi. Şakağından aşağı bir damla ter süzülüyordu.

... Bir sorun vardı.

Kaşlarımı çattım ve ona daha iyi bakabilmek için hafifçe yer değiştirdim. "Romolo?"

Nefes alırken göğsü sarsıldı, keskin ve . Ve sonra araba direksiyonu kırdı.

"Romolo!" Mercedes kaygan kaldırımında sarsılırken ellerim dışarı fırladı ve ön panele dayandı. Nefes alamıyormuş gibi tek eliyle yakasını tutarken göğsü kabarıyordu.

"Kenara çek!" Çığlık attım, direksiyona uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. Teni buz gibiydi.

Yoldan çıktı ve ağaçlık bir alanın kenarına yakın bir yerde durmak için kayarken frene bastı.

"Burada kal." Kapıyı fırlatıp açtı ve yağmura doğru tökezleyerek dışarı çıktı.

Arabanın önünden koşarak geçmesini ve gölgelerin arasında kaybolmasını izledim. Nabzım hâlâ atıyordu, bedenim hâlâ o panik anında sıkışıp kalmıştı.

Az önce ne oldu öyle?

O her ne yaşıyorsa yaşasın, burada oturmaya devam etmemin imkanı yoktu. Tıbbi bir acil durum mu? Panik atak mı?

Onun izini kaybedemezdim.

Arabadan indiğimde topuklarım bir su birikintisinin içine düştü. Yağmur o kadar şiddetliydi ki hırkamın tamamen ıslanması sadece birkaç saniye sürdü.

"Romolo!"

İleride onu fark ettim, silueti fırtınanın arasından zar zor görünüyordu. Bir ağacın yanında duruyordu, iki avucunu da gövdesine bastırmıştı, sanki dik durmak için buna ihtiyacı varmış gibi.

Kapıyı çarparak kapattım ve ona doğru koştum. Ayaklarım çamurlu çimlere değdiği anda topuklarım battı. Topuklarımı çıkardım ve yalınayak ona doğru koşarken arkamda bıraktım.

Titriyordu. Nefes kaldığında vücudu sarsılıyordu.

Bu kadar güçlü birinin bu kadar... kırılğan göründüğünü görmek garip ve ürkütücüydü.

Avucumu sırtının ortasına bastırdım. "Ben buradayım."

Dokunuşumun altında kasları gerildi. Bir saniye sonra benden şiddetle uzaklaştı.

"Kahretsin, Mia. Sana arabada kalmanı söylemiştim." Sesi alçak ve gergin ama öfkeyle karışık bir törpüydü.

Normalde bu tür bir ses tonu beni geri çekerdi ama o kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. Onu bu şekilde bırakamazdım.

"Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

"Hayır." Ağacı itti ve arabaya doğru yürüyecekmiş gibi yavaş bir adım attı.

Ama sadece iki adım atabildi. Dizleri büküldü. Tamamen yere yığılmadan önce kendini yakaladı, elleri çamura çarptı, nefesi sert, düzensiz soluklarla geliyordu.

Kalbim kırıldı. Onu bu şekilde görmek içimde ağlama isteği uyandırdı.

Islak toprağın çıplak bacaklarımı ıslatmasına aldırmadan yanına çömeldim ve elimi omzuna koydum. "Sorun yok."

Parmakları toprağın içinde kıvrıldı. "Beni rahat bırak." Sesi o kadar kısıktı ki fırtınadan zar zor duyabiliyordum.

Üstümüzde çakan şimşek yüzünü aydınlattı.

Kaybolmuş görünüyordu.

Sana ne oldu, Romolo?

BÖLÜM 16

ROM

Dinlememişti. Neden dinlememişti?

Mia'nın eli omzumda duruyordu. Küçüktü. Sıcak. Sabit.

Beni rahatlatmaya çalışıyordu ama tam tersi bir etki yaratıyordu. Ciğerlerim daha da daraldı.

Onu omuz silktim ve ayağa kalkmaya çalıştım, dünya etrafımda dönerken tökezledim. Anılar yüzeye doğru tırmandı, acımasızca. Geçmişe dönüşler canlıydı. Bir korku filmi doğrudan kafamın içine yansıtılmıştı.

Tırnaklar uyluğuma batıyor. Su kükreyerek akıyordu. Boğuk özürleri, çocukların isimleri-

Göğsüm parçalanıyormuş, başım yarılıyormuş gibi hissediyordum.

Kontrol. Kontrolü tekrar ele almam gerekiyordu.

"Romolo, bana bak." Mia'nın sesi araya girdi.

Gözlerimi kırptım. Dizlerimin üzerine çökmüştüm, iliklerime kadar ıslanmıştım, kalbim kaburgalarımın kurtulmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu. Yeterince hava alamıyordum.

"Beni bırak dedim." Sesim çiğdi. Beni böyle görmemesi gerekiyordu. Kimse görmemeliydi. Ve o gecedan beri kimse görmemişti.

O zamanlar kafamın içindeki duygusal vanayı kapatmıştım ve açılmamıştı. Şu ana kadar açılmadı.

"Bunu yapmayacağım."

Gözlerim kapandı. Kolları etrafımı sarıp beni kendine çekti. Islak yanağı benimkine bastırdı. O da benim kadar ama yine de bir şekilde sıcaktı. Hâlâ beni rahatlatmaya çalışıyordu.

O gece bunun için neredeyse yalvarmıştım. Sadece birinin bana sarılmasını, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istemiştim. Ama kimse söylemedi. Hiç kimse yapmadı.

Sanki bir şeylerin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Artık nasıl rahatlayacağımı bilmiyordum. Belki de bir kas gibiydi. Kullanılmadığında köreliyordu.

"Bana neler olduğunu anlat," diye fısıldadı, dudakları yanağıma değiyordu.

Başımı salladım. Asla söylemem. Ona değil. Hiç kimseye.

Hafifçe geri çekildi, kahverengi gözleri benimkileri arıyordu. "Titriyorsun."

Kelimeler kafamın içinde : "*Sen. . Olamazsın. Zayıf.*"

Mia'nın kollarını savurarak geri çekildim. "Benden uzak dur."

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Hoşuna gitmese de umurumda değil. Ben buradayım."

Bir süre sonra elleri kollarımı buldu ve yavaş, yatıştırıcı vuruşlarla aşağı yukarı ovdu.

Göğsümün içinde bir şey çatladı. Ona bakamadım. Onun yerine çamurlu ellerime baktım ve onu tekrar kendimden uzaklaştırmak için içgüdülerime karşı savaştım.

Onun dokunuşuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, ama gittiğinde daha da az hoşlanacağımı fark ettim.

Her nefes alışımda kendimi destekledim. Her nefes verişimde rahatladım.

Kollarımı ovmaya devam etti, bana yalnız olmadığımı hatırlattı.

Boğazımdaki ip gevşemeye başladı. İçimde bir şey kabardı.

Yağmur acımasızca üzerimize yağıyordu ama umurumda değildi. Arabada olmaktan daha iyiydi, çünkü arabada olmak kendimi bir tabutun içindeymişim gibi hissettiriyordu.

Elleri omuzlarımda hareketsiz kaldı. "İşte böyle. Yavaş, derin nefes al."

Çamurlu çimlere gömülmüş çıplak dizlerine baktım. Arabada ona tam bir pislik gibi davranmıştım. O ise hâlâ her zaman yaptığı şeyi yapıyordu; insanlarla ilgileniyordu.

Buna biraz tiksinti duymaya çalıştım. Ama yapamadım. Gerçek şu ki... Onunla ilgili hiçbir şey beni iğrendirmiyordu. Sadece bana iyiliğinin sahte olmadığını tekrar tekrar kanıtladığında garip, berbat duygulardan oluşan bir kasırgayı harekete geçirdi.

Azıcık bile değil.

Bana bir ayna tuttu ve onun yansımasında farklı olduğumuz tüm yönleri gördüm.

O insanlara yardım

etti. Ben onları yok

ettim.

Nabzım yavaşlayana kadar gözlerimi dizlerinden ayırmadım. Beni acele ettirmedi. Orada öylece oturdu, varlığı sessiz bir rahatlık veriyor, kendime gelmemi bekliyordu.

Ne kadar korkak olduğumu fark ettiğimde utanç omurgamdan yukarı tırmandı. Ondan, gözlerindeki anlayıştan saklanıyordum.

Sonunda kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım.

Ve lanet olsun, çok güzeldi.

Şimdi bile, topuzlar dağılmış, rimeli bulaşmış ve siyah hırkası kir içinde.

Hiç düşünmeden başparmağımla yanağındaki koyu gri çizgileri sildim ama ellerimin çamurla kaplı olduğunu çok geç hatırladım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, gözlerim yanağında bıraktığım geziniyordu. "Seni kirlettim."

Gülümsedi ve saf ışıktı. Gün doğumunun ufuktaki ilk kırılması. "Bu noktada pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Öfkelendim. İkimiz de kirliydik.

Gözleri benimkileri aradı. "Sana ne oldu?" tekrar sordu.

Ona söyleyemezdim. İçimdeki o parçaya girmesine izin veremezdim. En çirkin, en karanlık yanıma. Ama yıllarca etrafına ördüğüm duvarlar artık zayıftı. Delinmişti.

Ve bana bakışı - acımadan, yargılamadan, sadece sessiz bir endişeyle - kelimelerin ağzımdan kaçmasına neden oldu.

"Bir süre önce arabamı bir göle sürdüm. Neredeyse boğuluyordum. Yağmurda araba kullanmak beni-" Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Sesim aptal gibi çıkıyordu.

"Yağmur suyun altındaymışız gibi hissettirdi," dedi nazikçe, omuzlarımı sıkarak. "Anlıyorum."

Onun dokunuşunun hissine odaklandım. Artık beni rahatsız etmiyordu. Geçmişte boğulmama izin vermek yerine beni bu ana bağladı.

Vücudum normale döndüğünü hissedene kadar bu şekilde kaldık.

Ama bir daha hiçbir şeyin normal olmayacağından korkuyordum.

BÖLÜM 17

MIA

Bizi Fabi'ye doğru geri götürürken yol ileride uzanıyordu, kaygan ve farların altında parlıyordu.

Romolo kaloriferle oynuyordu.

"Sadece bir gece," dedim.

"Böyle bir şey . Ben eve gidiyorum."

"Yarın sabah ilk iş gidebilirsiniz."

"Fabi'nin evinde kalmayacağım," diye tersledi. "Orası beni davet edebileceğin bir yer bile değil."

O haklıydı. Benim evim değildi. Ama Fabi bunu bana karşı kullanmazdı. Fırtına Romolo'yu getirmek için kolay bir bahaneydi. Ve onun ailesinin bir parçası olmak üzere olduğunu düşünürsek, hoş karşılanmayacak gibi değildi.

"Seni davet etmiyorum. Yaptığın şeyin bu olduğunu söylüyorum."

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğin izlenimine ne zaman kapıldın?" Sesi alçaktı ve hayal kırıklığıyla doluydu. Orada olanların etkisinden henüz kurtulamamıştı. Onun gibi bir adam için bu dehşet verici bir olay olmalıydı. Diğer takım için oynayan birinin önünde savunmasız kaldığı bir an.

Bunun her saniyesinden nefret ediyordu.

"Hepimizin zayıf noktaları var, Romolo." Bir süre geçti. "Seninkini gördüğüm için bu kadar kızmana gerek yok. Acı veren bir şeyi ne kadar bastırmaya çalışırsan, hiç beklemediğin bir anda yüzeye eğilimi de o kadar artar."

Çenesi titriyordu. "Hangi acı verici duyguları bastırıyordun?"

İçimi çektim. Kendisi hakkında konuşmak zorunda kalmamak için konuşmayı bana yönlendirmeye çalışıyordu.

İyi. Onunla dalga geçerim.

"anksiyetem vardı. Bir süre oldukça kötüydü." Bir ışıktı durdum. "Bir terapistle görünmek zorunda kaldım."

"Neyin kaygısı?"

Tereddüt ettim. "Pek çok şey. Derslerim. Notlarım. Ailem."

Babamın beni neden uzaklara gönderdiğini ve yalvarmadığımı sürece ziyaret etmediğini.

Valais Akademisi'nde durum o kadar da anormal değildi. Fabi ve Elena'nın ailesi de hiç ziyarete gelmezdi. Oradaki çoğu çocuğun ailesi milyarlarca dolarlık şirketleri yönetmekle ya da nesilden nesile aktarılan servetlerini idare etmekle meşguldü.

Annem hâlâ hayatta olsaydı, mümkün olduğunca sık orada olacağını biliyordum. Kampüsü severdi. Özellikle de yurdumun penceresinden görünen sıradağ manzarasına. Onu köydeki en sevdiğim restorana götürür ve fondüyü denemesini isterdim.

Bir kenara atılmak yerine istendiğimi ve sevildiğimi hissederdim.

"Bu konuda ne yaptın?" Romolo'nun sesi beni şimdiki zamana geri çekti.

Boğazımı temizledim. "Uzun bir süre hiçbir şey yapmadım. Sınıfa geldim ve iyiymişim gibi davrandım. Ama değildim. Sonra bir gün, final sınavı sırasında bir anksiyete krizi geçirdim. Dışarı çıkarılıp okul ofisine götürülmek zorunda kaldım." Hatırlayınca yüzüm buruştu. "Küçük düşürücüydü. Ama

Ondan sonra sorunlarım yokmuş gibi davranmak yerine onlarla yüzleşmem gerektiğini fark ettim. Bu yüzden bir terapist buldum."

"Yardıma oldu mu?"

"Oldu." Tabii ki, bunun bir daha yaşanmamış olmasının asla yaşanmayacağı anlamına gelmediğini biliyordum.

"Psikiyatriste gitmeyeceğim, Mia," diye mırıldandı Romolo. "Hamptons'tan da nefret ediyorum. Manhattan'a döndüğümde kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Her an yeniden yağmur başlayabilir. Olanların tekrarlanmasını gerçekten istiyor musun? Bu sefer arabada yalnız mı?"

"Yalnız olmayı tercih ederdim."

"Hayatta kalmaktan çok gururunla ilgileniyorsun. Erkek egosu gerçekten bir şey" dedim, arabanın içine çöken ağır havayı hafifletmeye çalışarak.

Kot pantolonundaki bir tutam otu silkeledi "Ne gururu kaldı? Çamurdan bir yaratık gibi görünüyorum. Bu kıyafetler mahvoldu."

Ona baktım ve hemen pişman oldum. Göğsüne yapışan ve omuzları ile kollarının güçlü hatlarını ortaya çıkaran sıırılsıklam kumaşı gördüğümde yanaklarımdaki ısı diken diken oldu.

Şu anki dağınık halini büyüleyici buldum. Her zamanki cilalı dış görünüşü gitmişti. Filtresizdi. Somurtkan. Huysuz.

Ama gerçek.

Gerçeği severdim.

"Yıkayınca düzelir," dedim kendimi yola odaklanmaya zorlayarak. "Ve burada yargılama yok," dedim. "Ben bakıyorum

aynı derecede kötü."

Bana yan gözle baktı, bakışları çıplak bacaklarıma daldı ve tüylerimi diken diken edecek kadar uzun sürdü.

"Üşümüştün." Sesi önceki keskinliğini kaybetmişti. Tartışmayı kazanmış gibi görünüyordum.

Koltuğunun arkasına uzandı, deri ceketini aldı ve kucağıma fırlattı.

Kendimi örtmek için düzelttim.

"Mia?"

"Öyle mi?"

Bir süre geçti.

"Sır tutabilir misin?"

Orada neler olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Bir an için bile olsa açıldığını. "Evet."

Onun bakışlar oyalandı üzerinde benim yüz,
Isınma benim Yanak. "Teşekkürler."

Ceket onun kokusunu taşıyordu ve yolculuğun geri kalanı boyunca kanım bunun farkında olarak uğuldadı.

Onun çok farkında.

Eve vardığımızda Fabi, Nina ve Zo henüz dönmemişlerdi. Fabi'nin hepimize verdiği ön kapı şifresini ve çamurlu ayaklarımı karşılama kapısına sildim.

Fabi'nin annesinin tertemiz evine girmeden önce mat. Romolo beni takip etti.

Ev karanlık ve ürkütücü bir sessizlikteydi. Elektrik düğmesine uzandım ve tepedeki ışıklar yanıp sönerken sert parıltıya karşı gözlerimi kııptım.

Aynı anda girişteki aynada yansımalarımızı yakaladık.

Aman Tanrım.

Berbat durumdaydık. Çamur içindeydik. Sırılısıklam. Tamamen harap olmuştuk.

Romolo burnundan nefes verdi. "Doğruca duşa."

Bunu ima etmek için söylememiştim ama ben durduramadan aklımdan buharlı suyun altında birlikte olduğumuz bir görüntü geçti. Yüzümde bir sıcaklık belirdi. Aynada onun dalgın bakışlarını yakaladığımda, onun da aklının benzer bir yöne gidip gitmediğini merak ettim.

Boş bir evde yalnızdık. Hafif yağmur hâlâ pencerelere çarpıyordu ve oturma odasındaki camın hemen ötesinde dalgalar kıyıya vuruyordu. Onların sesi havayı dolduruyordu.

Samimiydi. Tehlikeli

derecede samimi.

Olmamam gereken bir şekilde kendimi ona çekilmiş hissettim.

Araba savrulmadan önce onun hakkında ne düşündüğünü unutma.

Doğru.

Korkunç biriydi. Babam hakkında bilgi istiyordu ve bunu elde etmek için acımasızca davrandı.

Bu gece ne olursa olsun, kendimi onunla daha fazla ilişkilendirme riskini alamazdım. Onu hayatımdan çıkarmam gerekiyordu.

Ve o resim... Tanrım. Onun hakkında da bir şeyler bulduğuma göre silmesini sağlamaya çalışmaya değer miydi?

Bu fikir geldi ama kendimi ve kampanyayı korumak için elimdeki küçük kozu kullanmak zorundaydım.

Önce temizlemesine izin verirdim. Sonra açardım.

Merdivenlere doğru başımı salladım. "Üst katta bir banyo var. Sağdan üçüncü kapı."

Bagajdan çıkardığı spor çantasını karıştırdı. "Burada sadece yedek bir çift eşofman var. Benim bedenime uygun bir tişört bulabilir misin?"

"Kontrol edebilirim."

Kirli giysilerimizle duvarlara ya da korkuluklara dokunmamaya dikkat ederek merdivenleri tırmandık. Banyo kapısında durdum. "Sen git. Sana giyecek bir şeyler bulacağım."

Başını sallayıp içeride kaybolmadan önce gri gözleri bir süre üzerimde oyalandı.

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Boğulmanın eşiğinden dönmek onu travmatize edecek kadar korkunç olmalıydı. Nasıl hayatta kalmıştı? Biri onu çekip çıkardı mı, yoksa yüzeye çıkmak için mücadele mi etti?

Bana söylemedi. Ama ben bilmek istiyordum. Daha önce kara bir kutuydu ve şimdi kapağı, içine bir göz atmama yetecek kadar açılmıştı. Onun katmanları vardı. Boyutları.

O sadece görüldüğü gibi çıkarıcı bir pislik değildi. Duş başladı.

Bir gömlek. Tamam.

Kızlarla birlikte tuttuğumuz yatak odalarını tek tek kontrol ettim. Eşyalarımızın yanı sıra dolaplarda sadece birkaç bornoz vardı.

Sonunda, ana süitin gömme dolabında düzgünce katlanmış iki tişört buldum. Aşağı yukarı onun bedenindeydiler.

Üzerinde The Hamptons, Long Island yazmayanı aldım -çünkü buradan nefret ettiğini söylemişti- ve banyonun kapısını çaldım. "Sana bir şey buldum."

Su durmuştu. "İçeri gel," diye gürledi derin sesi.

Kapıyı açıp içeri adım attığımda buhar koridora yayıldı. Romolo makyaj yanında durmuş, parmaklarını nemli saçlarında gezdiriyor, havluyu kalçalarına doğru sarkıtıyordu.

Ağzım kurudu.

Geniş omuzlar. Belirgin karın kasları. Su hâlâ teninin üzerinde parlıyor. Gövdesinin etrafını ve sırtını saran dövmeler, yapımı saatlerce sürmüş olması gereken karmaşık resimler ve desenler.

Bu adil değildi.

Gözlerimiz aynada buluştu. Kaşları eğlenmiş gibi hafifçe kalktı. "Ne buldun?"

Sesi ılık bir yaz rüzgârı gibi tenimde gezindi. Kızardım, tişörtü ona doğru ittim. "Sadece siyah bir tişört."

Onu aldı, parmakları kısa bir an için benimkileri sıyırdı. Oda çok küçük, hava yüklü ve ağır geliyordu.

"Neden bunun Messero'ya ait olduğuna dair bir his var içimde?" diye gömleği kaldırarak.

Sesindeki küçümseme Fabi'nin kardeşi hakkında ne hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Müstakbel kayınbiraderinle aranızdaki aşk hiç kaybolmadı, ha?" Odak noktamı göğsünün pürüzsüz düzlemlerinden başka bir şeye zorlayarak söyledim.

"Tanrı aşkına, yakında aileden biri olacağını hatırlatma bana."

"Başkasınınmış gibi davran. Belki Fabi'nin annesinin bir erkek arkadaşı vardır."

Başını salladı, ifadesi okunamıyordu. Bakışları tekrar bana kaymadan önce birkaç vuruş geçti. "Dik dik bakıyorsun, Mia. Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Bakıyordum.

Gördüklerim hoşuma

gitti. Çok fazla.

Sıcaklık boynuma kadar yükseldi. *Git buradan. Neden hala buradasın?*

Bana sırtını dönerek döndü.

Havlu düştü.

Boğuk bir ses çıkardım ve duvara doğru döndüm, gözlerim kapandı. "Ne yapıyorsun sen?!"

"Giyiniyorum." Kıyafetlerini çekerken kumaş hışırdadı.

Neden *hâlâ* orada durduğumu bilmiyordum ama hareket edemiyordum. Ayaklarım yerlerine yapışmıştı. Beynim kısa devre yapıyordu.

Alçak sesle ve bilerek kıkırdadı.

Sanki evrenin tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi havlu askısına sertçe baktım.

Ve sonra onu hissettim.

Sırtımda onun sıcaklığını hissettim. Gömleği kirli, nemli hırkama sürtünüyordu. Kulağıma yakın dudaklarının sıyrılışını.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı.

İçimden şiddetli bir ürperti geçti. Arkama yaslanmak istedim. Onun-

Beni geçip banyodan  ıktı.

BÖLÜM 18

MIA

Merdivenlerden pijamalarım ile indim, bir bornoz geçirdim, aldığım buz gibi duştan dolayı hâlâ titriyordum.

Acı verici mi? Evet.

Buna değer mi? O

da evet.

Romolo'yu çıplak gördükten sonra kafam resmen yeniden düzleşmişti. Ve bu iyi bir şeydi, çünkü ana kattan gelen sesleri duyabiliyordum.

Arkadaşlarım geri dönmüştü.

Romolo oturma odasındaki kanepeye yayılmış, elinde bir kitap, tamamen rahat bir ifadeyle otururken, Fabi, Nina ve Zo onun karşısında durmuş, şaşkınlıktan şoka ve Nina'nın durumunda düpedüz düşmanlığa kadar değişen ifadeler takınmışlardı.

Ortaya çıktığım anda Romolo'nun gözleri bana kaydı. "İşte orada. Hayatta ve iyi durumda. Mia, onlara yetişebilir misin? Şimdiden bir sürü suçlamaya maruz kaldım."

Fabi bana doğru tökezledi, dengesizdi ve gözleri cam gibiydi. Sarhoştı. Bana aptal gibi sırtan Zo da öyleydi, gözleri seğiriyordu, göz kırpmaya mı çalışıyordu?

Gülmemeye çalışarak bakışlarımı ondan kaçırdım ve Nina'yla göz göze geldim. Yüzündeki çatık kaşlar bana üçü arasında en ayık olanın o olduğunu söylüyordu.

"Mia, iyi misin?" Fabi mırıldandı. Bunun neye benzediğini zaten bildiğim için onu sabitledim.

Yeni duş almış ve bornoz giymiş.

Romolo da aynı şekilde duş almış, yeni tatmin olmuş bir kral gibi uzanıyordu.

Tanrım. Öldür beni.

Nina'nın gözlerini kısmasına ve Romolo'ya suçlayıcı bir parmak saplamasına kadar uzun bir süre tereddüt ettim. "Ona ne yaptın?"

Romolo bakışlarını kitaptan zar zor kaldırdı. "Benden istemediği hiçbir şey yok."

Ona ters ters baktım. Piç kurusu bundan zevk alıyordu.

Fabi ve Zo aynı anda soluk soluğa kalmışlardı, yüzlerinde skandal ve merak karışımı bir ifade vardı.

Ellerimi kaldırdım. "Göründüğü gibi değil." Sonra, Nina patlamadan önce hızlıca, "Ve evet, ben iyiyim."

Bunu yemedi. "*Onun* burada ne işi var?"

Zo'nun kaşları birbirine çatıldı. "Üvey annen iyi mi? Manhattan'da ona geri döneceğini sanıyordum."

"Öyleydim. Ama babamın yardımcılarından biri ona göz kulak olmak için onun yerine oraya gidebildi. Romolo ve ben de geri döndük. Çok kötü yağmur yağıyordu. Onu burada kalmaya davet ettim." Aldırmayacağını umarak Fabi'ye baktım.

Fabi bir kolunu bana dolayarak dramatik bir şekilde başını salladı. "Evet, evet. Sorun değil."

Romolo tsked. "Zil zurna sarhoş. Nina, umarım kardeşimin müstakbel eşi olduğu için uygun şekilde davranmasını sağlamışsındır."

Fabi , kırgın görünüyordu. "Affedersiniz?"

Nina alay etti. "Lütfen. Sen kim oluyorsun da birilerine davranış dersi ?" Kollarını kavuşturdu. "Hâlâ bizimle aynı partiye nasıl geldiğinizi anlamaya çalışıyorum. Büyük tesadüf, değil mi?"

Yanağımın iini ısırdım. Güzel soru. Oraya nasıl geldi?

Romolo omuz silkti, tembel bir eğlenceyle. "Beni tam olarak neyle suçluyorsun kuzen?"

"Bilmiyorum Rom," dedi Nina. "Bana Mia'yı takip ediyormuşsun gibi geliyor."

Fabi yine soluk soluğa kaldı ama sanki konuşmayı yeni gibi geç kaldı. "Ohhh. Bu şüpheli."

Romolo yavaşça, kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Senin bu kadar paranoyak olduğunu hatırlamıyorum Nina." Telefonundan saati kontrol etti. "Saat ikisi. Ne yapmak istiyorsun? Beni fırtınanın içine mi atacaksın?"

"Hayır," diye araya girdim. "Nina, yok. Onu bırak."

Hoşnutsuzluk yayılan kapalı onu olarak o
çırpılmış etrafında Bana dik dik bakmak için.

Zo öne doğru yalpaladı. "Mia, konuşmamız gerek. Özel olarak." Aman Tanrım.

Koridorun sonundaki küçük bir okuma odasına girdik. Romolo'nun duyamayacağı bir yerde olduğumuz anda Nina ve Zo etrafımda toplandılar, Fabi ise derin, halsiz bir iniltiyle kanepeye yığıldı.

"Ona güvenmiyorum," diye tısladı Nina. "Bizi o partiye davet ettirenin o olduğundan oldukça eminim."

"Ben de ona güvenmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama yolda kaza yapmasını istemedim."

Zo yardımcı olmamak için, "Hava yastıkları bunun için var," dedi. Bir kolunu omzuma doladı. "Sormak zorundayım... Bu bornoz da neyin nesi?"

"Buraya geldiğimizde hepimiz çamur içindeydik," diye açıkladım. "Ve birlikte duş mu aldınız?" Zo sordu.

"HAYIR." Neredeyse boğuluyordum.

"Ne oldu?" Nina sordu.

"O-" Kahretsin. Onlara gerçeği söyleyemezdim ve ikna edici bir açıklama da bulamamıştım. Romolo ile arabada yaptığım konuşma aklıma geldi. Söyleyebileceğim tek bir şey vardı.

"Üvey annem konusunda biraz korkmuştum. Panik atak geçiriyormuşum gibi hissettim ve Romolo'yu kenara çekmesi için ikna ettim, böylece arabadan çıkabildim. Yolun kenarı çamurluydu ve sırlıklam oldum."

Nina'nın yüzü yumuşadı. "Endişen. Kahretsin, Mia. Özür dilerim."

Bana çok kolay inandılar. Onlara yalan söylemekten nefret ediyordum ama Romolo'ya bir söz vermiştim. Ve hâlâ sessizliğimi o resimle takas etmeyi planlıyordum. Zo içini çekti ve omzumu sıktı. "Seninle gelmeliydik."

"Şimdi her şey yolunda. Sadece çok yorgunum. Yatağa gitsem sorun olur mu?" Fabi'ye baktım. Çoktan uyumuştı, usulca horluyordu, bir kolu kanepeden sarkıyordu.

Zo başıyla onayladı. "Hepimiz yatağa gitmeliyiz."

Nina kollarını kavuşturdu, hâlâ gergindi. "Ya Romolo?" "Alt katta bir misafir odası var," dedim.

"Orada başını beladan uzak tutacağına güvenebilir miyiz?" Nina sordu.

Zo esnedi. "Belki de görüşlerimiz ne olursa olsun Mia'yı buraya sağ salim getirdiği için biraz minnettar olmalıyız."

"Çünkü yapmazsa onu öldüreceğimi biliyor," diye mırıldandı Nina. "Kendisine bir şekilde hizmet etmediği sürece asla bir şey yapmaz."

Kabul etmeliydim. Ama sürpriz bir şekilde, onu savunmak için en küçük, en garip dürtüyü hissettim.

Nina içini çekti. "Sana bu projeyi onunla yapmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Pençelerini sana geçirmeye çalışıyor. Onun için çalışmak işinizi kurtarmanın tek yolu değil."

Midem bulandı. İşi kabul etmemin gerçek nedenini onlara söylememiştim. Beni vazgeçirmeye çalışacaklarını biliyordum. Fabi yardımına ihtiyacı olmadığını söyleyecekti ve hepsi de babam için zaten çok fazla şey yaptığımı söyleyecekti.

Ama denemek istemiştim. Şeytanla çok ama çok kötü bir anlaşma yapmışım gibi hissetmeye başlamış olsam bile.

BÖLÜM 19

MIA

Çalar saatin üzerinde parlayan kırmızı rakamlar saatin üçü biraz geçtiğini gösteriyordu.

Yastığı başımın altından çekip yüzüme attım ve inledim.

Yorgunluktan ölüyordum. Ama uyuyamadım.

Benim Zihin tutuldu Dönüyor, tekrar oynatılıyor a
vurgulamak makara Bugünden anların.

Romolo partide beni köşeye
sıkıştırıyor. Romolo yağmurda
dizlerinin üzerinde.

Romolo buğulu banyoda, havluyu aşağıya sarkıtmış, sesinden
eğlence akıyor - *Hoşuna* giden *bir şey* mi gördün?

En kötüsü de onun hâlâ burada, sadece bir kat altımda olduğunun farkına varmaktı. Yatakta uzanmış, siyah boxer külotu iki yontulmuş kalçasını sarmış, bir kolunu başının arkasına sıkıştırmış görüntüsü... Karnımda sıcaklık birikmesine neden oldu.

Yaşanan onca şeyden sonra peşinden koşmam gereken son kişi oydu.

Mutlak. Ölü. Son.

Çarşafı tekmeledim ve ellerimle yüzümü kapatarak doğruldum. Keşke o panik atağı hiç geçirmeseydi. Yaptığı her boktan şey için ondan nefret etmek daha kolay olurdu. Bu her şeyi basitleştirirdi.

Artık hiçbir şey basit gelmiyordu.

Onu bu kadar savunmasız görmek ona olan öfkemi yumuşatmıştı. Ve o çekim, başından beri orada olan çekim

hala aynı parlaklıkta yanıyordu.

Yataktan çıktım. Boğazım kuru ve kaşıntılıydı. Mutfaktan bir bardak su aldım ve sonra ciddi bir şekilde uyumaya başladım; koyunları saydım, meditasyon yaptım, hatta belki de banyo çekmecelerinden birinde bulduğum Ambien'i patlattım.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek aşağı inerken avuçlarım ahşap tırabzanın üzerinde kayıyordu. Fabi ve Zo'yu bir bombadan daha azı uyandıramazdı ama Nina başka bir konuydu. Onu endişelendirdiğim için zaten kötü hissediyordum. Onu daha fazla endişelendirmek istemiyordum.

Gaz ocağının üzerindeki saatin tik takları dışında mutfak sessizdi. Lavaboda bir bardak doldurdum ve onu gördüğümde içmeyi yarılamıştım.

Romolo.

Dışarıda arka güvertedeydi, ellerini korkuluklara dayamış okyanusa bakıyordu. Onun için bulduğum siyah gömlek omuzlarında gergindi.

Dudaklarımı dişlerimin üzerine kapattım. İkimiz de ayakta olduğumuza göre, belki de telefonundaki fotoğraftan bahsetmek için en iyi zamandı.

Sadece bitir ve yoluna et.

Oturma odasını geçip cam kapıyı kaydırarak açtığımda tedirginlik boğazımda dans ediyordu.

Ses dikkatini çekti. Döndü, bakışlarını bana dikmesine yetecek kadar. Bakışları yüzümden başımın üstündeki dağınık at kuyruğuna, oradan da pijama şortumun eteklerinin kalçalarımı öptüğü yere kaydı.

Gece havası beklediğimden daha serindi ve tenim tüylerim diken diken oldu. Pişmanlık içimin derinliklerinde fısıldıyordu.

Başım. Bir kazak getirmeliydim. "Mia."

Sesi yorgun geliyordu. Ve sinirli. Siyah saçları dağınıktı, sanki elini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyormuş . İçki dolu bir bardak -muhtemelen viski- parmaklığın üzerinde yarısı boş bir şekilde duruyordu.

Çıplak ayaklarımla hâlâ ıslak olan güverteyi adımlayarak onun yanında durdum. "Fabi'nin annesinin zulasını mı bastın?"

"Aldıracağını sanmam." Bardağı bana doğru birkaç santim itti. "Biraz ister misin?"

Başımı salladım ve suyumdan bir yudum aldım. Dalgalar uzaklara çarpıyordu. Onları görmek için çok karanlıktı -ay kalın bulutların arkasına gizlenmişti- ama şarkıları havayı dolduruyordu.

Romolo parmaklarını yavaşça ve ritmik bir şekilde küpeşteye vurdu, okyanustan başka tek ses buydu. "Onlara söylemişsin."

Bu bir ifadeydi, soru değil. Suyu bakarken -hayır, suya bakarken- çenesinde gerginlik vardı.

İşte o zaman dank etti.

Aslında sırrını saklayacağımı hiç düşünmemişti. Muhtemelen insanlara güvenmiyordu. Rüşvet verilmedikçe, zorlanmadıkça ya da başka bir şekilde istediğini yapmaya zor.

Ve işte ben de onun üzücü, iç karartıcı dünya görüşünü doğrulamak üzereydim.

Göğsümün içinde bir ağrı hissediyordum.

Bunu ona karşı kullansaydım, bunu o fotoğrafı sildirmek için bir pazarlığa dönüştürseydim, ona bir bir daha vermiş olurum.

dünyanın tam da onun düşündüğü gibi işlediğine inanmak için bir neden.

Bunu ona yapamazdım.

Belki daha soğuk olsaydım. Daha acımasız. Daha mantıklı olsaydım.

Ama ben değildim. Kalbim sıkıca koluma takılıydı, bu da incindiği anlamına geliyordu. Sık sık.

Ama kendi acımla yaşayabilirdim. Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim başkalarının acısıydı.

Yanağımın içini ısırdım. Bir gün bundan pişman olabilirdim. Ama bugün o gün değildi.

"," dedim usulca. "Ve yapmayacağım."

Aramızda sessizlik uzanıyordu. Bakışları yüzümü taradı, şüphe kenarlarda dans ediyordu. "Olanları nasıl açıkladın? Eve gelir gelmez neden duş aldığımızı?"

"Panik atak geçirdiğimi ve beni arabadan için sizi zorladığımı söyledim. Geçmişimi biliyorlar. Buna inandılar."

Kaşlarını çattı. "Benim adıma yalan mı söyledin?"

"Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Arkadaşlarıma yalan söylemekten hoşlanmıyorum." "Ama yine de söyledin."

"Sana bir söz verdim."

Yüzünde bir şey titreşti-şüphe, inançsızlık. Sanki verilen sözler artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sanki ona verilen her söz tutulmamıştı.

İçimdeki sızı tüm göğüs kafesimi kaplayana kadar yayıldı.

İnsanlar sertleşmiş olarak doğmazlar. Yumuşak bir şey kalmayana kadar birinin ağır eli tarafından bu hale getirildiler.

Romolo'nun yapımcısı kimdi?

Elimi onunkinin üzerine koydum. Sıcaktı. Katı. "Onu kırmayacağım."

Omuzları düşmeden önce birkaç saniye daha geçti. Nefesi ciğerlerinden yavaşça dışarı çıktı ve sonra tüm yüzü milyonlarca küçük şekilde değişti.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez onu okuyabiliyordum. Tam olarak ne düşündüğünü görebiliyordum.

Minnettar oldu.

Derinden. Onun bile tam olarak anlamadığından şüphelendiğim bir şekilde ve bu anı ona verdiğimi bilmek kalbimi titretti.

Bakışlarımı tutarken parmakları elimin altında kıpırdadı. "Düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Gerçekten mi?" Yumuşak bir sesle sordum. O da değildi ama ikimiz arasında bir maskenin arkasına saklanan oydu.

Rüzgâr hızlandı, soğuk dişlerini tenime geçirdi. Titremeye başladım. Belki de gitme vakti gelmişti-

Romolo hareket etti. Bir saniye sonra, iri eller korkulukta belirdi ve benimkilere destek oldu.

Kürek kemiklerime bir darbe.

Sonra sıcaklık. Çok fazla sıcaklık. Sıcaklığı sırtımı kapladı, kıyafetlerimin arasından sızarak etimi okşadı.

"Daha iyi mi?" Bu sözcük kulağıma çok yakın bir yerden geldi.

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Uh- Evet. Daha iyi." Kocaman, kaslı vücudu neredeyse beni sarmıştı.

Bu bizim başka bir çizgiyi geçmemizdi. Bunu biliyordum. O da biliyordu.

Ama bir şey beni, bir daha çok yaklaşırsa kaçacağımı söylediğim gibi kaçmak yerine hareketsiz durmaya zorladı.

Ben onun sıcaklığının ve temiz erkek kokusunun tadını çıkarırken her saniye ağır çekimde ilerliyordu.

Thwomp... Shhhh... Thwomp.... Shhhh...

Dalgaların fısıltıları hipnotik bir ritim izliyor, tetikte kalmak için en iyi niyetime rağmen beni rahat bir duruma sokuyordu.

"O iyi kız rolünün ardında senin de diğerleri gibi olduğunu sanıyordum." Sesi sertti, ama dudaklarının kulağımın kabuğuna değmesi kenarları yumuşattı. "Ama sen gerçek bir şeysin, değil mi? Sonuna kadar iyisin. Benden nefret ederken saniyeler içinde bana yardım etmeye başladın. Tereddüt bile etmedin."

Ondan nefret etmedim.

"Herkes böyle yapardı," diye fısıldadım.

"Hayır." Sıcak nefesi boynumun kenarını sıyırarak ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Öyle değil."

Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığımızı. Başka bir oyun mu?

Elleri korkuluktan kalçalarımına düştü.

Kıpırdamadan durduk ama dokunduğumuz her yeri hissettim. Her temas noktası yanıyordu; bilincimi kaybetmek üzere olduğumu haber veren flaşlardan bile daha sıcaktı. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha sıcaktı.

Bu işin daha fazla uzamasına izin verme, diye fısıldadı çaresizlikle yoğrulmuş bir ses.

Ama vücudumun başka planları vardı.

Arkama yaslandım ve başımı omzuna yasladım.

Alçak ve derin bir memnuniyet sesi çıkardı, bir yapboz parçası yerine oturduğunda insanın çıkardığı türden bir ses. Sonra kalçalarımı kendine doğru çekti.

Çok sertti.

"Lanet kokun." Kelimeler göğsünde gümbürdedi. "Beni deli ediyor."

Her sinir ucu aydınlandı. Uyuşturucu gibiydi. Zehirli, bağımlılık yapıcı, benim için kötü ama aynı zamanda çok iyi.

Başparmağı gömleğimin eteğinin altından kayarak kalçamın üstündeki çıplak teni sıyırdı. İleri geri okşadı; her geçişte içimde soğukla ilgisi olmayan ürpertiler oluşuyordu.

Kıçımı onun ereksiyonuna doğru ittim.

O alçak inilti. Tanrım, kalçalarımı sıktı.

Eli karnımın üzerinde hareket etti, sonra şortumun içine girdi.

Onu durdurmadım.

Bunu memnuniyetle karşıladım.

Ta ki aklıma gelene kadar - eğer ne kadar ıslak olduğumu öğrenirse... Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bekle-"

"Tanrım, Mia."

Çok geç kalmıştım. Parmakları külotumun sıırılsıklam kumaşının üzerinde gezinmeye başlamıştı bile.

Bana karşı seğıirdi, memnun oldu.

Kahretsin. O biliyordu. Onun için çok ateşliydim ve şimdi *biliyordu.*

"Seni bu hale getiren ne?" Ses tonu tamamen alaycıydı. "Sana iyi kız dediğim zaman mı?" Avuçları sert bir baskıyla beni kavradı. "Eminim bu amcık övülmeyi seviyordur."

Yanaklarım yandı. Yandı mı?

"Eminim ne kadar ıslak, sıcak ve mükemmel olduğunun söylenmesi için atıyordur."

Hiçbir şeyin etrafında kenetlenmeme , evet, .

Külotumun içine daldı, aşağı kaydı, klitorisime geri kaymadan önce açıklığımla alay ederken boğazımı bir inilti pençeledi.

Nefesim kesildi, vücudumda kıvılcımlar uçuşurken ellerim korkulukları kavradı.

Çok iyiydi, çok yetenekliydi. Her vuruşu doğruydı. Sanki bu geceden önce vücudumun haritasını çıkarmış ve beni nasıl parçalara ayıracağını çok iyi biliyordu.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Şşşt." Nefesi kulağımın üzerinde geziniyordu. "Seni boşaltma konusunda ne kadar iyi olduğumu arkadaşlarının bilmesini istemezsin."

Dilimi ısırdım, gözlerim yaşardı. O kadar ileri gitmiştim ki, yakalanma riski bile beni geri çekemezdi.

Parmakları artık daireler çiziyordu. Her birkaçı nazik bir çimdikle noktalanıyordu. Kalçalarımı salladım, sessizce daha fazlası için yalvardım.

"İşte bu kadar." Sesi saf çakıl taşıydı.

"Oh. Oh Tanrım." Çoktan çözülmeye başlamıştım, nefeslerim keskin, muhtaç soluklarla geliyordu.

Diğer elini gömleğimin altından geçirip göğsümü avuçlamak için birkaç santim kaldırırken serin rüzgâr çıplak kalçamı gıdıkladı.

Meme ucumu sıktı, sert parmaklarının arasında yuvarladı ve his doğrudan klitorisime doğru fırladı. Ona karşı kıvrandım, içimdeki baskı gittikçe daha da sıkılaşıyordu.

"Al şunu Mia," diye homurdandı, iki parmağını içeri sokarak. Avucunun topuğu klitorisimdeki ritmin yerini aldı. "Elimin her yerine boşal."

Thwomp . . . Shhhh . . .

Tam zamanında eliyle ağzımı kapattı.

Orgazm bir dalga gibi üzerime çöktü, nefesimi çaldı, beni parçalara ayırdı. Avuçlarına karşı inledim ve parmaklarının etrafında kenetlendim. Hareket etmeye devam etti, beni içten dışa doğru okşadı, ıslak, kaygan ve acımasız.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Elini şortumdan çektiğinde hâlâ zihnim paramparça bir halde aşağı iniyordum.

Aşağı baktım ve *Tanrım*.

Islaklığım neredeyse parmaklarından damlıyordu.

Sırtımı korkuluklara dayayarak döndüm, yüzüm alev alev yanıyordu. Onları temizlemek için bir şeye ihtiyacı vardı. Bir peçete, bir havlu, ne olursa alırdım.

"Ben alırım-"

Bir bakışıyla sözümü kesti. Karanlık. Kukuletalı. Tahrik oldu. Sonra parmaklarını ağzına götürdü ve yaladı.

Temiz.

Bir inilti ile.

Sanki şimdiye kadar tattığı en iyi şeymişim gibi.

Parmaklıklara doğru yığıldım. Bacaklarım jöle gibiydi. sıvılaşmış gibi hissediyordum. Yine de içimi kemiren bir açlık karnımda zonkluyordu.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Kafamın içinde *ABORT ABORT* diye bağırın ses çılgına döndü.

Eğer onu dinlemek için bir zaman varsa, o da şimdi.

Onun yerine bakışlarımı dudaklarından ayıramadım. Eğer onu şimdi öpseydim, muhtemelen dilinde kendi tadımı alırdım.

Bu düşünce beni çevirdi.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldandım, ondan çok kendime.

Bir adım öne çıkarak beni parmaklıklara doğru sıkıştırdı.

"Durmalıyız," diye fısıldadım neredeyse.

Eli yanağımı kavradı, başparmağı tenimi sıyırdı. "Bana durmamı mı söylüyorsun?"

"Rom..." Adı dudaklarımdan döküldü. Kararsızlık cümlenin geri kalanını boğdu. Kalbim mantığım ve isteğim arasında sıkışıp kaldı.

Onun Dudaklar hovered üzerinde Benim. Bu yüzden
Kapat. Her nefes Aramızdaki boşlukta
benimkine karışan bir nefes verdi.

Thwomp... Shhhh...

Dalgalar uzaklara çarpıyordu. Kendi nabzımın telaşından onları zar zor duyuyordum.

Bakışlarındaki sıcaklık içime aktı, damarlarıma işledi ve karnımın çukuruna yerleşti.

Sadece bir öpücük.

Tek ihtiyacım olan buydu. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek için duyduğum acıyı dindirdiğimde sakinleşecektim.

Dudaklarımı yaladım. "Hayır."

Sonra parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm.

Alçak bir iniltiyle karşılık verdi, diğer eliyle başımı arkaya yatırırken avucunu belime doladı.

Sadece bir gagalama, sadece bir gagalama, sadece bir-

Her nasılsa, parmaklarım saçlarındaydı. Bir şekilde dilim ağzının içindeydi. Her nasılsa, ikimiz de açlıktan ölüyormuşuz gibi birbirimizin dudaklarını .

Bir sızlanmayla onu daha da yakınımaya çektim ve *kesinlikle bir gagalama olmayan* öpücüğü derinleştirdim.

Ele geçirilmiş gibi hissediyordum. Şeytan çıkarma ayininden başka bir şeyin bana yardım edeceğinden emin değildim.

Öpücük sertti. Dağınıktı. Kontrolsüz.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Romolo'nun göğsü kabarmıştı ve tüm vücudu gerginlikle titriyordu, sanki kendini zar zor bir arada tutuyordu.

"Siktir," diye mırıldandı, alnını benimkine dayadı. Bir an orada durduk, artçı şokun içinde asılı kaldık.

Sonra iç çekişi geldi. Ağır. Son. "Dört. Bir. Dokuz. Dokuz. Yedi. Üç."

Geri çekildim ve kafam karışmış bir şekilde göz kırptım. "Ne?"

İfadesinde ani bir değişim oldu. İçimde bir huzursuzluk yarattı.

Elini cebine attı, telefonunu çıkardı ve uzattı.

Gözlerimi cihaza diktim. Her şeyi bir araya getirmek utanç verici derecede uzun zamanımı aldı.

Numaralar onun şifresiydi.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi düz bir sesle. Sesi soğuklaşmıştı. Uzaklaşmıştı. Sanki içinde bir kapı çarparak kapanmıştı.

Kalbim durdu.

Anlaşma yüzünden onu öpmemiştim. Bunu düşünmemiştim bile. Ama sanırım onun için bunların hepsi başka bir oyundu.

Ödülüm mırıldandığım altı rakamdı ama yine de kaybetmiş gibi hissediyordum.

Ona bakmayı reddederek -yüz ifademdeki incinmişliği görmesini istemedim- telefonu aldım ve kilidini açtım.

Film rulosundaki son fotoğraf benimkiydi. Onu sildim.

Gözlerimi başka tarafa çeviremeden bir sonraki fotoğraf gözüme çarptı. Bir gece kulübüne benzeyen bir yerde onun ve yanına yapışmış güzel bir kadının fotoğrafıydı.

Midem bulandı.

Ne zaman çekildiğini bilmiyordum. Umurumda da değildi. Tek umursadığım ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmaktı.

İfadem boştu, telefonu tekrar eline tutuşturdum ve başka bir şey söylemeden eve girdim.

Ertesi sabah, ben gitmişti.

BÖLÜM 20

ROM

"Annem seni görmek istiyor." Cosimo kapımın önünde duruyordu, sol yanağında bir morluk vardı.

Eve geleli bir saat bile olmamıştı. Duş alacak, akılsız bir aksiyon filmi izleyecek ve bir sonraki adımlarımı düşündüğüm kanepeye yığılacak kadar uzun bir süre. Cos gelmeseydi orada daha uzun süre kalabilirdim.

Kenara çekilip içeri girmesine izin verdim. "Ne istiyormuş?" Annem bugün başımda olması gereken son şeydi.

"Bir güncelleme. Son birkaç gündür mesajlarına cevap vermediğini söyledi. ?"

"Meşgul. Çalışıyorum." Parmaklarımı şehirdeki en yasak amcığın içine sokmak.

Hala hissedebiliyordum. Sıcak, ıslak, davetkâr. Onun geri kalanı kadar mükemmeldi -gerçekten de tadı çilek gibi olan dudakları da dahil- ve o beş muhteşem dakikanın elime geçecek tek şey olduğunu bilmek beni öfkeliyordu.

Benim için arkadaşlarına yalan söylediğini söylediği an oyun bitmişti. Önce şok geçirdim; ben bunu hak edecek *hiçbir şey* yapmamışken o sözünü tutmuştu. Ve sonra başka bir şey geldi.

Göğsümde garip bir sıcaklık. Boğazımda bir sıkışma. Ve karnımın çukuruna çöken ağır bir kesinlik duygusu.

Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Yapmayı hiç düşünmediğim bir şey.

Elimdeki tek kozu da kaybetmiştim.

Mia Morales kara kalbime, beni onun için doğru olanı yapmaya zorlayan bir virüs bulaştırmıştı.

İyileşip iyileşmeyeceğimi kim bilir.

"Dün gece kulübünüze uğradım," dedi Cosimo. "Orada değildin."

"Ne zamandan beri hareketlerimi sana bildirmek zorundayım?" Oturma odasına doğru ilerledim, parke ayaklarımın altında halıya dönüştü. "Otursana. Kahve ister misin?"

"Zaten üç bardak içtim," dedi Cosimo, gelerek. "Kulübe kiminle gittin?"

"Nate'in doğum günüydü."

Kanepeye uzandım ve morluğuna başımla işaret ettim. "Taze görünüyor. Ne oldu?"

Karşıma oturdu. "Bir şey yok."

Sadece ona baktım.

Bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bir şey olmadığını söyledim." "Ne zamandan beri benim lanet kulübümde kavgaya karışıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Biliyor musun?"

Başımı eğdim. "Öz ağabeyim dans pistinde bir finansçıyı yere serdiği anda Alexis'in bana mesaj atacağını düşünmedin mi?" Öne doğru eğildim. "Sana neler oluyor Cos? En büyük olduğunu unuttun mu? Bekleyen don mu? On yıl boyunca makul biri olarak ün yaptın. İstikrarlı. Ailenin güvenebileceği biri. Ve şimdi bir parça kış için aklını mı kaybediyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. "Müstakbel karım hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et."

Güldüm. Gerçekten bilgisiz olduğumu düşünüyordu. Kim olduğumu unutmuş muydu? Bu aile için neler yaptığımı?

"Seni orospu çocuğu, o zavallı kızdan bahsetmiyorum. Dün gece Fabi'yi gördüm. Arkadaşlarıyla Hamptons'daydı ve senin onda yarattığın depresyonu kafayı çekerek tedavi ediyordu." Kanepeye geri yaslandım. "Rosa'dan bahsediyorum."

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Benim işime karışmasan nasıl olur?"

"İnan bana, bu işin dışında kalmaya çalışıyordum ama bu iş çok uzadı. Seni parmağında oynatıyor. Bu çok saçma Cos."

Sesi düştü. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Güç ve parayı sevdiğini biliyorum. Sende ikisi de var. Seninle yatmasının başka bir nedeni olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir."

Gözlerini pencereye doğru kaydırıldı. "Onun ne istediği ya da nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Oh, ama ben yaptım. Gibi gibi tanır, ve Rosa? O da benim gibiydi. Yıkım konusunda doğuştan yetenekliydi.

Umursadığım pek fazla insan yoktu ama kardeşlerim bu kısa listede yer alıyordu. Eğer Cos düğünden önce Rosa'yı serbest bırakmazsa, her şey baştan mahvolurdu. Gölgelede kalmaktan mutlu olacak türden bir metres değildi.

Ama Cos inatçıydı. Bu sonuca kendisi varmak zorundaydı.

"Finansçı kardeş ne yaptı?" Elimi çeneme sürterek sordum.

"Haddini aştı." Muğlak yanıtı muhtemelen adamın Rosa'yı Cosimo'nun önünde dansa kaldırdığı anlamına geliyordu.

Çenesi gerildi. "Fabiana Hamptons'da mıydı? Messero'nun beni onun hareketlerinden haberdar etmesi gerekiyordu."

"Onu Instagram'da takip etmiyor musun?"

Kaşları daha da çatıldı. "Instagram'da mı?"

"Evet. Elli yaşın altındaki herkesle birlikte. Eğer bu kadar Luddite olmasaydın bilirdin."

"Bu bok beynini çürütüyor," diye mırıldandı, telefonunu çıkarıp tıklamaya başlarken bile.

Mutfakta kahvemi doldurdum. Döndüğümde uygulamayı indirmiş ve Fabi'nin profilinde geziniyordu.

Bir kahkaha attım. "Ondan bahsettiğimi düşünmen ilginç değil mi? Fabi son zamanlarda aklından çıkmıyor mu?"

Hemen ekranını kilitledi ve telefonu cebine attı. "Bunun için zamanım yok. Geliyor musun, gelmiyor ? Annem sabırlı bir ruh halinde değil."

Evet, öyle düşünmüştüm. Mia'dan işe yarar bir şey almamı beklemişti ama çabalarımın karşılığı olarak tek gösterebildiğim çalıntı bir dudak parlatıcısı tüpü ve yeni keşfedilmiş bir vicdan olmuştu.

O kıza zarar verme düşüncesini artık midem kaldırmıyordu.

Bana bir şey yapmıştı. Bu hislerden hoşlanmıyordum. *Hissetmeyi* sevmiyordum. Nokta.

İstediğim şey normale dönmek, lanet olası işimi yaparken ahlaki kaygılar duymamaktı. Soyadı Ferraro olmayan birini korumaya yönelik bu rahatsız edici dürtüden kurtulmak istiyordum.

Anneme bunlardan bahsetseydim, beni çarmıha gererdi. Bana aklımı kaçırdığımı söylerdi.

Ve haklı da olurdu.

Ama işim bitmişti. Mia ile bir sonraki görüşmemden sonra onu bir daha görmeyi planlamıyordum.

O kazanmıştı.

Yarısı bitmiş kupamı üzerine koydum. "Hadi gidelim."

Ailemin çatı katı benimkinden sadece birkaç blok ötedeydi. Ama Cos ve ben sokağa çıktığımızda, o ters yöne döndü.

"Gelmiyor musun?" seslendim.

"Başa ," dedi, kelimeleri omzunun üzerinden savurarak. "İyi şanslar."

Alay ettim. Bana kızgındı. Bunu aşacaktır.

Beş dakika sonra, asansörden çıkıp ailemin giriş salonuna girdim.

Oturma odasından sesler geliyordu. Annem eğleniyordu. Tam ortasında beni çağırdığına göre, gerçekten eğleniyor olmalıydı.

Kemerli kapıdan içeri girdim ve yemek masasının etrafında oturan beş kadına sırtarak baktım. Odada dolaşırken teyzelerim ve kuzenlerim beni tiz ünlemler ve havalı öpücüklerle karşıladı.

Lisa Teyze görünürde yoktu. Sanırım hala annemin kötü tarafındaydı.

Masanın başında oturan annem sakın bir şekilde gülümsüyordu. Maskesinin altında kaynadığını bildiğim kızgınlıktan eser yoktu.

"Romolo, sevgilim. Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. Dün geceden sonra neredeyse iyileştim."

Marina Teyze dilini şaklattı. "görünüyorsun, Romolino. O kulüpte sürekli kapalı kaldığın için yeterince güneş ışığı alamıyorsun."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Nasıl olduğunu bilirsin,

Zia. Birinin düzeni sağlaması gerekiyor."

Paolina Teyze gülümsedi. "Şu haline bak. Ne kadar da büyümüşsün. Vita, üç iyi çocuk yetiştirmişsin."

İyi çocuklar. Bir kıkırdamayı bastırmak için elimi dudaklarıma götürdüm. Sadece bir mafya ailesinde kardeşlerim ve ben bu unvanı hak edebilirdik.

Annem oturduğu yerden kalktı. "Romolo ile biraz konuşmam gerekiyor." Ev çalışanlarından birine işaret etti. "Herkes biraz daha çay lütfen."

Babamın ofisine girer girmez tavrı değişti. Buna alışmıştım ama yine de göz açıp kapayıncaya kadar sıcak ve hoş bir tavırdan diktatör moduna geçebilmesi beni şaşırtıyordu.

Babamın masasının arkasına geçti ve sandalyesine oturdu. "Dün gece neredeydin?"

"Hamptons." Müdürün odasındaki bir okul çocuğu gibi karşısında oturmak yerine kanepeye çöktüm.

Parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Morales'in kızına ne oldu? Bana bir bilgi vermediniz."

I kaymış a el içine benim Pantolon
cep ve sarılmış Parmaklarım çalınan dudak parlatıcısı
tüpünün etrafında.

Daha önce atmalıydım. Denedim. Ama yapamadım. "Bir şey
bildiğini sanmıyorum."

Onun bakışlar keskinleştirilmiş. "Bu değil
ne I istiyorum için duy, Romolo."

Sanki kendimi düzeltmemi bekliyormuş gibi kelimeleri havada
bıraktı. Düzeltmeyince devam etti. "Cosimo sana
Kolombiyalılarla neler olduğu hakkında bilgi verdi mi?"

Bileğimi dizimin üzerine attım. "Bundan bahsetmeyi unuttu.
Aydınlat beni."

Kollarını önünde, masanın üzerinde kavuşturdu. "Anlaşmadan
çekilmekle tehdit ediyorlar çünkü Morales'in seçilir seçilmez
polis gücüyle dağıtım ağıımızı çökerteceğinden korkuyorlar.
Baban bu sabah ilk iş olarak onlarla yüz yüze görüşmek için
uçtu."

Omuz silktim. "Blöf yapıyorlar. New York pazarını
istiyorlarsa bizimle çalışmak zorundalar. Başka sečenek yok."

"Öyle görünüyor ki var."

"Kim?"

Dudakları büzüldü. "Kesin olarak bilmiyoruz. Bir teoriye
göre, eyalete yayılmaya çalışan bir motorcu çetesiyle -Kızıl
Savunucular- pazarlık yapıyorlar."

"Onları ezip geçeriz." Her türlü tehdidi savuşturacak insan gücüne .

"Morales seçilirse şehirde bir kavgayı göze alamayız. Bu sadece bize karşı mücadelesinde ona daha fazla cephane sağlar. Çete dükkan açarken biz burada elimiz kolumuz bağlı oturmak istemiyoruz."

Hay sikeyim. .

Çenemi ovuşturdum. Kolombiyalıları yürürse, elimizde çok daha fazla sorun olurdu. Zayıflık sinyali verirdi. Diğer ortaklarımızı ürkütür.

Anne öne doğru eğildi. "Morales'in kızı hakkında tam bir rapor istiyorum. Ne öğrendiniz? Hiçbir ayrıntı çok küçük değil."

Dehşet omuzlarıma çöktü. Beni sorguya çekmek üzereydi ve ona bir şey vermezsem şüphelenecekti. Bu oyunu dikkatli oynamalıyım.

"Kim olduğumu biliyor. Temkinli davranıyor. Biraz baskı uyguladım ama daha fazlasını uygulama riskini henüz göze alamam. Nasıl tepki vereceğini görmek için beklemeliyim."

Anne kaşlarını çattı. "Sen anlatmak Ben sen sadece oturup bekliyorsun?"

"Bu hassas bir durum."

Bakışları daraldı.

Yüzümün hiçbir şeyi ele vermediğinden emin oldum.

Morales'in gizli bir destekçisi varsa bile Mia'nın bundan haberi yoktu. Bundan emindim. Çok prensip sahibiydi. Babası onu bu işe bulaştırmaması gerektiğini bilirdi.

Bilgi almak için onu Morales'i zorlamam gerekecekti. Ve ben bunu yapmayacağıma çoktan karar vermiştim.

Dün geceden sonra olmaz.

"Bekleyecek vaktimiz yok," dedi annem, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"İki gün sonra prova için. Gelecek hafta The Golden Circle'da düzenlenecek bir etkinlik için beni giydirmesi için onu ikna ettim."

Bir kalem aldı. "Nasıl?"

"İşlerinin başı dertte. Ona daha fazla müşteri bulacağımı söyledim."

Annem kalemi dudaklarına götürürken düşünceli görünüyordu. "İkinizin samimi bir fotoğrafı ne kadar zarara yol açar?"

Kanım dondu. En sevdiği numara çantasına dalıyordu. "Önemli olabilir. Böyle bir şeyin ortaya çıkmasını istemez. Ama babasına ihanet etmesi için yeterli olur mu? Bundan şüpheliyim."

"Daha iyi fikirleriniz yoksa, bence denemeliyiz."

"Soğuk davranıyor. İlgisiz."

"Sana onu nasıl baştan çıkaracağını söylemeyeceğim Romolo. Eminim bunu çözebilirsin?"

İçimde kötü bir his düğümlendi. "Retorik bir soru, değil mi?" Sesimi alçaltarak söyledim.

Bana bakarken dudakları inceldi. Kalem kapandı. "Bana ne zaman sahneleyebileceğinizi düşündüğünüzü söyleyin. Tekniğin ayarlanmasına yardımcı olabilirim."

Yardım et. Onun lanet olası yardımına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey Mia'nın varlığını unutmasıydı.

Ama nasıl? Kemiği olan bir köpek gibiydi. Yarın Mia'ya veda sonra, bu oyunu bir süre daha devam ettirmem gerekecekti. Hâlâ onun peşindeymişim gibi davranmalıydım ki annem vazgeçtiğimden şüphelenmesin.

Annem müdahale etmeye karar verene kadar bunu ne kadar sürdürebilirdim?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Elim cebimdeki tüpün etrafında kenetlendi. "Ben hallederim."

Ayağa kalktı ve avuçlarını masaya dayadı. "Bir hafta önce buraya geldin ve en önemli sorunumuzu çözeceğine söz verdin. Ben sonuç istiyorum. Yeterince açık olabildim mi?"

Dudaklarımı dişlerimin üzerinde yuvarladım ve ayağa kalktım. "Crystal." "Güzel. Gidebilirsin."

BÖLÜM 21

MIA

Hayatta paçayı kurtarabileceğim bazı şeyler vardı. Uçak biletimde dördüncü bölge yazmasına rağmen üçüncü bölgeden uçağa binmek. Beslenme uzmanıma tam bir dilim yerine sadece bir ısıırık kek yediğimi söylemek. Ara sıra düzenlenen kampanya etkinliklerini gıda zehirlenmesi geçiriyormuşum gibi davranarak atlamak.

Bir mafya babasının oğluyla takılmak bunlardan biri değildi.

Romolo'nun bitmiş takım elbisesinin üzerinde sürüklediğim buharlı ütü çubuğu öfkeyle homurdandı. Her an prova için gelebilirdi.

Hamptons'daki gecenin üzerinden iki gün geçmişti. Düşünmek, aşırı analiz yapmak ve zihinsel kuyruk dönüşlerine girip çıkmak için bolca zaman.

O geceden beri bana mesaj atmamıştı. Neden mesaj atsın ki? Bana söylediği son söz, anlaşmanın anlaşma olduğuydu. Öpüşmemizi bir pazarlık kozuna indirgemişti. Ne düşündüğü ya da beni düşünüp hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Öte yandan, onun hakkında çok düşünmüş, tüm karmaşıklıkları ve çelişkileri üzerine kafa yormuştum.

Şehvetle başa çıkabilirdim. Başa çıkamadığım şey gerisiydi.

Merak. Kelebekler. İçimi kemiren *ihhtiyaç*. Ve en önemlisi, bazen yaptığı ahlaki açıdan sorgulanabilir şeylerden gizlice zevk alma şeklim.

Beni yatağa bağlamak gibi. Ofisimde beni köşeye sıkıştırmak. Beni kucağına tırmanmaya zorlamak ve sonra bir öpücük için bana rüşvet vermek. Gücü vardı ve bunu kullanmaktan korkmuyordu.

Bununla ilgili bir şey bana cazip geldi, ki bu ciddi bir şeydi. Bu yolda ilerlemeye devam etmek beni

tehlikeli yerler.

Tek tesellim kendime henüz korkunç bir şey olmadığını hatırlatmaktı. Kimse bizi kesinlikle birlikte yapmamamız gereken bir şeyi yaparken yakalamamıştı. Ama her zaman kuralları çiğnemenin sonuçları olduğuna ve eninde sonunda sizi yakaladıklarına inanmıştım.

Kaderle kumar oynamayacaktım. Hele ki tüm planım -tabiri caizse- hüsnükuruntu ve koli bandıyla bir arada tutulurken.

Fabi bu düğünü ayarlamıştı. Ferraro'lar ne yaparsa babamın anket sonuçları yükseliyordu. İkisinin de benim yardımına ihtiyacı yoktu. Bu işe devam ederek iyilik yapmaktan çok zarar vereceğimi kabul etmenin zamanı gelmişti. Sadece onlara değil, kendime de.

Bu yüzden bugün son toplantımız olmalıydı.

İç çekerek buhar makinesinin çubuğunu yerine yerleştirdim. Kapı gıcırdayarak açıldığında masamın çekmecesini karıştırıyordum - dudak parlatıcım *neredeydi?*

Başımı kaldırdım.

Romolo içeri girdi. Siyah bir tişörtün üzerine yıpranmış bir deri ceket ve koyu renk bir kot pantolon giymişti.

Ugh. Görünüş onda iyi duruyordu, gerçi ben *her şeyin* onda iyi durduğuna ikna olmuşum.

Gözlerimiz çarpıştı.

"Mia." Sesinin alçak gürültüsü havada kayarak omurgamdan aşağı indi.

"Rom."

yüklü bir sessizlik yerleşti.

okumaya çalışıyorduk. En azından ben.

O da mı bunu düşünüyor?

Güverte. Yağmur. Elleri üzerimde. Ağzı benimkine karşı.

Hayır. Oraya gitmiyorum. Artık ilerlemenin zamanı gelmişti. "Ne olduğu hakkında-"

"O gece-" İkimiz de

durduk. "Devam

et," dedim. "Önce

bayanlar."

Şimdi de centilmen mi olmak istiyor? Tabii ki istiyor. Bir kez nezaket istemediğimde, bana dolu bir silah gibi uzattı.

Nefes verdim. "Bu bir olamaz."

Yüz ifadesi değişmedi. "Doğru. Bu bir hataydı. Düzgün düşünemiyorduk."

Gözlerimi kırptım. "Aynen öyle. O gece çok şey

oldu." Başını salladı. "Aynı fikirde olduğumuza

sevindim."

"Bir şekilde." Sanırım o da benim gibi yoluna devam etmeye .

"Yanlış bir fikre kapılmadığına sevindim."

"Hangisi ?"

Yüzümün ısındığını hissettim. "Boş ."

Başını eğdi. "Ben yetişkin bir adamım, Mia. Bir kadınla üçüncü aşamaya her geçtiğimde bağlandığımı mı sanıyorsun? Öyle yapsaydım şimdiye kadar bir harem dolusu karım olurdu."

Bu ifade karşısında neredeyse geri çekiliyordum. Her zamanki küstahlığını bekliyordum ama bu kadar duygusuz olmasını beklemiyordum.

Dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi. "Bugün her şeyi tamamlayacağız ve sonra vedalaşabiliriz. Temelli olarak."

"Kulağa harika geliyor," dedim, sesim düzdü. Acı göğsümün içinde zonkluyordu. "Görünüşünü denemeye hazır mısın?"

Bakışları giysi rafına kaydı. Bir adım öne çıktı, takım elbiseyi askıdan aldı ve önünde tuttu.

Dişlerimi dudaklarımın üzerinde birleştirerek tepkisini okumaya çalıştım. Bu noktada onun ne düşündüğünü umursamamam gerekiyordu. O gerçek bir müşteri değildi ve bu tavsiye için nefesimi tutmuyordum.

Ama önemsiyordum. Belki de işimi iyi yapmamı isteyen mesleki gururumdu. Ya da belki... Sadece işimi beğenmesini istedim.

Ugh. Neden? Çok aptalcaydı.

"Deneyecek misin, yoksa sadece bakacak mısın? Yoğun bir programım var, Romolo."

Kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Sonra başını sallayarak kıyafeti soyunma taşıdı.

Kollarımı , stüdyoda volta atarken kendimi sakın kalmaya zorladım, düşüncelerimin son yalnız kaldığımız zamana sapmasını engellemeye çalıştım ve başaramadım.

Ağzının benimkinin üzerindeki hissini, ellerinin kalçalarımı kavrayışını, sesinin kulağıma sertçe vuruşunu hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyor olmaktan nefret ediyordum.

Perde kayarak açıldı ve Romolo ortaya çıktı. " oturdu."

Adımlarımın ortasında donup kaldım.

İnanılmaz görünüyordu. Tam olarak hayal gibi görünüyordu. Takım elbisesi vücudunu sarıyor, kaslı yapısını vurguluyor ve kırmızı pelerini ona bir drama unsuru katıyordu. O zaten tehlikeliydi. Güçlüydü. Dokunulmazdı. Ama şimdi? Kıyafetlerine özenle eklediğim her ayrıntı bu nitelikleri güçlendiriyordu.

Böyle giyindiğinde, o sadece bir insan değildi. O Marstı, savaş tanrısı.

Etrafında dolaştım, uyumu her açıdan inceledim, kusur aradım. Hiçbir kusur bulamadım.

"Ne düşünüyorsun?" Önünde durarak sordum.

Bakışları aynadaki benimkine kaydı. "İşe yarar," dedi, ses tonu umursamazdı.

Ciğerlerim söndü. *Bu mı?* Çabucak başka tarafa baktım. "Bu harika. Beğendiğine sevindim."

"Başka bir şey var mı? Yoksa burada

işimiz bitti mi?" Bu bir kovulmaydı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sanırım bu kadar." "Gidip üstümü değiştireyim."

Onun soyunma odasına geri dönmesini izledim ve kollarımı kendime doladım.

Tasarım hakkında hiçbir şey söylememişti. Tek bir iltifat bile etmedi. Detaylar, uyum, harcadığım zaman hakkında tek bir yorum yapmamıştı.

Bu beni rahatsız etmemeli. *Etmemeliydi*. Neden bu kadar yufka yürekliydim? Önemli değildi, lanet olsun.

Birkaç dakika sonra yine tişörtünü ve deri ceketini giymiş, takım elbisesini koluna asmış olarak çıktı. "Ödeme konusunu hiç konuşmadık," dedi. "Faturayı bana e-posta ile gönderebilirsiniz."

Başımı salladım. "Paranı almayacağım." Aramızda finansal bir bağ olması ihtiyacım olan son şeydi.

Bakışları daraldı. "Senin için yeterince iyi değil mi?"

"Bu öneri fazlasıyla yeterli bir tazminat olacaktır. Eğer hala bunu yapmayı planlıyorsanız."

"Tabii ki hâlâ planlıyorum. Anlaşmamız böyleydi." Gözleri son bir kez saçlarımdan ayakkabılarımdan uçlarına kadar üzerimde gezindi. Sonra kapıya doğru döndü.

Adımları yavaştı. Ölçülüydü. Tamamen doğal değildi.

Sanki söylediğinden daha fazlasını hissediyordu.

Sanki bir şey gibi.

Dişlerim alt dudığıma battı. İçimi kemiren en az bir soru sormazsam, geriye baktığımda pişmanlık duyacağımı biliyordum.

"Romolo."

Elini kapı koluna dayayarak durakladı.

"Neden seninle çalışmamı istedin? Takım elbiseden bahsetmiyorum. Gerçek sebep."

Donup kalmıştı, sırtı bana dönüktü. Duvarlar arasında ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Ağırlığımı ayaklarımdan arasında kaydırdım. "Benden istediğini aldın mı?"

"Hayır." oldu onun sessiz cevap. "Ve I
Yapma. istiyorum artık."

Ağrı çiçek açtı içinde benim Göğüs, yayılıyor
gibi orman yangını. Nedenini bile tam olarak
kestiremiyordum.

Kapıyı açtı ve kısa bir daha durakladı. "Kendine iyi bak, Mia."

Sertçe yutkundum. "Sen de." Ve

hepsi bu kadar.

O gitmişti.

Hayatıma girdiği gibi aniden çıkıp gitmişti.

Burnumu çektim, masamın arkasına oturdum ve dizüstü
bilgisayarımı açtım. Takvim bir an için bulanıklaştı, sonra
gözlerimdeki ıslaklığı kırıpıştırarak giderdim.

İyi olacaktım. Her zamanki gibi işime geri dönmüştüm.
Babam ve bir muhabirle öğle yemeğinde buluşmadan önce
yanıtlamam gereken birkaç e-posta vardı. Sonra akşam geç
saatlere kadar programım doluydu.

Harika. Romolo'yu düşünecek zaman yok. Sürekli hayatıma girip
çıkmasaydı onu sonunda unuturdum.

Telefonum çaldı. Jenny.

"Hey, baban bu hafta bir etkinliğe son dakika daveti aldı ama
gelemeyecek. Onun yerine senin gideceğini umuyordum."

"Ne zaman?"

"Cuma, akşam yedi. Altın Çember adında havalı özel kulüp."

Dik oturdum. Hayır. İmkânı
yok. "Ciddi misin?"

"Evet. Bir sorun mu var?"

Avucumu alnıma bastırdım. "Bunu atlayabilir miyim?"

"Davet edilmek büyük bir olay. Orada bağlantı kurman gereken insanlar olacak. Gitmeni istiyoruz Mia."

Nefesimi içime çektim ve sonra dışarı verdim. ". Orada olacağım."

"Ayrıntıları kısa süre içinde size göndereceğim. Görüşmek üzere." Telefonu kapattı. İnledim ve alnımı masama vurdum. Onu bir daha görmemek için çok fazla.

BÖLÜM 22

ROM

Davetli listesinin güncellendiğini ilk kez dün duymuştum. Kulüp başkanı, sonsuz bilgeliğiyle, belediye başkanlığı yarışında önde giden iki de bu lanet yemeğe davet etmeye karar vermişti.

Tabii ki Başkan Wilson gelemedi, işe yaramaz piç kurusu. Zatürre olmuştu. Sanki Morales'in kampanyasında daha fazla şansa ihtiyacı varmış gibi. Sonra Başkan Morales'in de müsait olmadığını öğrendi ama doğal olarak yerine kızı gelecekti.

Daha gelmemiştii bile ve ben çoktan gerilmiştim.

Hepimiz yetişkindik. Aynı odada bir akşamı birlikte geçirebilirdik.

Cosimo bir viski daha işaret etti, gözleri gülünç kıyafetleri içindeki katılımcıların üzerinde geziniyordu. "Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum," diye mırıldandı.

Dirseklerimi arkamdaki barın üzerine koydum. Üstümüzde, yüksek tavandan şişirilmiş camdan gezegenler ve yıldızlar sarkıyordu. Odanın etrafına dağılmış yüksek masaların her birinde mereng kuleleri vardı. "Ne yapalım?"

"Onlardan biriymişsin gibi davran."

Kehribar rengi sıvıyı kendi bardağımda döndürerek ofladım. "Onlardan biriymişim gibi davranmak zorunda değilim. Aslında, bana karşı koyamamalarının nedeni öyle olmamam. Etrafta caka satan, onları cezbeden nadir bir tavus kuşu gibiyim."

Cosimo alay etti. "Zehirli pençeleri olan bir tavus kuşu." İçkisinden yavaşça bir yudum aldı ve sonra duruşu değişti. "Bakın. Bu o."

Girişe doğru dönmeden önce acele etmedim. Kimi kastettiğini zaten biliyordum.

Cosimo, ailenin geri kalanıyla birlikte, hâlâ Mia'yla çalıştığını sanıyordu. Gerçeği öğrenmesine izin vermemiştim ve vermeyi de düşünmüyordum. Aramızda nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Anlamadığım bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki?

Bakışlarım sonunda hedefine ulaştı ve yumruklarım sıkıldı.

Üzerinde şık, pırıltılı bir elbise vardı. Kumaşı yıldız tozu gibi ışığı yakalıyordu. Pembe ve gümüş rengindeydi - muhtemelen Venüs'le kozmik bir bağlantısı vardı ya da burcunda ne yazıyorsa artık. Ay burcunun ne olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştım.

Eşikte durdu ve odayı taradı. Yalnızdı.

Gözleri beni bulana kadar bekledim.

Bunu yaptıklarında, bir elektrik sarsıntısı hissettim. Omzu hafifçe kalktı ve sonra başka tarafa baktı. Sanki hiçbir şey değilmişim gibiydi. Sanki bir yabancıydım.

Sanki bir

hayaletmişim gibi.

Çenem gerildi.

Kulüp başkanı elini uzatarak ona yaklaştı. Kadın onu ışıltılı bir gülümsemeyle karşıladı -kendime yöneltmiş olmasını dilediğim bir gülümseme- ve elini sıktı.

Sonra avucu kızın sırtının küçük kısmına indi. Biraz

fazla aşağıya.

Onu elinde tepsi şampanya kadehi olan garsona doğru yönlendirirken ters ters baktım. Bir tane aldı, yaşlı adamın söylediği bir şeye gülerken başı geriye eğildi. Hareketli ve meşguldü.

Ortak noktaları neydi?

Bu adam bir milyon yaşındaydı ve kendi cümlesinin yarısında kestirmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Ve yine de ona dikkatini verdi.

Gülümsemesini.

"Vay canına," diye söylendi Cosimo, Mia'yı izlerken bardağındaki viskiyi döndürerek. "Sen gerçekten de onun küçük kirli sırrısın, değil mi? Sana bir bakış bile atmadı."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve göğsümde kıvrılan kızgınlık titreşimini bastırdım. "Seni yanımda getirmemem gerektiğini bilmeliydim."

"ama." Kıkırdadı. "Fabiana hakkında bana yeterince bok verdin. Şimdi *onun* hakkında sana bok atma sırası bende."

Ona baktım. Hâlâ Mia'ya bakıyordu, bakışları soğuk ve değerlendirciydi.

"Onun lanet kışına bakmayı kes," diye

mırıldandım. "Bakmıyordum. Ama şimdi

bakıyorum."

Bardağımı sıkıca kavradım. Sadece beni kızdırmaya çalışıyordu ve işe yarıyor olmasından nefret ediyordum.

"Ee, bir şey bulabildin mi? Annem sanki hâlâ onu zaman ayırmaya değer olduğuna ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi konuştu."

Burnumdan nefes verdim. "Tanrım. Annemle konuştuğunuz şey bu mu? Seks hayatımı mı?"

Odanın ucunda dikkatim Andrei Baranov'a takıldı. Orospu çocuğu sürünerek Mia ve Başkan'ın yanına gelmişti. Yüzünde her zamanki kendini beğenmiş, hak sahibi ifadesi vardı, sanki tüm dünya onun eğlencesi için inşa edilmiş bir lunaparkmış gibi. Belaruslu bir inşaat patronunun oğlu olarak, zenginlik, güç ve her şeyin kendisine ait olduğu inancıyla büyümüştü.

Ve şu anda Mia'ya bakıyordu. Sanki o da onun için özgürdü.

"Pek sayılmaz. Onunla daha çok iş hakkında konuşuyorum," dedi Cos beni geri çekerek. "Ama sana kızdığı zaman bana söylüyor. Muhtemelen baskı yaparsam daha sıkı çalışacağını düşündüğü içindir."

"Peki ya sen?" Zar zor dinleyerek sordum. Andrei şimdi Mia'nın elini sıkıyordu, pis pençesi çok uzun süre kalmıştı. Mia ona gülümsedi -tatlı, masum, kayıtsız- ve bu benim kanımı kaynattı.

"İstedigimi düşünmesine izin verdim. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ama başımı sallayıp ben halledecekmişim gibi davranmak sana karşı yumuşamasını sağlayacaksa, seve seve oynarım."

"Ona karşı arkamı böyle kolladığını bilmiyordum," diye mırıldandım. Baranov Mia'nın söylediği bir şeye güldü, eli Mia'nın kolunu okşadı. Böyle devam ederse bileğini kıracaktım.

Cosimo burnunu çekti. "Evet, şey. Yapmadığım zamanları telafi ediyorum."

Bu benim ona bakmamı sağladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Les ve ben taşındıktan bir yıl sonra." Bardağını avuçlarının arasında yuvarladı, birden düşünceli görünmeye başladı. "O yıl değiştin."

Çenemde bir kas kasıldı. "Tabii ki yaptım. O yıl benim için lanet bir yıldır."

"Ondan önce de vardı."

Kıpırdamadan durdum.

Bu benim yapmayacağım bir konuşmaydı. Burada olmaz. Şimdi değil. Elimde olsa asla yapmazdım.

Baranov telefonunu çıkardı ve bir arama yapmak için Mia'dan uzaklaştı.

I çarptı benim Bardak üzerine ve Bar.
"Git yapmak Birkaç arkadaş, Cos. Bu
konuşmadan sıkıldım."

Baranov'un peşinden koridora çıktım. Hücresinde bir şeyler mırıldanarak partiden uzaklaşıyordu.

Telefonu kapatıp dönene kadar beni görmedi, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Rom. ?"

"Harika. Sen?"

Bakışları takım elbisemin üzerinde gezindi. "Harika görünüyorsun. Ne takım ama. Nereden aldın bunu?"

"Zevkli biri beni şekillendirdi. İyi biri." "Öyle mi?"

Kartlarını alabilir miyim?"

" sanmıyorum. O zaman ortak bir noktamız olur ve ben bok yiyip ölmeyi tercih ederim."

Baranov'un gözleri kısıldı. "Senin ne?" "Karadağ güzel bir yer."

"Ne?"

"Gracie deniz kenarındaki villaya park etmiş küçük gizli ailenizden haberdar mı?"

Yüzü kül rengine döndü. Gracie onun nişanlısı ve zayıf noktasıydı.

"Nasıl-"

"İşte." Buradaki herkes hakkındaki her pisliği biliyordum. "Ona söylemeli miyim?"

Burun delikleri alevlendi. "Ne istiyorsun?"

"Gitmek."

"Parti mi?"

"Ve kulüp. Üyeliğinizi iptal edin. Lanet bülten aboneliğini iptal et. Yüzünü bir daha buralarda görmek istemiyorum."

Öfkelendi, yumruklarını yumruk atacakmış gibi sıktı ama o kadar da aptal değildi. Babasının Belarus'ta gücü vardı ama burada benim gibi birine karşı savunmasızdı.

"Ya Andrei?" Bir adım attım, onu bir adım geri atmaya zorladım. "Morales denen kızla bir daha asla konuşma."

Şaşkınlık yüz ifadesine yansımıştı. "Neden?"

"Sana bir açıklama borçlu değilim."

O tereddüt etti ve sonra yumuşatılmış onun Kravat, zorlamak Sakin. "Tamam."

Asansöre doğru süzülüşünü izledim, kapılar onu tamamen yutana kadar bekledim ve sonra odaya geri döndüm.

Mia gitmişti ama Cosimo hâlâ barın yanındaydı. Bana sırtıttı ve başını yemek salonuna doğru eğdi.

Oda.

Onu salata barının yanında tek başına buldum. Beni fark ettiği anda kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?" dedi ağzının kenarından.

"Söylentilere göre, geçen yıl kötü bir klamıdy krizi geçirmiş. Haber vermekten memnun olursunuz diye düşündüm."

"Kim?"

"Daha önce konuştuğun adam."

Keskin bir nefes verdi ve bana ters ters baktı. "Saçmaladığını düşündüğüm için beni affet."

Sırıttım. Onun tatlılığını seviyordum ama ateşini daha da çok seviyordum.

"Küfür ediyorsun. Bu yeni bir şey mi?"

"Söz konusu sen olunca kelime dağarcığımı genişletmek zorunda kaldım." Salata barından bir tabak kaptı ve rokaları yığmaya başladı.

Ben de bir tabak aldım ve bana maşayı uzatması için elimi açtım.

"Romolo, halkın içindeyiz. Lütfen beni yalnız bırak."

"Ben de biraz yiyecek alamaz mıyım? Sırf sen buradasın diye açlıktan ölmemi mi istiyorsun?"

Dudakları birbirine yapıştı. "Peki."

Tabağımı doldurmaya başladım. "Son birkaç gündür işler nasıldı?"

"Meşgul." Bana bakmadı.

"Günümün nasıl geçtiğini sormayacak mısın?"

"Hayır. Bu yemeğe gelmekten başka seçeneğim olmadığının farkındasınız, değil mi?"

"mi ima ediyorsun?" diye sordum. "Ve benim için yaptığın bu şaheseri giyme fırsatını kaçırabilir miydim?"

"Bir başyapıt mı? Sana verdikten sonra söylediğin tek şey, 'İşe yarar' oldu." Sesine acı bir nota karıştı.

Ah. Bu düşmanlığı açıklıyor. Evet.

Bunu berbat etmişim.

"Mia, bu harika. Ama sen bunu biliyorsun. Benim onayıma ihtiyacın yok."

Eli domateslerin üzerinde durdu, servis kaşığı havada asılı kaldı. Yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra bu ifadeyi soğukkanlı ve sakin dış görünüşünün altına gömdü. "Haklısın. İhtiyacım yok. Tıpkı senin beni herhangi biri hakkında uyarmana ihtiyacım olmadığı gibi."

Oh, ama o yaptı. Çok güveniyordu. Çok saftı. Ve ben neden umursadığımı bilmiyordum.

Onu ailemden korumak için zaten kahramanca bir iş yapmışım. Şimdi de onu başkalarından mı korumak istiyordum?

Belki de çeyrek yaşam krizi geçiriyordum?

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Salatasının üzerine biraz sos gezdirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Yok bir şey. Bu arada, bu hafta kuzenim Caterina ile konuşacağım. Çalışmanızın karşılığını cömertçe alacaksınız."

"Hı-hı," dedi şüpheci bir sesle. Bana inanmıyordu. Ama ona yanıldığını kanıtlayacaktım. Hem de beklediğinden çok daha kısa sürede.

Bir sonraki maşayı aldı ve bir ekmek rulosuna uzandı. Dâhinin biri onları Mia birini eline aldığıında sallanan tehlikeli bir kuleye dizmeye karar vermişti.

Ağzı bir anda açıldı. ". Oh *kahretsin*."

Hay aksi. Bunu söylediğinde neden bu kadar şirindi?

Çılgınca maşasıyla ruloları sabitlemeye çalıştı ama daha da eğildiler, ben de başka bir çift kaptım ve ona yardım ettim.

Nefesini dışarı üfledi. "Teşekkürler." Sonra bana baktı, bakışları ağzıma doğru kaydı. "Neden gülümsüyorsun?"

İçimi çektim. "Sana baktığımda oluyor. Açıklayamıyorum. Belki bir teorin vardır?" Fırtına gecesinden beri göğsümde hissettiği tuhaf sıcaklıktan bahsetmedim.

Aslında bir teorim vardı. O gece benimle ilgilenmiş, bana sarılmış, bana yardım etmişti. Daha önce hiçbir kadın benim için bunu yapmamıştı. İçimdeki temel bir şeyi, beynimdeki kritik bir bağlantıyı yeniden kurmuştu.

Uzun vadeli etkiler hala belirsizdi.

Yutkunurken boğazı hareket etti. Tabağına baktı, kaşları birbirine çarptı, dişleri dudağını sıyırdı, sanki birden aklına çok şey gelmiş gibiydi. Bir süre sonra doğruldu.

"Salı günü birbirimize veda ettik," dedi sessizce. Ses tonunda öfke kalmamıştı, sadece teslimiyet vardı. "İkimiz de iletişim halinde olmamamız gerektiği konusunda hemfikirdik. Bu talihsiz olay dışında hiçbir şey değişmedi.

Davetiye ile tesadüf. Bu geceyi atlatalım ve yolumuza devam edelim."

Keyfim yerine geldi. O haklıydı. Hiçbir şey değişmemiştir.

O hâlâ Morales'in kızıydı. Ben hala bir Ferraro'ydum. Eğer onu bilgi için kullanmayacaksam, o zaman onunla hiçbir işim kalmamıştı.

İlgisizmiş gibi davranarak boğazımı temizledim. "Bana uyar."

Küçük bir bardak soğuk çorba aldı, tabağı ve çantasıyla birlikte elinde dengede çalıştı.

Cebimdeki, bugün ona vermeyi planladığım nesneyi düşündüm. "Sana yardım edeceğim. Bana çantanı ver."

"Hayır, Rom-"

"Masanıza kadar size eşlik edeceğim ve gecenin geri kalanında sizi yalnız bırakacağım."

"," diye mırıldandı. "Teşekkür ."

Çantasını aldım ve arkasından gittim. Masamın önünden geçerken tabağımı bıraktım ve bir elimi serbest bıraktım.

Tedbirli bir şekilde elimi cebime ve lanet şeyi çantasının küçük yan cebine soktum.

Bir süre sonra masasına ulaştık. Tabağını zarif bir el yazısıyla Mia Morales yazan isim etiketinin yanına koydu, sonra geri döndü, elini çantasına uzattı.

Ben geri verirken parmaklarımız birbirine değdi.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi bakışlarımla

buluşarak. Başımı salladım. "Benim için zevkti."

Masasındaki diğerk insanlar merakla bizi izliyordu. Hepsi benim kim olduğumu biliyordu. Onun kim olduğunu.

Muhtemelen ne hakkında konuştuğumuzu merak .

Sakinliğin timsali Mia bana kibar bir gülümseme verdi. "İyi akşamlar."

Yüz ifadesine karşılık verdim. "Sen de." Sonra koltuğuma doğru yürüdüm ve oturdum.

Gecenin geri kalanında hiç konuşmadık.

Ama bütün geceyi onu izleyerek geçirdim.

BÖLÜM 23

MIA

Eve döndüğümde dairemdeki hava havasız ve sıcaktı.

Bütün akşam ayak parmaklarımı sıkan topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, oturma odasının penceresine doğru yürüdüm pencereyi sonuna kadar açtım. Yüzümün üzerinden zar zor esen bir rüzgar geçti.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

Oturma düzeni bana hiç iyilik yapmamıştı. Romolo beni görebiliyordu. Ben onu göremiyordum.

Ama onu hissetmiştim.

Bakışları mezeler, ana yemek ve tatlı boyunca başımın arkasını ısıtmıştı. Masamdaki insanlarla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştım ama sadece konuşmanın ufak tefek kısımlarına odaklanabildim. Çoğunun ismini çoktan unutmuştum. Farkındalığım sürekli olarak unutmam gereken adama çekiliyordu.

Onu nasıl gülümsettiğime dair yorumu dengemi bozmuştu. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Keşke yorumunu kendine saklasaydı.

Kısacası, akşam tam bir felaketti. Tüm kafa karıştırıcı, sinir bozucu duygularımı yüzeye çıkarmıştı.

Daha kötü olabilmesinin tek yolu Romolo'nun beni herkesin önünde öpmesiydi. Yine de o masada geçirdiğim zamanın büyük bir bölümünü tam olarak bunu hayal ederek geçirmiştim. Tıpkı birinin nasıl hissedeceğini görmek için bir tren platformundan atlamayı hayal etmesi gibi.

Bu düşünce beni dehşete düşürmeliydi.

Beni dehşete düşürmüştü.

Ama aynı zamanda beni *yakmıştı*.

Boynumu yuvarladım ve duş alma, yatma ve mekandan ayrılır ayrılmaz üzerime çöken keskin kayıp hissinin uyandığımda yok olması için dua etme zamanının geldiğine karar verdim.

Başka bir tesadüfün bizi aynı odada bir araya getirme ihtimali çok zayıftı. Fabi'nin düğün şenliklerinin hiçbirinde hoş karşılanmayacaktım - geçen hafta sonu bunun onun kararı olmadığını bildiğimi söyledikten sonra bile bolca özür dilemişti.

Bu gece gerçek bir veda gecesi idi.

Mutfak tezgahından çantamı kaptığım gibi yatak odama götürdüm ve içindekileri yatağın üzerine boşalttım.

Kullanmadığım zamanlarda her biri toz torbasında özenle saklanan geniş bir el çantası koleksiyonum vardı. Yan cebinde bir şey hissettiğimde Bottega clutch ile yapmak üzere olduğum şey de buydu.

Hah. Oraya bir şey koyduğumu hatırlamıyorum.

Kaşlarımı çatarak fermuarı çekiştirdim ve işaret parmağımla küçük parçayı çıkardım. Debriyaj elimden kaydı.

Elmas bir kolye.

Bir ucuna ince bir kâğıt şerit sarılmıştı.

Kalbim küt küt atarken, paketi açtım ve pürüzlü el yazısını gördüm.

Beni hatırlatacak şey.

Bir ucundan tutarak yavaşça açık avucumun ortasına indirdim.

Bir dizi elmas. Bir daha görmemem gereken New York'lu bir gangsterden. Benim için taşırken çantama olmalı.

Çalışmalarınızın karşılığını cömertçe alacaksınız.

Bu da tazminatın bir parçası mıydı? Onun parasını istemediğimi açıkça belirtmiştim. Bunun daha iyi olduğunu mu düşünüyordu?

Aman Tanrım. Çok ağırdı. Değerinin ne kadar olduğunu düşünmek bile istemedim.

Bu ne anlama geliyordu?

Fikirlerimin önemli olmadığını söyleme şekli bu muydu? Bana ödeme yapmak isterse yapacağını mı?

Yoksa bu da başka bir akıl oyunu

muydu? Ben bu seçeneğe yönelmiştim.

Onu hatırlamamı istedi. Ki bu benim yapmaya çalıştığım şeyin tam tersiydi.

Kısa bir an için, ona mesaj atıp geri almasını talep etmeyi düşündüm. Ama bu fikri de aynı hızla reddettim. Romolo Ferraro parasını benim için harcamak istiyorsa, bu onun seçimiydi.

Bunu karşılayabilirdi.

Ama o lanet şeyi asla takmazdım. Kolye ömrünü saklı bir yerde geçirecekti. Tıpkı onunla ilgili hatıralarım gibi.

Makyaj masamın çekmecesini açtım, kolyeyi içeri indirdim ve sanki kolyeyi bana veren adamın uyandırdığı karmakarışık duyguları bir şekilde kilitleyecekmiş gibi kapattım.

BÖLÜM 24

ROM

ÜÇ HAFTA SONRA

Parmaklarımı direksiyona vurdum. "Burası doğru yer mi?"

"İşte bu," dedi Alessio.

"Yirmi dakikalık değse iyi olur."

"Bir şey istemediğine emin misin? Yorumlar en iyi pour-over'lara sahip olduklarını söylüyor."

Öfkelendim. "Ben iyiyim."

Kardeşimin bir şeylere aşırı takılma alışkanlığı vardı. Video oyunları. Komplo teorileri. Şimdi kahve.

Saraya beş dakika uzaklıkta bir Starbucks vardı. *Oraya* gitmeyi önermiştim, bu da bana çatalla suşi yiyen birine atılan türden bir bakış kazandırmıştı. Görünüşe göre Starbucks kahvesi espresso aromalı sidiğin bir kademe üstündeydi. Onun sözleri, benim değil.

"Brooklyn'de çok uzun süre yaşadın," dedim kuru bir sesle. "Lanet bir hipster'a dönüşüyorsun."

Alessio sırtıttı ama itiraz etmedi. Ceplerini yokladı. "Kahretsin. Cüzdanımı unutmuşum. Hiç paran var mı?"

"Torpedo gözünü kontrol et."

Karıştırdı ve sonra durdu. "Ne zamandan beri makyaj yapıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden ?"

O tutulan yukarı a t p . dudak parlaklık
arasında iki bir suç mahallindeki kanıtlar gibi inceliyordu.

İçimden keskin bir nabız geçti.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir k z bırakmış olmalı."

"Atmamı ister misin?"

"Hayır." Sözcük çok hızlı çıkmıştı.

Alessio'nun ka ları hafifçe kalktı. "Oooh-kay."

Burnumdan nefes verdim, sinirlerim yıpranmı tı. "Git de lanet
olası kahveni al da i imize geri dönelim."

Omuz silkti, dudak parlatıcısını yerine koydu ve bölmeden on
dolarlık bir banknot aldı. Arabadan inmeden önce omzunun
 zerinden, "Son zamanlarda hep kötü bir ruh hali içindesin,"
dedi.

O gözden kaybolur kaybolmaz torpido gözünü açtım ve tüpü
 ıkardım.

Küçük ve çıktı ve etiketi ta ınmaktan yıpranmaya ba lamı tı.
Parmaklarımın arasında çevirdim. Tanıdık bir  ekil. Her zaman
giydi i renk. *Berry*.

Onu neden sakladığımı hâlâ bilmiyordum. En azından kendime
bilmedi imi söyledim.

Bir süre önce onu arabada gözden uzak bir yere saklamı tım.
Aksi takdirde, onu sürekli parmaklarımın arasında yuvarlama
alı kanlığım sinirsel bir tik haline d n yecekti.

Mia'yla vedala tıktan sonra hayatımın normale döndüğünü
s yleyebilmeyi isterdim. Uzakla mak her şeyi sıfırlamı tı.

Olmamı tı.

Her şey boka saracakmış gibi hissediyordum.

Babam Altın Çember yemeğinden birkaç gün sonra Kolombiya'dan dönmüştü. İyi bir yolculuk olmamıştı. Kolombiyalılar bizim veremeyeceğimiz garantiler istiyor ve başka kimlerle pazarlık yaptıklarını söylemeyi reddediyorlardı.

Şimdi iki varoluşsal tehditle karşı karşıyaydık: Morales'in seçilmesi ve Kolombiyalılarla uzun süredir devam eden anlaşmamızın potansiyel çöküşü.

Ama çarpık bir şekilde, bu benim lehime işliyordu. Annem de babam da beni hedef tahtalarında tutamayacak kadar müzakereye odaklanmışlardı. Mia'yı sormaktan bıkmayan annem son haftalarda konuyu çoğunlukla kapatmıştı. Artık zamanını Kolombiyalıların işlerini nereye götürmeyi düşündüklerini tespit etmeye çalışarak geçiriyordu.

Ailem için endişeliydim - makul bir şekilde endişeliydim - ama bu köşeye sıkıştığımız ilk sefer değildi. Her zaman hayatta kaldık.

Bunu da atlatırız.

Mia'nın hayatımdan ve ailemin gözetiminden çıkmasıyla rahatlamış hissetmeliyim.

Ben .

Ondan uzakta geçirdiğim süre uzadıkça her şey daha da kötüleşti.

Geceler en kötüsüydü.

Öncekinden bile daha az uyudum. Uykusuzluk hiç bu kadar kötü olmamıştı - kazadan sonra bile. Yatakta uzanırdım, gözlerim kapalıydı, kafamın içinde onun bir filmi tekrar tekrar oynardı. Kapatma düğmesi yok. Kaçış yok. Bazen onun hiç gitmediği çatı katımdan vadideki zambak kokusu aldığıma yemin ediyordum.

Tüm bu aile kargaşasının ortasında üretken kalmalı, yeteneklerimi istihbarat toplamak, yeni hedefler bulmak için kullanmalıydım...

Ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim.

İnsanlarla konuşmak istemedim. Rol yapmak istemedim.

Kimseyi becermek bile istemiyordum.

Bunu düşünmek olmayan birine dokunmak- midemi bulandırdı.

Ona benzemiyorlarsa, onun gibi kokmuyorlarsa, onun gibi inlemiyorlarsa... Onları istemiyordum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Alessio yolcu koltuğuna ve elinde tuttuğu devasa bardağı kaldırarak nefes verdi. "Mükemmel bir şey. Denemek ister misin?"

Kardeşim de pek uyumazdı. Günlerce uyur, sonunda vücudu iflas ettiğinde yere yığılırdı. Yaptığı iş bunu gerektiriyordu. Biri kırılmaya yaklaştığında, sırf yemek vakti geldi diye durmazdınız.

Sıkacak bir şey kalmayana kadar ittin. Bir yudum aldım ve ona geri uzattım. "Fena değil."

"Panama'daki bir mikro lottan elde edilen Gesha, yasemin ve bergamot notalarını korumak için hafifçe kavrulmuştur."

"Tadı kahve gibi."

İç çekti. "Sen ümitsiz vakasın. Hadi geri dönelim. Geceyi bitirmeden önce ondan birkaç isim daha almak istiyorum."

İki hafta önce Alessio'yu aramış ve sarayda fazladan bir çift ele ihtiyacı olup olmadığını sormuştum.

Şaşırmış görünüyordu ama ne zaman istersem gelebileceğimi söyledi.

O zamandan beri her gün geliyorum.

Arabayı çalıştırdım. "Saat dört bile değil. Daha sonra gideceğin başka bir yer var mı?"

"O ve karısıyla Nero'da akşam yemeği yiyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Siz ikiniz çok samimi değil misiniz?"

Nero De Luca, Rafael Messero'nun danışmanıydı. Bir ara kısa bir süre Alessio için çalışmıştı. Bu pozisyon bir ceza olarak düşünülmüştü ama bir şekilde ikisi arkadaş olmuştu.

"Randevu mu getiriyorsun Les?" diye sordum. "Hayır."

"Neden? Kimseyle görüşmüyor musun?" "Sen kendi işine bak."

Güldüm ve sürmeye başladım. Özel hayatı hakkında zaman ketum davranırdı, bu da bana pek bir hayatı olmadığını düşündürürdü. Bizim dünyamızda, aile için yaptıklarından dolayı kadınlar ondan korkardı. Ama arada bir biriyle yatması gerekiyordu, değil mi? Yirmi yedi yaşındaydı, yakışıklıydı ve parmak uçlarına kadar uzanan dövmelerle kaplıydı. Gerçi parmak eklemlerine "DAHA FAZLA ACI" yazdırmak karşı cinsin ilgisini çekmenin en iyi yolu değildi belki de.

"Dışarıda senin için biri olmalı," dedim yeşil ışıktaki geçerken. "Saçını bile beğenecek biri." Uzun, koyu renk saç telleri düşük bir düğümle bağlanmıştı,

ve bu konuda ona bok atmayı severdim. "Sadece onları aramaya gitmelisin, Les."

"Yalnız olmaya alışkınım. Bunu umursamıyorum."

Şanslı adam. Benim için yalnızlık, onu düşünmek için mükemmel bir .

Yirmi dakika sonra sarayın önüne park ettim. Alessio'yla birlikte arabadan indik ve devasa depodan geçerek, istiflenmiş nakliye konteynerlerinin yanından, binanın ortasındaki güçlendirilmiş odaya -Alessio'nun sorgu odasına- doğru ilerledik.

Üzerinde çalıştığımız adam sandalyesine yığılmıştı. Yaklaşık altı ay önce bizim adamlarımızdan birinin tavsiyesi üzerine aramıza katılmış düşük seviyeli bir acemiydi.

Gizli bir ajan olduğu ortaya çıktı. Endişelenmemizi bir bilgi elde etmiş gibi görünmüyordu ama yine de emin olmak istedik.

Gözlerimi kısmıştım. Çok hareketsizdi.

"Kahretsin," diye Alessio, yarım kalmış kahvesini elime tutuşturup yanıma koştu. İki parmağını adamın boynuna bastırdı, bir süre bekledikten sonra nefesinin altında bir küfür daha mırıldandı.

"Bu senin hatan, Rom." Bana ters ters baktı. "Sana çok sert gittiğimizi söylemiştim."

Çenem sıkıştı. "Dayanabileceğini düşündüm."

"Bu kararı ben veririm, sen değil." Keskin gözleri beni taradı, beni ölçüp . "Son birkaç haftadır neden bu kadar sinirlisin? Bu saçmalığa burada ihtiyacım yok."

Alessio istikrarlıydı. Her zaman. Yaptığı işe bakılırsa öyle olmak zorundaydı. Duygusal bir sorgucu işinde iyi olan biri değildi. Ve Les işinde gerçekten çok iyiydi.

Burnumdan nefes verdim. "Bak, benim hatam. Bu bir kazaydı, tamam mı? Bir daha olmayacak."

Kollarını kavuşturdu, ikna olmamıştı.

"Neden diğer adamla ilgilenmeye başlamıyoruz?" Yan odaya doğru başımı sallayarak teklif ettim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bugünlük işimiz bitti." Elini yüzünde gezdirdi. "Bana tekrar yardıma gelmeden önce birkaç kum torbası üzerinde ne halt ediyorsan çıkar."

"Tamam."

"Defol git buradan."

Dışarı çıktım, arabama bindim ve direksiyonu kavrayarak bir süre öylece oturdum. Nabzım şakağında güm güm atıyordu.

Kıpırdamadan oturmak
istememedim. Ben de
sürdüm.

Sıkışıklık her zamankinden daha hafifti ama Manhattan'da trafik hiçbir zaman tam anlamıyla rahatlamadı. Taksiler korna çaldı. Yayalar hareket halindeki arabaların arasından geçiyordu. Rögarlardan yükselen buhar, Eylül sonu havasında hayalet gibi görünüyordu. Sıcak nihayet bastırmıştı ve şehir sonbahara giriyordu. Yapraklar değişmeye başlamıştı; cam, çelik ve tuğladan oluşan bir fonda kırmızı ve turuncu.

Şehirdeki yürüyüşlerimde fark etmiştim. Her zaman, bir şekilde, beni Broderick Lane'den geçiren yürüyüşler.

Mia'yı pencereden birkaç kez görmüştüm. Sadece bir bakış. Daha fazlası değil.

Onu gördüğüm günlerde kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Daha hafif.

Ama bu hiç uzun sürmedi. Birkaç gün daha geçecek ve gri, eskisinden daha ağır ve daha karanlık bir şekilde tekrar içeri sızacaktı.

Otuz dakika sonra asansördeydim ve çatı katıma . İçeride ayakkabılarımı çıkardım, oturma odasındaki kanepeye uzandım ve televizyonu açtım.

Jurassic Park. The Office'in tekrarı. Ve sonra o.

Kumandayı yere bıraktım ve minderlere yaslandım.

Televizyona çok çıktı. Röportajlar. Mitingler. Kurdele kesme töreni ya da başka bir şey.

İzleyen diğer herkes için Mia, kameralar tekrar babasına zum yapmadan önce sözünü söylemesi için birkaç dakika verilen bir yan karakterdi.

Ama benim için? O lanet gösterinin yıldızıydı. Bugün

Washington Square Park'ta bir miting vardı.

Kalabalık muazzamdı. Mia sahnede babasının arkasında, ellerini önünde birleştirmiş, her zamanki gibi dengeli ve gösterişli bir şekilde duruyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmem birkaç saniye sürdü.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlerimi kısarak televizyona doğru eğildim.

Cildi küllü görünüyordu. Gülümsemesi tam olarak doğru değildi. Gergindi. Sanki orada tutmak için fazladan çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibiydi.

Bir elini kaldırdı ve parmaklarını şakağına bastırdı.

Kötü, çok kötü bir his omurgamda gezindi.

Sallanıyordu.

Ayağa fırladım ve babasının yardımcılarında birinin ona doğru yaklaşmasını izledim. Onu sabitlemek için dirseğini tuttu. Yardım edebilecek kadar yakın olmasından duyduğum rahatlama, sırf ona dokunduğu için parmaklarını şaklatma isteğiyle çatıştı.

eğildi ve onu sahneden indirirken kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve destek için ona yaslandı.

Kalabalık neredeyse hiç tepki vermedi. Onlar da babasına odaklanmış, onun kendilerine söylediği boş sözlere takılıp kalmışlardı.

Televizyona baktım, kameranın onun gittiği yere dönüp dönmeyeceğini görmek için bekliyordum.

Olmadı.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Ona ne yapıyorlar böyle?"

Bitkin görünüyordu. Belki de hastaydı. Hiç dinleniyor muydu? Onunla ilgilenen *biri* var mıydı?

"Ugh!" Kumandayı kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve yere düştü.

Bu işe yaramıyordu.

İyi olduğunu bilsem uzak durabilirdim ama boktan babası ve beceriksiz ekibi onu yerin dibine sokarken mesafemi korumak?

Hayır.

Hay sikeyim. Hayır.

Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Gitmesine izin verdiğimde onu koruma dürtümü tatmin ettiğimi sanmıştım. Ama geçip gitmemişti. İliklerime işlemişti, bir türlü vazgeemediğim bir ihtiyaçtı bu. Ve onunla birlikte, başka bir şey daha kaynıyordu. İnkâr etmek için çok uğraştığım bir şey.

Artık inkar edemezdim.

I. Aranıyor. Onu.

Pencerelerden görünen görüntülerle ve uyumama izin vermeyen anılarla ayakta durmaktan bıkmıştım. Gerçek olanı istiyordum. Aynı odada olmamızı, aynı havayı solumamızı, lanet olası bir konuşma yapmamızı istiyordum.

Ve sonra daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını. Bana vereceği her şeyi istedim.

Her şeyi olmasa bile.

Biz mümkün değildik. Babası beni ve tüm ailemi parmaklıklar ardına koymaya çalışıyordu. Ama ben bir peri masalı istemezdim.

Bir süreliğine onun küçük kirli sırrı olmak isterdim.

Lanet Cosimo haklıydı.

Başımı tavana doğru eğdim ve avuçlarımı yüzümde gezdirdim.

Etrafı sürekli babasının adamlarıyla çevriliyken bunu nasıl başaracaktım? Hiçbir fikrim yoktu.

Emin olduğum tek şey artık uzak kalmayı bıraktığımdı.

BÖLÜM 25

MIA

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Fabi, parti sonrası elbisesi için başka bir seçenek göstermek üzere dizüstü bilgisayarını çevirerek sordu.

Telefonumu dudaklarıma götürdüm. "Bu işe yarayabilir."

"Ama?"

"Ama... bu biraz güvenli."

"Güvenli mi? Mia, *şuraya* kadar bir yırtmaç var." Kalçasında bir çizgi çizdi. "Tüm geniş ailemin ve daha fazlasının bu şeyde olacağını hatırlıyorsun, değil mi?"

Benim evimde takılıyorduk, yarısı yenmiş öğle yemeğimiz paket servis kaplarında sehpanın üzerinde duruyordu. Geçen hafta sahnede yorgunluktan neredeyse bayılacak hale geldikten sonra Jenny sonunda beni birkaç gün izne layık görmüştü. Bu konuda mutlu değildi. Bana gönderdiği güncellenmiş programda, kendimi daha erken iyileşmiş hissedersen onna haber vermem konusunda açık talimatlar vardı. Beni hemen işe geri almaktan memnun olacaktı.

Bilgisayarımda yeni bir sekme açtım ve bir web sitesine girdim. "Açık saçık değil derken güvenli demek istemiyorum. Sadece stil olarak sıkıcı. Sen gelinsin. Biraz drama getirebilirsin, biliyor musun? Bu markaya ne dersin?"

Fabi, kokteyl elbiselerinden oluşan son koleksiyonlarına göz atarken mırıldandı.

Daha dün gece bir müşterim için bunlardan bir tane sipariş etmiştim. Dün bütün günümü, tam olarak dinlenme sayılmasa da yeterince yakın olan stil çalışmalarımı yetiştirmekle geçirmiştim. *Konuşma üstüne* konuşma yapmaktan çok daha az stresliydi.

Kalan on kişilik müşteri listem şimdilik sabit görünüyordu. Ve sürpriz bir şekilde, The Golden Circle'daki akşam yemeğinden sonra Romolo'nun kuzeninden bültenle ilgili bir e-posta aldım.

Sözünü tutmuştu.

Seçimden iki hafta sonra, yükümlülüklerim sona erdiğinde, beni posta listelerine göndereceklerdi.

Zamanlama daha mükemmel olamazdı.

Bir sonraki elbisede durakladım. "Peki ya bu?" Yontulmuş beyaz bir elbiseyi işaret . Belden sımsıkı bağlandıktan sonra kalça hizasında bir yırtmaçla yere kadar uzanan dramatik bir eteğe dönüşüyordu. Mimari bir şaheser olan yakası -Yapılandırılmış, asimetrik bir kesime sahipti. Bir omuz çıplak bırakılırken, diğer omuz katlanmış saten bir detayla süslenmişti.

"Vay canına," diye nefes aldı

Fabi. "Kesinlikle."

"Bunu hep yapıyorsun," diye fısıldadı. "Senin seçimini saplantı haline getirene kadar her şeyi yeniden düşünmemi sağla."

"Ve bunu bedavaya yapıyorum. Benim gibi bir arkadaşın olduğu için ne kadar şanslısın, değil mi?"

Bana dirsek attı. "Hey, bu işte bu kadar iyi olmanın nedenlerinden birinin, yatılı okul boyunca dolabımı düzenlemen için seni serbest bırakmam olduğuna ikna oldum. Bu değerli bir deneyimdi."

"Doğru. Sen, Zo ve Nina bir araya getirdiğim çılgın görünümleri giymeye her zaman hazırdınız," dedim gülerek ve dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine bıraktım.

Fabi kupasını aldı ve iç çekti. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin? Kıyafetimi seçmeme yardım ettiğin ve düğünde bile olmayacağın kendimi çok kötü hissediyorum."

Omuz silktim. "Neyse o."

En iyi arkadaşımın evlenmesini kaçırarak olmam kötü müydü? Evet, kesinlikle. Ama iyi bir yanı da vardı. Akşamı Romolo'dan kaçmaya çalışarak geçirmek zorunda kalmayacaktım.

Sanırım onu unutma konusunda ilerleme kaydediyordum. Ama istediğim kadar değil. Hâlâ kendimi onun hakkında hayaller kurarken, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederken buluyordum. Hâlâ beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Muhtemelen düşünmüyordur. Hayatına devam ettiğinden emindim. Devam edecek gerçek bir şey bile yoktu. Sadece *kesinlikle* birlikte olmamaları gereken iki insan arasında beklenmedik, istenmeyen ve tamamen uygunsuz bir çekim kıvılcımı vardı.

Vedalaşmamızı takip eden haftalarda kendimi işe vermiştim.

Programımdaki delilik için Jenny'yi suçlamak ne kadar kolay olsa da, hepsi onun hatası değildi.

Benden yapmamı istediği bazı şeyleri geri itebilirdim. Ama yapmadım. Her şeye gülümseyerek evet dedim, kampanya etkinlikleri ve müşteri toplantıları arasında kendimi kaybettim ve herkesin beklentilerini karşılamak için elimden geleni yaptım.

Ta ki beni yakalayana kadar.

Fabi çayını yudumlarken hâlâ düğünden dolayı üzgün görünüyordu.

"Hey." Uzandım ve dizini sıktım. "Harika vakit geçireceksin. Nina ve Zo orada olacaklar ve biliyorsun ki onlar senin arkandalar. Değiştiremeyeceğimiz bir şey için üzülmenin bir anlamı yok."

İç çekti. "Biliyorum. Haklısın. Keşke..."

"Babamın müstakbel kayınpederini hapse atmaya çalışmadığını mı?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

Telefonum çaldı. Bir müşteriymiş.

Ayağa kalkarak Fabi'ye, "Buna bakmam gerek," dedim. Eliza sadece sohbet etmek için aranacak türden bir müşteri değildi. Son birkaç yılda hızla yükselen markasıyla şu anda moda dünyasının en büyük influencer'larından biriydi. Eğer o arıyorsa, bir şeyler dönüyor demektir.

"Hey, Mia. Az önce ne inanamayacaksın."

East Village'daki küçük dairemdeki kanepeden sadece birkaç adım ötedeki mutfak adasına yaslandım. "Elbiseyle ilgili her şey yolunda mı?"

Bu yıl, şehrin en önemli moda etkinliklerinden biri olan Stark Patronlar Balosu için Eliza'nın stilistliğini yapıyordum. Bu yılki tema "*Notte A Venezia*" idi. Bu o kadar büyük bir olaydı ki, son derece karmaşık Venedik elbisesini aylar öncesinden tamamlamıştık. Elbise şu anda dolabında nefes alabilen bir giysi torbasında saklanıyordu; benim sıkı talimatlarım doğrultusunda, havayı doğru tutmak için bir nemlendirici de yerleştirmişti. Nem yoksa felaket de yok.

"Elbise iyi olmasaydı, elinize aldığınızda duyacağınız ilk şey benim histerik ağlayışım olurdu. Hiçbir sorun yok. Merak etme."

"Tanrıya şükür," dedim rahatlamış bir . "Ee, ne ?"

"Artı birim artık baloya gelemiyor ve merak ediyordum da... Benimle gelmek ister misin?"

Duvarımda asılı olan göz kamaştırıcı tuvallerden birine göz kırptım. "Şaka yapıyorsun."

"Ben tamamen ciddiym. Orada olmanı çok isterim."

"Kuzenine ne oldu? Onu alacaktın, değil mi?"

"Bir iş için Los Angeles'ta kalması gerekiyor. Sanırım bir seçme." İcini çekti. "Gerçekten bir aktör olarak başarılı olmaya çalışıyor. Ne diyorsun?"

Tırnağımı kemirdim. "Emin misin? Onun yerine davet etmek istediğin başka biri yok mu?"

"Bu atmosferi sizden daha fazla takdir edecek birini düşünemiyorum. Tam bir moda şöleni olacak. Ayrıca, o muhteşem elbise için çok çalıştın. Sana teşekkür etmek için özel bir şey yapmak istiyorum."

Bu en hafif tabiriyle beklenmedik bir şeydi. Eliza'yla harika bir profesyonel ilişkimiz vardı ama bu hiçbir zaman arkadaşlığa dönüşmemişti. Şehirde bu etkinliğe davet edilmek için adam öldürecek insanlar vardı ve o bunu bana mı teklif ediyordu?

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Düşünecek ne var ki?"

"Programımı kontrol etmem gerekiyor," dedim. "Biliyorsun her şey çok yoğun geçiyor."

"Eminim babanın adamları anlayışla karşılayacaktır. Bu gerçekten çok basit."

Bana mı öyle geliyor yoksa biraz ısrarcı mı davranıyordu?

"Davetiniz için gerçekten minnettarım. Size geri döneyim."

Boğazını temizledi. "Doğru, elbette. Ama çok uzun süre düşünmeyin. Çok yakında!"

Çok yakında. Giyecek bir şeyler bulmak için çabalamam gerekecekti. Çok abartmama gerek yoktu ama küçük siyah bir elbiseyle de gelemezdim. Bu tür şeylerde temayı ciddiye almamaktan daha büyük bir hata olamazdı.

"Kimdi o?" Fabi, ben tekrar yanına oturduğumda dikkatini dizüstü bilgisayarından ayırarak sordu.

Ona konuşmanın özünü anlattım. "Hayır demek delilik gibi ama zamanımı gerçekten iyi bir şekilde kullanabilir miyim? Jenny beni işe geri döndürmeye hevesli ve ben burada bir gece daha izin mi istiyorum?"

Fabi, "Geçirdiğin bu yıldan sonra bir gece eğlenmeyi hak ediyorsun," diye ısrar etti. "Bunu kesinlikle hak ettin. Sadece evet de."

Bir gecelik eğlence. Kendime bunu verebilir miyim?

Belki de Romolo'yu unutmak için ihtiyacım olan şey tam da buydu.

Telefonumu çıkardım ve Eliza'ya bir mesaj gönderdim. Cevabı hemen geldi.

Harika!!! .

Bir saat sonra aceleyle stüdyoya gittim. Baloya bir haftadan az bir süre kala, ne giyeceğime hızlıca karar vermem gerekiyordu. Bir kenara sakladığım kadife bir elbise vardı.

Kullanabilirim. Uzun kollu, kare yakalı, vücuda oturan bir bedeni ve gür, hacimli bir eteği vardı. Tek başına çok sadeydi ama üzerinde değişiklik yapabilir ve bazı süslemeler ekleyebilirdim. İzin günlerim sayılı olduğu için kaybedecek zamanım yoktu.

SoHo'ya doğru ilerlerken botlarımın altında yapraklar çıtırdıyordu. Yaz en sevdiğim mevsim olmasına rağmen New York'u sonbaharda severdim. Ancak bu son yaz, sanki ben hiçbir şey yaşamadan gelip geçmiş gibiydi.

Gelecek yılın daha iyi olacağını umuyordum, ancak kendime istediğim kadar güvenmiyordum.

Kampanya enerjiyle doluydu ve hepimiz soğukkanlılığımızı korumaya çalışsak da her şey babamın zaferini işaret ediyordu. Onun için mutluydum ama aynı zamanda endişeliydim de.

Eğer babam kazanırsa, Ferraro'lara karşı topyekûn bir savaşa hazırlanıyordu. Kurşun geçirmez bir dava oluşturmak için savcıyla birlikte çalışmaya başlamıştı bile. Ayrıntıları bilmiyordum ama Romolo'nun adının davada geçebileceğini düşünmek midemi bulandırıyordu.

Buna ek olarak Jenny, seçildikten sonra yükümlülüklerimin neye benzeyebileceğini ima etmeye başlamıştı.

Yapmamam gereken yükümlülükler.

Benimle bu konu hakkında konuştuğunda, Romolo'nun sözleri aklımın bir köşesinde yer etmişti. "*Söyle bana... Seninle kim ilgileniyor?*"

Konuşması gereksiz yere kabaydı ama... beni düşündürdü.

Ailemin kariyerimi tüm kalbiyle desteklediği bir zaman olacak mıydı? Yoksa her zaman bir pazarlık gibi mi hissedecektim -ben için zaman ayırmaya çalışıyordum.

Onlar bana zamanımı başka bir yerde geçirmemin daha iyi olacağını söylerken, tutkularımın peşinden mi gidecektim?

Belediye başkanı olduktan sonra da babamla arada sırada bir etkinliğe katılmaya karşı değildim, ama bu iş çığ gibi büyüyüp daha ileri bir boyuta ulaşacak gibi görünüyorsa, o zaman ayak diremek zorundaydım. Bunu yapma düşüncesi beni ne kadar rahatsız etse de.

Kollarımı kendime sararak Broderick Lane'e döndüm. Stüdyodan henüz birkaç blok uzaktaydım ki bir şey beni durdurdu.

Sol tarafımdaki vitrine baktım.

Burası Kassandra'nın stüdyosuydu. Ya da en azından .

Boştu. Kapıdan sarkan Kiralık tabelası öğleden sonra esintisinde sallanıyordu.

Ne oldu? Kassandra en az on yıldır bu mekandaydı ve şimdi öylece... gitmişti. Buraya en son bir hafta önce gelmişim. O zaman boş değildi.

Yaklaştım, camdan baktım, yarı yarıya bir not ya da yeni bir yeri duyuran bir işaret görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece içerideki boş alan çıplaktı.

Garip.

Stüdyoma vardığımda, dizüstü bilgisayarımı açmadan önce ceketimi zar zor çıkarmıştım. İnternette bir şeyler olmalıydı. Bir gönderi, bir duyuru, bir şey.

Ama aramama bile gerek yoktu.

Cevap gelen kutumda duruyordu.

Kassandra için beni terk eden eski bir müşterimden onu geri almayı düşünüp düşünmediğimi soran bir mesaj.

Görünüşe göre, Kassandra daha bu sabah müşteri listesine bir bildiri göndererek işini kapattığını ve Vermont'a taşınacağını söylemiş.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. *Vay* canına. Bu iş onun bebeğiydi.

Ne oldu?

BÖLÜM 26

MIA

"Eliza! Buraya bak! Bu tarafa bak!" diye seslenen fotoğrafçılar müvekkilimin dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Eteğindeki bir kırıışıklığı düzelttim. "Devam et."

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Benim ve yerel bir tasarımcının haftalarca uğraşarak hazırladığı özel yapım brokar elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Ben doğruca içeri giriyorum." Eliza için bu büyük bir kırmızı halı anıydı, ama benim için anonimlik perdesi altında bir gece geçirme şansıydı.

Elbisemdeki detaylarla uyumlu inci süslemeli kadife bir maske yüzümün üst yarısını kaplıyordu.

O. Öyleydi. Muhteşemdi.

Bu gece hiçbir şekilde çıkarmayı düşünmüyordum. Buradaki insanların kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve Eliza'dan beni ele vermemesi için söz almıştım.

Arka fonun arkasına geçtim ve doğrudan müze girişine gitmek isteyenler için yapılmış dar bir patikadan aşağı doğru yürüdüm. 1940'lardan kalma, güzel bir şekilde restore edilmiş tarihi bir bina olan mekan, aslında şehrin en zengin hanedanlarından biri olan Starklar için bir aile malikanesiydi. Şimdi ise yılda birkaç kez değişen koleksiyonlara sahip samimi bir sanat müzesiydi.

Karşılama kokteyllerinin kapalı avluya adım attığımda siyah kadife elbisem etrafımda . Maraschino şarabı ile bir flüt roze şarap aldım.

ve avlunun kenarına yakın sessiz bir yer buldu.

Buradan mekânı net bir şekilde görebiliyordum. Konuklar akan kumaşlar, karmaşık nakışlar ve özenle hazırlanmış maskelerden oluşan bir kaleydoskop gibi giyinmiş olarak yavaş yavaş içeri süzülüyorlardı.

Bayıldım.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Fabi ve Eliza'yı dinlediğim ve gelmeyi kabul ettiğim için çok mutluydum. Geceyi arka planda eriyerek ve gözlerimi etrafımdaki gösteriye dikerek geçirmeyi planlıyordum.

Muhabir yok. Röportaj yok. Konuşma yok.

Duvara asılı aynalardan birinde yansımamı yakaladığımda gülümsemem sekteye uğradı. Elim göğsümün hemen üzerinde duruyordu, parmaklarım tenime yaslanmış elmasların üzerinde akılsızca ileri geri geziniyordu.

Romolo'nun elmasları.

Asla takmayacağıma yemin ettiğim kolyeydi. Ve bunda ciddiydim. Bu geceye kadar o çekmecede saklı kalmıştı.

İçimdeki stilist, elbisemin inci süslemeli yakasını ne kadar mükemmel tamamladığını görmezden gelememişti. Ayrılmadan hemen önce onu denedim ve daha iyi bir karar vermeme rağmen pes ettim.

Düşüncesizce verilmiş bir karardı. Zaten pişmanlık duyduğum bir karardı. Artık aynaya her baktığımda onu düşünüyordum.

*Zekice, Mia. Bu gece onu yakalamana yardım edecekti.
kafandan çıkar.*

İç çektim. Sanırım gecenin geri kalanında yansımamı kontrol etmekten kaçınmam gerekecekti.

Ortadaki süslemelerde mumlar titreşiyor, smokinli garsonlar tepsilerdeki küçük espresso fincanlarını dengeliyor ve beş parçalı bir müzik grubu balo salonunun köşesindeki küçük sahneden vals çalıyordu.

Eliza birkaç çiftin yanı sıra bir partnerle birlikte dans pistine çıkmıştı bile. Ben hâlâ tatlımı bitiriyordum. Akşam yemeği için masaya ilk oturduğumuzda, beni masamızdakilere stilisti Mia olarak tanıtmıştı. Belli belirsiz meraklı görünen bir dergi editörü dışında kimse beni tanımıyor gibiydi.

Tam istediğim gibi.

"Kahve, bayan?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedim garsona, aynı anda bakışlarım balo salonunun diğer tarafında tanıdık bir silüete takıldı.

Bu...?

Gözümü kırptım ve o gitmişti, dans pistinde ilerleyen maskeler ve Venedik elbiseleri denizinin ardında kaybolmuştu.

Hayır, Romolo olamaz. Büyük ihtimalle yine hayal görüyordum. Son birkaç haftanın yorucu programı beni çok yormuştu. Romolo'yu birden fazla kez stüdyonun önünden geçerken gördüğüme yemin edebilirdim, ama daha yakından bakmak için pencereye doğru ilerlediğimde orada kimse yoktu.

Yanımda oturan Los Angeles'lı ünlü kuaför Erik, "İçkiniz yok," dedi. "Bardan bir tane almak ister misin?"

Ona tüm dikkatimi vermek için kendimi zorladım ve gülümsedim. "Kulağa harika geliyor." Gerçekliği kavrayışımı hafiften sorgularken içki içmek iyi bir fikir miydi? Muhtemelen değildi ama boş ver. En azından bir süreliğine Erik'in arkadaşlığıyla dikkatimi dağıtabilirdim.

Erik bana bir kadeh kırmızı şarap, kendisine de bir cin tonik getirdi. Dans pistinin kenarlarına serpiştirilmiş yüksek masalardan birine geçtik ve bana bu yıl üzerinde çalıştığı bazı projeleri anlatmaya başladı. Odaklanmak için çok uğraşmama rağmen dikkatim dağılmıştı. Ne söylediğini takip etmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Ama bakışlarım sürekli odanın etrafındaki yüzlere geri çekiliyordu.

Gördüğüm siyah saçlı adam bir maske takıyordu. Yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Evet, güçlü bir çenesi vardı ama Romolo böyle bir çeneye sahip olan tek erkek değildi. Ayrıca geniş omuzları olan tek uzun adam da o değildi ve-

"Mia."

Gözlerim Erik'e kaydı. Hay Allah, bana bir şey mi sordu? Tam kaçırdığımı itiraf edecektim ki gülümsedi ve "Dans etmek ister misin?" dedi.

"Elbette." İçkilerimizi bitirmiştik ama ben o kadar dalmıştım ki benimkini içtiğimi bile hatırlamıyordum.

Belki bir dans zihnimin hayaletleri çağırmasını engeller.

Beni dans pistine götürürken Erik'in eli benimkinde sıcacıktı. Damask ceketinin içinde çok şık görünüyordu. Koyu kırmızı kravatı boynunda özenle düğümlenmişti ve yüksek yakalı gömleğinin üzerinde duruyordu.

Dönen çiftlerin arasında durduk ve Erik'in elleri belime yerleşti. Bana gülümsedi. "Peki o maskenin altında ne olduğunu bana gösterecek misin?"

Gözlerimi kırıştırdım, ses tonundaki çapkın notaya hazırlıksız yakalanmışım. Şimdiye kadar arkadaş canlısı görünüyordu ama ondan *bu* tür bir elektrik almamışım.

Peki gerçekten dikkat ediyor muydum?

Bakışlarında bir kıvılcım vardı. Belki de cin tonik onu cesaretlendirmişti.

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Emin değilim. Gizemli olması biraz eğlenceli, öyle değil mi?"

Gülümsemesindeki duraksama bana farklı bir tepki beklediğini gösterdi. Bir süre önce kendi maskesini çıkarmıştı.

Yüz hatlarını incelemek için kendimi zorladım.

Yakışıklıydı, evet, ama... Hiçbir şey

hissetmedim.

Nabzımda hızlanma yok. Karnımda kıvılcım yok. Romolo'nun etrafında hissettiğim ateşli sıcaklıkla kıyaslanamaz bile.

İç karartıcıydı.

"Peki, o zaman," dedi Erik hafifçe, "seni başka bir zaman maskesiz görmek zorunda kalacağım. Numaranızı alabilir miyim?"

"Değil Eğer sen değer senin yetenek için
nefes al olmadan bir solunum cihazı."

A Titreme yuvarlanmış aşağı benim omurga at
o tanıdık derin bir ses. Yanlış anlaşılacak bir şey
yoktu.

Erik dondu kaldı, yüzünde önce şaşkınlık sonra da tedirginlik okunuyordu. Sırtımda varlığını hissedebildiğim adama baktı. "Affedersiniz?"

"Sen duydumBana." Romolo cevap verdi,
onun ton Keskin. O adım attı İleri, görünen
gibi a karanlık sentinel içinde benim

periferide. Ona bakmayı reddettim, tenimin her santimi farkındalıkla karıncalanırken bile onu tanımayı reddettim.

"Aldırma ona," diye mırıldandım.

Erik'in kaşları çatıldı. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Maalesef evet," dedim, gözlerim Erik'in kravatına kilitlenmişti.

"Beni yaraladın." Romolo'nun sesi , sanki söyleyeceği şey sadece benim kulaklarım içinmiş gibiydi. "Ben de beni gördüğüne sevineceğini umuyordum."

Başım ona doğru döndü. "Gerçekten mi-"

Benim. Sevgili. Tanrım.

O da benim gibi siyah kadife giymişti. Kibirli sırıtışı, gömleğinin yakasından görünen yılan dövmesi ve ağzından çıkan kaba sözler olmasaydı onu mükemmel bir beyefendi gibi gösterecek seksi, özel dikim bir Tom Ford giymişti. Görünüşü abartısızdı ama o kadar iyi giymişti ki bunun bir önemi yoktu.

Karnımda bir sıcaklık birikti. Özlediğim o kıvılcımlar tüm gücüyle geri dönmüştü.

Bedenim onu gördüğüne açıkça sevinmişti ama zihnim bundan daha iyisini biliyordu.

"Gerçekleşme olasılığı sıfır olan şeylere umut bağlamamalısın," dedim bakışlarıyla buluşarak.

Dudakları maskesinin altından kıpırdadı ve gri gözlerinin karanlık bir eğlenceyle parıldadığını gördüm.

Onu odanın öbür ucundan bir saniye içinde tanımış olmam *çok* sinir bozucuydu. Sanki duyularım benim rızam olmadan bir şekilde ona uyum sağlamıştı.

Erik çenesini meydan okurcasına eğerek, "Arkadaşım seninle konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor," dedi.

"O senin arkadaşın değil. Onunla daha yeni tanıştın."

"Güvenliği çağırayım mı?"

"Bunu , boynunu kırmadan önce her bir parmağını kırarım."

Erik'in elleri belimden çekildi.

Tanrı aşkına. "Çarpık espri anlayışını mazur gör, Erik. Pek dışarı çıkmıyor."

"Benimle nasıl başa çıkacağını bilen tek kişi o." Romolo'nun ses tonu çileden çıkaracak kadar kendini beğenmişti. "Şimdi, izin vererseniz, varlığınıza artık gerek yok. Gidin."

Erik bana baktı, belli ki ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Başımı salladım. Olay dikkatleri üzerime çekmek istemedim. "değil."

Erik uzaklaştı ve Romolo hiç vakit kaybetmedi. Bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Sıcak parmakları sırtımın üst kısmındaki çıplak teni okşuyor, kolyemin tokasını hafifçe dürtüyordu.

"Elli karat sana çok yakışıyor," diye mırıldandı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elli karat mı? Elli mi?!

Kendini .

"Al. Çıkar. Çıkar," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Onu istemiyorum."

"Ve yine de burada onu giyiyorsun."

Tokaya uzandım ama o bileklerimi yakaladı ve aramızda tuttu.

"Şşşt. Sakin ol," dedi sonra öne doğru eğilip parmak eklemlerimin üst kısımlarını öptü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Nabzım titredi ve şok içinde ona baktım.

Halkın içindeydik. Etrafımızda yüzlerce insan vardı. Biri bizi görür ve-

Maskeler.

Bu doğru. Göz önünde saklanıyorduk.

Ve yine de beni tanıdı. Tıpkı benim onu tanıdığım gibi. "Burada olduğumu nereden biliyordun?" Sesim titriyordu.

Bileklerimi bıraktı ve , sıcak ellerini belime yerleştirdi. Avuçlarım göğsüne yaslandı.

"Burada olacağından emindim."

"Pardon?"

"Eliza ve ben ortak bir arkadaşımız aracılığıyla bağlantı kurduk. Ondan sevgilisinin evde kalmasına izin vermesini ve onun yerine seni davet etmesini istedim. Seninle yüz yüze konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve ben isteseydim bunu kabul etmezdin."

Gözlerim açıldı. Bunu o ayarlamıştı. Eliza aradığında çok ısrarcı davrandığında bir terslik olduğunu *anlamıştım*. Muhtemelen gelmemi kabul etmem için talimat almıştı.

"Planınıza uymazsa müvekkilimi tehdit ettiniz mi?" Bu düşünce karşısında dehşete düşerek talep ettim.

"Buna ihtiyacım yoktu," dedi. "Bu şehirdeki çoğu akıllı insan bir Ferraro'nun kendilerine iyilik borçlu olmasının iyi bir şey olduğunu bilir."

Evet, babamın bana anlattıklarına bakılırsa bu kadarı doğrudu. Sadece birkaç gün önce, babamın

Ferraro'ların cebindeki tüm insanlar.

Ona baktım, o öpücükler yüzünden kafam karışmıştı, buluşmamızı ayarlamak için harcadığı çaba yüzünden kafam karışmıştı. "Romolo, bütün bunlar konuşmak için mi? Konuşacak ne var ki?"

"Bir sürü." Bakışları daraldı. "Neden geçen hafta o sahnede sana ne olduğu ile başlamıyoruz?"

Kaşlarımı çattım. "Duydun mu?" Ekip, tökezlememden bahseden tüm makaleleri gömmek için çaba sarf etmişti ve bu büyük bir hikaye haline gelmemiştir.

"Gördüm Mia. Televizyonda. Neredeyse düşüyordun."

Mitingleri izlemiş miydi? Bu bilgiyi daha sonra gözden geçirmek üzere bir kenara sakladım. "Biraz başım döndü. bu."

"Bu kadar mı?" Bana olan tutumu sıkılaştı. "Bu kötü bir görüntü. Morales'in kızının sağlığı pahasına onu sömürdüğüne dair söylentilerin haber olmasını istemezsin."

Bunu olduğundan çok daha büyük bir mesele haline getiriyordu. Peki neden? Benim için endişeleniyor muydu? "Sana ne ki? Babamla ilgili herhangi bir olumsuz haberin aileniz tarafından kutlanacağını varsayıyorum."

Çenesi titriyordu. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Sorumu geçiştirme şekli içimde hayal kırıklığı yarattı. "Romolo, yeter. Bana sağlığımı sormak için bu kadar zahmete girdiğini söyleme."

Bakışları karardı. Bu konuşmayı yapabilmemizin tek nedeni taktığımız maskelerdi ama şu anda yüzünü görebilmek için onunkini çıkarmak istiyordum. Onu okumak her zaman zor olmuştu. Şimdi ise neredeyse imkânsızdı.

"Gerçekten ne istiyorsun?" Ben sordum.

Bir vuruş geçti.

"Sen."

Kalbim yerinden fırladı ve bir saniye sonra yere çakıldı. Daha fazla oyun. Onunla oynamaktan çok yorulmuştum.

Dansın ortasında durdum ve göğsüne bastırdım. "Bırak beni."

Onuntutun üzerinde Ben sadece sıkılaştı. "Dinleyin için Bana." dudaklarını kulağıma yaklaştırarak mırıldandı. "Lütfen."

"Tam seni unutmayı başarmışken, hayatıma vals yaparak geri döndün," diye . Bu bir yalandı. Acaba bunu anlayabilir miydi?

Beni odanın etrafında döndürmeye devam etmeden önce hareketsiz kalmamı bekledi. "Şanslısın," dedi. "Son birkaç haftadır seni bir dakika bile unutabilmek için neler yaptığımı bilmek istemezsin. Hiçbiri işe yaramadı. Aklımdan bir nefesten daha uzun süre çıkmadın."

Nabzım titredi.

"Uyuyamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda seni o kadar canlı görüyorum ki neredeyse tadını alabiliyorum." Romolo eğildi ve dudaklarını şakağıma değdirdi. "Bana ne yaptığını bilmiyorum, Berry, ama seni sistemimden çıkarmam gerekiyor. Ve sanırım senin de beni kendi sisteminden çıkarman gerekiyor."

İlk tanıştığımız gün yaptığım gibi kasığına bir diz atıp olay yerinden kaçmalıydım.

Ama yapamadım. Çünkü ona, bu duruma çok sinirlenmiş olmama rağmen, bu duyguyu anlayabiliyordum.

"Berry?" Düşünmek için kendime daha fazla zaman kazandırarak sordum.

Elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek dudağımı aşağı doğru çekti. "İşte bunlar böyle görünüyor. Senin tadın da böyle." Maskesinin arkasından bakışları parladı. "Her yerde."

Parmaklarıyla beni tattığı anı nefesimin kesilmesine neden oldu. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Basit. Sen. Ben. Başlıklı sağlam bir yatak ve bir kutu prezervatif. Adımı inletmeni hak etmediğimi söylediğini hatırlıyor musun? Bırak da hak edeyim."

Oh. *Oh*.

Aşağılanmakla tahrik olmak arasında gidip geldim. Buraya bana kur yapmaya gelmemiştii. Ne istediğini açıkça söylüyordu.

Gözleri bir avmışım gibi bana odaklanmıştı.

Ve lanet olsun, tahrik *olmuştum*. Her şeyin çok riskli ve yanlış olduğunu bilmeme rağmen.

"Saat on bir. Eğer şimdi gidersek, gece yarısına kadar çığlık atmış olursun," dedi kabaca. Avucunu belime doğru açtı, başparmağını göğüs kafesimde gezdirdi ve göğsümün yan tarafına sürttü.

Meme uçlarım hemen gerildi. Nefes zorlaşıyordu. "Kötü bir kadın olmadığımı nereden bileceğim?"

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. "Sana sadece parmaklarımla neler yaptığımı düşün. Şimdi onların yerine dilimi ve dokuz inçlik bir-"

"Tamam, anladım." Yüzüm eriyecekmiş gibi hissediyordum. Kukum acayip *bir* şekilde *sıkıştı*. Yatak başlığım *yeterince* sağlam mıydı? "Açık olmak gerekirse, bunu bu gece yapmamızı mı öneriyorsun?"

"Başlangıç olarak." Sesi çok alçak ve gergindi. "bıktığımıza karar verene kadar devam edebiliriz."

"Sadece bu gece." Maskeler bizi gizliyordu. Kapıcı yüzünü görmeden onu yukarı çıkarabilirdim. Ama bunun ötesi çok riskliydi. "Aksi takdirde sorun yaşayacağım."

"Sorunlarınızla başa çıkabilirim. Kassandra'yı hallettim, değil mi?"

NE?

Ayaklarımın üzerinde tökezledim.

Hayır. Olamaz. "O sen miydin?"

Elleri belimde kıpırdadı. "O gün seninle konuşma şeklini beğenmedim. Bunu daha önce yapmalıydım ama geç olması hiç olmamasından iyidir."

Ağzım açık kalmıştı.

Bir gangster rakiplerimden birini şehir dışına kaçırmıştı. En azından, tek yaptığının bu olduğunu umuyordum.

Hala hayatta mıydı?!

Vücudumda ısı parladı. Zemin eğildi. Artık hareket etmiyor olmamıza rağmen oda dönüyor gibiydi.

"Mia?"

Göz kapaklarım düştü. Ne olacağını biliyordum ama durduramıyordum.

"Düşmeme izin verme," diye etrafımdaki her şey karanlığa gömülürken.

BÖLÜM 27

ROM

"Mia. Mia, beni duyabiliyor musun?"

Tamamen gevşemişti. Ben onu dik tutarken alnı göğsüme yaslanmıştı, kolları iki yanında gevşek bir şekilde sallanıyordu.

Panik kulaklarımda gümbürdüyor, müziği bastırıyordu.

Onu hafifçe salladım. "Mia."

Cevap vermedi.

"Lanet olsun." Onu buradan çıkarmak zorundaydım. Bir doktora. Ona yardım edebilecek ve bana az önce ne söyleyebilecek birine.

Ellerim belinde kenetlendi, onu omzuma alıp kalabalığın içinden itfaiyeci gibi geçirmeye hazırdım ama sonra kıpırdandı.

"Hey. İyi misin?"

Başını geriye doğru eğdi ve maskesinin ardından odaklanmamış gözlerle bana baktı. Cildi her zamankinden daha solgundu, alnı ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırptı.

"Bir şey söyle," diye yalvardım. Kalbim duracakmış gibi hissediyordum. Neydi bu? Yorgunluk değil. Saniyeler önce benimle pazarlık yaparken gayet iyiydi. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar bayılmıştı.

Bu normal değildi. Hasta mıydı?

"Çıkarın beni buradan." Sesi zayıftı. Bir eliyle omzumu kavradı. "Hava almam lazım."

"Seni yakaladım."

Onu kalabalığın arasından geçirdim, kolum beline sıkıca sarılmıştı. Etrafımızdaki insanlar yüzümdeki ölümcül bakışı gördükleri anda dağıldılar. Çıkışa ulaşp akşamın serin havasına adım atana kadar hızla ilerledik ve konuklarla dolu galerilerden .

Mia maskesini çıkardı ve derin bir nefes aldı. Hâlâ bana yaslanmıştı ve yakın zamanda onu bırakmayı planlamıyordum.

Düşmesine izin vermememi söylemişti. Sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi. Bu her neyse, benim için olduğu gibi onun için de sürpriz olmamıştı.

Müzenin ön merdivenlerine oturduk. Rengi yavaş yavaş yerine geliyordu. Avucumu kalçasına sürttüm. "Daha iyi misin?"

"Evet." Avucunun alnına bastırdı ve içini çekti. "Her zaman en kötü zamanda olur."

Bu. Tam olarak neydi *bu*? Onu sorguya çekmek ve tıbbi geçmişinin tam olarak gözden geçirilmesini talep etmek istedim, ancak birkaç dakika önce onu sisteminden çıkarmak istediğini söyleyen adam olduğum için, bu hakkı kazanmış gibi hissetmedim.

Onu *sadece* becermek istemiyordum. Ama bana gerçekten verebileceğini düşündüğüm tek şey buydu.

Ve buna hazırды. Ta ki "o"

olana kadar .

Şu anda istediğim tek şeyin onun için olması ne kadar komik. iyi olmak için.

"Bu 'şey' tedavi edilebilir mi?" Onu yakından izleyerek sordum. "Hayır."

Midem bulandı. Buna inanmayı reddettim. Sadece daha iyi bir doktora ihtiyacı vardı. Morales'in kızına alabileceği en iyi bakımı sağlamak için elinden geleni yaptığından şüpheliydim, çünkü şehirdeki tüm televizyon kanallarında lanet yüzünü göstermekle meşguldü. Belli ki kız öncelikli değildi.

Mia kolumun altından kıvrılarak bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Kassandra. O... Lütfen bana onun iyi olduğunu söyle."

"Vermont'ta. Yeni bir stüdyo açıyor." Resmin tamamını görebilmek için Mia'nın tıbbi kayıtlarına girecek birini bulmam gerekiyordu. Ekibimizde bunu yapabilecek insanlar vardı - Jimmy. Clive. Gerekirse Messero'dan bile yardım isteyebilirdim.

Kadın rahatlayarak nefes verdi. "Bir dahaki sefere -her ne kadar bir dahaki sefer olmaması için dua etsem de- bununla başla, olur mu? Senin gibi birinin ağzından çıkan 'Kassandra'nın icabına baktım' sözü birçok anlama gelebilir."

"Evet. İyi," dedim, dikkatim dağılmıştı. Kassandra umurumda bile değildi ama tabii ki az önce *yere yıġılan* Mia kendinden çok başkaları için endişeleniyordu.

Başını çevirdi, iç çekti ve sırtını dikleştirdi. "Tamam. Hadi gidelim."

Gitmemiz gerekiyordu. Onu muayene edebilecek ve yapılabilecek her türlü testi yapabilecek bir doktora.

Vale standının arkasındaki adama bir işaret yaptım. Başıyla onayladı ve arabamı almak için hafif bir koşuya başladı. Girişten çok uzakta değildi. Ön tarafa park etmek için geldiğimde ona bir fatura uzatmıştım.

"Sana adresimi mesaj atarım."

Ona sert bir bakış attım. Adresini mi? "Ne için?"

Yanakları kızardı. "Benim evime gidiyoruz, değil mi? Konuştuğumuz gibi..."

Yüzüm seğirdi. Çıldırılmış mıydı? Hâlâ bu gece sevişmek istiyor muydu?

Evet. Hayır. Hayır. Ona neler olduğunu öğrenene ve bunu nasıl düzelteceğime dair ayrıntılı bir plan yapana kadar olmaz.

"Önce bana sorununun ne olduğunu söylemek ister misin?"

Ellerini kucağına bıraktı ve gözlerini sokağa dikti. "Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum."

İnanılır gibi değil. "Peki ya ben senin içindeyken bir daha böyle bir olay yaşamayacağından emin olmak istediğim için?"

Yüzündeki kızarıklık derinleşti. "İşler böyle yürümüyor."

Aston Martin'im önümüzde belirdi. Ayağa kalkmasına yardım ettim, onu yolcu koltuğuna yatırdım ve sürücü tarafına geçtim.

Maskemi çözdüm ve arabanın motoru mırıldanırken orta konsola attım. Doc Midtown'da yaşıyordu, buradan çok uzakta değildi. Onun evine gitmeyi alışkanlık haline getirmemiştim -genellikle bize gelirdi- ama böylesi daha hızlı olurdu.

Ayağım gaza bastı.

"East Village'da yaşıyorum," dedi.

"Nerede yaşadığını biliyorum."

"Ah, tamam. Bunu nasıl bildiğinize, bizi neden yanlış yönlendirdiğinizi söyledikten sonra geri döneceğiz."

"Seni doktora götüreceğim." Ve ben de söylenen her şeyi duyabileceğim aynı odada olacaktım. Bu her neyse, bir yerlerde onu eski haline döndürecek bir klinik deney olmalıydı.

"Romolo, doktora görünmeme gerek yok. Sana söyledim, ben iyiyim."

"Ve seni görmezden gelmeye karar verdim, çünkü belli ki değilsin. İnsanlar dansın ortasındaiken öylece bayılmazlar," diye , onun umursamazlığı karşısında hüsrana uğramıştım.

Şakaklarını ovuşturdu. "Seninle bir hastanede görülme riskini göze alamam."

"Seni hastaneye götürmüyorum. Seni ailemin doktoruna götürüyorum. O bizim maaş bordromuzda ve kimseye tek kelime etmeyecek."

"Bu gereksiz. Sakinleşmen gerek."

"Ben sakinim." Aynen öyleydim. Bu kadar ketum olduğu için ona ve onu en başta hasta ettiği için dünyaya kızgındım.

"Buna vazovagal senkop deniyor."

Panik göğsümü sıktı. Kulağa kötü geliyordu. Korkunç, gerçekten. Nöbetlerle bir ilgisi var mıydı? Beyinle ilgili bir durum muydu? Hay sikeyim.

Ofladı. "Tanrım, sana ölüyorum demiş gibi görünüyorsun."

"Ölüyor musun?"

"*Hayır*. Vagus sinirinin belirli tetikleyicilere aşırı tepki bir durumdur. Kalp atış hızınızı ve kan basıncınızı aniden düşürerek bayılmanıza neden olur."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Sadece idare çalışıyorum. Önemli bir değil."

Bu kesinlikle doğru değildi. "Ya direksiyonda sen olsaydın?"

"Nadiren araba kullanırım. Arabam bile yok."

"Peki ya bir yerde yalnızsanız? Seni yakalayacak kimse yoksa?"

Tereddüt etti. "Evet... bu tehlikeli olabilir. Ama yalnızken hiç olmadı. Genellikle şaşırtıcı bir haber aldığımda olur." Bana bir bakış attı. "Mesela biri bana rakibimi şehir dışına kaçırdıklarını söylediğinde."

Omuzlarım dikleştı. Buna *ben mi* sebep

oldum? "Bunu neden yaptın Romolo?"

Kırmızı ışıktı durdum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Aman Tanrım. Bana hayatımın on yılına mal olmuştu.

-Önce bunun onu erken yaşta mezara koyacak tedavisi olmayan bir hastalık olduğu endişesinden, şimdi de olayı tetikleyenin ben olduğumu fark etmekten.

"Çünkü canım öyle istedi, tamam mı?" Tersledim. Ona, sorunlarıyla ilgilenmenin bana hastalıklı bir tatmin duygusu verdiğini söyleyemezdim. Çünkü onu inciten birine bildirmekten zevk alıyordum. Bu dürtüler, bu *hisler* benim için çok yeniydi ve hâlâ bunlarla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyordum.

Bir sonraki kavşakta, onun dairesinin olduğu yöne doğru sağa döndüm.

"Özür dilerim," diye ısırđım. "Seni için."

Bakışları yanağımı ısıttı. "Sorun değil. Bilmiyordun." Bir süre geçti. "Bunu telafi edebilirsin."

Bakışlarım ona doğru kaydı. "Sana yapmak istediğim şeyle başa çıkabilecek kadar iyi olduğuna ikna olmadım."

"Ben halledebilirim," dedi nazlı nazlı.

İyi olmadığına dair bir işaret var mı diye onu taradım.

Rengi tamamen yerine gelmişti. Aklında bir şey varmış gibi önüne bakarken alt dudağını hafifçe ısırıyordu.

Bütün servetim üzerine bahse girerim ki, yatağını mahveden ben ve onun olduğu bir şeydi.

Aletim kalınlaştı. Eğer o oyundaysa, ben kimdim ki onu reddedecektim? Ve pazarlığımızı nerede bıraktığımıza göre, bana verdiği tek şey bu geceydi.

Tabii ki, geceyi onu bana bir tane daha vermeye ikna etmek için kullanmayı planladım.

Sonra bir tane

daha. Sonra bir

tane daha.

Beni her zaman takip eden kaçınılmaz yıkım dalgası kıyıya çok yaklaşıp kadar bana verdiği kırıntıları alırdım.

Ve olduğunda, çekip . Temelli olarak.

BÖLÜM 28

MIA

Romolo arabayı binamın bir blok ötesinde mucizevi bir şekilde boş bir alana park etti ve motoru durdurdu.

Telefonuma baktım. "Yanlış yöne giderek bir sürü zaman kaybettin. Gece yarısına çeyrek var. Muhtemelen yeterli zaman değil-"

"Arabadan in Mia," dedi, maskesini tekrar takarken sesi alçak ve sakindi.

Kapıyı açtığımda tenim beklentiyle uğulduyordu. Spor araba o kadar alçaktı ki Romolo'nun kaputu açıp ayağa kalkmama yardım etmesini beklemek zorunda kaldım. Tenimdeki tüylerin diken diken olmasının soğukla hiçbir ilgisi yoktu ama onları görünce çenesi sıkıştı ve bagajdan bir palto çıkarıp omuzlarıma attı.

Sonra elini benimkine doladı ve güçle binamın girişine doğru yürürken bırakmadı.

Şüpheli seçimler yapıyordum. Bunu biliyordum. Romolo, Gino Ferraro'nun oğluydu. İş dünyasındaki rakibimi "canı öyle istediği" için eyalet dışına gönderen, çarpık ahlak anlayışına sahip bir adam. Yaptığı en kötü şeyin bu olmadığından hiç şüphem yoktu.

Ama tüm bunlar ona çekildiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Ve ben buna direnmekten yorulmuştum.

Aramızda bir kıvılcım vardı. Mesafe koyarak söndürmeye çalıştığımız ama işe yaramayan bir çekim.

Başka bir şey denemenin zamanı gelmişti.

Binamın resepsiyonundaki kapıcı kıyafetlerimiz hakkında bir yorum yaptı, ama tüm ben toplayabildim.

Yanıt soluksuz bir kıkırdamaydı. Romolo ona bakmadı bile. Beni asansöre doğru sürükledi ve sabırsız bir güçle düğmeye bastı.

Ding.

İçeri girdik. Romolo benim katım için düğmeye bastı.

-Bir şekilde o da bunu biliyordu ve kapılar kapandı.

Bildiğim bir sonraki şey, üzerimde olduğuydu. Sırtım asansörün duvarına çarptığında nefesim kesildi, elleri kalçalarımı kavradı, ağzı açlıktan ölüyormuş gibi ağzıma çarptı.

Öpücük acildi. Açgözlüydü. Kalçaları içime doğru yuvarlandı ve kalın, sert boyunun karnıma baskı yaptığını hissederek inledim.

"Sonunda," diye mırıldandı, dişleri alt dudağımı sıyırıp ağzına götürmeden önce. "Senin için yanıp tutuşuyordum, Berry. Lanet bir hastalık gibi hissediyorum."

Sözleri kanımı kaynattı. "Büyüleyici," diyebildim parmakları elbisemin boynundan içeri girerken. "Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

Göğüs ucumu sıktı ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Sen özelsin." Sıcak nefesi kulağıma değdi. "Amcığın tek çare olabilir."

Ağzından çıkan pisliğe bakarak inledim. Daha önce hiç böyle konuşan bir erkekle birlikte olmamıştım ve bunun beni nasıl tahrik edeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Dudakları boynuma doğru hareket ve dişleri hassas tenime sürtündü. "Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Çok hazırdım. Bu adamın bana pis, iğrenç şeyler yapmasını istiyordum. Bazen hayal ettiğim ama her zaman çok utandığım, çok korktuğum, sahip olduğum erkek arkadaşlardan herhangi birine bahsetmediğim şeyler.

Romolo ile mi?

Korkmuyordum. İçimde sakladığım çiğ, şehvet dolu yanım onun için yanıp tutuşuyordu. Sadece bu gecemiz vardı. Bunu kolaylaştırmak için zaman yoktu. Hiçbir şeyi saklamak için sebep yoktu.

Kullanılmak istedim. Şaplanmak. O kadar sert sikilmek ki, önümüzdeki birkaç gün boyunca ne zaman bir adım atsam, bana onu hatırlatan bir sancı .

Ahlaksızdı. Akıl almazdı. Ve beni sırlıklam etti.

Beni asansörden kapıma kadar taşıdı ve ben çantamın içinde anahtarımı ararken boynumla öpüştü.

"Daha hızlı," diye homurdandı, sesi ihtiyaçla kalınlaşmıştı.

"As Eğer sen değilve Sebep Ben mücadele ediyor." I nefes nefese kaldım, sonunda parmaklarımı anahtarlığın etrafına kapattım.

Eli göğsümü avuçladı.

Anahtarları düşürdüm.

Kısık, sinirli bir ses çıkardı, beni ayağ a kaldırdı ve anahtarları kendisi kaptı.

Kilit tıklayarak açıldı.

Tökezleyerek içeri girdik.

O maskesini bir kenara atarken ben de paltosunu kancaya astım.

"Yatak odası," dedi, belli ki yaşadığım yeri tanımakla ilgilenmiyordu. Onu suçlamadım. O kadar tahrik olmuşum ki kendimi yanmak üzereymiş gibi hissediyordum.

"İşte." Yatak odasının kapısına doğru ilerledim ve onun arkamdan yaklaştığını hissettim.

Yatağı görür görmez beni yatağa fırlattı. Üstüme çıkmadan ve elbisemin korsajıyla meşgul olup onu çıkarmanın bir yolunu aramadan önce başucu lambasını yakmaya ancak zaman bulabildim.

"Düğmeler. Arkada."

Beni bir oyuncak bebekmişim gibi ters çevirdi ve küfretti.

"Mia, onlardan yüz tane var."

Yorganın içinde kıkırdadım. "Özür

dilerim." "Yırtıp açacağım."

"Sakın buna cüret etme. Bu elbiseye bayıldım."

Sinirli bir ses çıkardı ve beni ters çevirdi, koyu renk gözleri yakıyordu. "Vakit yok." Eteğimi belime kadar itti, beni yatağın kenarına sürükledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Dudakları uyluğumun iç kısmını buldu ve hassas derimin üzerinde gezindi. Daha yukarılara, onu gerçekten istediğim yere yaklaştığında, dili etimi tatmak için dışarı fırladığında ürperdim.

Klitorisim beklentiyle titreşti. Çok uzun zaman olmuştu. Bugünlerde kendimi boşaltmak için bile çok meşguldüm.

Burnu külotumun köşebentine çarptı. İçine çektiğini duydum, bu beni kızarttı ama ardından gelen muhtaç inilti son derece gurur vericiydi.

Ellerinden biri kalçamı sıkıca kavradı. "Daha önce yüzmeye gittin mi?"

Yüzüm kızardı. "Kapa çeneni."

Parmağı iç çamaşırımın en ıslak kısmına dolandı. "Bunlar mahvolmuş, Berry. Sanırım onları saklayacağım."

Parmağı klitorisime en ufak temas ettiğinde nefesim kesildi. Zaten çok hassas ve dolgundum. Amım dokunulmak için adeta yalvarıyordu.

Kumaşı çekiştirdi, ıslanmış külotu bacaklarımdan aşağı sürükledi ve dikkatlice topuklarımdan üzerine çekti. O kadar acelemiz vardı ki hâlâ Jimmy Choos ayakkabılarımı giyiyordum.

Bakışları benimkilerle buluştu. "Beş dakika kaldı." "Yapabileceğinden şüpheliyim," diye meydan okudum.

Sırıttı. "Kendini hazırla, tatlım."

Sonra kalçalarımı omuzlarına attı, kıkırımı iki avuçla kavradı ve beni tam ağzına götürdü.

İlk yalama sistemimde bir şok etkisi yarattı. İnledim, tavana bakarken gözlerim kocaman oldu ve ağzının nasıl bu kadar *sıcak* olabileceğini merak ettim.

Tekrar yaptı, beni açtı ve kıkırımdan klitorisime kadar tüm sinir uçlarım hazır ola geçene kadar yaladı. Tomurcuğun etrafında sıkı daireler çizmeye başladığında, vücudumdan bir spazm dalgası geçti.

Yorganı kavradım, içimdeki her şey bir bobin gibi gerilmeye başladığında hayatım pahasına tutundum. Kalçalarımın arasındaki karanlık başının görüntüsü beni daha da azdırıyordu ama başka tarafa bakamıyordum.

Onu orada görmek hoşuma gitti. *Hem de çok.*

Parmakları içeri kaymadan önce açıklığımla alay etti. O kadar ıslaktım ki, neredeyse hiç sürtünme olmadı. Kukum sıkıştı ve içime bir sıcaklık yayıldı. Tanrım, bu çok yoğun. Sonunda hayatta kalacağımdan emin değildim.

Parmaklarını öylece kıvrırırken beni yalamaya devam etti ve-

"Ahh!" Topuklarımın arkasını ona gömdüm ve yataktan doğruldum. Tam oradaydım, tam sınırdaydım. "Oh Tanrım. Ohhh İsa."

"Yanlış isim." Nefesi ağrıyan amıma karşı sıcaktı. "İyi bir kız ol ve oyunu kurallarına göre oyna."

Saçlarını çekiştirdim -o ağzın tekrar üzerimde *olmasına ihtiyacım* vardı- ve o da buna mecbur kaldı, dilini klitorisimin üzerinde beni çılgına çevirdi.

Ve sonra emdi. Sertti.

Vücudum gerildi, göbeğimdeki baskı neredeyse çok fazla-

Bobin koptu.

Zevk bana çarptı.

Ve kurallara uyan iyi bir kız *olduğum* için, paramparça olurken inlediğim onun adıydı.

BÖLÜM 29

ROM

Kalçalarını omuzlarımdan indirip topuklarımın üzerine oturarak yaptığım işi hayranlıkla izlediğimde Mia hâlâ seğiriyordu.

Kahretsin, bu gördüğüm en güzel amdı.

Islaklığıyla parlıyor, kışından aşağı damlıyor ve yorganın üzerinde birikiyordu.

Bacaklarını kapatmak için hamle yaptı ama ellerim kalçalarını sıkarak açık kalmasını sağladı. "Bırak bakayım," diye homurdandım.

Kasları gevşedi. Yeni saplantımı şımartmasına bayılıyordum.

Gözlerim o pembe, kabarık kıvrımların üzerinde gezindi. Sikimi onların arasında beslediğimi hayal ettim ve ürperdim. O kadar sertleşmişim ki nabzım atıyordu.

Çaba sarf ederek bakışlarımı ayırdım. Eğer tek bir hamleden daha fazla dayanmak istiyorsam, sakinleşmem gerekiyordu.

Hâlâ nefes almaya çalışıyordu, ben de topuklu ayakkabılarını çıkarma zamanının geldiğine karar verdim. Sırtımda onlardan kalan izler olduğundan emindim, umurumda değildi. Onu parçalara ayırmak muhteşemdi. Hayatımın en iyi beş deneyimi arasında bir yerdeydi. Tadı tıpkı hatırladığım gibiydi, olgun bir ahududu gibiydi; biraz keskin ve tatlı.

Ayağını tuttum ve kalçamın üstüne koydum. Bileğinin etrafında ince bir kayış vardı, dünyanın en küçük tokasıyla bir arada tutuluyordu - kadınların her şeyde mikroskobik kapamalarla ne işi vardı? Çözdüm ve ayakkabıyı çıkardım. Ayak parmakları boyalıydı.

Pembe.

Başparmağımı kaydıldım.

Sonra aynısını diğler ayağına da yaptım.

"Teşekkürler," dedi zayıf bir sesle.

Vücudundan çıkarmam gerekenler listemdeki bir sonraki madde o elbiseydi. Evet, dans pistindeyken içinde büyüleyici görünüyordu ama şimdi sadece bir baş belasıydı.

Yanında yatağı uzandım, ona morartıcı bir öpücük verdim ve sonra onu yüzüstü yatağı yatırdım.

Parmaklarım ilk düğmenin etrafını sararken, "Siktir git," diye homurdandım. "Küçücükler ve kumaşla aynı renkteler. Nasıl da bunu giyebildin?"

Bir tanesi açıldı. "Sabır,"

dedi. Sonra iki.

"Benim erdemim değil." Üç.

"Mağara adamı gibi yırtmadığın için teşekkür ederim."

Dört.

"Bana henüz teşekkür etme. Hâlâ düşünüyorum."

Güldü.

Yavaşça, elbisenin iki tarafı ayrıldı ve pürüzsüz, altın-kahverengi deri parçaları ortaya çıktı.

Bitirmeye yakın bile değildim ama dayanamadım. aşağı eğildim ve dudaklarımı onun omurgasına bastırdım,

Omurları ortaya çıktıkça tek tek öpüyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Hiç böyle şeyler yapmadığımı fark ettim. Sevişirken nazık değildim. Ama onunla, elimde değildi.

Bunun tadını çıkarmak istedim.

Birkaç düğme daha ilikledikten sonra elbise nihayet omuzlarından sıyrabileceğim kadar gevşemişti. Bakışlarım çıplak sırtının genişliğini taradı ve elbiseyi yavaşça aşağı sıyırıp onu daha fazla ortaya çıkarırken parmaklarımı göğüs kafesi boyunca gezdirdim. Dokunuşumla titredi, ellerim kışının kabarıklığına ulaştığında nefesi kesildi.

Elbisesi kalçalarının etrafında toplanmış halde sırt üstü dönmeden önce onu biraz okşamama izin verdi. Gözleri kapalıydı, dudakları öpüşmelerimizden dolayı şişmişti.

Beklediğim kadar utangaç değildi ve kalçalarını kaldırıp elbisenin son parçasını da aşağıya doğru itti.

Çıplak.

Sonunda, tamamen çıplak.

Dudaklarımı yaladım ve gözlerimin vücudundan aşağı kaymasına izin verdim. Dolgun göğüslerinin üzerinden - duygusal- belinin alt kısmına -cehennem gibi seksi- kalçalarının kıvrımına -kavramam için yapılmıştı.

Mükemmeldi. Hayatımda gördüğüm en mükemmel şeydi.

Ellerimi kalçalarının üzerine koydum. Tenimle onunkinin kontrastını izlerken ciğerlerim yükselip alçaldı.

Parmaklarımı yavaşça kalça kemiklerinin üzerinden yukarı, göğüs kafesinin üzerinden göğüslerinin kabarıklığına doğru kaydırdım.

Tanrım, muhteşemlerdi. Yumuşak, dolgun, diri. Meme uçlarını parmakladım, sertleşmelerini noktalarına izlerken

kıvrandı.

Ağzım sulandı. Bunalmıştım. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Aynı anda her şeyi yalamak, emmek ve istiyordum. Vücudu beni bir obura dönüştürüyordu.

Ben kararsızlık içinde debelenirken, ellerini bileklerime doladı ve başını yana eğdi, sanki uzanmamı ister gibiydi.

Kendim gibi hissetmiyordum.

Üstüme tırmandı ve beni inleyen bir basınçla pantolonumdaki çadırın üstüne yerleşti. Koyu renk saçları yüzünü çerçeveleyecek şekilde aşağıya dökülüyordu.

Bu manzara daha da , yerçekimi göğüslerini mükemmel küreler halinde aşağı çekiyordu. Ellerimi onlarla doldurdum ve iç çektim. O lanet olası bir rüyaydı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım.

Parmakları çenemi okşadı, kirli sakallarımın üzerinde gezindi, dokunuşu tüy gibi hafifti.

"Fazla giyinmişsin," diye fısıldadı.

Yavaşça gömleğimin düğmelerini çözdü ve son düğmeye ulaştığında kumaşı iterek açtı. Dudakları gövdem üzerinde gezinerek karnıma, meme uçlarıma, köprücük kemiklerime hafif öpücükler kondurdu. Tırnakları karın kaslarımın üzerinde gezinerek ona karşı seğirmemi sağladı.

Avuçlarım sırtından aşağıya, kıkırına kadar indi. içinde olmak istiyordum ama aynı zamanda alay etmesinden de zevk alıyordum. Benim onun vücudundan etkilendiğim kadar o da benim vücudumdan etkilenmiş gibiydi.

Seninle ilgili seveceği tek şey bu olabilir.

Bu düşünceyi göğsümde duymazdan geldiğim bir sızı takip etti.

Doğrulup bana baktı, bakışları sanki tüm ayrıntıların haritasını çıkarmak istercesine gövdem üzerinde geziniyordu. Sonra elleri kemerime gitti. "Alabilir miyim?"

"Evet."

Kemerimi çözdü. Fermuarımı indirdi. Utangaç bir şekilde bana baktı. "Belki ben de duymak isterim."

"Neyi duymak?"

Elini sikimin etrafına sardı ve dışarı çekti. "Adımı inletiyorsun." Yüzü sikimle aynı hizaya kadar bacaklarımdan aşağı kaydı. "Aksi takdirde, bunun nasıl bir ses olduğunu merak edebilirim ve bu gecenin tüm amacı bunu sistemimizden çıkarmak, değil mi?" Dudaklarını şişmiş kafaya dokundurdu.

İnledim, çok tahrik olmuşum ve onun için bunun sadece bir geceden ibaret olmasına çok kızmıştım. Egom gerçekten de tek bir orgazmın onu ellerimde oyuncak yapabileceğini düşünecek kadar büyük müydü? Bu mantıksızdı.

Ama ona karşı hissettiklerimin hiçbir mantıklı yanı yoktu.

"Doğru."

Onundil darted Dışarı, yalama etrafında ve
taç. "Hayalini kurduğumuz her şeyi yapmalıyız."

Kaşlarım çatıldı. Onun listesi ne kadar uzundu? Çünkü benimkini bir gecede bitiremeyeceğimize emindim. Ona her baktığımda kafama takacak başka bir şey buluyordum.

Kahretsin, çok derindeydim.

"Sadece em şunu, Mia," diye homurdandım, kafamın içinde hiç bitmeyen monologun susmasını dileyerek.

"Sabır gerçekten senin erdemin değil," diye düşündü başını eğip sikimi boğazının arkasına kadar almadan hemen önce.

BÖLÜM 30

MIA

O kadar büyüktü ki ağzıma ancak yarısını sığdırabiliyordum ama adımı söylediğini her duyduğumda daha çok deniyordum.

İnledi. Homurdandı. Lanetledi.

Taşakları elimde sıkılaştığında ve dölleri boğazıma dolduğunda, o "Mia" bir yalvarış gibi geldi.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken, kalçalarını sığ bir şekilde itiyor ve kafayı buluyordu. Sonunda inlemeleri sert nefeslere dönüştü ve Tanrım, bunun gibisi yoktu.

Dölünden bir damla bile kalmayana kadar başını yalayarak onu sonuna kadar höpürdetiyordum.

Sonunda doğrulduğumda, aşağıdaki manzara daha tatmin edici olamazdı. Mahvolmuş görünüyordu.

"Ve daha sevişmedik bile," mırıldandı, benden çok kendi kendine.

Yatağa, onun yanına uzandım. "Ara vermek ister misin?"

Beni kendine doğru çekti ve burnunu saçlarıma bastırdı. "Evet. Sen yüzümde otururken."

Güldüm. "Benim de bir molaya ihtiyacım var. Gidip biraz su alacağım. İster misin?"

Kıçımı sıktı. "Ben bakarım." "Hiçbir

şeyin nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Bir yolunu bulacağım," dedi yataktan kayarak. Odadan çıkarken dövmeli sırtının görüntüsü gözlerimin bir an bile ondan ayrılmamasını sağladı.

Yorganın altına girdim. Kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyordu ve vücudum uğulduyordu.

Tatmin olmuşum. Henüz değil.

Bundan o kadar keyif alıyordum ki, yarın sabah Romolo gittiğinde ve her şey normale döndüğünde nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Ben, hayatımı yaşıyordum, kampanya için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

O, hayatını yaşıyordu, ne yapıyorsa yapıyordu.

Günlerini nasıl geçirdi?

Elinde iki bardak suyla geri geldi ve birini bana uzattı.

"Ailen için gerçekten ne tür işler yapıyorsun?" Bakışlarım göğsünden aşağı kayarak karın kaslarına yerleşirken sordum. Bu vücut için çok çalışmıştı.

"Neden?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Gözlerim tekrar onun yüzüne kaydı. "Sadece merak ettim."

"Bir gece kulübü işletiyorum," dedi. "Ama başka şeyler üzerinde de çalışıyorum."

"Ne tür şeyler?" "Her

türden."

"Her türlü" kulağa uğursuz geliyordu. Bir yanımda merak ediyordu ama diğer yanımda tercih ediyordu. Eğer ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı çok fazla düşünürsem...

Suyumu yuttum. Sadece bir geceydi. Kampanyayı riske atamazdım. Burada olduğunu kimse bilmiyordu ve kimse de öğrenmeyecekti. Bunu arkadaşlarımdan bile saklayacaktım, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu onlara nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ama şu anda tüm bunları düşünmek zorunda değildim.

"Buranın adı Siyah İpek," dedi boş bardağını komodinin üzerine koyarak. "Seni ziyarete davet ederdim ama muhtemelen orada görünmen iyi bir fikir değil." Yüzüne bir karanlık çöktü ve gözlerini kaçırdı.

Aklında ne vardı? Burada olmakla, bu çekime boyun eğmekle ilgili çelişkiler yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Ne de olsa ben hâlâ düşmanıyım. Onu gerçekten düşman olarak görmesem bile.

Kafamın içindeki bir ses bana, *amcanın ölmesinin sebebinin ailesi olduğunu* hatırlattı.

Hiç tanımadığım bir amca. Hiç sevmediğim bir amca. Ama babamı seviyordum ve onun verdiği savaş benim savaşım olmasa bile, yine de ona sadıktım.

Sadece bir gece.

"Sorun değil. Zaten gece hayatını pek seven biri değilim," dedim usulca.

Adem elması sallanıyordu. Odadaki hava, ikimizin de değinmeye cesaret edemediği bir şeyle yüklü gibiydi.

Ona olan çekimim karnımın derinliklerinde bir alev gibi yanıyordu ama haftalardır onu unutamamamın tek nedeni bu değildi.

Benim için bundan daha derin bir şeydi.

Onun için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Peki işe yarıyor mu?" Bardağımı onunkinin yanına koyarak sordum. "Birbirimizi sistemlerimizden çıkarıyor muyuz?"

Avucunu çenesinin üzerinde gezdirdi ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Henüz emin değilim." Sesi hırçındı.

Dudağımı ısırdım. "O zaman işinin başına dönsen iyi olur. Gece sonsuza dek sürmeyecek."

Burun delikleri alevlendi ve omuzlarının hafifçe düşmesiyle ilgili bir şey göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ama ben onun beden dilini anlamlandıramadan yatağa uzandı.

Yorganı üzerimden sıyırıp beni santim santim ortaya çıkarırken omurgamda bir ürperti oluştu. Bakışlarının okşayışı bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Vücuduma öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki -şimdi ve daha önce- keşke nedenini soracak kadar cesur olsaydım. Ben onun yattığı ilk kadın değildim, hatta hiç değildim.

Harper'ı hatırladım. Telefonunda başka bir kızla çektiği selfie.

Bu anılar, tırnaklarımı pençe gibi ona batırıp ne düşündüğünü öğrenmek istememe neden oldu. Bu saçma dürtüyü bastırmak istercesine başımı salladım.

Sahiplenme hissetmeye hakkım yoktu. Kıskançlık. O benim değildi. Sadece bir gecemiz vardı.

Dudaklarını meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Siktir. Prezervatifleri arabada unutmuşum. Gidip getireyim."

"Biraz var," dedim boğazımdaki sıkışıklığı gizlemek için neşeyle.

"Öyle mi?" Daralmış bakışlarını yüzüme kaldırdı ve bu haberin onu kızdığını söyleyebilirdim.

birlikte olduğumun hatırlatılmasından hoşlanmıyor muydu? O da lanet kulübe katılabilirdi. En azından bana aşkını ilan eden bir adamı dinlemek zorunda kalmamıştı.

"Evet, biliyorum." kayarak çıktım. "Bir saniye."

Odayı geçip en-suite banyoya yöneldim ve aynanın arkasındaki dolabı açtım.

Bir kutu vardı. Kapalı.

Biraz kullanılmış gibi görünmesi için açmalı mıydım? Hayır, bu çok önemsiz.

Döndüğümde, yatak başlığına yaslanmış bekliyordu. Kutuyu ona doğru fırlattım. Hoşnutsuzlukla yakaladı ve arkasını okumak için çevirdi.

"Vay canına." Omzumu kapının pervazına dayadım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Talimatları okumaya ihtiyaç duyacağın hiç aklıma *gelmezdi*."

Bana ters ters baktı. "Son kullanma tarihlerinin geçmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum."

"O kadar da eski değiller," dedim sesimi sıradanlaştırarak.

Çenesi titredi.

"Buraya gel." Kelimeler sert çıktı.

Yatağa ulaştığım anda beni kucağına çekti. Bir çığlık attım.

"Rom!"

Dudakları dudaklarıma değdi, acıtacak kadar sert ısırmadan önce alay etti. Geri çekildiğinde kaşları hâlâ hoşnutsuzluk içinde çatıktı. "Bunları kim aldı?"

"Ben." Avuçlarım göğsüne yaslandı ve sabit kalp atışlarını hissedebildim.

"Bir markete onun zevki için kaburga kemiği istediğinizi hayal edemiyorum-"

"İnternet, hemen hemen her şeyi satın alabileceğiniz ve kapınıza kadar teslim alabileceğiniz büyülü bir yer. Bir ara denemelisiniz."

"Ha. Ha. İyiydi," dedi ölü bir ifadeyle.

Parmak uçlarım çenesinin sert açısının üzerinde gezindi. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Avuç içleri belimde esnedi. "En son ne zaman birini becerdin Mia?"

Isı yanaklarıma yükseldi. Lanet olsun. Blöfümü görmüştü. Ona bir cevap borçlu olmadığımı biliyordum ama yine de cevap verdim: "İki yıl önce."

Avuç içi karnımdan yukarı doğru kayarak göğüslerimin arasında bir yol açtıktan sonra nazikçe boynuma dolandı. İçime bir elektrik çarpması gönderecek kadar baskı uyguladı. "*Kim?*"

"Sana söylemeyeceğim." Söylersem Vermont'a gideceklermiş gibi bir his vardı içimde. "En son ne zaman biriyle yattın?"

Başparmağı boğazımın kenarına yavaşça vurdu. "İki ay."

Kıskançlık midemde düğümler halinde kıvrıldı. Sormamalıydım.

Ama sonra hesap yaptım. "Yani... nişan partisi zamanı civarında mı?"

"Bir hafta önce." Bakışlarının kenarlarında karanlık ve başka bir şey dans .

"Ve o zamandan beri kimse yok mu?"

Cevap vermedi. Sadece boğazımı bıraktı, prezervatif kutusunu açtı ve bir tane çıkardı.

"Hmm." Dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi.

"Neden acaba?" Devam etti. "Beni yener."

Güldüm ve mutluluk göğsümde şampanya gibi patladı.

"Komik bir şey mi var?" Sesinden bir uyarı sızıyordu. "Yea-ah!"

Avuç içi kıcıma keskin, yakıcı bir şaplakla indi ve içime bir sıcaklık yayıldı.

"Tüm bu şımarıklığın için." Kalçalarımı sıkıca kavradı. "Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, Berry. İçinde olamamaktan yoruldum."

İtaat etmek için çabalamam benim hakkımda ne söylüyordu?

Vurduğu tokadın acısı, o noktayı ovarken avucunun yatıştırıcı sıcaklığının altında kayboldu. Sonra beni daha yakına çekerek tam istediği yere yerleştirdi. Aletinin başı girişime doğru bastırdı.

Sanki onu içeri davet ediyormuş gibi göbeğim sıkıştı.

Parmakları saçlarıma dolandı, yumruğunun etrafına sıkıca sardı ve sırtım kavislenene kadar çekti.

Sonra yavaş ve kontrollü bir hareketle içime girdi. İnledim. Sıkı bir uyumdu.

"Bu hala komik mi?" o alay etti olarak o çekildi dışarı tekrar içeri sokmadan önce.

"Biraz."

Beni kendine doğru daha sert çekti ve hızlandı. Kalçaları benimkilere çarpıyor, taşakları klitorisime çarparken boynumdaki elmaslar her hamlede zıplıyordu.

"Peki ya şimdi?"

"Romolo," diye inledim, sırtım terden sıırılsıklam olmuştu.

"Hayalini kurduğumuz her şeyi söyledin, değil mi? Buranın derinliklerine indiğimde bunu ne kadar komik bulacaksın merak ediyorum."

Başparmağı diğer deliğe bastırmadan önce bunu fark edecek zamanım bile olmamıştı.

Sığ müdahaleye karşı inledim. "Sana izin vereceğimi kim söyledi?"

"*Ona* izin mi verdin?" diye homurdandı, adımları daha da sertleşmişti. "İnternet alışverişine çıktığın adam mı?"

Oh, *gerçekten* kıskanmıştı.

Nefes nefese bir kahkaha boğazıma düğümlendi ve onu uzak tutmak için yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Hayır." Beni cezalandırmak istercesine, ondan önce gelen herkesle ilgili anılarımı silmek istercesine beni becerirken nefes kaldım. "Asla."

Aleti içimde kalınlaştı. "Aferin kızıma." uzandı, parmakları klitorisimi buldu. Sanki bu benim ödülümüş gibi parmaklarını sıkı, acımasız daireler çizerek üzerinde kaydırırdı.

O kadar iyiydi ki yorganın içine hıçkıra hıçkıra ağladım. Her nasılsa, vücudumu nasıl çalıştıracağını benden daha iyi , bu yüzden ağzımı açtım ve "Sana izin verirdim" dedim.

"Ah *lanet olsun.*" Hâlâ sahip olduğu kısıtlama ne olursa olsun kırıldı. Bana vahşı bir hayvan gibi saldırdı. arşıflara yapıştım, beni kenara daha da yaklaştıırken inledim. Amım onun etrafında kasıldı, daha sert, daha derine gitmesini istedi.

Sırtım göğsüne değene kadar kendimi dik tuttum ve parmaklarımı yatak başlığına doladım. Avuç içi tekrar boğazıma dolandı ve arkamdan içime girerken mükemmel miktarda baskı uyguladı.

Başımı çevirdim ve ağzı yakıcı, aç bir öpücükle benimkine çarptı. Dilinin benimkine dolanması ve parmaklarının gittikçe daha sıkı daireler çizmesi sonunda beni uçurumun kenarına getirdi.

Vücudum onun etrafında kenetlendi, zevk dalgalar halinde patladı ve ritmi çılgınlığa , parmakları kalçamı kazdı. Bir vuruş daha yaptı ve kendi salıverilişiyile inledi, vücudu benimkinin üzerinde kıvrıldı. "*Fuuuck.* Sen benim için yaratılmışsın, Berry."

Karnımda kelebekler patladı. Tükenmişim. Nefesim kesilmişti. Sersemlemişim.

Bu gece umursamaz bir hata olsa bile, şimdiye kadar yaptığım en iyi hataydı.

BÖLÜM 31

MIA

Göz kapaklarımı araladığımda beni karşılayan ilk şey pürüzsüz, dövmeleli bir ten oldu. Yanağım Romolo'nun göğsüne bastırılmıştı, yavaş ve sabit nefes alış verişleriyle senkronize bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Yatak odasına dolan güneş ışığına karşı gözlerimi kııptım. Sabah olmuştu.

Saçmalık.

Sabah olmuştu. Sadece biraz kestirmemiz gerekiyordu.

Bitmişti. Tek gecemiz sona ermişti. Peki bu bize ne kazandırmıştı?

Doğrulup Romolo'nun uyuyan bedenine baktığımda midemde bir çukur açıldı. Yüzünün sert kenarları yumuşamış, her zamanki gerginliği azalmıştı. Koyu renk kirpikleri yanaklarında dalgalanıyordu ve kaşları bir kez olsun çatılmamıştı. Daha genç görünüyordu. Daha yumuşak. Neredeyse... nazik.

Bana verdiği elmas kolye yatağımın başucundaki masanın üzerinde duruyordu. Parmak uçlarımı taşların üzerinde kaydardım ve nefes verdim.

Burada bir gelecek yoktu. Hem de hiç. Kendime sürekli bunu hatırlatmak zorunda olmam çok saçmaydı. Ama tenim onu biraz daha tutma ihtiyacıyla kaşınıyordu.

Tekrar uzandım, bedenimi onun sıcaklığına yasladım, dudaklarımı boğazının kenarına bastırdım ve uyuyormuş gibi yaptım.

Birkaç saniye geçti. Sonra kıpırdandı. Esnedi. Dudaklarını şakağımın üzerinde öyle hassas bir dokunuşla gezdirdi ki içimde bir şeyler çatırdadı.

Romolo bir elişkiydi; bir saniye önce kaba ve acımasız, bir saniye şefkatli. Ve bu karışım? Beni mahvetmekle tehdit ediyordu.

"Günaydın." Sesi uykudan kalınlaşmıştı ve bu selamlamayı avuçlarının tembelce kıcıımı okşaması izledi.

"şşş." Ona daha da sokuldum, kokusunu içime çektim, boğazımdaki sıkıřıklığā karşı savaştım.

Onun giyinip kapıdan çıkacağı dşncesi beni ikiye böldü. Duygularım yüzeyin hemen altında fokurduyor, dışarı dökülmekle tehdit ediyordu.

Bu sadece seks. Daha önce de sıradan seks yaptın.

Evet. Doğru.

Tek sorun, *bununla* ilgili hiçbir şeyin aslında sıradan hissettirmemesiydi. Onun için yaratılmışım gibi şeyler söylediğinde değil.

Kafamın içindeki karmaşadan bunalmış bir halde doğrudum ve pencereden dışarı baktım.

Avucunu ıplak sırtıma bastırdı. "Mia-"

Tıklayın.

Omurgam dikleşti. Bu... Bu bir kapı kilidinin açılmasına benziyordu.

İçimden keskin, soğuk bir nabız geçti.

Yataktan fırladım, sandalyeden bornozumu kaptım ve üzerime geçirdim.

"Burada kal," diye fısıldadım.

Romolo bacaklarını yataktan sıyırdı, boxer klotuna uzanmaya başlamıştı bile. "Kim o?"

"Bilmiyorum. Kontrol edeceğim."

Onları giyerken kaşları daha da çatıldı. "Ben giderim."

"Hayır." Bileğini tuttum ve sıktım. "Delirdin mi sen? Kimse seni göremez."

"Eğer davetsiz bir misafirse-"

"Ben çılgılık atacağım ve sen de koşarak geleceksin, tamam mı?"

Çenesi gerildi. Hoşuna gitmemişti ama işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım ve kapıdan dışarı kaydım.

Jenny.

Mutfak adasının yanında durmuş, bir elinde bir yığın klasör, diğer eliyle telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Tüh. Acil durumlar için ona evimin anahtarını vermiştim ama daha önce hiç kullanmamıştı. "Jenny? Yardımcı olabilir miyim?"

Sarsıldı, beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Uyanmışsın."

"Burada ne işin var?"

Bana garip bir bakış attı. "Hayvan kurtarma derneği için imzalaman gereken mektupları bırakıyorum. Partiden sonra geç yatacağın ve hemen gelebileceğimi . Her şey yolunda mı?"

Tanrım, haklıydı. Anılar bir anda yüzüme çarptı. Bu sabah uğraması gerektiğini nasıl unutmuştum? "Özür dilerim," diye kekeledim. "Geç bir geceydi."

Jenny kalçasını eğip tezgâha yaslandı ve telefonunu çantasına geri koydu. "Eğlendin mi?"

"Evet. Evet, öyleydi..." Kelimeler bulmakta zorlandım. "Çok güzel bir etkinlikti. Herkesin elbisesi muhteşemdi. Ve sanat... Sanat harikaydı. Rembrandt, sanırım."

Jenny sırtıttı. "Yorgun görünüyorsun. Birkaç kadeh içki mi içtin? Bilmem gereken bir şey yoktur umarım?"

"Hayır, hayır. şey yok."

Bakışları üzerimde geziniyor, yanlış bir davranışımın ipuçlarını arıyordu. Hiçbir şey belli için yüzümü nötr tuttum ama aklımın bir köşesinde bir sıkıntı belirdi.

Jenny bana sık sık yaramaz bir gençmişim gibi davranırdı, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı değildi.

Dün geceye kadar.

Kadın tatmin olmuş görünene kadar bir süre geçti. Kapıya doğru döndü. "Harika. Gitmeliyim-" Vücudu adımının ortasında dondu.

Bakışlarını takip ettim ve midem bulandı.

Koridordaki kancalardan birinde Romolo'nun asılıydı, tam da dün içeri girdiğimizde koyduğum yerdeydi.

Jenny tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. "Burada başka biri mi var?"

Panik ciğerlerimi sardı ve sıktı.

Sakin ol.

Bir dizi bahane dilimden dökülmekle tehdit ediyordu ama Jenny'ye bir açıklama borçlu olmadığımı karar verecek kadar uzun süre ağzımı kapalı tutmayı başardım. "Bu konuda endişelenme."

Dudaklarında yavaş, bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Adı ne onun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Özel bir hayatım olmasına izin var, değil mi?"

Sanki haddini aşan benmişim gibi sınır koyma girişimime gözlerini kıstı. "Bana mesaj atabilirdin, biliyorsun. Mektupları kapıcıya bırakırdım."

Tanrıya şükür Romolo dün gece maskesini takmıştı. Kapıcıya misafirimi sorsa bile, ona tanımlayıcı bir şey söyleyemezdi.

"Açıkçası geleceğini unutmuşum ama her şeyi için teşekkürler. Bugün halledeceğimden emin olabilirsiniz."

Jenny'nin gözleri boynuma kaydı.

Kahretsin.

"Belki bu akşamki etkinlik için morluğunu kapatırsın," ekledi, ses tonuna soğuk bir not düşerek.

Elim boğazıma gitti ve yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Yapacağım."

Jenny sırtıttı. "Bırakayım da işine dön o zaman." Göz kırptı. "İyi eğlenceler."

Titrek bir gülümsemeye zorladım. "Güle güle."

O gider gitmez sürgüyü kilitledim ve zinciri . Bunu neden dün gece yapmamıştım? Sırtım kapıya değdi ve kalbim göğüs kafesime çarptı. Bu çok yakındı.

Romolo yatak odamın eşiğinde belirdi. Çoğunlukla giyinikti, uzun parmakları bir kol düğmesini ilikten geçiriyordu. "Babanın yardımcılarından biri mi?"

"Evet. Uğrayacağını tamamen unutmuşum." Onunla sarmaş dolaş olduğumda her şeyi unutmak kolaydı.

Eylemlerin sonuçları olduğu gerçeği gibi.

Tedirginlik ciğerlerimi tıkadı ve bir sonraki nefes verişimde havaya karıştı. Bir pencereyi kırıp açmak istedim ama bundan daha çok onu bir kez daha öpmek istedim.

Yapamadım.

Bir kol düğmesi bitti, diğerine geçti. Bakışları üzerimde gezindi ama oyalanmadı, sanki görececek bir şeyi kalmamış gibiydi.

Boğazıma düğümlenen yumağı yutkunarak geçiştirdim ve avucumu mutfak adasının üzerinde gezdirdim. "Sanırım bu bir veda, o zaman."

Kolunu çekiştirdi, hareketleri ağzından çıkan sonraki kelimeler kadar yavaş ve kasıtlıydı.

"Seninle işim henüz bitmedi, Berry."

BÖLÜM 32

ROM

Mia söz konusu olduğunda planlarım hiçbir zaman doğru işlemedi.

Ertesi sabahın büyük final olması gerekiyordu. Onu yavaşça becerecektim, kıvrana kadar uzatacaktım, onu tam sınıra getirecektim ve sonra beni tekrar görmeyi kabul edene kadar boşalmasına izin vermeyecektim.

Çok kabaydı ama işe yarayacağından yüzde doksan dokuz emindim çünkü vücudunun bana nasıl tepki verdiğini inkâr etmek mümkün değildi.

Elektrikle sevişiyorduk. Şu anda bile, sırf ona bakmaktan sikim yarı yarıya sertleşmişti; sabahlığı omuzlarına kadar sıyrılmış, dudakları pembe ve şişmiş, teni sabahın yumuşak ışığında parlıyordu.

Planımı koymak yerine, lanet asistan ortaya çıkmıştı. *Jenny*.

Mia'yı korkutmuştu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Duvarlar tekrar yükseliyordu. Sanki dün gece silinmesi gereken bir şeymiş gibi beni kapıdan dışarı itmeye hazırlanıyordu.

Acılık Bıçaklandı aracılığıyla benim Göğüs,
ve ağrı Mia, "Bir gece için
anlaşmıştık," dediğinde daha da keskinleşti.

Alay ettim. "Yarısında uyuyakalmışsın." Gözleri

kısıldı. "Sen de öyle."

"Gecenin bir yarısı uyandım ama seni uyutmaya karar verdim."
Bitkin görünüyordu. Karanlıkta uzanıp onun nefes alışını izledim. Tökezlemesinin görüntüsü

o aşama bana gelmişti ve onu tekrar doğurmak için sabaha kadar beklemeye karar vermiştim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Alt dudağı dişlerinin altında kayboldu. "Gerçekten mi?"

Şüpheciligi beni kızdırdı. Sanki benim böyle bir jestin altında olduğumu düşünüyordu.

Telefonuma uzandım ve ona doğru fırlattım. "Madem şifremi biliyorsun, neden mesajlarımı kontrol etmiyorsun? Cos'a sabahın üçünde mesaj attım."

Telefonu eline aldı ve başparmağını ekranın üzerinde gezdirirken kaşlarını çatı. "Neden ona geceyi kulüpte geçirdiğini söyledin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ona geceyi senin içinde geçirdiğimi söylememi mi tercih ederdin?"

Yanakları kızardı. Telefonu bana geri itti, çenesi dikleşmişti. "Yapamayız."

Bir adım öne çıktım. O bir adım geri attı. Tekrar. Tekrar. Omurgası kapıya, sert meme uçları da gömleğime bastırana kadar.

"Sakın bana bunu istemediğini söyleme."

Başı geriye eğildi. Bakışları ağızma kaydı. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

"Neden olmasın?" Sesim alçaldı. "Bir kez olsun, Mia, neden *her şey* senin istediğin gibi olmasın?"

Sertçe yutkundu. "Çünkü bu-"

"Bencil mi?" Ben araya girdim. "Dün gece bencilce davrandın. Bu nasıl bir histi?" Parmaklarımı bornozunun kıvrımlarının arasından geçirdim, aşağı kaydardım ve kaygan bastırdım. O da

Nefesi kesildi, kalçaları dokunuşuma doğru eğildi. "Çok iyi hissettirmedi mi?"

Beni engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı.

"Bak-"

"Hayır." Kurtulmak için omzumu itti ve mutfak adası aramıza girene kadar odanın içinde ilerledi. Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor, benimkileri yansıtıyordu. "Ne ki? Özellikle."

"Daha fazla zaman." Sesim sertti. "Seninle olmak için daha fazla zaman."

"Benimle birlikte olmak için mi? *Beni* *becermeyi* kastediyorsun, değil mi?" Çenem gerildi. "Evet."

Sanki duymak istediği şey bu değilmiş gibi kirpiklerini indirdi. Ama muhtemelen sadece yansıtıyordum. "Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun? Biri öğrenirse-"

"Kimse . Bana bırakın. Kimsenin haberi olmadan buluşmamız bir yol bulacağım."

"Sana neden güveneyim?" diye sordu, avuçlarını tezgâha dayamıştı. "En başta benden ne istediğini bile hâlâ bilmiyorum. Neden benim stüdyoma geldin? Bunun bir tür planın devamı olmadığını nereden bileceğim?"

Sesi şüpheden daha derin bir şeyle doluydu
-Acıdı.

Nefes verdim.

Beni orada yakaladı.

Lanet olası tek bir konuda bile dürüst davranmamışken ondan bana güvenmesini nasıl isteyebilirdim?

Güven iki yönlü bir şeydi, değil mi? Ve eğer bana bir şey vermesini istiyorsam, önce ben ona bir şey vermeliydim.

Küçük bir gerçek kırıntısı. Bana bir şans vermesini sağlayacak kadar.

Ne kadar küçük olursa olsun, bu aileye ihanettir.

Dişlerimi sıktım. Morales bizi bitirmek istiyordu ve ben burada kızına onunla ilgili şüphelerimizi söyleyip söylememeyi düşünüyordum, sırf beni görebilsin diye... ne için? Birkaç gün daha mı? Şanslıysam haftalar mı?

Buna değer. Hem de çok değer.

İçinde bulunduğum durumdan duyduğum umutsuzluk, yavaş etki eden bir zehir gibi damarlarımdan akıyordu. Benim gibi erkeklerin kendilerini öldürtmesinin nedeni onun gibi kadınlardı. Üzerimde sahip olduğu gücü fark etse ne yapardı?

Kafamın içindeki kükremeye karşı yumruklarımı sıktım.

Siktir et. Günün sonunda ona gerçeği söyleyerek ne gibi bir zarara yol açabilirdim ki? Zaten Morales hakkında hiçbir şey bilmediğine ikna olmuştum.

"Annem babanızın gizli bir destekçisi olduğundan şüpheleniyor, bize karşı kan davası güden biri onu saldırgan bir şekilde peşimize düşmeye zorluyor."

Gözleri büyüdü. "Ne? Bu saçmalık."

"Öyle mi?" Yüzünü inceledim. "Kimse bunu sırf kardeşi yüzünden yaptığına inanmıyor."

Kızgın bir nefes verdi. "Bunu zaten konuşmuştuk. O sadece adalet istiyor."

Gülümsedim. "Hayatının çoğunu bir şirketi yöneterek geçirdi ve şimdi, elli beş yaşında, aniden belediye başkanlığına aday olmaya ve bunu hayatının misyonu haline getirmeye mi karar verdi?" Bir adım daha yaklaştım. "Amcanın ölümü tüm hayatı boyunca ona gerçekten eziyet mi etti?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum Rom. Bunu nasıl bilebilirim ki? Bana tüm içsel düşüncelerini anlatmıyor ki."

"Eğer gizli bir destekçisi olsaydı, bunu bilemezdin. Baban sana gerçeği söylemezdi. *Senin* böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini biliyor."

Başını sertçe salladı. "Asla yapmaz. O iyi bir adamdır."

Alay ettim. "Kızının kendini izin veren iyi bir adam mı? Kendi bencil talepleri yüzünden işinizin batmasına izin veren? Üvey annene bakmayı senin görevin haline getiren kim?"

Yüz ifadesi karardı. "Babamın peşinden gelme Romolo. Bu senin davana yardımcı olmuyor."

Ellerimi kaldırdım. "Tamam. Siktir . Ama gerçek bu. Bu yüzden sana geldim. Bir şey bilmediğini anlayınca da geri çekildim."

sessizlik uzanıyordu.

Tezgâha doğru baktı. "Geri çekilmenin tek nedeni bu mu?"

Savunmam yükseldi. Kendimi cidden becermeden önce ona daha ne kadar anlatabilirdim? Bunun benim için ne kadar derin olduğundan şüphelenirse, kesip atardı. Sonunda bizi bekleyen acıdan beni kurtarmaya çalışacaktı.

Ama kurtarılmak istemedim. Bunu hak ettiğimi kim söyledi?

"Sırrımı sakladın," dedim huysuzca. "Bu benim için çok önemliydi."

Bakışları yüzüme kaydı ve ifadesi yumuşadı.

Beni düşünceli bir şekilde incelemesi, kendimi bataklığa çekiliyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar derine batıyordum. Ve en kötüsü? Tırnaklarımla kazıyarak çıkmaya bile çalışmıyordum.

"Tamam Rom," dedi sonunda. Tanrım, adımı söylemesine bayılıyordum. "Seni tekrar göreceğim. Ama dikkatli olmalıyız."

Başımı salladım, içimdeki rahatlama her şeyin ne kadar dengesiz olduğuna dair acıyla karıştı. "Bana telefonunu ver."

Kilidini açtı ve açık avucumun içine yerleştirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Takvimlerimizi senkronize ediyorum, böylece ne zaman boş olduğunu görebiliyorum." Ceketime doğru yürüdüm ve ikinci bir telefon çıkardım. "Al bunu. Bu bir kullan-at telefon. İletişim kurmak için kullanacağız."

Mia önce ona, sonra bana baktı. "Brülörle mi geldin? Bunun sadece bir gece olduğunu söylediğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Her zaman bir tane taşırım. Ne olur ne olmaz."

Tereddüt etti ve sonra telefonu aldı. Almış gibi görünüyordu.

Güzeldi. Bu yalan, buraya bir planla geldiğimi itiraf etmekten çok inandırıcıydı.

-Beni görmeye devam edeceğinden emin olmak için.

Ona gerçeği söyleyemedim. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi. Bu duygularla ne yapacağımı bilemediğimi. Günün sonunda, bizim için gerçek bir gelecek olmadığını biliyordum.

Peri masallarına inanmazdım.

Bırakın benim başıma gelebilecek bir şeyi.

Ama belki, sadece belki, ona bir süreliğine sahip olabilirim.

Sadece kısa bir süreliğine.

BÖLÜM 33

MIA

Romolo ile yapmayı kabul ettiğim şey pervasızcaydı. Açık ve net. Evet dediğim anda omuzlarıma bir ağırlık çökmüştü ve kapımdan çıkıp gitmesinden bu yana geçen iki gün boyunca da kalkmamıştı.

Risk alan biri değildim. Yıllar önce, online bir yatırım hesabı açtığımda, risk toleransımın düşük olduğunu belirten bir ankete katılmışım. Bu bana her zaman doğru bir tanımlama gibi gelmişti. Düşük risk. Düşük dram. Hayatımı mahvedecek bir şey yapma ihtimalim düşüktü.

Ve yine de burada her şeyi riske atıyordum.

Yakalanırsak ne olacağını düşünmeme izin veremezdim, çünkü ne zaman düşünsem panik boğazımı sıkıca sarardı.

Babam çok üzülürdü. Kampanyanın elinde bir halkla ilişkiler kabusu olurdu. Arkadaşlarım akıl sağlığımı sorgulayacaktı. Ve bunun iyi bir nedeni vardı, çünkü kumar oynadığım her şeye rağmen hala pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin tadını çıkarmışım. Ve daha fazlasını istedim. Daha sert öpücükler. Daha fazla zihin sarsıcı seks. Daha fazla *O. Daha çok. Daha çok. Daha fazla.*

Kafamın içinde durmak bilmeyen bir ilahiydi ve ben de Bunun artık sadece bir merak olmadığının farkındaydım. Hayatım boyunca kendimi bu tür şeylerden mahrum bıraktıktan sonra karanlık bir heyecan peşinde koşan ben bile değildim.

Bu onun beni nasıl hissettirdiğiyle ilgiliydi. Biraz daha cesur. Biraz daha cesur. Biraz daha bencil.

Bencil olmaktan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. İnandığım her şeye ters düşüyordu. Ama belki de sadece ona karşı bencil olduğumda hoşuma gidiyordu.

Gerçeklik bizi yakalamadan önce birbirimizin tadını çıkarmak için dar bir zaman aralığımız vardı.

Babam kazandıktan sonra -ki bu noktada zaferi neredeyse garantiydi- her şey sona erecekti. Babam ve savcı ailesiyle ilgili soruşturmayı başlattığında Romolo benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Ve ben de sevdiğim biri tarafından dünyasının parçalanmasına seyirci kalamazdım.

Çantamdaki telefonun vızıltısı bu düşünceye eşlik eden boşluğu kovdu.

Brülördü.

Saat 6:30'da binanın önünde hazır ol. Seni alacağım.

Aceleyle eve dönerken başım dönüyor ve göğsümde patlıyordu. Son toplantımdan taksiye binmek yerine yürüyerek dönmeye karar vermiştim. Saat altıdan biraz önceydi, yani oraya vardığımda duş almak ve Romolo'nun üzerimden çıkarmadan önce biraz hoşuna gideceğini umduğum bir şeyler giymek için yeterli zamanım olacaktı.

Tam bloğuma ulaştığımda, çantam tekrar titredi - bu sefer normal telefonum.

"Hey, Mia, konuşabilir misin?" Eliza'nın sesi

yıpranmış gibiydi. "Evet, ne oldu?"

"Çıldırmaq üzereyim. Yarın yeni koleksiyonum için bir çekim yapmamız gerekiyordu ve stilistimiz ortadan kayboldu."

Kaşlarımı çattım. "Kayboldu mu?"

"Telefonlarına cevap vermiyor, e-postalarını yanıtlamıyor, hiçbir şey yapmıyor. Ya bir şey oldu ya da depozitomuzu alıp ortadan kayboldu. Ama bu fotoğrafları halletmeliyiz Mia. Yarın çekim yapamazsak, her şeyi yeniden planlamam gerekecek - fotoğrafçı, modeller, saç, makyaj. Bu da haftalar sürebilir."

Neredeyse volta attığını duyabiliyordum. Baloda bana bu koleksiyondan bahsetmişti; bu, güneş gözlüğü markasının şimdiye kadarki en büyük .

"Çaresizim," diye itiraf etti. "Genelde markalar için stil yapmadığını biliyorum ama gözlerine güveniyorum. Bunu yapar mısın? Yapacağını biliyorum."

Dudağımı ısırdım. Ona yardım etmeyi kabul edersem Romolo'dan ayrılmak zorunda kalacaktım. "Kaç bakış?"

"En az on. Styling destesini göndereceğim. Gardırobun büyük kısmı elimizde ama stilist hâlâ bazı parçaları çekiyordu."

"Tamam, bir bakayım." Binamın merdivenlerine oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve hotspot'uma bağlandım.

Yetmişli yıllardan ilham alan bir estetik. Büyük çerçeveler, kloş silüetler, toprak tonları, cesur dokular. Temel parçalar sağladı: ipeksi bluzlar, yapılandırılmış blazer ceketler, vintage denim ve birkaç tığ işi detay. Ancak tüm vizyonu bir araya getirecek ve koleksiyonu gerçekten sattıracak parçalar eksikti.

Tırnaklarımı dizüstü bilgisayarına vurarak düşündüm. "Stilistin çekişlerine ne oldu?"

"Hiçbir ipucu yok. Bugün teyit etmesi gerekiyordu ama şimdi gitti."

Hızlı kaynak bulmam gerekiyordu. SoHo'daki her zamanki sergi salonlarımın çoğu yakında kapanacaktı - tabii zaten kapanmamışlarsa.

"En az bir tane katil kürklü paltoya, ince askılı bir elbiseye ve birkaç platform çizmeye ihtiyacın var. Sende bunlardan var mı?" Ben sordum.

"Platformlarımız var ama ceketimiz yok. Elbise de yok."

Şakağımı ovuşturdum, parçalanmış hissediyordum. Romolo'nun işini iptal etmek istemiyordum ama Eliza'yı da ortada bırakamazdım. O benim en eski müşterilerimden biriydi ve şu anda bana ihtiyacı vardı. Romolo'nun beni baloya davet etmesi için onu nasıl zorladığı konusunda hâlâ garip hissettiğimden bahsetmiyorum bile.

Sanırım bencillik konusunda hâlâ atmam gereken adımlar vardı.

"Pekâlâ. Hiçbir şey için söz veremem ama elimden geleni yapacağım." "Sen bir cankurtaransın. Yarın çekime gelebilir misin?"

Takvimime baktım. Sabahım öğleden sonra ikiye kadar boştu, daha sonra babamın ekibiyle bir hazırlık toplantım vardı. Akşamki bir etkinliğe katılmam bekleniyordu ve orada birkaç kelime söylemem gerekiyordu. Sıkışık bir durumdu ama erken başlayıp Jenny ile hazırlık toplantısına geç gelme konusunu konuşursam belki .

"Çoğunda orada olmamı istiyorsan sabah ilk iş başlamanız gerekecek. Altı gibi."

"Tamamdır. Ama her şeyi toplamak için zamanınız olacak mı?"

"Zor olacak," diye itiraf ettim. "Dolabımdan çıkarabildiklerimi çıkaracağım, bağlantılarımı araştıracağım ve gerekirse birkaç parça satın alacağım. Elindekileri birkaç saat içinde stüdyoma bırakabilir misin?"

". Sen bir meleksin. Teşekkürler Mia."

"Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattım ve showroom ve halkla ilişkiler bağlantılarıma mesajlar gönderdim, sonra yazıcıyı aldım ve Romolo'ya bir mesaj gönderdim. Cevap beklerken parmaklarım uyluğuma vuruyordu.

Birkaç dakika geçti. Romolo cevap vermedi, mesaj attığım diğer kişilerin çoğu cevap vermedi. Cevap verenler de aynı cevabı verdi: "Üzgünüm, stokta yok."

Lanet olsun.

Bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım, zihnim yarışıyordu. Bir şeyler olmalıydı. Bir yerlerde.

Sonra aklıma geldi.

İki hafta önce Madison Avenue-Late Republic'te bir butiğin önünden geçiyordum. Vitrinlerinde yetmişli yıllardan esinlenmiş bir kapsül koleksiyon vardı. Kadife takımlar, dar yularlar, suni kürk paltolar.

Çantamı aldım ve dizüstü bilgisayarımı içine yerleştirdim. Hâlâ envanterleri varsa, bunu başarma şansım olabilirdi.

Tanıdık bir Mercedes kaldırıma yanaşırken merdivenlerden inmeye başladım. Suçluluk duygusu sırtıma çöktü. Sanırım Romolo mesajımı görmemişti.

Ben yolcu koltuğuna kayarken bakışları üzerimdeydi. Araba onun gibi kokuyordu ve kötü haberi vermeden önce yüzümü göğsüne gömmek istememe neden oldu, ama bunun için zaman yoktu.

"Özür dilerim. Yapamam-"

Uzandı, parmaklarını saçlarımin arasına soktu ve gür ağzını benimkine doğru eğdi. Onun tadını alınca küçük bir inilti çıkardım. Sıcaklık tenimi yalayarak öpücüğü derinleştirmem için beni ikna etti. Kendimi çok iyi hissediyordum ve onun içinde erimek istiyordum.

Ama aklımın bir köşesinde sürekli bir uğultu vardı ve bana kaybedecek zamanım olmadığını hatırlatıyordu.

Kendimi ayırdığımda sinirli bir inilti çıkardı. "Rom, acil bir işim var. Sana bir mesaj gönderdim."

"Evet, gördüm. Yine de gelmeye karar verdim." Çenesi sertleşti. "Korkmaya mı başladın, Berry?"

Keşke şu anda onun üzerine tırmanmayı ne kadar çok istediğimi bilseydi. "Hayır. Bu gerçekten acil bir durum."

Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Eliza'yla olan durum hakkında onu bilgilendirdim.

İşim bittiğinde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen ve senin lanet kurtarıcı kompleksin."

Bu acıttı ama sakladım. "Late Republic'e gitmem gerekiyor." Avuç içi kalçamda belirdiğinde elim çoktan kapının kolundaydı.

"Seni ben götüreceğim," dedi kabaca.

Şaşırmış bir halde ona baktım. "Gelmek zorunda değilsin. Trene ."

Arabanın kapıları boğuk bir tıkırtıyla kilitlendi. "Seni götüreceğimi söyledim. Nerede?"

"Madison Avenue'de," dedim bir sonra.

Vitesi boşa aldı ve yola çıktı.

Dişlerim alt dudağıma battı. "Rom, muhtemelen bütün gece bunun üzerinde çalışacağım. Eğer hâlâ yapabileceğimizi umuyorsan-

"Tanrım, Mia." Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Bırak da sana yardım edeyim."

Ses tonuna sinirlendim. "Seninle yatmanın ek avantajları olduğunu fark etmemiştim."

"Öyle değil. Ama sen, endişeli ya da stresli olduğunda bayılma eğilimi gösteren becerdiğim ilk kadınsın. Altı treninden inerken kafanı kırman her şeyi berbat ederdi, sence de öyle değil mi?"

Kaba davranıyordu ama sadece daha sonra külotuma girmeme yardım ettiğini ima ederek onu incittiğimi hissettim. Derin bir nefes aldım ve acısının geçmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim," dedim ve bunda ciddiye dim.

Elleri direksiyonun etrafında kenetlendi. "Elbette."

"Araba kullanırken çalışmamın bir sakıncası var mı?"

diye sordum.

Bana *ne düşünüyorsun* der gibi bir bakış attı. "Mia, ne yapman gerekiyorsa yap. Benden izin almana gerek yok."

Damarlarıma dolan ısıltılı sıcaklığı anlatmak için sevgiden başka bir kelime bulamadım.

Romolo Ferraro'yu çok severdim.

Eğer bu düşünceyle hiçbir şey yapamayacağım, bu yüzden onu bir kenara koydum ve çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

BÖLÜM 34

MIA

Trafik acımasızdı. Romolo trafikte ilerlemek için elinden geleni yaptı, ben de stil güvertesini inceledim ama Late Republic'e geldiğimizde saat yediye birkaç dakika geçiyordu.

Arabadan atladım, sinirlerim derimin altında titriyordu ve kapıya doğru koştum.

Kilitliydi.

İçeride hiç müşteri yoktu. Sadece ortalığı toplayan personel vardı.

Kapıya hafifçe vurdum. Bir güvenlik görevlisi bana doğru baktı ve sadece başını salladı.

Lanet olsun. Önceden aramadığım için kendimi tekmeledim. Şimdi ne yapacaktım? Başka hiçbir yer açık değildi ve bağlantılarımın çoğu mesajlarımın cevap vermemişti.

Fabi, Nina ya da Zo'da bir şey olup olmadığına bakabilirdim ama o kadar spesifik bir şey arıyordum ki bunu yapmaları pek olası değildi.

Öte yandan, mükemmel palto tam orada, camın hemen arkasında duruyordu.

Romolo yanımda belirdi. "Kapalılar mı?"

Başımı salladım, boğazımın arkasına iğneler batıyordu. "Evet. Sanırım resmen sıçtım."

Bir adım öne çıktı ve cama vurmaya başladı.

"Rom, zaten denedim," dedim, yumruğunun lanet şeye ne kadar sert vurduğunu görünce telaşlandım.

İçerideki güvenlik görevlisi de öyleydi. Başını bize doğru çevirdi, kaşları birbirine karıştı, kaşları çatıldı ve düşmanca bir tavır takındı. Kapıya doğru yürüdü, sanki içeri girmeye çalışan iki holiganmışız gibi başını sallamaya başlamıştı bile.

Kapı bize kaşlarını çatmasına yetecek kadar açıldı. "Dükkan kapalı."

Romolo bunu kabul etmedi. Onun yerine, "Saat başına ne kadar ödüyorlar?" diye sordu.

Bekçi gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Saatlik ücretiniz." Romolo'nun sesi yumuşak ve telaşsızdı. Keşke bununla nereye varmak istediğini bilseydim. "Sana ne kadar ödüyorlar?"

Adam dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Saati otuz dolar."

Romolo elini cebine attı, cüzdanını çıkardı ve şaşırtıcı sayıda yüz dolarlık banknot çıkardı. Paraları bir çırpıda saydı, bin dolara ulaştığında durdu ve parayı uzattı.

"Bu bir saatlik fazla mesaiyi karşılar."

Ağzım açık kaldı. Ona rüşvet vermeye mi çalışıyordu? Hayatımda hiç kimseye rüşvet vermemiştim. Denemek aklıma bile gelmemişti.

Güvenlik görevlisinin kızgınlığı yerini endişeye bıraktı. Rahatsız edici bir kahkaha attı. "Bak dostum, çok cömertsin ama mağaza politikamız var. Seni içeri alamam."

Midem bulandı. Bu numaranın işe yarayacağını umduğumu fark etmemiştim bile ama sanırım birkaç kuralı esnetmeyi kabul edecek kadar çaresizdim.

Gitmeye hazır bir şekilde bir adım geri attım ama Romolo yerinden .

Parayı cüzdanına geri koydu ve cüzdanı pantolonunun içine kaydırđı. Elinin ceketinin kenarına hafifçe geri çekecek kadar dokunuşunu izledim.

Muhafızın gözleri aşağıya doğru kaydđ ve genişledi. Yüzü bütün rengini kaybetti. "Ah, kahretsın."

Az önce ne olmuştu?

Sonra stüdyomda da benzer bir tepki verdiğimi hatırladım.

Nabzım boynuma çarpıyordu. Romolo silahını gösteriyordu.

Romolo, ensemdeki tüyleri diken diken eden alçak bir sesle, "Sana bunu halledecek kadar para vermiyorlar," dedi. Sesi çok korkutucu geliyordu. Gardiyanın yerinde olsaydım, altına işerdim.

Adam sertçe yutkundu, boğazı düğümlendi. Her şeyi bir araya getirdiğini görebiliyordum; silahı, parayı, Rom'un kendini taşıma şeklini. Bunun seçmeye değıecek bir kavga olmadığına karar vermesi sadece bir saniye sürdü.

"Kahretsın. Evet, tabii ki. , dostum."

Geri çekildi ve kapıyı açtı, başını hafifçe eğerek bize içeri girmemizi işaret etti. Sesi birden saygılı bir hal aldı. "Lütfen efendim. İçeri buyurun."

Romolo'nun avuç içi sırtımın küçük kısmına yerleşti ve beni ileri doğru yönlendirdi. Dokunuş sıcak, sert, sahipleniciydi ve damarlarımda korkudan çok daha sıcak bir şeyin kanamasına neden oldu.

Güvenlik görevlisi kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra iki satış görevlisine doğru koşarak telaşlı bir ses tonuyla fısıldadı. Muhtemelen *normal davranın ve ölmek istemiyorsanız onu kızdırmayın gibi bir şeydi.*

Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama "Sen delisin" demekle .

"Bölgeyle birlikte gelir." "Ne bölgesi?"

Eğildi ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bir gangsterle yattığında içine girdiğin bölge."

Gözlerim büyüdü ve ... Tanrım, *sıkıştı*. İlk defa benim yanımda kendinden bu şekilde bahsediyordu ve bu beni bu kadar ateşli hissettirmemeliydi.

"Ya polis çağırırlarsa?" Ani ağrıyı dindirmek için bacaklarımı birbirine bastırarak fısıldadım.

"Ben hallederim," diye mırıldandı. "Şimdi git ve ihtiyacın olanı al."

Satış görevlilerine bakarak tereddüt ettim. Tezgâhın arkasında donup kalmışlardı, gerginlikleri yüzlerinden okunuyordu.

Romolo başını onlara doğru salladı. "İçinizden biri. Buraya gelin ve kızıma yardım edin."

Bu cümledeki sahiplik ifadesi içimi ürpertti.

Tüm bunlar gerçeküstü geliyordu. Az önce yaptığı şey karşısında dehşete düşmeliydim. Bu adam benim için kapalı bir mağazaya rüşvet ve tehditle girmişti.

Onun yerine, yerden yükseliyormuşum gibi hissettim. Benimle ilgileniyordu.

Bunu ve ne anlama geldiğini düşünecek vaktim yoktu, bu yüzden satış görevlisine döndüm ve ona aradığım parçaları anlattım. Bana başıyla onay verdi ve hemen döneceğini söyledi.

Güvenlik görevlisiyle konuşurken Romolo'nun yumuşak ve kısık sesi dükkânın içinde dolaşıyordu. Ne dediğini duyamadım ama güvenlik görevlisi gözle görülür bir şekilde terliyordu. Belki de Romolo ona sadece soyadını söylemişti. Çoğu insanın bu isimden korktuğunu hatırlamak zorundaydım, tıpkı benim eskiden korktuğum gibi.

Ama artık korkmuyordum. İnsanlara rahatça silahını doğrultan, randevulara morarmış parmak eklemleriyle gelen ve sırf benimle konuştuğu için bir adamın boynunu kırmakla tehdit eden gangsterden korkmuyordum.

Gözlerimiz odanın diğer ucunda kısa bir süreliğine buluştu. Takındığı sırtış, durumun kontrolünün tamamen kendisinde olduğunu gösteriyor gibiydi. Bana göz kırptı.

Dudaklarıma bir gülümseme getirdi ve yanaklarımı ısıttı.

Asistan bir düzine kadar parça getirdi ve önüme serdi. Vitrinde gördüğüm palto gözüme çarptı. Koyu kırmızı bir elbise gözüme çarptı. Eliza'nın zaten sahip olduğu balıkçı yaka ile kat kat mükemmel duracaktı. Saykodelik desenli geniş kesimli pantolon yetmişlerin çılgınlığını atıyordu, benzer desenli fular da öyle.

Ölçü konusunda biraz ileri geri yaptıktan sonra ihtiyacım olanı aldım. Bir saat bile olmamıştı.

Ödeme yapmak için kasaya yöneldim. Artık biraz daha rahatlamış görünen görevliler, giysileri katlayıp parlak kırmızı kâğıt torbalara yerleştirirken bana birkaç titrete gülümseme bile verdiler.

Ben cüzdanımı çıkarırken kadınlardan biri başını salladı. "Her şeyi nakit ödeyeceğini söyledi."

Garip bir şekilde cüzdanı çantama geri koydum. Romolo'nun burada olduğumuza dair herhangi bir kayıt istemediğini tahmin ediyordum.

personelin bunu bildirmeye çalışması ihtimaline karşı mantıklı geldi. Ama yukarıda asılı kameralar vardı-

Bir kol belime sarıldı. Sıcak, sert bir göğüs sırtıma bastırdı. "Güvenlik görevlisi görüntüleri silecek. Bu konuda tek kelime etmeyecekler."

Kalbim göğüs kafesimde pıt pıt atmaya başladı. "Teşekkür ."

"Bir şey değil." Romolo'nun dudakları şakağımda gezinirken beni bıraktı ve ödeme yapmak için kasaya doğru ilerledi.

Sırtına baktım, cazibe damarlarımda kaynıyordu. Buraya nasıl geldiğimi merak ediyordum. Son bir saat içinde yaptıklarını onaylamamak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, hiçbir yere varamıyordum.

Onun yerine, minnettar oldum ve... *tahrık* oldum.

Yutkundum. İyi kızlar gangsterlerle yatmazdı. Ama belki de iyi olmaktan bıkmıştım.

BÖLÜM 35

ROM

Sandalyede arkama yaslandım ve Mia'nın masasının her tarafına dağılmış sayfaları karalamasını izledim.

Onun stüdyosundaydık ve o kendi halindeydi. İfadesi odaklanmış bir şekilde gergindi, masa lambasının yumuşak ışıltısı yüzünün narin kıvrımlarına gölgeler düşürüyordu. Yorgun olmasına rağmen çok güzeldi.

Beni bakarken yakalayarak başını kaldırdı. "Biliyorsun, kalmak zorunda değilsin. Muhtemelen *çok* sıkılmışsındır."

Sıkıldınız mı? Büyülenmişim. Onu böyle görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Onun sürecine davetsiz bir misafirdim ama umurumda değildi. İsteddiği beni buradan çıkarmaya çalışsın. Ben gitmeyecektim. Bu bölge gündüzleri güvenliydi ama New York'ta gecenin geç saatlerinde her türlü boktan şey oluyordu. Biliyordum.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne kadar asilce." Asil mi? Sadece takıntımı tatmin ediyordum.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim, onu içime çekerken bedenim kolçağa yaslandı. Elimden geldiğince her anın tadını çıkarıyordum, yakında buna sahip olamayacağımı biliyordum.

Gücüm, kuvvetim ve neredeyse her şeyi satın alabilecek param vardı.

Ama önemsedğim tek sorunu çözmeye gelince işe yaramıyordu. Onu elde tutmak.

Şimdi bana bakarken bakışlarında bir yumuşaklık vardı, bu da bana bir kez daha benim sayısız kötülüğümün içindeki iyiliği aradığını düşündürdü. Bir gün geçmişi ve tarihi olmayan farklı bir ülkede uyanırsak, belki aramızdaki bu *şeyin* gerçek bir şansı olabilirdi.

Ama bu bir rüyaydı. Gerçeklikten kopuk.

Sorunum devam ediyordu ve çözümü yoktu.

Ciğerlerimdeki hava azaldı.

Sandalyeyi ittim, yapacak bir şeylere, kafamı tırmalayan düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Gidip bize yiyecek bir şeyler getireyim."

Yazmaya devam etti. "Aç değilim. Ama bir kahve için adam öldürebilirim."

"Akşam yemeği yemedin. Bütün gece çalışacaksan enerjiye ihtiyacın olacak."

"Çok patronluk taslıyorsun. Bunu biliyor muydun?" Bakışları şakacı bir şekilde yukarı kaydı.

Masanın etrafında döndüm ve parmaklarımı saçlarına geçirdim, başını geriye yatıracak kadar kavradım.

Dudakları aralandı. Kahverengi gözleri kocaman oldu. Zarif boğazı kemerli, bir adak gibi bana doğru uzanıyordu.

Yumruğum saçlarında sıkılaştı. "Sana patronluk taslamamdan hoşlanmıyormuş davranma, Berry."

Dili dudağının üzerinde gezinmek için dışarı fırladı ve ben de eğilip onu öptüm.

Damarlarıma ısı damladı. Kan sikime doğru aktı. Kokusu etrafımı sararak dar ciğerlerime doldu.

Her zamanki gibi kokuyordu, benim felaketim gibi.

On dakika sonra, suşı dükkânının önünde durup siparişimi beklerken nemli tuğla sırtıma baskı yapıyordu. Şehrin üzerine serin bir sis çökmüştü ama düşüncelerim öfkeli bir alev gibiydi.

Bazı , birlikte geçirdiğimiz kısa zaman en iyisiydi. Görmesini istediğim yanlarımı görecekti ama asla içimdeki çürümüşlüğe dokunacak kadar yaklaşamayacaktı.

O benim için çok iyiydi.

Eğer yaptığım şeyleri bilseydi, kaçır ve asla arkasına bakmazdı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve sert bir şekilde nefes verdim.

Saat işliyordu. Seçimlere bir aydan az bir süre kalmıştı ve anneme göre dünyanın sonu geliyordu. Morales hala kazanıyordu. Kolombiyalıları hâlâ anlaşılmayı imzalamamıştı. Ve bana tekrar Mia hakkında sorular sormaya başlaması an meselesiydi.

Bu sonuncusu iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. Onu korumak için ne kadar ileri gidebilirdim?

Kapı açıldı, restoranın gürültüsü sokağa taştı. "Efendim? Siparişiniz hazır."

Çantayı ve kahveyi aldım, garsona bahşış verdim ve geri döndüm.

Stüdyoya girdiğimde Mia telefonunu kulağına dayamış volta atıyordu. "Jenny, bu benim için önemli. Hayır, arayamayacağım. Çekimde hazır bulunmam gerekiyor. Sadece biraz esneklik istiyorum."

Yemeği .

Mia volta atmayı bıraktı ve nefes verdi. "Hazırlık toplantısına gitmiyorum. bana dosyalarını gönder, ve ben onları gözden geçireceğim. ben

mutlu olmadığını anlıyorum. Gitmek zorundayım. Hâlâ yapacak ton işim var. Güle güle."

Telefonu kapattı ve masanın üzerine fırlattı. "*Tanrım*." "Bana adresini verirseniz, onunla ilgilenebilirim."

Başını eğip bakışlarımla buluştuğunda kaba bir kahkaha attı. "Beni kışkırtma."

İ değildi. Şaka yapıyorum. Bu yol bunlar insanlar tedavi edildi onu kendi hayatı olmayan biri gibi davranmak beni çok kızdırdı.

Gözleri masanın üzerindeki kâğıt torbalara kaydı. "Suşi mi?" Dudakları kıvrıldı. "Bu benim favorim. Nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmin." Paylaştığı her fotoğrafta ne olduğunu ezbere söyleyene kadar Instagram'ını takip ettiğimi söylemeyecektim.

"Otur," dedi. Ve sandalyeye oturmak yerine kucağıma kaydı.

Poşetlerden kapları çıkarırken elim belini kavradı, uzun saçları göğsüme değiyordu. Saçlarını boynunun kenarına doğru kaydurdım ve boğazına bir öpücük .

Ağzına bir parça suşi attı ve hafifçe dönüp bir tane de bana uzattı. Kabul ettim ve dikkatlice çiğnedim ama yüzünü fark etti.

"Oh," dedi gözleri büyüyerek. "mi?"

Parmaklarım gömleğinin eteğinin altından kayarak belinin kıvrımlarını izledi. "Ben daha çok biftek ve patates seven bir adamım."

Benim de sipariş ettiğim sığır teriyaki etini çıkarana kadar çantayı karıştırdı. "Neden sen söylemedin?"

bir şey var mı?"

Çünkü sırf onun tarafından beslenmenin katıksız zevki için bana sunduğu her şeyi yedim. "O kadar da kötü değil."

Yemek çubuklarıyla etten bir parça aldı. "Al bakalım."

Onu kendime çekmeden önce parçayı kabul ettim. Onun kucağında olması iştahımı başka şeylere kaydırdı. Ereksiyonumun sert çıkıntısı kıçına bastırırken titredi. "Belki de onun yerine istediğin başka bir şey vardır," diye mırıldandı sesini alçaltarak.

Burnumu omzunun üzerinden geçirip kokusunu içime çektim. "Önce yemek yemelisin."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme," diye fısıldadı, kalçalarını bana doğru yuvarlayarak. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum."

Yemeği yere bıraktı ve kalktı.

Başımı eğdim, eteğini kalçalarına kadar sıyırmasını izlerken tenimin altına hoş bir vızıltı yerleşti. "Mia-"

Altına uzanıp külotunu çıkarırken kelimelerim boğazımda düğümlendi, danteller parmaklarının arasında kayboldu. Eğilip külotunu ceketimin cebine soktu ve dudakları kulağıma değerek "İhtiyacım olan şey içimde olman" diye fısıldadı.

Sikeyim. Ben.

Uyarılmam o kadar şiddetliydi ki, tünel görüşüne sahip olmama neden oldu. Ondan gelen birkaç kelimenin kontrolümü sarsmaya yetmesi şaşırtıcıydı. "Arkanı dön ve lanet olası masanın üzerine eğil," diye homurdandım.

Kesik kesik bir nefes. Gözlerinde bir kıvılcım. Kapları bir kenara itti ve peçeteler yere uçtu.

ona söyleneni yaptı.

Onun itaati içimi acıttı.

Avuçlarımı kalçalarının arkasında gezdirdim, etini kavradım ve dokunuşumla nasıl ürperdiğini hissettim. Yavaşça eteğini kaldırdım ve beline doladım.

Çıplak amına bir bakış attığımda avuç içimi masanın kenarına dayadım ve kemerimi kurcaladım.

Uyluklarının arasına uzandı, parmakları klitorisinin etrafında dolaştı.

Konu seks olduğunda utangaç olmamasını seviyordum. Bir noktada, onun ağırbaşlı ve temkinli olmasını hayal etmiştim ama artık onu olduğu gibi tercih ettiğimi fark etmiştim. Kızarmış ama istekli. *Hem de çok istekli.*

"Bunu yapabileceğini kim söyledi?" Pantolonumdan kemerimi çekiştirirken sesim sert çıktı. "Seni boşaltan benim." Bileklerini kavradım ve arkasına doğru çekerek onu masaya doğru bastırdım.

Çıplak kışını pantolonumdaki çadıra sürttü ve kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı. "Çok uzun sürdü."

"Eğer uslu durmazsan, seni zorlarım."

Boğuk bir inilti. "O zaman beni yap."

Nefes verdim.

Siyah deri karşı hassas Bilekler. Bu clank . tokayı. Kemerini gerdiğimde parmaklarında bir seğirme oldu.

Kıvraniyor ve yumuşak, boğuk protestolar yapıyordu ama o kadar ıslanmıştı ki kalçasından aşağıya doğru parıldayan bir iz uzanıyordu.

Başparmağım kışının tembelce geziniyor, merkezine gittikçe yaklaşıyordu. Büzülmüş deliğinin üzerinde gezdirdim ve sonra hafifçe amına daldırdım.

"Kendini berbat ettin," diye mırıldandım, başparmağımı kaygan kıvrımlarında gezdirirken. Nefes nefese kaldı, kasları gerildi, sırtı dokunuşuma doğru eğildi. "Bunların hepsi benim için mi, Berry?"

Bir inilti çıkardı. "Lütfen..."

Kemeri yumruğumun etrafına doladım ve fermuarımı indirdim, sesi havaya karıştı. "Bunu senin istediğini unutma." Sikimi yumrukladım ve kalın başını girişinde gezdirdim.

Bir vuruş. Sonra, "Kullan beni, Rom."

Görüşüm karardı. Bir iniltiyle içine daldım ve *Tanrım*, o kadar sıkı ve sıcaktı ki, her nasılsa öncekinden bile daha iyiydi. Leğen kemiğimi kıkına doğru bastırdığımda ham zevk içimi parçaladı.

Avucumu sırtında gezdirdim. "Ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Berry. Hiçbir fikrin yok."

Sonra fark ettim, engel yoktu. Aramızda bir şey yoktu. Sarılmamıştım.

Tüm vücudum kaskatı kesildi.

Bunu o zamandan beri yapmamıştım- Hayır. Şu anda bunu düşünmeyecektim.

Bu o zamanki gibi değildi.

Bu çok samimiydi. Akıl eritici. *Mükemmeldi*.

Başım omuzlarımın arasına düştü. Kıpırdamadan durmak için harcadığım çaba bedenimi . "Mia, ben-"

"Hap kullanıyorum," diye fısıldadı. "Sakın bırakma."

İki kelime.

Ve onu kaybettim.

Kalçalarımı ileri atıp kendimi derinlere gömdüm. Adımı haykırdı, her hamlemde başı zıplıyordu.

"Rom. Oh Tanrım-"

Eğildim, vücudumu onun üzerine doğru kıvırdım, ona daha yakın olmak istiyordum. Dişlerim kulağının kabuğunun üzerinden geçti. "Bunu kaldırabilirsin, bebeğim. Kahretsin, çok iyi kaldırıyorsun."

Onu bu şekilde becerdim -sert, hızlı, acımasız- taşaklarım sıkılaşına, tam sınıra gelene kadar. Ama bu şekilde boşalmak istemiyordum.

Onu doldurduğumda yüzünü görmek istedim.

Çıkartmam bir saniye sürdü. Kemeri çıkarmam üç saniye. çevirip kollarıma almam ve duvara çarpmam beş saniye sürdü.

Ama onun içine tekrar gömülmem için geçen birkaç saniye, biz bakışlarını tutarken, gerçek aramızda çatırdarken lanet bir sonsuzluğa dönüştü.

Bu sadece seks değildi.

O bunu biliyordu. Ben

de biliyordum.

Ama ikimiz de tek kelime etmedik.

İçeri ve dışarı pompalarken bacakları belime kilitlenmişti ve ne kadar iyi hissettiğine inledi. Parmaklarım klitorisini buldu, kollarımda parçalanmasını izlerken okşadı ve alay etti.

Etrafımda kenetlendi, vücudu titriyor, tırnakları omuzlarıma batıyordu.

"Benim için boşalacak mısın, Berry?" Dudaklarım boğazındaki damarların üzerinde gezinirken teninin tadına baktım, çenesini ısırırdım,

dudaklarını ısırđı.

Nefes nefese kaldı, kalçaları etrafımda sıkıca sarıldı, orgazmı onu parçaladı.

Hepsi bu kadardı.

Vücudum gerildi ve içine boşaldığımda sıkılı dişlerimin arasından alçak bir hırıltı süzöldü. Ellerim kalçalarını kavrayarak onu ait olduğu yerde tuttu.

Benimle gel.

Boynuna karşı inledim ve kafamın içindeki fırtınayı kovalamak için boşuna çabalayarak içine girip çıktım.

İkimiz de birbiryalan söylüyorduk.

Ve ikimizin de nasıl duracağımız hakkında en ufak bir fikri yoktu.

BÖLÜM 36

MIA

Babamın sosyal medya yöneticisi Corine, garson makarnasını bırakırken sırtarak, "Bir haftada bir milyondan fazla görüntülenme olağanüstü," dedi. "Ve şu yorumları dinleyin. 'Bastırın Bay Morales. Sonunda mantıklı konuşan biri çıktı.' 'Tamam ama o kıyafet? Yedi.'" Bana . "İyi iş Mia."

Somonumu keserken gülümsedim. "Sadece düşeni yapıyorum."

"Kafam karıştı. Ne yediniz?" Lionel kaşları çatılmış bir halde sordu. Yetmiş yaşında, kampanyanın en yaşlı danışmanlarından biriydi.

"İyi görüldüğü anlamına geliyor," diye açıkladım. "Bu Z kuşağı konuşması." Başını salladı, hâlâ kaybolmuş görünüyordu.

Gülümsememi gizlemek için peçetemi ağzıma götürdüm ve masanın diğer tarafından Jenny'nin bakışlarını yakaladım.

Eliza'nın çekimi için geçen haftaki hazırlık toplantısını kaçırdığım için bana hâlâ kızgındı. Öyle davranıyordu ki, büyük bir suç işlediğimi sanırdınız.

Onun bu tavrından sıkılmaya başlamıştım. Tüm yıl boyunca sadece bir avuç taahhüdü kaçırmıştım ve elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Biraz nezaket göstermek onu öldürmezdi.

En azından çekim iyi geçmişti. Ve Romolo.

Romolo bütün gece benimle kalmıştı. Hatta sabahleyin, benim ısrarlarıma rağmen - defalarca - beni gideceğim yere bıraktı.

Bunu üçüncü kez söylediğimde bana bir bakış fırlattı ve direksiyonu sıkıca kavradı. "Ne yapmak istiyorsam onu yapacağım, Berry."

Bu beni .

Yolculuğun geri kalanı gergin geçmişti. Kavga ettiğimiz için değil, son on sekiz saat içinde neler olduğunu ikimiz de bildiğimiz için.

Söylenmemiş kurallar çiğnenmişti.

Buna sadece seksmiş gibi davranmıyordu. Ve hala kendini korumaya inanan bir yanım bunu yapmasını diliyordu. Çünkü alternatifi on harfli bir kelimeydi.

Kalp kırıklığı.

O zamandan beri onu üç kez daha gördüm.

Sahibi olduğu ince duvarlı taş evde, avucuyla ağzımı kapatarak beni susturmuştu.

Brooklyn'de bir otelde, buhar vücudumuzu sarmıştı ve duş kabininin camında el izlerimizi bırakmıştık.

Şehir dışında bir kulübede, yıldızların altında sevişmiştik.

Ve her seferinde, çizgiler biraz daha bulanıklaşmıştı. Nefes kesen heyecan, düşme hissi... hepsi dehşet çökmeden önce bir seferde değerli saniyeler sürdü.

8 Kasım'a çok kalmıştı.

Corine, "Yeni reklamların nasıl bir performans göstereceğini görmek için heyecanlıyız," diye devam ederek beni tekrar konuşmaya çekti. "Çok sertler. Harika bir hikaye anlatımı var. Banliyölerdeki son direnişçileri de kazanmayı umuyoruz."

"Yorumları yakından takip edelim," dedi babam. "Erken görmek istiyorum-" Bakışları arkamdaki bir şeye takılınca sesi kesildi.

Masa sessizliğe gömüldü.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" Corine fısıldadı.

Omzumun üzerinden baktım ve midem cam parçalarıyla doldu.

Romolo ve ailesi az önce restorana girmişlerdi.

Biri bomba ihbarı bile masamız daha gergin olmazdı.

"mi?" Babamın yardımcılarından biri olan Mike sordu.

"Hayır." Babam peçetesini ağzına silerken restoranın diğer tarafındaki gruba baktı. "Bu gözümüzü korkutmuş gibi görünmemize neden olur."

Onu zar zor duydum. Duyularım, varlığımdan habersiz olan Romolo'ya kilitlenmişti. Koyu yeşil yün paltosu ve boynuna doladığı atkısıyla girişin yanında duruyordu.

Cosimo yorgun görünüyordu. Fabiye göre, sonunda onunla buluşmayı kabul etmiş, sonra da sürekli seyahat ettiği için randevusunu ertelemişti. Alessio-Üçüncü Ferraro kardeş -Cosimo'nun yanında duruyordu, dövme ve

okunaksızdı. İleride, resepsiyon masasında

ebeveynleri duruyordu.

Fotoğraflarını görmüştüm ama bizzat görmek farklıydı.

Romolo'nun gümüş rengi şık saçları ve kıpkırmızı boyalı dudaklarıyla heybetli annesi, insanları rahatlatmaya yönelik bir gülümsemeye sahipti, ancak kendini taşıma şekli sessiz bir otorite yayıyordu. Babamın finansmanı ile ilgili saçma teoriyi uyduran oydu, kocası değil. Sadece ona bakarak bile kenarda oturmadığını söyleyebilirdim. Oyunlarında aktif bir oyuncuydu.

Kocasının varlığı gürültülü değildi ama görmezden gelinmesi imkânsızdı. Gino Ferraro ellili yaşlarının sonlarındaydı ve tıpkı

Karısı, gümüş dolu bir kafaya sahipti. İkisinin de yaşlarını gizlemek için hiçbir şey yapmamış olması, kasıtlı bir ifade gibi geldi.

Onlar en iyi köpeklerdi. Etkilemeleri gereken *kimse yoktu*.

Burası üst düzey bir restorandı, iş anlaşmalarının cilalı gümüş takımlar üzerinde fısıldandığı türden. Ferraro'ların girişi neredeyse her masada başları döndürdü. Bir sunucuyu koltuklarına doğru takip ettiklerinde, fısıltılar odada dalgalandı.

Sertçe yutkundum.

Babam güç için savaşıyordu. Ferraro'ların zaten vardı. Onlardan korkuluyordu. Saygı görüyorlardı. Saygı görüyorlardı. Ve savaşmadan yenilmezlerdi.

tüylerim diken diken oldu. *Bu bakma*.

Ama sanki düşüncelerimi duymuş gibi, tanıdık bir çift gri göz beni buldu.

Romolo'nun

değil.

Annesinin.

Bakışları babama kaymadan önce yüzünde bir tanıma titreşimi belirdi. Gino'nun koluna dokundu, dudakları sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla hareket ediyordu.

Onun görüş alanını takip etti, adımları yavaşlıyordu. Oğulları fark etti ve başlarını birlikte çevirdiler.

Romolo beni o zaman gördü.

Yüz ifadesi taşa döndü.

Gino Ferraro takım elbisesinin ceketini düzeltti ve bize doğru ilerlemeye başladı. Sadece Romolo onu takip etti.

Aman Tanrım.

Koltuğuma daha da gömüldüm ve titreyen parmaklarımla peçetemi kavradım.

Babam Gino Ferraro ile hiç doğrudan konuşmamıştı. Adamın görüşme girişimlerini küçümseyerek reddetmişti.

Artık onlardan kaçamazdı - bir korkak gibi restorandan istemediği sürece.

"Carlos Morales," dedi Gino yumuşak bir sesle, sesi sessiz yemek salonuna kolayca ulaşıyordu. "Sonunda tanışmamızın zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

Babam onu karşılamak için ayağa kalkmadı; bu, söze dökülmemiş bir . Bunun yerine sandalyesinde arkasına yaslandı ve peçetesini rahat bir meydan okumayla masaya fırlattı.

"Ellerinizi arkadan kelepçeli olarak bir mahkeme salonunda olacağınızı umuyordum."

Masa örtüsüne bakarken enseme yakıcı bir sıcaklık yayıldı. Bu gereksiz yere agresif görünüyordu. Babam onu kışkırtmaya mı çalışıyordu?

Gino'nun kıkırdaması küçümseyiciydi. "Oldukça geniş bir hayal gücün var. Bildiğim kadarıyla masum pranga vurmazlar. Özellikle de bu adamlar, çok sevdiğini iddia ettiğin bu şehre benim yaptığım türden cömert katkılarda bulunmuşlarsa."

"Cömert katkılar mı?" Babam kaşlarını kaldırdı. "Sokaklarımızı doldurduğunuz pislikten mi bahsediyorsun? Yok ettiğiniz aileleri mi? Cömertliğiniz olmasa daha iyi durumda olurduk."

Gino'nun duruşu değişti, ifadesi karardı. "Ailem hakkındaki komplo teorileriniz yaratıcı olmaya başladı, ama hepsi birer teori."

Romolo'ya bir göz atma riskini göze aldım. Çenesi gergindi, ellerini ceplerinin derinliklerine sokmuştu. Benden başka herkese bakıyordu.

Aynı şey Vita Ferraro için söylenemezdi. Oğullarıyla birlikte Gino ve Romolo'nun bıraktığı yerde durmuş, keskin bakışlarını yüzüme dikmişti.

Midem tedirginlikle gerildi. Ne arıyordu?

İfademi boş bir maskeye dönüştürmeye zorladım. Ona analiz edecek, parçalara ayıracak bir şey vermeyecektim.

Bu arada, Gino ve babam sözlü atışmalarına devam ettiler.

"Hiç utanman yok," dedi babam. "Kibrin senin çöküşün , Ferraro."

Kapa çenenî, babama vasiyet ettim. Durumu daha da kötüleştirmeden dur.

Onun yerine öne doğru eğildi ve ifadesi daha da sertleşti. "Ve eğer seçilir seçilmez savcılıkta birlikte başlatacağım soruşturmalarda oğullarınızın canının bağışlanacağını sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Her biriniz bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Gino'nun son sırtışı da kayboldu. Oğullarına yönelik tehdit sinirlerine dokunmuştu.

"Karının burada olmaması çok kötü Morales. Onunla tanışmayı çok isterdim. Ama görünen o ki aileniz trajedilerle boğuşuyor - önce kardeşiniz, sonra da karınızın talihsiz durumu." Bakışları bana doğru kaydı. "Umalım da bu şanssızlık kızıınıza da bulaşmasın."

Bu üstü kapalı tehdit karşısında ciğerlerim durdu. Masanın etrafındaki bazı insanlar sesli bir şekilde nefes aldı. Babam . Ama eğer bakışlar öldürebilseydi, Gino Ferraro ölmüş olurdu.

"Bırakalım da yemeklerine dönsünler," diye araya kaba bir ses girdi.

Herkes babama ya da Gino'ya bakıyordu. Ama

Romolo bana bakıyordu.

Yüzündeki kısıtlama ifadesi karnımda bir uyarı fişegi patlattı.

Başımı salladım. Hafifçe. Savunmamı için sessiz bir yalvarış.

Yapmak istediği şeyin bu olduğunu nereden biliyordum? İçimden geldi ama ona güvendim.

Bakışları yumuşadı.

"Güle güle Ferraro," diye babam. "Huzur dolu son birkaç haftanın tadını çıkar. Ben belediye başkanı olduktan sonra, bu duyguyu ancak ölüm döşeginde yeniden yaşayacaksın."

Gino cevap vermedi, sadece döndü ve adımlarını ölçülü bir şekilde atarak uzaklaştı.

Romolo bir süre daha oyalandı, sonra peşinden gitti ve tüm odanın nefesini tuttuğunu hissettirecek kadar ağır bir sessizlik bıraktı.

37. BÖLÜM

MIA

Ferrarolar masalarına doğru yürüdüklerinden beri babam tek kelime etmemişti. Grubumuzun geri kalanı, pes edip tabaklarına odaklanmadan önce birkaç zayıf konuşma girişiminde bulunmuştu.

Ferrarolar bizi korkutmayı başardıklarını düşünmesin diye kimse buradan aceleyle çıkmaya hevesliymiş gibi görünmek istemiyordu ama dürüst olmak gerekirse gitmek için sabırsızlanıyordum. Masamızdaki insanlar zaman zaman bana endişeli bakışlar atıyorlardı, muhtemelen Gino'nun veda sözlerini hatırlıyorlardı. Onların bu ilgisi beni tehdidin kendisinden daha çok rahatsız ediyordu.

Garson tatlı isteyip istemediğimizi sormak için geldiğinde, babam başını salladı ve hesabı istedi.

Tanrı'ya şükür.

"Gitmeden önce tuvalete gitmem gerek," dedim.

"Dışarıda bekleyeceğiz," diye cevap verdi Jenny, oturduğu yerden kalkmaya başlamıştı bile.

Koridor, yemek odasından gelen hafif uğultu dışında sessizdi. Koridorda tuvaletlere doğru yöneldim. Yolun yarısına gelmiştim ki erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Romolo dışarı çıktı.

Dudaklarım bir nefesle ayrıldı.

İşte oradaydı. Yalnızdı. İkimiz de yalnızdık. Ama babam, ekibi ve Rom'un ailesi sadece birkaç adım ötedeyken konuşamazdık, oyalanamazdık. Yine de görünmez bir iplik bizi birbirimize doğru çekiyordu.

Her adım ağır geliyordu, bacaklarım beton gibiydi. Perili gözleri benimkilere kilitlendi ve zaman yavaşlıyor gibiydi.

Ona iyi olduğumu söylemek istedim. Benim için endişelenmesine gerek olmadığını. Babasının yaptıklarından onu sorumlu tutmadığımı, tıpkı onun da benim yaptıklarından beni sorumlu tutmamasını umduğum gibi.

Ama tek yapabildiğim sessiz kalmaktı.

Geçerken ellerimiz birbirine değdi. Tenimde bir elektrik çarpması oldu. Daha fazlasını o kadar çok istiyordum ki, parmaklarımı kısa bir an için onunkilerin arasına girmelerine izin verecek kadar çevirdim. Sonra geri çekildim ve kadınlar tuvaletinde kayboldum.

Dışarı ıktığımda Jenny koridorun sonunda duruyordu, yüzünde garip bir ifade vardı. "Ceketini vestiyerden aldım."

"Teşekkürler." Elinden aldım. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet," dedi, sesi kısıktı.

Dışarı ıktık. Babam ve ekibinin geri kalanı şehrin öbür ucundaki bir toplantı için çoktan ayrılmıştı. Jenny ve benim katılmamız gerekmiyordu, bu yüzden taksiyle kampanya merkezine dönecektik.

Birini işaret etti, biz de bindik.

"Daha kötüğü de olabilirdi sanırım," dedim ses tonuma hissetmediğim bir hafiflik katmaya çalışarak. "Cadılar Bayramı için bir planın var mı?"

Jenny pencereden dışarı baktı ve cevap vermedi.

Hayal kırıklığı içimde kabardı. "Gerçekten mi? Şimdi de bana sessiz muamele mi yapıyorsun? Jenny, bu çok saçma olmaya başladı. Sadece bir hazırlık toplantısıydı. Unutmalısın."

Başını bana doğru çevirdi, gözleri keskindi. "Onunla yattığını biliyorum, Mia."

Çenem kapandı. Sözleri bir tokat gibi de gelebilirdi.

Nasıl?

Koridordan geçerken Romolo ve beni gördü mü? Hayır. Arkamda değildi. Bundan emindim.

Çantamı sıkıca kavradım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma. Romolo'nun vestiyerde gördüm. Bir keresinde kartları bıraktığımda dairende asılı olan ceketin aynısı."

Kahretsin!

Zihnim acele ediyordu. Mantıklı bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Ya da belki de sadece inkar etmem gerekiyordu, inkar, inkar.

Kızmış gibi yaptım. "Sence bu şehirde o cekete sahip olan tek adam o mu?"

Gözlerini devirdi, sanki saçmalıklarına hiç inanmıyormuş gibiydi. "Lütfen. Bütün o talihsiz karşılaşmayı sana bakmaktan kaçınarak geçirdi. Ve sonunda baktığında?" Alay etti. "Tanrım, Mia. Sana sanki *onunmuşsun* gibi baktı. Başka kimsenin fark etmemesine şaşırdım."

Bir ambulans sireninin tiz sesi havayı yararak geçti. Endişe boğazımı sıktı. Jenny babama söylerse tüm hayatım mahvolurdu. Özellikle de öğle yemeği o kadar kötü geçtikten sonra - babam anlamaya bile çalışmazdı. O lanet olası bir savaş yolundaydı.

Bunu kurtarabilmemin tek yolu sakın kalmam ve kelimelerimi dikkatli seçmemdi.

Jenny ellerini kucağında birleştirdi, parmak eklemleri bembeyazdı. "Açıklamanı bekliyorum."

"Bir partide tanıştık. Çok uzun zaman olmadı," diye .

"Ciddi bir şey mi?" Hasar kontrol modundaydı, tehdidi değerlendirmeye çalışıyordu. Değerlendirmesine bağlı olarak babamı devreye sokup sokmayacağına karar verecekti.

Onu etkisiz hale getirmem gerekiyordu.

"Önemli bir şey değil. Bir hata." Yalan dilimde yandı.

Öfkelendi. "Saçmalık. Seni tanıyorum Mia. Sıradan bir kaçamak için tüm bunları riske atmazsın. O yüzden bana karşı dürüst ol. Ne kadar kötü? Onu seviyor musun?"

Aşk. Bu kelime dudaklarından bir suçlama gibi döküldü.

Boğazıma bir yumru oturdu. Gözlerimin arkası karıncalandı. Yüzümün çatladığını görmeden önce arkamı döndüm.

Onu seviyor musun?

Kendime sormaya cesaret edemediğim bir soruydu bu.

Cevabı bilmiyordum. Ya da belki de biliyordum ama yüzleşmeye hazır değildim.

Şu anda bile vücudum onun varlığı için ağrıyordu. Yüzümü göğsüne bastırmak, kollarının beni sardığını hissetmek, kulağıma gelen o alçak, tanıdık mırıltıyı duymak için. O bu şehirdeki en tehlikeli adamlardan biriydi ama bir şekilde benim en güvenli yerim haline gelmişti.

Daha derin bir şeyi maskeleyen sertleşmiş dış görünüş. Hassasiyet anlarıyla yumuşatılmış keskin kenarlar. İçine biraz ışık tuttuğuma inanmak istediğim karanlık.

Anlaşılması kolay bir insan değildi. Ya da sevmesi.

Ama yine de düşmüştüm.

Pencerenin ötesindeki sokak bulanıklaştı.

"Kimi daha çok seviyorsun, Mia?" Jenny'nin sesi havayı delip geçti. Darbeyi yumuşatmaya çalışmadı. "Onu mu yoksa babanı mı?"

süzülen bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. "Bu hiç adil değil."

"Hayatta pek çok şey adil değildir," diye sertçe karşılık verdi. "Romolo Ferraro adaletsizlik konusunda bir uzman. Onun ve ailesinin yaptıklarına bir bakın. Geçen hafta Brooklyn'deki bir depoda patlama oldu. Üç kişi öldü. Söylentiye göre, ailesi kendi bölgelerine girmeye çalışan bir çeteye uyarı gönderiyormuş."

"Bu bir söylenti." Sesim titriyordu.

"Onlar lanet olası suçlular," diye tükürdü. "Bunu biliyorsun Mia. Bunu nasıl görmezden gelebiliyorsun? Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

İktidarsız öfke göğsümü tırmaladı. O haklıydı. O bir suçluydu. Ve birkaç ay önceki Mia bu gerçeğin ağırlığı altında ezilirdi.

Ama artık aynı kadın değildim. Değişmiştim. Ve Romolo'yu tek bir etikete indirgeyemezdim.

Dişlerim sıkıldı. "Onu tanımıyorsun."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Jenny, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Eğer onun tek bir kurtarıcı özelliği olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun. Eğer buna bir son vermezsen, babana söylemekten başka çarem kalmayacak. Tehlikede olan çok şey var."

"Bunun seçimle bir ilgisi yok." Jenny çenesini kapalı tutsa kimse öğrenmeyecekti.

Ve evet, bitirmek zorundaydım. Sonunda. Ama bunu kendi şartlarımla yapmak istedim.

Daha yakına eğildi, sesi buz gibi bir sakinliğe büründü. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. seni ev hapsine alırım. Onu bir daha göremezsın."

"Beni bu şekilde kontrol etmeye hakkın yok!" Tersledim.

"Buna hakkım olmayabilir ama gücüm var. Eğer baban son birkaç haftadır neler yaptığını bilseydi, seni hizada tutmak için gerekli olduğunu düşündüğüm her şeyi yapmam için bana tam yetki verirdi. Bu senin iyiliğin için olur. Bu delilikten uyandığında -ki bu tam olarak böyle bir şey- hayatının en büyük hatasını yapmaya ne kadar yakın olduğunu anlayacaksın."

Boğuluyormuş gibi hissediyordum. "Bütün bir yıl boyunca benden istediğin *her şeyi* yaptım."

"Ve bu son birkaç haftayı berbat edersen hepsi boşa gidecek."

Araba yavaşlayarak kampanya ofislerinin önünde durdu.

Jenny'nin bakışları beni sanki ilk kez görüyormuş gibi soğuk bir şekilde değerlendirdi. "Bunu bitirmek için üç günün var. Ondan sonra, bu kampanyayı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sonra başını sallayarak kapıyı açtı ve beni geride bırakarak dışarı çıktı. Paramparça.

BÖLÜM 38

ROM

İkinci kristal bardak pencereye çarptı ve kırıkları parke zemine yağdı. "Orospu çocuğu!"

Babam kolay kolay öfkelenmezdi ama restorandaki felaket onu çıkarmıştı. Çatı katına geri dönerken hayatımın en gergin araba yolculuğunu yaşadım.

Anne, kırık camlara bakarak, "Bunu temizlemeleri için personeli çağıracağım," dedi.

"Şimdi olmaz," diye bağırdı babam. "Biraz dağınıklıkla başa çıkabilirsin, Vita."

Tanrım. Onu tersliyordu. Kötü olduğunu böyle anlarsın.

Bara doğru yürüdüm ve kalan son bardağa biraz viski doldurdum. Lanet olası bir içkiye ihtiyacım vardı. Mia'ya yönelik üstü kapalı tehdide duyduğum öfke hâlâ derimin altında kaynıyordu. Ama her şeyden çok kendime öfkeliydim. Onu durduramamıştım. Onu savunamamıştım.

Tek tesellim, babamın onun teline dokunmasına asla izin vermeyeceğimi bilmektir. Neye mal olacağı umurumda değildi. Eğer onun kişisel korumalığını yapmam gerekiyorsa, öyle olsun.

O. Yaptı. Yapmazdı. incitmezdi. Onu.

"İşlerin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdik?" Babam öfkelenmişti. "Nasıl oluyor da anketlerde hâlâ önde gidiyor? Aylardır araştırıyoruz ve elimizde ne var? Hiçbir şey."

Annemin keskin bakışları bana yöneldi. "Kız, Romolo. Sende bizim yapabileceğimiz bir şey olması gerekiyordu."

haftalar önce kullan."

Çenem sıkıştı. "çalışıyorum."

"Hayır. Beklemekten bıktık," diye tersledi annem. "Eğer elinde işe yarar bir şey yoksa, o zaman onu kullanınız. Zamanımız kalmadı. Fotoğraflar nerede?"

Fotoğraflar. Mia'yla çektireceğimi söylediğim uzlaşmacı fotoğraflar.

Onlar . Asla da olmayacaklardı.

"Resimlere Photoshop yapmak kolaydır," dedim küçümseyerek. "Bu zayıf bir plan."

"O zaman bir video çek. Çabucak. Onu küçük düşürün. Seçimi etkilemese bile, canını yakacaktır. Morales kampanyanın geri kalanında onu ortaya çıkaramayacak."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Lanet olası aklını kaçırmıştı. Gerçekten de benden Mia'yı aşağılamak için tasarlanmış bir seks kaseti çekip yayınlamamı mı istiyordu?

"Daha kötülerini de yaptın," dedi soğuk bir şekilde, sanki tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi. "Bunun üstündeymişsin gibi davranma."

Odayı yüklü bir sessizlik doldurdu. Alessio çatık kaşlarıyla beni izliyordu. Cosimo'nun ifadesini okumak daha zordu ama gözlerinde endişeye benzer bir şey vardı.

Neyi bilmiyorlardı.

Bunun için teşekkürler.

Bu doğruydı. Daha kötüsünü de yapmıştım.

Ama bu Mia'yla tanışmadan önceydi. Ailem sahip olduğum tek şeyken. Şimdi daha fazlasına sahiptim, sadece lanet bir şey olsa bile.

Geçici. Bana neye mal olursa olsun, Mia'yla olan geçmiş hatalarımı tekrarlamayacaktım.

"Romolo."

Bakışlarım tekrar anneme kaydı. "Evet?"

Kollarını kavuşturup başını öne eğdi. "Bir sorun mu var?"

İçkimden yavaşça bir yudum aldım. "Hayır. Sadece dikkatimizi dağıtacak küçük şeylere ayıracak vaktimiz olmadığını düşünüyorum."

"Bu bir emirdir. Tartışma bitmiştir."

"Peki," diye homurdandım. "Bana birkaç gün ver." Elim boş döndüğümde bir açıklama yapmaya hazır olacaktım. Mia'nın seçimlere bu kadar az bir süre kala benimle görüşmeyi reddetmesi gibi bir şey. Tek bildiğim, o lanet öğle yemeğinden sonra, bunun gerçek olabileceğiydi.

Bu karşılaşma, birlikte geçirdiğimiz günlerin neden sayılı olduğunu acımasızca hatırlatmıştı. Ve bende bir şeyleri kırma isteği uyandırdı.

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Morales'in galibiyetine hazırlanmalıyız. Kendine çok güveniyor. Elinde bize karşı bir koz olma ihtimali var."

"Onun aklına girmesine izin veriyorsun." Annemin sesi gergindi. "Elinde hiçbir şey yok. Sakin kalmalı, akıllı davranmalı ve operasyonlarımızı ve çalışanlarımızı sıkı bir şekilde kontrol altında tutmalıyız."

Babam ağır bir kâğıt ağırlığı aldı, parmakları onun etrafında bükülüyordu. "Alvarez'le yaptığımız bu anlaşma suya düşerse, ortaklarımızın güvenini sarsar, ailemizden bahsetmiyorum bile."

Cosimo telefonuna bakarak, "Az önce bazı haberler aldım," dedi. "Alvarez'in özel uçağının uçuş kayıtlarına ulaştık. Bu

GörünüŖe göre geçen hafta Amerika'ya gelmiŖ. Finger Lakes'de küçük bir özel havaalanına inmiŖ. Oradan sonrasını takip edemedik ama geri dönerse hazır olacağız. O bölgede tanıdığınız biri var mı?"

Bardağı sıkıca kavradım.

Finger Lakes mi?

Mia, Morales'in İşçi Bayramı hafta sonunda orada bir toplantı yaptığından bahsetmiŖti.

Babamın bakışları Ŗehrin silüetine kaydđ. "Aklıma kimse gelmiyor ama bu iyi bir ipucu. Bu ziyaretle ilgili başka bir Ŗey öğrenirseniz derhal bilmek istiyorum."

Viski boğazımdan aŖađı inerken yandı. Bir tesadüf mü?

İçimden bir ses hayır dedi.

Ama eğer Mia'nın babası Kolombiyalılarla olan anlaşmamızı sabote etmeye çalışan aynı kişilerle birlikteyse... bu, annemin bile ondan beklemediği düzeyde bir yolsuzluk anlamına gelirdi.

Mia'ya sorabilirim. Daha fazla bilgi almaya çalışabilirdim. Tabii hâlâ benimle konuşmak istiyorsa.

BÖLÜM 39

ROM

Otel, Yukarı Batı Yakası'nda sakin bir sokakta yer alan küçük, gösterişsiz bir tuğla binaydı. Sadece on oda vardı ve ben Mia ile kendim için kral dairesini ayırtmıştım. Geç kalıyordu ve benim de yorgunluğumu atacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden bara indim.

Neredeyse boştu, sadece yıpranmış deri sandalyelerde şarap içen birkaç mahalle müdavimi vardı. Onlar kendi işlerine bakıyordu. Ben de kendi işime bakıyordum.

Yakamı gevşeterek viskiden bir yudum daha aldım ve göğsümü tırmalayan duygu karmaşasını yatıştırmaya çalıştım.

Mia'nın dünkü mesajıma cevap vermesi uzun sürmüştü. Beni terletecek kadar uzun. Diğer tarafta beni neyin beklediğine dair acı bir tat almam için yeterince uzun bir süre.

Onsuz hayatım.

İşin bu noktaya geleceğini hep biliyordum. Bir son kullanma tarihimiz olduğunu. Ama şimdi gözümün baka baka bunu kabullenemiyordum.

İmkânsız fikirler kafamda dönüp duruyordu.

Bildiğim tek hayattan uzaklaşmak gibi fikirler. Hoşuna gitse de gitmese de onu yanımda götürmek gibi fikirler.

Ama içten içe bunu yapamayacağımı biliyordum. Bencil bir piçtim ama sırf onu kendi hayatımda tutmak için onun hayatını mahvedemezdim. Bu bilgi bencilliğimden daha güçlü bir şey tarafından yönlendiriliyordu, adını koymayı reddettiğim bir şey.

Her zaman bu tür saplantılı çekimlerin sönmeden önce hızlı ve parlak bir şekilde yandığını düşünmüştüm ama Mia ile farklı bir yol izlemişti.

Beni doğrudan götürmüştü.

Döner kapı döndü ve işte .

Ağzının sert duruşu bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Midemde bir parça endişe kıvrıldı ve d n öğleden beri içimi kemiren stres, endişe ve korkuya bir yenisi daha eklendi. Boş lobiyi geçti ve doğruca bana yöneldi.

O yaklaşırken ayağa kalktım, sadece veda etmek için mi geldiğini merak ederek kendimi destekledim.

"Mia-"

Kendini göğsüme ve kollarını belime doladı.

  imde bir şey sarsıldı.

Nefes verdim, başının tepesine bir öpücük kondururken kollarımı ona doladım.

"Bebeğim, sorun ne?"

Barmen yaklaşmaya başladı, muhtemelen içki siparişini alacaktı ama ona öyle bir bakış attım ki barın diğer ucuna doğru koşturmaya başladı.

Mia başını . Gözlerinin etrafındaki kızarıklığa bakılırsa ağlıyordu.

Bu beni öldürdü.

"Jenny biliyor."

Orospu  ocuğu. Onu sıkıca kavradım. "Nasıl?"

"O tanınan senin ceket itibaren ne zaman sen vardı at Benim yerime. Restorandan çıktıktan sonra benimle yüzleşti."

Hay sikeyim. Paltom mu? Balo gecesi yanımda olanın aynısını giymemem gerektiğini bilmeliydim.

"Seninle görüşmeyi kesmem gerektiğini söyledi... yoksa babama söyleyecekmiş."

Sırada ne olduğunu için tüm vücudum gerilmişti. Gerçek zamanlı bir araba kazası izlemek gibiydi. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Bana işimizin bittiğini söyleyecekti.

Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Rom, ben-" "Her zaman geçici olması gerekiyordu," diye araya girdim.

Korkak.

Önce ben söylersem, parçalamıyormuş gibi davranabilirdim.

Kaşlarının arasında bir çentik belirdi. "Oraya gitmiyordum. Düşünüyordum ve..." Avuçlarını yakalarımın üzerinde düzleştirirken yüzünde meydan okuma ve bir parça çaresizlik vardı. "Bana gerçeği söyle Rom."

"Ne gerçeği?"

"Benim hakkımda gerçekten ne hissediyorsun?"

Yanağımın içini ısırdım. Bu daha da kötüydü. Blöfümü görüyordu.

Onun hakkında ne hissediyorum?

Yıllarımı hissetmemeye çalışarak geçirmiştım, sadece o hayatıma girip kapıları açsın diye. Söz konusu olduğunda çok fazla şey hissediyordum. Ve eğer benim için ne ifade bilseydi, benim üzerimde gücü olurdu.

Beni savunmasız hissettirdi. Bundan nefret ettim.

Yine de cevap tam oradaydı, boğazımı tırmalıyor, serbest bırakılmak için çaresizce çırpınıyordu.

"Mia..." Kararsızlık ciğerlerimi parçalayarak uykuya daldım.

Bir nefes verdi. "Birbirimize karşı dürüst olursak, belki bunu çözebiliriz." Alnı göğsüme bastırdı ve sesi şimdi daha sessizdi. "Bunu çözmek *istiyorum*"

Avucumla başının arkasını kavradım ve tavana .

Dolabımda sakladığım iskeletleri bilseydi yine de anlamak ister ? Benim hakkımda bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Sonunda geri çekilmesine neden olacak pek çok şey.

Bu yolda daha fazla ilerlemek sadece daha fazla acı verecektir.
-İkimiz için de.

Bir adım geri çekildi. "Bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim. Ben tuvalete gidiyorum. Bana bir içki getir." Yumuşak bir gülümseme. "Seveceğimi düşündüğün bir şey." Elimi sıktı ve köşede kayboldu.

Barmene el salladım ve ona çilekli cin tonik sipariş ettim, aklım bir mil hızla koşuyordu.

Ondan istediğim şey, hüsnükuruntu ve hayallerle örülü bir fanteziydi. Ama Mia dünyayı benden farklı görüyordu - iyilikle dolu. Olasılıklarla dolu. Umut dolu.

Onun gibi düşünmek, kendimi kaptırmak çok cazip .

Parmak uçlarım bir bardak altlığının kenarını izledi.

Gerçeği.

Gerçek şu ki onu çok seviyordum. Hafif bir dokunuş sırtımı sıyırdı.

"Sana cin tonik söyledim," dedim. "En sevdiğim değil ama alacağım."

Omurgam kaskatı kesildi. Bu ses Mia'ya ait değildi.

Döndüm ve Harper'la yüz yüze geldim.

Orospu ocuğu.

"Romolo," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "Ne tatsız bir sürpriz."

Burada karşılaşma ihtimalimiz neydi ki? Sonra aklıma geldi. Ben onunla yatarken bir kez burada karşılaşmıştık.

Dün gece o kadar heyecanlıydım ki, buluşma yerini seçerken bu çok sakıncalı gerçeği unutmuştum.

"Harper," diye onayladım, ensem diken diken olmuştu. Mia'yı görürse, onu televizyondan tanıyabilirdi.

Böyle bir şey olamaz.

"Burası güzel bir yer. Sessiz." Sözlerinden acılık damlıyordu. "Zaman buraya geri geliyorum."

"Belki de onun yerine yarın gelmelisin." Sesim genellikle insanların kaçışmasına neden olan bir tona düştü.

Ama bu Harper'ı korkutmadı. Öneriyi duymazdan geldi ve bakışları barmenin tezgâha koyduğu kokteyle kaydđ.

"Kimi ?"

Ayağa kalktım. O gitmezse ben giderdim. Mia buna karışamazdı. "Gitmem gereken başka bir yer var."

Eli dışarı fırladı ve parmakları bileğime kenetlendi. "Berbat tavsiyene uydum ve onu terk ettim. Evlilik sözleşmesinin sağlam olduğu ortaya çıktı. Hiçbir şey almadan çekip gittim."

Çenem sıkıştı. "Benim sorunum değil."

Çantasını tezgâhın koydu ve eğildi. "Hayatımı mahvettin."

Ayrıntılara dikkat ederek onu taradım. Zayıf bir çerçeve. Donuk saçlar. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar. Onu Messero'nun yatak odasında son gördüğümünden daha keskin ve sert görünüyordu.

O zaman hiçbir şey hissetmemiştim, acıma bile. Eskiden duygularımı uyuşturmakta iyiydim. Ama şimdi başımın arkasında bir pişmanlık hissi . "Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmadım."

"Mutsuz bir kadın gördünüz ve bundan faydalandınız."

İçkimi elime aldım ve uzun bir nefes çektim ama faydası olmadı. Asit boğazımdan aşağı kayıyordu. Lanet olası evrenden gelen işaretlere ya da mesajlara inanmıyordum.

Ama bu?

Bu hissettirdi.

Siz busunuz. Yaptığın şey bu. Mia'ya onu sevdiğini söylemenin, senin yanında kalması için yeterli olacağını mı sanıyorsun?

Harper'ın dişleri loş ışıktaki parlıyordu. "Eğer pençelerini bana batırmamış olsaydın, onunla kalabilirdim. Onun yerine,

Beni mahvettin ve aklım başıma geldiğinde artık çok geçti." Bir trajedinin yasını tutan biri gibi derin bir iç çekti. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

Midemde bir çukur açıldı.

Bu sözleri ilk kez duymuyordum.

Kafamın içinde sesleri senkronize oldu, birbirlerinin üzerinde yankılandı ve daha da yükseldi.

Sonra üçüncü bir ses katıldı.

Mia'nın sesi.

Bunu söylediğini hiç duymak istemedim. Hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Onu sevmem yeterli olmayacaktı. Birlikte olmanın bir yolunu bulmaya çalışmamız sadece onun hayatını ve ailesiyle olan ilişkisini mahvedecekti.

Ne için?

Buna değmezdim. Eninde sonunda bunu .

Harper's parmaklar fırçalanmış benim Göğüs.
"Sen "Zehirli Rom. Umarım bir gün seni içten
dışa doğru öldürür."

Uzun süre beklemek zorunda kalmayacaktı. Yapmak zorunda olduğum şeyi kabullenirken damarlarımda zehir dolaşıyordu.

Harper'ın ellerini üzerimden ittim ve bardan çıktım. Mia beni sonuma götürmüş olabilirdi.

Ama onu da yanımda götüremeyecektim.

BÖLÜM 40

MIA

Romolo banyonun dışında beni bekliyordu. "Nihayet. Hadi gidelim."

Elimi çok sert bir şekilde kavradı ve beni asansöre doğru sürükledi.

Uzun adımlarına ayak uydurmaya kaşlarım birbirine çarptı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." enesini sıktığı için boynundaki tendonlar gerilmişti.

Bu hiçbir şey değildi.

"Bir şey mi oldu? Rom-ouch, yakıyorsun!"

Elimi onu yakmış gibi bıraktı ve parmaklarını yumruk yaparak yanında birleştirdi. Bir şey parladı - pişmanlık mı?
-Yüzünde bir ifade belirdi ama bir anda kayboldu.

"Konuşmamız gerek," dedi sertçe. "Ama burada değil. Bize bir oda tuttum."

Bana dokunma şekli, gözlerindeki soğukluk... Sanki birkaç dakika içinde bir yabancıya dönüşmüş gibiydi.

Karmaşa midemde düğümlendi. Gittiğim beş dakika içinde neler olmuştu?

Asansör yolculuğu sessizdi. Hava kalındı, tam olarak anlayamadığım bir gerilimle ağırlaşmıştı. Romolo hareket etmedi, gözünü kırpmadı. Sanki nefes almıyor gibiydi. Sanki daha hızlı açılmalarını istermiş gibi kapılara bakıyordu.

Bileğim hâlâ onun tutuşunun acısını hissediyordu. Dalgınca ovuşturdum. Göz ucuyla hareketi gördü ve irkildi. Yüzü buruştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kelimeler boğazından kazınmış sertti.

"Bir şeyim yok. Sen iyi misin?" Ruh halindeki bu tuhaf değişime bir anlam veremiyordum.

Cevap vermedi. Bizim kata geldiğimizde, kısa koridorda sinsice ilerledi, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu.

Oda güzeldi; gri ve mavinin sessiz tonlarında zevkli, sade bir dekor. Ama kapı çarparak kapanmadan ve Romolo'nun bakışları benimkilerle kilitlenmeden önce ayrıntıları ancak fark edebildim.

O kadar yoğun, o kadar karanlıktı ki ciğerlerimdeki havayı çaldı. "Her şey bitti."

Midem ayakkabılarımın yakınına kadar düştü.

"İkimiz de biliyoruz ki bu işin buradan gidebileceği bir yer yok."

I baktı at Onu, Şaşkına döndüm. Bu değildi.
nasıl Bu gitmesi gerekiyordu.

Banyoda kendime moral konuşması yapmış, ona karşı dürüst olmak için kendimi motive etmişim. Ona nasıl aşık olduğumla ilgili gerçeği söylemek için.

Çünkü bunu kabul etmeye -yüksek sesle söylemeye- hazırsak, bu işi yürütmenin bir yolu olmalıydı. Bir planım yoktu. Sadece denemek için umutsuz bir arzu ve birlikte bunu çözebileceğimize derin bir inanç vardı.

Romolo'nun da denemek isteyeceğini düşündüm. Artık onun söz konusu olduğunda sezgilerime güveniyordum.

Son birkaç dakika içinde onu harekete geçiren bir şey olmuş olmalıydı.

Ama bizden o kadar kolay vazgeçmeyecektim.

"Tuvalete gitmeden önce sana bir soru sordum." Sesim hissettiğimden çok daha kararlı çıkmıştı. "Cevap ver."

Minibara doğru yürüdü. "Ne söylememi istiyorsun?" Küçük bir viski şişesini açıp kehribar rengi sıvıyı bir bardağa doldururken elleri hafifçe titriyordu. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı mı?" Kadehi geri fırlattı, yutkunurken boğazı çalışıyordu. "İkimiz de bunun uzun vadede yürümeyeceğini biliyorduk."

Göğsümde içi boş bir sızı filizlendi. "Rom, sadece soruya cevap ver."

Benim hakkımda ne hissediyorsun?

Bakışları üzerimde gezindi. Omuz silkti. "İyi bir sikiştin."

Dünyanın kenarları bulanıklaştı, gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Sözleri beni derinden yaraladı. Çılgılık atmak, neden böyle bir pislik gibi davrandığına dair bir açıklama talep etmek istedim.

Nefes al. Sadece nefes al.

Öyle demek istemedi. İstemediğini biliyordum. Kızgındı. Saldırıyordu. Korkmuştu.

Neyden korkuyorsun?

Gözlerim yanarken bile onu anlama arzusu beni sakinleştirdi.

"Saçmalık." Ellerimi iki yanımda kenetleyerek bir adım öne çıktım. "Ne oldu orada?"

Minibarın kenarını kavradı. "Hiçbir şey olmadı. Bırak gitsin, Mia."

"Neden ki? Neden bana yalan söylemene izin vereyim?"

"Aramızdaki tek şey cinsel kimyaydı. Er ya da geç sönecekti. Eve git ve Jenny'ye ilişkimizin bittiğini söyle." Elini ağzında gezdirdi, sanki o çirkin sözlerin tadını silmeye çalışıyordu.

Rom iyi bir yalancıydı ama o bile bizi sadece birbiriyle yatan iki insana indirgeyemezdi.

"Orada bir şey seni tetikledi. Keşke beni kendinden uzaklaştırmak yerine ne olduğunu söyleseydin." Kendimi toparlayarak bir nefes aldım. "Rom, seni önemsiyorum. I..." Aradığım kelime boğazımda düğümlendi.

Neden bu kadar zordu? Neden bu kadar korkuyordum?

Önce onun söylemesini istedim. Hayatımı babama ve üvey anneme onları sevdiğimi söyleyerek geçirmiştım ama karşılığında çoğu zaman hiçbir şey alamamıştım. Kimsenin bana bunu söyleyemeyeceğine ve bunu kastetmeyeceğine dair içimde derinlere gömülü bir korku vardı.

Peki ya şimdi, o ? Bunu yapamazdım.

Romolo boş bardağına bakarak nefes verdi. "Hadi oynayalım. Benden duymak istediğin sözleri söylediğimi farz et." Barı itti ve beni bir duvara yaslayana kadar bana doğru yürüdü. Kolları beni hapsedmişti, avuç içleri başımın iki yanında duvara yaslanmıştı. "Sonra ne olacak?" diye sordu.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye doğru eğdim, nabzım boğazımda çılgınca atıyordu. "Seçime kadar bunu bir sır olarak saklayabiliriz ve sonra..." Emin olamadan dalıp gittim. Tüm cevaplara sahip değildim, lanet olsun. "Ve sonra, aileme söylemenin bir yolunu bulacağız."

"Onları kaybedersin."

"Gerek yok-"

"*Mia*," diye sözümü kesti. "Sen. Kaybedersin. Onları. Belki sonsuza dek değil. Ama bir süreliğine. Baban hakkında ne düşünürsem düşüneyim, onu sevdiğin çok açık. Benimle birlikte olmak için ödemen gereken bedel bu olurdu."

Bana baktı, sanki söylediklerinin kafasında yer ettiğinden emin olmak ister gibiydi.

.

Ve belki de haklıydı.

Ama inancımı kaybetmeyecektim. Bir şeyin imkânsız görünmesi, onun uğruna savaşılmaya değmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Peki karşılığında ne alacaksın?" diye devam etti, gözleri benimkileri yakıyordu. "Ben lanet olası bir kusurluyum, Mia. İçimde beni insanlara karşı kötü yapan bir şey var. Bu hep oluyor. *Her zaman*. Hayatlarını mahvediyorum. Her şeyi ediyorum."

Zihnim allak bullak oldu. Neden bahsediyordu? "Anlamıyorum."

Alnını benimkine dokundurdu, dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü. "Senin için kötüyüm bebeğim. Çok kötüyüm."

İçgüdülerim onu yatıştırmak yönündeydi. Parmaklarımı göğsüne yerleştirmeden önce yanağında gezdirdim. Kalbi avuçlarımın altında çarpıyordu. Bana baktı, bakışları karanlık bir uçurum gibiydi, kendinden nefretle doluydu.

Romolo'nun kendisi hakkında düşündükleri açıkça çarpıtılmıştı. Gerçeğin tamamı olmadığını biliyordum. Kendini çizdiği kötü biri değildi, en azından bana karşı öyle değildi.

Başparmağım elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Rom, geleceği ya da ne olacağını tahmin edemezsin-"

Elimi itti ve iki adım geri çekilerek parmaklarını saçlarının arasında hayal kırıklığıyla gezdirdi. "Harper'ı gördüm."

"Ne?" diye sordum. Kafam karışmış bir halde sordum. "Ne zaman?"

"Az önce. Alt katta. Bana kaçamağımızdan sonra her şeyin onun için nasıl dağıldığını anlattı. Messero'nun partisinde tanık olduğun son."

Zihnimin arka tarafında bir aydınlanma hissi belirdi. Demek ben yokken olan buydu.

Boğazı düğümlendi. "Senin hayatının da darmadağın olmasını istemiyorum. Geldiğini bile göremeyebilirsin ama bir gün yıkıntıların ve küllerin ortasında uyanacaksın. Etrafına bakacaksın ve beni seçerek hata yaptığını iliklerine kadar anlayacaksın. Sonra da gitmek isteyeceksin." Durakladı. "Ve mesele şu, Mia." Sesi koyulaştı. "Bir kez benim olduğunda, sana *izin vermeyeceğim*. Eğer bu çizgiyi geçerse, seni benden kurtarabilecek hiçbir şey olmayacak."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Gözlerimi kapattım ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Neden kendin hakkında bu kadar kötü şeyler düşünüyorsun? *Benim* için kötü olmadın. Beni daha güçlü ve daha cesur yaptın. Kendimi kabul edilmiş ve güvende hissetmemi sağladın. İki ay önce, bittiğini söylediğin anda buradan çekip giderdim. Ve şimdi buradayım, bunun için savaşıyorum. Bizim için."

Sanki onu fiziksel olarak incitmişim gibi

irkildi. Odadaki sessizlik gürültülüydü.

Omuzları çökmeden önce birkaç vuruş geçti. Sanki tüm gerginlik, tüm mücadele aniden içinden çekilmiş, onu bitkin ve boş bırakmıştı.

"Gerçekte kim olduğumu bilmek ister misin?" Sesi kısıktı, bir törpüden fazlası değildi. "Peki. Ailem için yaptığım şey şu Mia. Sırlar, iyilikler ve tehditlerle ticaret yapıyorum. İnsanları manipüle ederim. Zayıflıklarını bulurum. Pislik bulana kadar hayatlarını didik didik ederim. Ya bulamazsam?" Dudaklarına bir gülümseme değdi ama içinde mizah yoktu. Kasvetli, acı bir şeydi. "Onu ben yaratırım. Sonra da bunu ailenin çıkarlarına hizmet etmelerini sağlamak için kullanırım, o anda ne olursa olsun."

Kalbim hızla çarpıyordu. Politikada da böyle insanlar vardı. Güç simsarları, iş bitiriciler, gölgelerde faaliyet gösteren adamlar.

Evet, bunu görebiliyorum. Romolo'nun öyle olduğunu görebiliyorum.

Çektiği fotoğrafım. Hamptons'daki o gece telefonundan silmişim fotoğraf.

Göğsüm sıkıştı, bir mengene ciğerlerimi sıkıştırdı. Babama karşı koz elde etmek için üzerime çamur atmaya çalışmıştı. Ama sonunda... onu kullanmamıştı. Silmeme izin vermişti.

Duvarı ittim ve ona doğru bir adım attım. "Şimdiye kadar beni on kez mahvedebilirdin. Ama yapmadın. Anlamıyor musun? Benimleyken farklısın. Sana güveniyorum."

"Dur." Bir elini kaldırdı. "İçimde olmayan iyiliği bulmaya çalışmayı bırak."

"Denememe gerek yok. Onu zaten buldum. Sen sandığın gibi bir canavar değilsin."

"Beni tanımıyorsun lan," diye hırladı, gözlerinde kapana kısılmış bir hayvanın çaresizliği vardı. "Sorun da bu zaten. Tanısaydın, her şeyi yapabileceğimi bilirdin."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Tanrım, Mia." Uzun bir süre bana baktı, çenesindeki kaslar çalışıyordu. Sonra aniden döndü ve yatağın kenarına çöktü.

Yine sessizlik, kalın ve ağır. Kendisiyle içsel bir savaşa girişmesini, parmaklarını yumruk yapmasını, eklemlerinin beyazlaşmasını izledim.

Sonunda konuştu, sesi kadar kısıktı ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. "On sekiz yaşına girdiğim yaz, evlenmemden birkaç ay önce, annem bir plan yaptı..."

BÖLÜM 41

ROM

On sekiz yaşıma girdiğim yaz, göreve başlamamdan birkaç ay önce, annem yeni polis şefiyle nasıl uzlaşılacağına dair bir plan yaptı.

Çatı katında bir partinin sabahında beni çalışma odasına çağırdı.

Saat erkendi ve ben daha yeni uyanmıştım ama çatı katı şimdiden hareketlenmeye başlamıştı. Dekoratörler ve yemek servisi yapanlar her beş dakikada bir içeri girip çıkıyor, sesleri koridorlara kadar ulaşıyordu. Onunla konuşmaya gitmeden önce yatak odamın kapısını kilitledim. Birinin eşyalarımı karıştırmasını istemiyordum.

Cos ve Alessio taşınmıştı ve ben de aynısını yapmak için gün sayıyordum. Ailemle yaşamak korkunç değildi - ikisini de çok az görüyordum - ama taşınmak bir anlam ifade ediyordu. Bir geçiş töreni. Bu, evlenmemle birlikte resmen bir erkek olduğum anlamına geliyordu.

Annem pencerenin yanında durmuş Central Park'a bakıyordu, dudaklarında dingin bir gülümseme vardı.

Yüzünü bana döndüğünde gülümsemesi yavaşça .

"Caterina Paolina Teyze'ye geçen hafta barbeküde arkadaşlarından birini öptüğünü söylemiş."

Yanaklarımda sıcaklık patladı. Kahrolası Cat. Bir dahaki sefere Brooklyn'deki partilerinden birinden eve bırakmam için beni aradığında, ona otostop çekmesini söyleyecektim.

"Başım belada mı?" Kendimi tam bir aptal gibi hissederek sordum. Bir kızı öptüğüm için neden başım belaya girsin ki? On sekiz yaşındaydım.

Cosimo benim yaşımdayken bekaretini çoktan kaybetmişti. Les de bu tür şeylerden bahsetmezdi ama taşınmadan önce temizlikçi kızlardan biriyle yaptığına dair içimde bir his vardı.

İsteseydim şimdiye kadar ben de yapabilirdim. Ama yapmadım.

Çünkü içten içe, bekleyeceğime dair aptalca bir fikrim vardı. Bunu gerçekten önemli biri için saklayacaktım.

Tabii ki bunu birine itiraf etmektense taşaklarıma bir tekme yemeyi tercih ederim Korkak gibi görünüyordum.

Annem başını salladı, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Başın belada değil. Ama bu gece başka birini öpmeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Masasına doğru ilerledi, bir çekmeceyi açtı ve bir fotoğraf çıkardı. Cilalı ahşap üzerinde bana doğru kaydırırdı.

almadan önce tereddüt ettim, huzursuzluk sırtımdan aşağı kayıyordu. Resimdeki kadın annemin arkadaşlarından biri olacak yaşıydı, belki daha da yaşlı. Aşırı makyajlı yüzü alnındaki derin çizgileri yumuşatmıyordu ve fazla parlak gülümsemesi bana okul danslarındaki aşırı hevesli şaperonları hatırlatıyordu.

"Onu öpmemi mi istiyorsun?" İnanamayarak sordum. Annem başını salladı. "Evet."

"Anlamıyorum."

Annem kollarını kavuşturarak, "O polis karısı," diye açıkladı. "Alana birkaç yıl öncesine kadar bir lisede öğretmenlik yapıyordu, sonra sessizce işine son verildi. Dedikodulara göre

bir öğrenciyle." Bir duraklama. "Tabii ki, buna dair bir kanıt yok. Ya da varsa bile gömülmüştür."

Ona baktım, hiç gelmeyen can alıcı noktayı bekliyordum. O ciddiye.

"Eğer genç erkeklerden hoşlanıyorsa, Romolo," diye ekledi annem, "senden de hoşlanacaktır."

Mideme soğuk, yapışkan bir his yerleşti. "Şaka yapıyorsun."

Belli belirsiz gülümsedi. "Çok yakışıklısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Evet, bunu biliyordum. Okuldaki kızlar onlara çıkma teklif ettiğimde hep evet demişlerdi. İlgi çekmek için hiç mücadele etmedim. Ama şu anda, ortadan kaybolmayı diliyordum. Arka planda kaybolmak. Görünmez olmayı.

"Bu akşam partide olacak," dedi annem kesin bir ifadeyle. "Genç erkeklerin yanı sıra bir diğer zayıflığı da sosyal basamakları tırmanmayı sevmesi. Onunla birkaç ay önce tanıştım ve... hızlı arkadaş olduk."

Gözlerimi kırptım. "Senin kim olduğunu bilmiyor mu? Polis şefinin karısının bizim ailemizle vakit geçirmesini isteyeceğini sanmıyorum."

"Ona bunların hepsinin asılsız iddialar olduğunu söyledim. İnsanların gerçeklere değil, eski tarihlere bakarak hüküm verdiklerini söyledim. Bu, muhtemelen tahmin edebileceğimiz nedenlerden ötürü, onda yankı uyandırmış gibi görünüyordu."

Hâlâ nemli ellerimde sıkılı duran fotoğrafa baktım, kenarları tutuşumun baskısı altında kıvrılıyordu. "Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Geldiğinde sizi tanıştıracayım," dedi annem. "Onunla konuş. Çekici ol. Ona sanat galerisini göstermeyi teklif et. Ve orada yalnız kaldığınızda onu öpmenizi istiyorum."

"Ya yapmamı istemiyorsa?" Derimin altında milyonlarca küçük kurtçuk geziniyordu.

Annem fotoğrafı benden aldı ve çekmeceye geri koydu.
"Yapacak."

Parti saat yedide başladı ve sekizde çatı katı konuklarla dolmuştu. Birbiriyle örtüşen sesler, kahkahalar ve bardak şingirtıları havada süzülüyordu.

Babam ortalıkta yoktu -iş için İtalya'ya çağrılmıştı- ve kardeşlerim de hiçbir yerde yoktu. Barın yanında durmuş bir bira içiyordum, kimsenin arasına karışamayacak kadar gergindim. Gözlerim odayı tarıyor, annemin daha önce bana gösterdiği kadını arıyordu.

8:15 civarında geldi.

"Bu benim en küçük oğlum Romolo," dedi annem, beni nazikçe ona doğru yönlendirerek.

Kadın fotoğraftakinden biraz daha genç görünüyordu ama yine de birinin annesi gibiydi - bir arkadaşının annesi. Bakışları başımdan ayakkabılarıma kadar üzerimde gezindikten sonra yüzüme yerleşti. Gözleri tam olarak okuyamadığım bir şeyle parlıyordu ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Romolo," dedi, sesi yumuşaktı. "Çok güzel bir isim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Elini benimkinin içine kaydırды ve parmakları avucuma karşı serindi. Ne kadar nemli olduğunu fark ettiyse de bundan bahsetmedi. Bunun yerine, yüzümden büyülenmiş gibiydi, bana o kadar dikkatle bakıyordu ki sanki beni hafızasına kazıyordu.

Kendimden utanarak boştaki elimi yeni tıraş edilmiş çeneme sildim. Hâlâ düzgün bir sakal bırakamamıştım, bu yüzden birkaç günde bir ortaya çıkan seyrek lekelerden kurtulmaya özen gösterirdim.

"Bu yaz lise ile üniversite arasındaki yazınız mı?" Alana sordu.

"Evet, geçen ay mezun oldum," dedim, "ama üniversiteye gitmeyeceğim."

"Affedersiniz," diye araya girdi annem kibar bir gülümsemeyle. "Birkaç misafiri daha karşılamam gerekiyor."

"Elbette." Alana annemin gidişini zar zor fark etti. Bakışları benimkileri hiç terk etmedi. "Nasıl olur?"

Omuz silktim, ağırlığımı değiştirdim. "Sanırım babama bazı işlerinde yardım edeceğim. Çok sayıda şirketi var ve bunların başında güvenebileceği bir ailesinin olmasını seviyor."

Güldü. "İşe hemen güvendiğine göre çok zeki bir genç olmalısın. İyi notlarla mı mezun oldun?"

Mütevazı bir şekilde başımı salladım. "iş çıkardım."

"Eskiden öğretemdim, biliyorsun," dedi şarap kadehini elinde çevirerek. "On ikinci sınıflara matematik ve muhasebe öğreliyordum."

"Artık öğretmenlik yapmıyor musun?"

Gülümsemesi değişmedi ama gözlerindeki bir şey soğudu. "Hayır, yok."

"musun?"

"Bazen. Ama on üç ve on beş yaşında iki çocuğum var. Beni meşgul ediyorlar. Futbol antrenmanları, özel dersler, . Kendime zaman ayırmak her zaman zor olmuştur." şöyle bir baktı

odanın etrafında. "Annenle tanışmak harikaydı. O çok nazik biri. Beni yeni insanlarla tanıştırdı ve evden dışarı çıkmam için bir neden verdi. Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

Bira şişesi elimde sıcacıktı. "Şanslı, evet." Bunu söylemenin bir yolu da buydu.

Annem sıcak biri değildi, çoğu insanın düşündüğü gibi bir anne değildi. Sevgisi keskin kenarlı ve koşulluydu. Ama bana ve kardeşlerime iyi bakardı. Bizim için yüksek standartları vardı. O kadar yüksekti ki bazen ulaşılması imkansız gibi gelirdi.

Belki bu gece ona yetenekli olduğumu gösterebilirdim. Bana ihtiyacı olan oğlu olabileceğimi.

"Sanat galerisini görmek ister misiniz?" diye sordum.

Alana gülümsedi. "Kulağa çok hoş geliyor."

Birayı bir masanın üzerine bıraktım ve onu kalabalığın arasından geçirdim. Galeri pek bir şey değildi; çatı katının arka tarafında, duvarları resimlerle dolu bir odaydı sadece. Birkaç dar pencere içeriye doğal ışık girmesine izin veriyordu ama alan çoğunlukla gölgeliydi ve ailemin koleksiyonunu sergilemek için tasarlanmıştı.

Fuji Dağı'nın fonunda karlı bir kış gününün resmedildiği büyük bir tuvale doğru yürürken, "Japon sanatının büyük hayranları," diye açıkladım.

"Bu çok güzel," dedi Alana, bakışları resimlerle benim aramda gidip gelirken. Duvarlardaki sanat eserlerinden çok yüzümü incelemekle ilgileniyor gibiydi. "Peki sen? Sen beğendin mi?"

Hazırlıksız yakalandığım için elimi saçlarımda gezdirdim. "Bence güzel ama... kendi evime koyacağım bir şey değil, anlıyor musun?"

Sanki söylediğimden çok daha zekice bir şey söylemişim gibi büyülenmiş gibi sırttı. "Yakında taşınmayı düşünüyor musun?"

"Evet," dedim. "Daire bakmaya yeni başladım. Kardeşlerim çoktan taşındı, yani son kalan benim."

Başını salladı, tablonun önünde omuz omuza durana kadar yaklaştı. "Peki okulda bir kız arkadaşın var mıydı, Romolo?"

Sesi değişmiş, alçalmış, yumuşamıştı. Boynunda hafif bir kızarıklık olduğunu, kolunun benimkine değdiğini fark ettim - kasıtlı değilmiş gibi davranabileceği kadar hafif bir şekilde.

Adrenalin damarlarımda dolaşarak beni biraz hasta hissettirdi.

"Ben ," dedim yavaşça, bakışlarıyla buluşmak için başımı çevirerek. Ve sonra, ne duymak istediğini bildiğim için, "Yaşlı kadınları tercih ederim" diye ekledim.

Dudakları hafifçe aralandı. Gözbebekleri büyüdü.

Bu an aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı ve ne yapmam gerektiğini .

İğrenme duygusu göğsümü tırmaladı ama onu bastırdım.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Kısa sürdü, iki, belki üç saniye. Dilimi kullanmadım ama yumuşak bir nefes verdi. Geri çektiğimde gözleri ağırlaşmış, ifadesi gevşemişti.

Memnun mu oldu yoksa şaşırdı mı anlayamadım.

Bir ritim geçti. Sessizlik, ben daha fazla dayanamayana kadar uzadı. Ya annem yanılıyorsa?

Panik alevlendi.

"Özür dilerim," diye kekeledim, kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Bunu yapmamalıydım."

Gitmek için döndüm, bunu anneme nasıl açıklayacağımı düşünmeye başlamıştım ki, daha bir adım atamadan parmaklarım bileğime dolandı.

"Romolo."

Sesi kalındı.

Omzumun üzerinden baktım.

Dudaklarını yaladı. "Özür dilemene gerek yok."

Sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni tekrar öptü.

O gece hiç uyumadım. Parti sabahın erken saatlerine kadar sürdü, ben kendimi odama kilitledikten çok sonra bile müzik ve sohbet duvarlardan taşıyordu. Çatı katı nihayet sessizliğe büründüğünde saat sabahın üçünü geçiyordu.

Sırt üstü uzandım, tavana baktım ve içimdeki hastalıklı duyguyu anlamlandırmaya çalıştım.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Doğrudum, kaslarım gerildi ama gelen sadece annemdi. Elinde bir şeyle içeri girdi.

"Romolo?"

"Evet?" Yatağın başucundaki lambayı açtım ve yumuşak ışıltısı yüzünü aydınlattı. Kızgın ya da memnun görünmüyordu, sadece nötrdü.

Tek kelime etmeden elindeki kâğıtları bana uzattı.

Fotoğraflar. Ben ve Alana'nın galerideki fotoğrafları. Öpüşürken. Her açı en ince ayrıntısına kadar çekilmiş.

Ona dönüp baktım, midem bulanıyordu. "Bu... iyi mi?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İyi iş çıkardın."

Kapıya doğru döndü ama eşikte durakladı, omzunun üzerinden baktı. "Onu gelecek hafta tekrar göreceksiniz. Bundan sonra her Çarşamba çaya gelecek."

Ve sonra beni yaptığım şeyin kanıtlarıyla baş başa bırakarak gitti.

Yazın geri kalanı boyunca her Çarşamba, Alana öğlen oradaydı.

Annem her zaman yalnız kalmamızı sağlar, her ziyaretimizde en az yarım saat izin alırdı. Gerekçeleri giderek daha dayanıksız hale geldi - acil bir telefon görüşmesi, mutfakta bir şeyi kontrol etme ihtiyacı, bekleyemeyecek bir ayak işi. Alana bunu hiç sorgulamıyor gibiydi. Ya da sorguladıysa bile umursamadı.

Alana ile buluştuğumuz yemek odasında birden fazla gizli kamera vardı. İlk başta mütevazı giyiniyordu, ancak haftalar geçtikçe kıyafetleri daha açık hale geldi - daldırma yakalar, daha dar kalıplar, daha kısa etek uçları. Öpüşürdük. Bazen elimi tutup göğüslerinin üzerine koyuyordu. Diğer zamanlarda, vücudum tepki verene kadar kıyafetlerimin üzerinden bana dokunurdu. Ama asla daha ileri gitmezdi.

Annem bunu açıkça söylemedi ama ben işimi biliyordum. Alana'yı bunu istediğime inandırmalıydım. Ben de yaptım,

Bana her dokunduğunda midem bulanmasına rağmen.

Bir öğleden sonra, temizlikçi yanlış zamanda içeri girdi. Alana'nın eli kasıklarımdaydı duruyordu.

Yüzündeki ifade, tüm renginin kayboluşu.

-Alana'nın tüm dokunuşlarından daha uzun süre aklımda kaldı. Bana utanca yakın bir şey hissettirdi.

O akşam annemin mutfakta hizmetçiyle konuşmasına kulak oldum, sesi sert ve inatçıydı.

Hizmetçi bir daha Çarşamba günleri yemek odasına adımını atmadı.

Uykularım berbat olmaya başladı. Kabuslar. Çarşafklar soğuk terle ıslanıyordu. Alana'nın ziyaretlerinden önceki geceler, nadiren birkaç saatten fazla uyuyabiliyordum.

Bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyordum. Kimse bana bir bitiş tarihi vermemişti.

Ağustos ayının sonunda, annem Hamptons'daki evde büyük bir yaz sonu partisi düzenleyeceğini duyurduğunda hala bu mide bulandırıcı rutinin içinde sıkışıp kalmıştım.

"Bir gün erken gitmeni istiyorum," dedi telefonunda bir şeyler yazarken, dikkati başka yerdeydi. "Yemekçiler sabah gelecekler ve senin onları denetlemen gerekiyor. Cuma gecesi orada olacaksın. Ben Cumartesi öğleden sonra erken geleceğim ve parti o akşam olacak."

"Tamam," dedim ve tereddüt ederek ekledim: "Anne, sana gönderdiğim dairelere baktın mı?"

Sonunda başını kaldırıp baktı, yüzünde sinirli bir ifade belirmişti. Yaşam koşullarım da benim kontrolümün dışında olan başka bir şeydi. Hâlâ ailemin çatı katındaydım ve iş bulup kendi paramı kazanana kadar onların mali kaynaklarına bağımlıydım.

Daire aramak onun fikriydi ama ne zaman konuyu açsam beni başından savdı.

"Partiyle ben ilgilenirim Rom," dedi umursamaz bir tavırla ve telefonuna döndü.

Başımın arkasını kaşıdım, hayal kırıklığım artıyordu. "Peki Alana'yla olan şey? daha ne kadar sürecek?"

Gözleri benimkilere kaydı. Bir an için azarlamaya hazırlandım, ama sonra gülümsedi - gözlerine ulaşmayan yavaş, ince bir şey.

"Bu hafta sonu onu memnun ettiğinden emin ol," dedi soğukkanlılıkla. " sonra, sanırım bu kadar yeter. Zaten onunla yeterince uğraşıyorum."

Odadaki hava boğucu geliyordu ama başımı salladım. Sonum yaklaşmıştı.

Televizyonda *Kara Şövalye* çalarken ben kanepede uzanırken dışarıda çiseleyen hafif yağmur camlara vuruyordu. Ekranın ışıltısı loş odada titreşiyordu. Yarısı yenmiş bir kase patlamış mısır, son yarım saattir dokunulmadan duruyordu.

Cosimo ya da Alessio'nun bu gece benimle Hamptons'a gelmesini isterdim ama onların başka planları vardı. Her zaman bir şeylerle meşguldüler. Bu arada, kendimi kaçmak için sabırsızlandığım bir arafta sıkışmış hissediyordum.

Geç saatlere kadar kalmayı planlamamıştım. Uykum hâlâ berbattı ve yarınki etkinlik için sersemlemiş bir halde olmak istemiyordum.

Filmin jeneriği akmaya başlamıştı ki kapı çalındı ve ben irkildim.

Kaşlarımı çatarak kanepeden kalktım. Bu gece burada başka kimsenin olmaması gerekiyordu.

Gözetleme deliğinden baktığımda donup kaldım.

Alana diğer tarafta duruyordu, saçları yağmurdan ıslanmış, bluzunun üzerinde koyu lekeler açmıştı.

Kapıyı ben açtım. Gergin görünmesine rağmen bana nefes nefese bir gülümseme verdi. "Annen burada olacağını söyledi."

Omurgamdan aşağı soğuk bir
karıncalanma indi. O mu yaptı?

Sikeyim.

Annemin parti sırasında Alana'yı tekrar öpmemi isteyeceğini düşünmüştüm ama şimdi farkına varmıştım.

Plan bu değildi.

Bu gece, biz yalnızken, plan buydu. "Beni içeri davet
etmeyecek misin?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Evet. Kusura bakma. İçeri gelsene." Kenara çekildim, yanımdan geçerken hafif bir alkol kokusu aldım. Dışarı baktığımda arabasının garaj yoluna park ettiğini gördüm, kaputunda yağmur suyu parlıyordu. Buraya içtikten sonra gelmişti.

Kapıyı kapattım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. "Her şey yolunda mı?"

Etrafında çok hızlı döndü, kolları yanlarına düşmeden önce hafifçe sallandı.

"Evet," dedi ama sesi kırılğan çıktı. "Az önce kocamla kavga ettim. Uzun hikâye ama artık orada kalamazdım."

"Hamptons'da bir yerin mi var?" Ben sordum.

"Bir arkadaşımın evi. Çocuklarla birlikte son iki haftadır buradayız. Kocam hafta içi şehirde çalışıyor ve sadece hafta sonları geliyor ama-" Elini sallayarak bu düşünceyi reddetti. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Kanepeye çöktü, bakışları televizyondaki donmuş jeneriğe takıldı. Yanına oturmadan önce tereddüt ettim ve minder ağırlığının altında eğildi.

"Bir şey izlemek ister misin?" diye sordum. Böyle bir ruh halindeyken onun yanında nasıl davranmam gerekiyordu?

Başını salladı, gözleri dalgındı. Düşüncelerinin başka bir yerde olduğunu, muhtemelen tartışmak istemediği kavga tarafından söyleyebilirdim.

"Hayır, Romolo, hiçbir şey izlemek istemiyorum." Eli kalçamda belirdi. "Seninle birlikte olmak bana kendimi yeniden genç hissettiriyor, sanki önünde koca bir hayat olan bir kızmışım gibi. Sen hayatı... daha az ağır kılıyorsun."

Parmaklarını yukarı doğru kaydırды ve kaslarım sertleşti. Onu durdurmamalı mıydım? Bırakayım mı?

Sonra ben karar veremedim bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

Çılgın. Beceriksizce. Parmakları düğmeleri yırttı ve kumaş, altındaki danteli ortaya çıkarmak için açıldı.

Kucağıma tırmandı. "Bu gece daha fazla konuşmak istemiyorum," diye fısıldadı, dudakları kulağımı okşuyordu. "Ben sadece

iyi bir şeyler hissetmek istiyorum."

Nefesine sinen hafif alkol kokusu parfümüne karışıyordu. Tatlı ama bayattı, çürümüş meyve gibiydi.

Nabzım hızlandı, arzuyla değil ama tedirginlikle. Göğüslerini yüzüme doğru kaldırırken kot pantolonumun fermuarıyla oynadı.

Kendimi cevap vermeye zorladım, dilimi sütyeninin dantelinin üzerinde gezdirdim. Mekanik ve bağımsızdı. Nefes alışları hoşuna gittiğini söylüyordu ama geçen her saniye midem çalkalanıyordu. Ellerini kot pantolonumun içine daha da soktu, parmaklarını aletimin etrafına sararken tırnakları tenimi sıyrırıyordu.

"Bunu istiyorum," diye mırıldandı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, göğsüm panikle doldu. Bu benden daha önce hiç istemediği bir şeydi.

Ve ben... Ben bunu istemedim. *Onu* istemedim. Onu öpmek yeterince kötüydü, ama şimdi... benden sonuna kadar gitmemi istedi.

Bu da onun benim ilkim olacağı anlamına geliyordu.

Çaresizlik içinde, "Bunu daha önce hiç yapmadım" diye itiraf ettim.

Dondu kaldı. Bir an için ne yaptığını tekrar düşünmesine neden olabileceğini düşündüm -umdum-. Ama gözlerine baktığımda tereddüt etmediğini gördüm. Sadece bir heyecan parıltısı vardı.

Yavaş, bilmiş bir gülümseme yüzüne yayıldı. Eğilerek dudaklarını kulağımın hemen altına bastırdı ve "Bunu senin için iyi yapacağım" diye fısıldadı.

Gözlerimin arkasında garip bir baskı oluştu, sanki başım bir mengeneye sıkıştırılmış gibiydi. Sanki bedenimden kopuyor, sahneyi yaşamak yerine üzerinde sürükleniyormuşum gibi hissediyordum. Elleri her yerdeydi, bana dokunuyor, beni sıkıyordu.

Ve sonra, açıklanamaz bir şekilde, sertleştım.

Nasıl olduğunu bilmiyordum, bunu istememiştim ama işte oradaydı - üzerime tırmanıyor, eteğini kaldırıyor. Altında bir şey yoktu. Üzerime yatmadan önce çıplak teninin bir parıltısı vardı. Sıcaklığı beni içine çekti ve garip bir şekilde rahatlatıcı olsa da aynı zamanda yanlış hissettirdi. Çok yanlış. Zihnim durmam için bağırdı ama bedenim beni dinlemedi. O bana doğru hareket ederken ben orada öylece, işe yaramaz, donmuş bir şekilde oturdum.

Omuzlarımı kavradı, tırnakları batıyordu. "Bana bak Romolo," dedi, sesi bozulmuştu, sanki ben suyun altındaydım ve o yukarıdan konuşuyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, odağım gidip geliyordu. Yüzü bulanıklaştı ve başımın etrafındaki baskı sıkılaştı.

Birden durdu. Bakışları yanımdan geçerken tüm vücudu hareketsiz kaldı ve yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Bu da ne?" bir şeyi işaret etti.

"Ne?" Sesim sert çıkmıştı. Dönmeye çalıştım ama ağırlığı beni yerimde sabitledi. "Göremiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan üzerimden kalktı ve aceleyle bluzunun düğmelerini ilikledi. Dakikalar önce onu besleyen açlık gitmiş, yerine paniğe yakın bir şey gelmişti. "Bu da ne?"

Hâlâ halsiz olan kot pantolonumun fermuarını çektim ve bakışlarını takip ettim. Yakındaki konsol masasının üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu.

Eve ilk girdiğimde vazoyu fark etmemiştim ama şimdi nasıl gözden kaçırmış olabileceğimi merak ediyordum. Yarına kadar temizlenmemesi gereken bir evde taze çiçekler mi?

Gözlerimi kısıtım. Bekle. Az önce-

Şurada.

Alana beni iterek vazoya doğru ilerledi. Titreyen elleriyle, yanıp sönen ışığın saklı olduğu bir gülü çekip çıkardı. Küçük, başparmak büyüklüğündeki kamerayı yapraklarından kopardı ve ona baktı, yüzünde bir duygu fırtınası vardı-şok, ihanet, öfke.

Midem bulandı. Annem birine kamera yerleştirmesini emretmişti. Muhtemelen evin her tarafına gizlenmiş başka kameralar da vardı. Ama bu arızalıydı. Yanıp sönmüştü. Acemice bir hata.

Sikeyim.

Kamerayı yere fırlattı ve tepindi. Bir kez. İki kez. Üç kez. Plastik ve camın çıtırtısı odayı doldurdu ama o durmadı.

"Alana, bu kadar yeter!"

Bana doğru döndü, gözleri vahşiydi. "Bana neler olduğunu anlat, Romolo. Şimdi!"

Sanırım zaten biliyordu.

Avuç içi ağzına doğru uçarak boğuk bir nefesi bastırdı. Yapbozun parçaları yerine oturdu, her bir farkındalık yüz ifadesini dehşetle keskinleştirdi. "O kamera. Başkaları da vardı, değil mi?"

Başımı salladım, boğazım kurudu.

"Bu planlanmıştı," diye fısıldadı.

Cevap veremedim.

Alana dizlerinin üzerine çöktü, yanaklarını tırmalarken vücudu titriyordu. "Hayır, , hayır, hayır. Romolo, lütfen. Bunu bana yapamazsın."

"Eğer kocanız bizim kurallarımıza göre oynarsa," diye zorladım, "fotoğraflar ve videolar asla gün ışığına çıkmayacak."

Başını salladı, gözyaşları havaya savruldu. "Anlamıyorsunuz! Son seferden sonra beni bir daha korumayacağını söyledi. Eğer öğrenirse, her şeyimi kaybederim."

Annem polis şefinin bu resimlerin ortaya çıkmasını istemeyeceğine, kendini korumak için taleplerimize boyun eğeceğine inanıyordu. Ama yerde titreyen ve kırılan Alana'ya bakınca artık o kadar emin değildim.

"Eğer ortaya çıkarlarsa, zarar gören sadece senin itibarın ," dedim sesimi alçaltarak. "Onunki de zarar görür."

Dinlemiyordu. Hıçkırıkları içinden döküldükçe sesi daha da yükseliyordu. "Bu her şeyi mahvedecek! Romolo, lütfen, sana yalvarıyorum. Bunu bana yapamazsın."

"Bu bana bağılı değil." Ses tonumdaki hayal kırıklığı, içimdeki suçluluk duygusunu maskeliyordu. "Bu benim planım değildi."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı, gözleri yalvarıyordu. "Yapabileceğim bir şey olmalı. Lütfen, ne olursa. Her şeyi yaparım."

"gereken ben değilim. Annemle."

Ağlama şekli vicdanımı derinden yaraladı. Ama bunu ailem için yapıyordum. Annem ve babam hepimizin

aile için fedakarlık yapmak. Kardeşlerim ve ben böyle yetiştirildik.

"Bak," dedim enseme ovuşturarak. "Yarın onunla konuşabileceksin. Seni eve bırakayım. İçki içmişsin. Bu şekilde araba kullanmamalısın."

Ayağa yardım etmeye çalıştım, ama daha önce dokunuşumu memnuniyetle karşılarken, şimdi sanki yanmış gibi elini tuttuğum yerden çekti. Kapıyı açmadan önce anahtarlarımı ve ceketimi aldım. Şimdi daha şiddetli olan yağmura doğru tökezleyerek dışarı çıktı ve arabamın yolcu koltuğuna kayd.

Sileceklerin gıcırtısı ve kadının ağlaması havaya karıştı. Başını eğmiş, elleri kucağında titriyordu.

Suçluluk duygusu hâlâ içimde çalkalanıyordu. Ailemin dünyasının acımasız, zor seçimler ve soğuk hesaplarla dolu olduğunu biliyordum. Ama sonuçlarını bu kadar yakından görmek? Bu farklıydı.

Bu kadar kötü hissetmem mi gerekiyordu? Yoksa sadece yumuşak mıydım?

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Gelecek hafta kendimi kanıtlamam bekleniyordu. Bir hainin kafasına bir kurşun sıkıp ailedeki yerimi sağlamlaştıracaktım. Bu hareket, Cosimo Don'un başına geçtiğinde onun yardımcısı olmama giden yolu açacaktı.

Artık çocuk değildim. Ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmalıydım.

"Romolo," diye fısıldadı, sesi . "Çocuklarımin bana ihtiyacı var. İsimleri Grant ve Tessa. Eğer bu ortaya çıkarsa, kocam onları bir daha görmeyeceğimden emin olacak. Onda

Bunu yapabilecek güçte, biliyorsun. Tüm yargıçlar onun küçük parmağına dolanmış durumda."

Parmak eklemlerim direksiyona karşı bembeyaz oldu.

"Annemle konuşmalısın," diye zorladım. "Şu anda sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Başı şiddetle sallanıyordu, hareketleri düzensiz ve agresifti. Gözlerimin önünde parçalanıyordu.

Gaza daha sert bastım. Bu yolculuğun daha hızlı bitmesi için her şeyi yapardım.

Parmakları aniden pençe gibi keskin bir şekilde kalçama saplandı. "Bir hata yaptım," diye boğuk bir sesle konuştu. "Korkunç bir hata. Daha önce hiç hata yapmadın mı?"

Sertçe yutkundum, gözlerim farların altında parlayan kaygan yola sabitlendi ve sessiz kaldım. Söylediğim hiçbir şey işe yaramayacaktı.

"Belki de yapmadınız," diye devam etti. "Belki de çok genç olduğunuz için yapmadınız. Gençken, yaptığınız hatalar... Önemli değildir. Daha iyisini bilemezsin." Sesi çatallaştı. "Ama Romolo, ben on sekiz yaşında değilim. Kırk sekiz yaşındayım. Hayatım mahvolursa ikinci bir şansım olmayacak."

Tırnaklarını bacağıma daha sert geçirdi, diğer eliyle de kolumu kavradı.

"Romolo, anlıyor musun? İkinci bir şansım olmayacak!"

"Alana, bırak beni." Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum ama o dikkatimi dağıtıyordu. Canımı yakıyordu.

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Anlamıyor musun, seni aptal çocuk? Tanrım, keşke seninle hiç tanışmasaydım!"

"Bırak!"

Çıglıkları daha da arttı ve o kargaşada arabanın kontrolünü kaybettim. Lastikler kaygan kaldırımında patinaj yaparken tekerlek yana doğru sarsıldı.

Bir köprünün üzerindeydik. Göllerden birini geçen dar bir köprü.

Yağmur her şeyi

bulanıklaştırdı. Parmaklıklar

parçalandı.

Bir anlığına ağırlıksız kaldık.

Sonra kulakları sağır eden bir gürültüyle araba göle uçtu.

Soğuk su pencerelerin etrafındaki çatlaklardan içeri girerek kabini doldurdu. Karanlık her şeyi yuttu. Farlar yok. Sokak lambası yok. Sadece mürekkep siyahı su hızla yükseliyordu.

Alana hâlâ çıglık atıyordu, kapalı alanda yankılanan delici sestiydi bu.

"Dışarı çıkmalısın!" Emniyet kemerimi kurcalarken bağırdım.

"Grant, Tess, çok üzgünüm," diye hıçkırdı. "Ben de ."

Hay sikeyim. Şoktaydı. Kendini kurtarmaya bile çalışmıyordu.

Kemerimi çözdüm ve ona yardım etmek için uzandım. "Alana, beni dinle. Pencereden geçmen gerekiyor."

Bana baktı, gözleri kocaman ve dehşet içindeydi ve başını salladı.

Camı kendi tarafıma çevirdiğimde içeri dolan suyun gücü beni neredeyse boğuyordu. Kendimi açıklıktan içeri attım. Hızla batıyorduk.

Ayağım emniyet kemerine sıkıştı. Bir an için kör bir paniğe kapıldım. Beni aşağı sürükleyeceğini, arabaya bağlı olduğum yerde boğulacağımı düşünđüm. Ama birkaç çılgınca çekışten sonra kurtuldum.

Arabanın dışındaki karanlık yuttu, yönümü şaşırdım.

Yukarı doğru -yukarı doğru olduğunu umduğum- tekme atarken ciğerlerim yandı.

Sonunda su yüzeyine çıktım ve nefes nefese kaldım. Vücudumdaki her kas çığlık atarak kıyıya doğru yüzdüm ama kendimi kıyıya çektiğimde yeni bir panik dişlerini göğsüme geçirdi.

Alana'yı duymadım.

Yukarı gelmemişti.

Arabadan çıkmaya çalıştı mı?

"Kahretsin!" Sesim kısık bir şekilde geceye doğru bağırdım. Onu bırakamazdım.

Döndüm ve arabanın battığı yere doğru yüzdüm. Karanlık, buz gibi suyun altına daldım ama yüzeyin altı mürekkep kadar siyahtı. Arabayı göremiyordum. Tekrar daldım. Ve tekrar.

Her seferinde elim boş döndüm.

Dakikalar saatler gibi geldi. Uzuvarım ağırlaştı, ciğerlerim yandı. Vücudum pes edene kadar - fiziksel olarak devam edemeyene kadar - fark ettim ki...

O gitmişti.

Son gücümle kendimi sudan çıkardım ve kıyıya yığıldım. Vücudum titriyordu, ıslak giysilerim tenime yapışıyordu.

Ceketimi okşadım ve fermuarlı iç cebin içinde telefonumun sağlam şeklini hissettim. Su geçirmezdi ve işini yapmıştı. Telefon hâlâ çalışıyordu.

Bulanık gözlerle ekrana bakarken annemi aradım. "Gel beni al."
"?"

Ona yerimi söyledim ve telefonu kapattım.

Gelmesi neredeyse üç saat sürdü. Geldiğinde yanında babamın bazı adamları vardı. O zamana kadar yağmur durmuştu ama soğuk beni terk etmemişti.

Yanıma oturdu ve bana bir battaniye uzattı. Dişlerim takırdayarak battaniyeyi üzerime sardım.

Durgun, karanlık suya baktı. Sessizdi. "O öldü mü?"

Boğuk bir sesle söyledim.

"Eminim öyledir," dedi, sesi son derece sakindi.

Boğazım düğümlendi ve ardından gözyaşlarım sıcak ve kontrol edilemez bir şekilde akmaya başladı. "Anne, bu iş nasıl bu kadar boka sardı?"

Elini kaldırdı ve hafifçe omzuma koydu ama bu hareketinde sıcaklık yoktu. Vücudum ona doğru döndü, bir şey -rahatlık, teselli, herhangi bir şey- için can atıyordu ama beni içine çekmek yerine boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

İçimde kocaman bir delik açıldı. Göğsümü yırtan hıçkırığımı tutamadım. "Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle," diye yalvardım.

"Yazık oldu. Neredeyse onu yakalıyorduk." "O mu?"

"Kocası. Fotoğrafları ve videoyu gördükten sonra ne istersek yapardı." Düşünceli bir ses çıkardı. "Hatırasının yaptığı kötülüklerle lekelenmemesini sağlamak için hala yapabilir."

Bir an için acı nefes bile alamayacak kadar fazlaydı. Her yerimdeydi; ciğerlerim, uzuvlarım, hatta dişlerim. *Her şey* acıyordu.

"Anne," diye nefes nefese kaldım, "İhtiyacım var-"

"dahaki sefere iniş yapmayı dene Rom. Mükemmel planı mahvettin."

Ben bunu dinleyemedim . ben onun planını mahvettim? ben onun a
lanet insan.

Onu tuzağa

düşürdü. Onu

öldürdü.

Ellerimi kulaklarıma bastırdım ve öne sallandım, ama sesi hala kesik kesik geliyordu.

"Bir daha düşündüm de, belki de bu en iyisiydi."

Daha sert bastırdım.

Önümde çömeldi ve ellerimden birini aşağı çekti. "New York'tan bir çocuk olarak ayrıldın," dedi parmakları çeneme batarak. "Artık bir erkeksin. Artık zirvede kalmak için ne gerektiğini anlıyorsun. Düşmanlarını yok eden bir imparatorluğu yönetmek için. Çekinmiyorsun. Kırılmıyorsun. Ve sen. *Olamazsın. Olamazsın. Zayıf olamazsın.*"

Yüzü karanlıkta lekeli bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. "Gelecek hafta o haini öldürüp öldüremeyeceğin konusunda endişeliydim. Beni utandırır mısın diye endişelendim." Beni bıraktı ve doğruldu. "Artık bu işi halledeceğini biliyorum."

Kendi içime kıvrıldım, alnımı dizlerime bastırdım. Kot pantolonum hâlâ nemliydi. Kumaş küflü, topraksı, hafif çürük kokuyordu. Kokuyu içime çektim, kendimi topraklamaya çalıştım, kafatasımın içinde yarılmış olan dönen boşluktan kendimi geri çekmeye çalıştım.

Kırılıyordum. Her duygu aynı anda çarpışıyordu -acı, suçluluk, inançsızlık- ta ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayana kadar.

Gözlerim daha da sıkıldı. Daha sıkı. Tam zihnimin patlayacağından korktuğum anda, tüm basınç aniden serbest kaldı.

Bir şey .

Uyuşukluk merhametli bir dalga gibi içeri girdi. Her şeyi - düşüncelerimi, anılarımı, hatta Alana'nın zihnimdeki yüzünün şeklini bile- köreltti.

Bir nefes kaçtı.

Hiçbir şey

hissetmedim.

Hiçbir şey hissetmemek daha kolaydı.

Annem boğazını temizledi. "Gözyaşlarını sil ve gidelim. Temizliği erkekler halledecek. Yarın bir partimiz var."

BÖLÜM 42

MIA

Daha önce hiç kimsenin ölmesini dilememiştim, o yüzden bu yeni bir deneyimdi. Damarlarımdaki acele. Ensemden süzülen sıcaklığın karıncalanması. İçimde kıvrılan, hastalıklı bir his.

Vita Ferraro bir canavardı. Ve *ölmeyi* hak ediyordu.

Beni ve o aşağılık kadını bir odaya koyun, elime bir silah verin, hiç pişmanlık duymadan tetiği çekerim.

Yere oturdum, duvara dayadım, parmaklarım halıya karşı pençeler halinde dondu. Rom'un sözleri zihnimde tekrar tekrar çalıyor, her korkunç ayrıntı beynime kazınıyordu. Mide bulantısı midemde çalkalanıyordu.

Bu gerçek olamazdı. Çok korkunç, çok zalimceydi. Genç Romolo'nun onu koruması gereken iki kişi -annesi ve öğretmeni- tarafından istismar edildiği ve travmatize edildiği düşüncesi çılgılık atmak istememe neden oldu.

Rom kemiklerimi sızlatacak kadar boş bir sesle konuşmuştu.

konusurken ona yaklaştırmaya çalıştım ama elinin bir hareketiyle beni durdurdu. Boş bakışları yerden kalkmamıştı. Yatağın kenarındaki yerinden neredeyse hiç kıpırdamamıştı, geniş omuzları sanki kendi içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi içe doğru kıvrılmıştı.

Artık işi bittiğine göre, sessizlik hüküm sürüyordu.

Güneş çoktan kaybolmuş, sadece başucu lambasının ışıltısı yüzünü derin gölgelere boyamıştı. Gölgeler öyle görünüyordu ki odanın çok ötesine uzanıyordu,

Tüm kilitlediği içindeki boşluklara gömölüyordu.

"Çok özür dilerim," diye nefes aldım boğazımdaki yumruyu geçerek. Özür bunu karşılamaya yetmiyordu.

Şimdi her şey mide bulandırıcı bir netlikle anlam kazanmıştı. Araba kazası, panik atak.

İhanete uğrayan ve istismar edilen kişi olmasına rağmen, tüm bu olayda oynadığı rol nedeniyle hala kendinden nefret ediyordu.

Neden kimsenin ilgisini ve sevgisini hak etmediğini düşündüğünü şimdi anlıyordum. Öz annesi ona bunu vermemişti.

Tanrım, bu düşünce beni kıpkırmızı yaptı.

Ayağa kalktım ve ona doğru çekingen bir adım attım. Onu rahatlatma, ona sarılma, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleme ihtiyacı içimi kemiriyordu.

Yaklaştığını hissetmiş olmalı, çünkü kafasını kaldırdı ve gözleri benimkileri buldu. Şaşkın görünüyordu. Sanki bir trans halinden uyanmış gibiydi.

Ayağa fırlayıp sendeleyerek banyoya doğru yürümeye başlamadan önce bunu algılayacak zamanım bile olmamıştı.

Kapı çarparak kapandı.

Bir saniye sonra, onun duydum.

Avucumu ağzıma bastırarak bir hıçkırığı bastırdım.

Vita. Hak etmişti. Ölmeyi. Ölmeyi.

Alana da öyle, ama kader o kadının icabına çoktan bakmıştı.

Bunca yıl sonra bile, o ikisinin yaptıkları hâlâ çıkmıyordu. Hala ona içten işkence ediyordu.

Bu acıyı dindirmenin bir yolu olsaydı, bunu bir saniyede yapardım.

Nemli yanaklarımı silkeleyerek odada volta attım, bedenim huzursuz, çaresiz bir öfkeyle ve bunların aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedigini anlamasını sağlama ihtiyacıyla çalkalanıyordu.

Hiçbir yere gitmiyordum.

Kusma durdu.

Musluk , sonra kapandı.

Kapı nihayet açılana kadar uzun bir an geçti. Rom dışarı

çıktı, gri gözleri benimkilere kilitlendi.

Küçük bir omuz silkme hareketiyle omuzlarımı kaldırdım. "Ben hâlâ buradayım."

Kaşlarını çattı, sanki buna bir anlam verememiş gibiydi. Sanki gitmiş olmamı bekliyormuş gibi.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip pencereye gitti ve dışarı bakarken avucunu çerçeveye dayadı.

Yanında durmak için hareket ettim. "Sen bir canavar değilsin Rom. Bana o korkunç hikâyeyi anlatmadan önce de değildin, şimdi de değilsin."

Dişleri alt dudağını sıyırdı, sanki bunu düşünüyormuş, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Yaklaştım. Kollarımı onun taş gibi bedenine doladım. Yüzümü omzuna bastırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sana olanlar için. On sekiz yaşındaydın. Sadece bir çocuktun."

"Ne yaptığımı biliyordum," diye sert bir yanıt verdi. Kaskatı kesilmişti. Hareket etmiyordu.

"Annenin onayını almak istedin." Ona bakabilecek kadar geri çekildim. "Her şeyi annen ayarladı. Sana seçme şansı vermedi. Sana bunu yapmanı emretti. Bu durumda yetişkin olan oydu ve seni hayal kırıklığına uğrattı. Alana'nın ne kadar hatalı olduğunu konuşmayalım bile..."

bir ürperti geçti.

Öfke derimin altında kıvrıldı. "Umarım bir daha annenle aynı odada bulunmam, çünkü kendimi tutamayacağım. Bu ne cüret? Bunu sana yapmaya nasıl *cüret eder*? Onu öldürebilirim."

Yüzü buruştu, kaşlarının arasında derin bir kırıışıklık oluştu, sanki bir kez daha ne dediğimi anlayamamış gibiydi.

"Hayır." Kucağımdan silkindi ve bir adım geri çekildi. "Öyle olmadı. O suçsuz değil ama o şeyleri yapan bendim. Onun emirlerine uymak benim seçimimdi."

"Pek bir seçenek gibi görünmüyordu. O senin vasindi. Onun evinde yaşıyordun. Ona bağımlıydın."

"Artık ona bağımlı olmadıktan sonra bile emirlerine uymaya *devam* ettim. Uzun yıllar boyunca." Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "İnsanları incittim. İnsanları öldürdüm. Ve bunu vicdan azabı duymadan yaptım. Benim iyi bir insan olduğumu düşünerek kendinizi kandırmanızı istemiyorum. Değilim."

"Bana gelince onun emirlerine uymadın." Bu onu duraklattı. Bir düşün.

"İnsanlar değişebilir," dedim usulca. "Beni incitmek istemiyor musun? O zaman verme. Bu kadar basit. Ve Alana'ya olanlar için kendini affet. Sen o durumda kurbandın."

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Boğazından acı, inançsız bir kahkaha koptu. "Kurban mı?" Kelime sert bir fısıltı gibiydi. "Benim kurban olduğumu mu düşünüyorsun?"

Aptal. Aptal!

Sertçe yutkundum. Bu yanlış kelimeydi. Onun gibi biri için kesinlikle yanlış bir kelimeydi. Güçlü ve kontrollü olmaya alışkın biri. "Ben sadece-"

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorum." Alay etti. "Gerçekten de çok safsın."

Karnım sıkıştı. "Rom-"

"Ben hiç kurban olmadım." Ceketini çekiştirdi, yumrukları sıkıydı. "Ve eğer öyle olduğumu düşünüyorsanız, hakkımda düşündüğümünden daha da fazla yanılıyorsunuz."

Kendimi aptal gibi hissettim. Bunu neden söyledim ki? Bunu duymaya hazır değildi. Belki de hiç olmayacaktı. "Rom, özür dilerim."

Başını sertçe salladı. "Hayatta kaldım. Yapmam gerekeni yaptım. Seçimlerimi yaptım." Gözleri benimkileri yaktı. "Senin acımana ihtiyacım yok. Aslında, senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Romolo döndü ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve havada sadece öfkesinin ve kızgınlığının kalıntılarını bıraktı.

Pencere kenarına çöktüm, boğazımdan bir hıçkırık koptu.

Ben ne yaptım ki? Bunu neden söyledim?

Romolo bana ruhundan bir parça vermişti ve ben onu yanlış kullanmıştım. Onu istemediği, ihtiyaç duymadığı sözcüklerle sarmaya çalıştım. Benim olmayan bir şeyi düzeltmeye çalıştım.

Sadece bunun onun hatası olmadığını görmesine yardım etmek istedim. Annesi ve Alana'nın, o başkasını çok önce onu kırdıklarını.

Ama çok fazla şey söyledim. Ya da belki de doğru şeyi söylemedim.

Gölgeler ağır ve yakın bir şekilde bastırıyor gibiydi. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ağladım.

Tersine çevrilmiş iki mıknatıs gibiydik; ikimizin de anlamadığı bir güçle birbirimize doğru çekiliyor, ancak ne zaman çok yaklaşsak itiliyorduk.

Yine de denemeye devam ettik.

Sanki bir parçamız fizik kurallarının üstesinden gelebileceğimize inanıyordu. İmkânsızı mümkün kılabilençeğimize.

Ya da belki sadece ben. İyimserlik hangi noktada yanılsamaya dönüşüyordu? O nokta her neyse, yakın olduğumu hissediyordum.

Ellerimin tersini gözlerimin altına sildim ve tökezleyerek banyoya gittim.

Temizlenip eve gitmem gerekiyordu ve orada kendimi bir şişe şaraba boğmayı .

Ama musluk akarken gözüme bir şey takıldı.

Tezgâhın üzerinde, yerinde olmayan eski bir dudak parlaticısı tüpü duruyordu.

BÖLÜM 43

ROM

Yumruğum torbaya çarptı ve ön koluma bir acı saplandı. Dün gece Mia'dan ayrıldıktan sonra gözüme uyku girmemişti ve iki saattir evdeki spor salonundaydım.

İçimde bastırılmış çok fazla enerji, çok fazla gerilim vardı ve bunların bir yere gitmesi gerekiyordu.

Mia artık her şeyi biliyordu. Her şeyi. Kendimi kesip açtım ve içimi karıştırmasına izin verdim.

Ona söylediğime inanamıyordum. Pervasızcaydı.

O hikaye mi? Benimle birlikte ölmesi gerekiyordu. Ama yine de anlattım, çaresizlikten belki bensiz daha iyi olduğunu anlamasını sağlar diye düşündüm.

Buna hazırdım. İğrenmesine. Çekip gitmesi için. Ama yanlış şeye hazırlanmıştım.

Hâlâ beni istiyordu. Ve onun şefkatiyle nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

İçimde bir şeyler gevşedi. Dünyamın temellerini sarstı. Kendimi *zayıf* hissetmeme neden oldu ve bu çok daha kötüydü.

Geçmiş geçmişte kalmalıydı. Tekrar ziyaret etmememin bir nedeni vardı. Bir anlamı yoktu. Onu değiştiremezsiniz. Ve onu yeniden çerçevelemeye çalışmak -yeni anlamlar yüklemek ve olaylara farklı etiketler koymak- tüm bunlardaki rolümü sorgulamama neden oldu.

Kurban ben miydim? Yoksa bunun olmasına izin veren kişi mi?

Hayır. Ben lanet olası bir kurban değildim.

"Lanet olsun!" Bir başka darbe koluma daha keskin bir acı gönderdi. Çantadan geri , nefes almaya çalışırken göğsüm kabarıyordu.

Banktan telefonum çaldı. Ekran Cosimo'nun adıyla aydınlandı.

Hoparlörden cevap verdim. "Evet?"

"Kolombiya sözleşmesini aldık," dedi. "Alvarez bizden fazladan yüzde on pazarlık yaptı ama neyse. Büyük planda önemli bir şey değil."

Ellerimi büktüm ve sıkıcı ağrıdan dolayı irkildim. "Tebrikler. Bunu nasıl başardın?"

"Dün oraya uçtum. Üç saatlik bir toplantı. Alvarez'e Messero ve bizim bir araya gelmemizle birlikte yetkililerin ürün taşımamızı durdurmalarının uzun zaman alacağını anlattım - tabii ellerinde bir dava varsa. Bu arada, düşündükleri diğer seçeneklerin hiçbir şansı olmayacak. Onları alaşağı etmek için tüm kaynaklarımızı kullanacağımızı açıkça belirttim. Onların sözde daha güvenli bahislerine lanet bir fantezi dedim."

"Bu açığı daha önce kullanmayı düşünmedin mi?"

"Aldım. Ama şimdiye kadar diğer alıcının kim olduğunu bilmiyordum. İsmi öğrendiğimde daha iyi bir resim çizebilirdim. Onlarla giderlerse tam olarak nasıl mahvolacaklarını gösterebilirdim."

"Bir adın var mı?" Finger Lakes bağlantısını Mia'ya açmamıştım. Her şey olup biterken, bu konu pek de aklımda değildi.

"Evet. Santoros."

Bu isim beynimin arkasında belli belirsiz bir şeyleri aydınlattı. "Tanıdık geliyor..."

"Yıllar önce New York'ta büyüklerdi," dedi Cos. "Otuz yıl kadar önce Riccis'e karşı bir savaş kaybettiler. Şehirden kovuldular."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bizden ne istiyorlar? Biz o savaşın bir parçası bile değildik."

"Hiçbir fikrim yok. Her şey yarım yamalak. Onlarca yıldır uykudaydılar ama görünüşe göre yeniden inşa ettiler ve harekete geçiyorlar. Bu işi yürütecek bağlantıları olduğunu düşünüyorlar ama yanılıyorlar. Alvarez'e hikayelerinin saçmalık olduğunu söyledim."

"Santoros'un onu bir şekilde kandırdığını mı düşünüyorsun? Neden onları düşündün ki?"

"Biliyorsam ne olayım. Alvarez çok fazla şey paylaşmaz ama beni dinledi. Ekibiyle kapalı kapılar ardında bir saat konuştuktan sonra çıkıp bizimle geleceklerini söyledi."

"Babama söyledin mi?"

"Memnun oldu. Annem de öyle."

Annemizden bahsetmesi bile beni tekrar gerdi. Onu dinlemekten bıkmıştım. Onun emirlerini yerine getirmekten bıkmıştım.

Uzun zaman önce bırakmalıydım. Ama o yazı tekrar ziyaret edene ve Mia'nın tepkisini görene kadar, sonunda aklıma geldi.

Eğer artık annemin emirlerine uymak istemiyorsam, uymak zorunda değildim. Bana ne yapacaktı? Azarlayacak mıydı? Bana kızacak mıydı? Ona karşı geldiğim için beni aileden mi kovacaktı?

Bırak denesin. İş o noktaya gelirse, kardeşlerim arkamı kollar.

Ben çocukken, çok güçlü görünüyordu. Kule gibi. Yanılmaz.

Ama artık çocuk değildim ve üzerimde hâlâ ne kadar gücü varsa... Bunu ona veren tek kişi bendim.

"Sanırım babam Santorolar hakkında bir şeyler biliyor," dedi Cos beni geri çekerek. "Ama ağzını kapalı tutuyor. Bana hiçbir şey söylemiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne oluyor ?"

"Bu gece ondan daha fazlasını almaya çalışacağım. Kutlama yapmak istiyorlar. Annem çoktan aileyi arayıp her şeyi ayarladı. Parti saat yedide. Senin de orada olman bekleniyor."

"Orada olacağım."

Santoro ailesi. Bu bir güç oyunuydu, şehre geri dönmenin bir yoluydu. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Mia'yı arayıp babasının Finger Lakes'de kiminle tanıştığını sorsam mı?

Eğer Santorolar da Morales'i destekliyorsa, bu durum daha da karmaşık bir hal alıyordu.

Muhtemelen benden haber almak istemiyordu ama babası insanlarla uğraşıyorsa, onun korunduğundan emin olmam gerekiyordu. Serpintiye yakalanmayacağından.

Avucumu yüzümden aşağı doğru kaydırdım.

Belki de sadece sesini tekrar duymak için bir bahane arıyordum.

Ben gittiğimde çatı katı çoktan ailemle dolmuştu.

Aylarca baltanın düşmek üzere olduğunu hissettikten sonra, nihayet kutlayacak bir şeyimiz oldu.

Herkesin yerindeydi. Benim dışımda herkesin.

Kuzenim Joe'nun ağzına bruschetta tıktırmasını izleyerek yanmayan şöminenin yanında dururken huzursuzluk içimi kemiriyordu. Mia'nın bana kurban demesi beni öfkelenmişti. O sırada öfkeden başka bir şey hissetmemiştim. Ama o kum torbasını iki saat boyunca feci şekilde dövdükten sonra, pişmanlık içime işlemeye başlamıştı.

Elimi cebime her attığımda, parmaklarım içgüdüsel olarak otelin lavabosunda aptalca bıraktığım dudak parlaticısını aradı.

Bu, ben banyodan çıkmadan önceydi, onun gitmiş olacağından emindim.

Ama o değildi.

Onunla birlikte olduğum süre boyunca, onu nasıl elimde tutacağımı düşündüm.

Ve bana bunu için bir şans verdi.

Kendimi kaybetmemiş olsaydım, her şey çok farklı olabilirdi.

Umudu vardı.

Tek sahip olduğum şey korkuydu.

Korkak.

"Tanrım," diye mırıldandı Cosimo, yanımda belirerek. "Biri içkine işemiş gibi görünüyorsun."

Cevabım küçümseyici bir oldu.

"Bunun Morales denen kızla bir ilgisi var mı?" Ona

baktım. "Neden olsun ki?"

"Annem senden onu kaydetmeni istediğinde onu öldürmek istiyormuş görünüyordun."

Elimdeki bardağı sıkıca kavradım. "Artık onunla görüşmüyorum."

"Hayır mı?"

"Ama boğazına bir silah dayatılmasını istemeyen hiç kimse ona dokunmayacak."

Cosimo kıkırdayarak saatini ayarladı. "İlginç." "Öyle mi?"

"Onu görmekten, görmemeye ama onun bekçi köpeği gibi davranmaya geçtiniz. Açıklamak ister misin?"

"Pek sayılmaz." Gerçek şu ki, biraz tavsiye alabilirdim. Ama o kapıyı açmak, hazır olmadığım bir sürü şeyi ortaya çıkarmak demekti.

Sesi alçaldı. "Annemin senden yapmanı istediği şey çizgiyi aştı. Daha kötülerini de yaptığını söylerken ne demek istedi?"

Meraklı bakışları ensemden kızılgınlık yarattı ama bakışlarını yakaladığımda gözlerindeki bir şey kızılgınlığımı dağıttı. Biraz endişe.

Altın Çember yemeğindeki konuşmamızı hatırladım. Daha doğrusu, onun yapmaya çalıştığı ama benim bilerek kaçtığım konuşmayı.

Mia'ya söyledikten sonra bile, hayatımın en kötü gecesini ve ona yol açan her şeyi başka biriyle paylaşma fikri beni hasta etti.

Utanç, suçluluk ve daha da soğuk bir Şey midemi alkaladı.

Sen. Olamazsın. Olamazsın. Zayıf.

O geceden beri, kırılabilir, incinebilir her paramın etrafına duvarlar .

Beni koruyan ve herkesi dışarıda tutan duvarlar.

Ama Mia bunu aştı. Ve beni ėormesi ne kadar savunmasız hissettirse de, bana ilk kez bir Şeylerin değişebileceğine dair inanç verdi.

Belki de onun için kötü olmak zorunda değildim.

Söyle ona.

Gözlerim odanın etrafını taradı. İstiyordum ama etrafta çok fazla insan vardı. "Bu konuya girmek için doğru zaman değil. Daha sonra konuşalım."

Bir süre daha beni inceledi, sonra başını salladı. "Kulağa hoş geliyor." İkisini yudumladı. "Babamla konuşma fırsatın oldu mu?"

Başımı salladım. "Henüz değil."

"Siktir," diye mırıldandı ėulerek. "Bak Lisa Teyze ne getirmiş."

Teyzemiz az önce oturma odasına girmiş, bir bonsai ağacını yeni doğmuş gibi kucaklıyordu.

Kıkırdadım. "Babam çok heyecanlanacak. Koleksiyonu için bir tane daha."

Cosimo avucunu ağzına götürdü. "Bu Şey çok ağır görünüyor."

"Düşürmeden önce gidip yardım edelim." Kalabalığın arasından sıyrılarak oraya doğru ilerledik.

"Zia, babama yağ çekmeye mi çalışıyorsun?" Ağacı kollarından kaldırırken alay ettim.

"Ah, sen bir lütufsun Rom," diye nefes nefese mendilini çıkarıp alnını sildi. Yüzü yorgunluktan kızarmıştı. "Bu olayı kutlamak için ona bir şey almak istedim. O şeyle buraya kadar gelebileceğimden emin değildim."

"Kocanız nerede?" Cos sordu.

"Biraz hasta," dedi. "Gribini herkese yaymak yerine uyumasını söyledim."

Ağaca başımı salladım. "Bunu senin için babamın ofisine götüreceğiz."

Bana hızlı bir gülümseme verdi ama dikkati başka bir yerde gibiydi. Gözleri arkamdaki parti arasında gidip geliyordu. "Teşekkürler. Arabadan bir tepsi ziti almam gerekiyor. Hemen döneceğim." Fuayeye doğru aceleyle çıktı, koridorda kaybolmadan önce bir kez arkasına baktı.

Ağaç görüldüğünden daha ağırdı. Cosimo ofisin kapısını benim için açık tuttu ve ben onu içeri taşıyıp pencere kenarındaki boş bir yere, zaten orada bulunan diğer bonsailerin arasına yerleştirdim. Tam çıkmak üzereydik ki babam içeri girdi, arkasında da Alessio vardı.

Babamın bakışları doğrudan ağaca yöneldi. "Nedir bu?"

"Zia Lisa'dan bir hediye," diye cevap verdim ve ona yer açmak için kenara çekildim.

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Ağaca yaklaştı, kısaca inceledi, sonra bize döndü. Kanepeleri işaret ederek, "Oturun," dedi. "Sizinle konuşmam gerek çocuklar."

Cosimo ve ben birbirimize baktık. Bu Santoro'larla ilgili olmalıydı.

Sonunda bazı cevaplar alabilecektik.

"İçki isteyen var mı?" diye sordum. Kimse cevap vermeyince köşedeki küçük bara doğru yürüdüm ve bir bardak aldım. Babamın birkaç gün önce kırdığı bardaklar değiştirilmişti.

Les ve Cos oturdular ama babam pencerenin yanında kaldı, ellerini pervaza dayamış değerli ağaçlarına bakıyordu.

Bir ayak yere vurdu. Muhtemelen Cosimo'dur. Kolombiya anlaşmasını yapan o olduğu halde bu gizlilikten rahatsız olduğunu hissettim.

Duvara yaslandım, elimde içki, oturacak havada değildim.

Saniyeler geçiyor.

Babam kesinlikle acele etmiyordu.

"Artık hepinizin bildiği gibi, Kolombiya anlaşmasını sabote etmeye çalışanlar Santoro'lardı," dedi sonunda. "O aile hakkında size söylemem gereken bir şey var."

Bir yudum aldım

ve- BOOM.

Dünya çatırdayarak açıldı. Hava katılaştı ve ezici bir dalga gibi üzerime çarptı. Kulaklarım çığlık attı -hayır, kükredi- ta ki her şey kesilene kadar, ardında öyle keskin bir çınlama bıraktı ki sanki bıçaklar kafatasımı kesiyormuş gibi hissettim.

Sıcaklık tenimi pençeledi. Yerdeydim. Avuçlarım sivri bir cama mı bastırıyordu? . Etrafımdaki her şey dumanla kaplanmıştı.

Kımıldadı. Hareket etmen gerek.

Yanımda karanlık bir şekil belirdi.

"Rom, iyi misin?"

Cos'tu. Yanımda diz çökmüştü, silahını çoktan çekmişti, yüzü kan içindeydi. Arkasında amcalarımız ve kuzenlerimiz odaya doluşmuş, şaşkınlık içinde bağırıyorlardı.

"İyiyim," dedim öksürerek. "Ne oldu?" "Bir bomba.

Ayağa kalkabilir misin? Alessio baygın."

Kolunu tuttum ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Kulaklarımdaki çınlama odanın dışından gelen kargaşayı duymama yetecek kadar hafiflemişti.

Cosimo ayaklarım yumuşak bir şeye çarpana kadar beni ileri doğru çekti.

Alessio'ydu, baygındı, kanepenin arkasında yatıyordu ve kıyafetleri kan içindeydi. Hay sikeyim. Yaşıyor muydu ki?

"Onu buradan çıkarabilir misin? Babamı kontrol etmem gerek."

Alessio'yu kollarının altından yakaladım. Kuzenlerimden biri yanımda belirdi ve ayaklarından tuttu.

"Hazır mısınız?" diye bağırdı. "Üç deyince!"

Les'i kaldırıp oturma odasına taşındık; kadınlar yere çömelmiş, elleriyle başlarını kapatmışlardı.

Annem koşarak geldi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir şey patladı." Parmaklarımı Alessio'nun boynuna bastırdım.

Hâlâ nefes alıyordu.

"Biri doktor çağırsın!" Yaraları ararken bağırdım. Omzuna cam saplanmıştı ve kolunda bir yanık vardı ama hayati tehlikesi yoktu. Yine de başını sert bir şekilde çarpmış .

"Yola !" diye bağırdı biri.

"Burada bir şey mi oldu?" Bakışlarımı anneme doğru kaldırarak sordum. Ama o çoktan gitmişti.

Kolumu gözlerime sildim ve beynimdeki sisi temizlemeye çalışarak gözlerimi kırptım. Her şey halsizdi, sanki düşük kapasiteyle çalışıyordum ama oturma odasındaki hasar, babamın ofisinden yükselen dumanın altında çok da kötü görünmüyordu.

Bomba sadece orada patlamıştı. Kim yerleştirmiş olabilir?

Dikildi.

Bonsai ağacı mı?

Hayır. *Siktir.*

Bomba bu muydu? Babam hemen yanında duruyordu.

Ayağa kalkarken kuzenime, "Ona göz kulak ol," diye bağırdım.

Annemin çılgınlığını duyduğumda ofise giden yolu yarılamıştım.

BÖLÜM 44

MIA

Balonlar kampanya ofisinin floresan ışıkları altında . Duvarlardan birinde el yapımı bir Mutlu Yıllar tabelası asılıydı. Önümdeki masada kağıt bir tabakta bir dilim el değmemiş konfeti pasta duruyordu.

Birinin doğum günü için buradaydık. Kimin? Hiçbir fikrim yoktu. Bir e-posta gelmemi söylemişti, ben de geldim. Dairemden Uber'e binişim bir bulanıklıktı. Bedenim olması gereken yere varmıştı. Ama zihnim?

Aklım başka yerdeydi.

Dün gece eve geldiğimde kendime bolca kırmızı şarap doldurdum ve evimin karanlık sessizliğinde kanepeye oturup her şeyi gözden geçirdim.

İlk başta düşüncelerim şüphe ve güvensizlikle doluydu.

Romolo'nun bana karşı gerçek bir şeyler hissettiğine inanarak kendimi kandırmış mıydım?

Hayır. Kalbimin derinliklerinde yapmadığımı biliyordum.

Son birkaç hafta içinde Rom hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da size nasıl hissettiğini sözleriyle göstermediğiydi.

Bunu hareketleriyle yaptı.

Ciddi şekilde hasta olduğumu düşündüğünde kendini kaybetmesi. Yanağımı okşayıp "Benim ölümüm olacaksın, Berry" gibi şeyler söylediğinde bakışlarındaki sıcaklık. Dudak parlatıcımı alıp yaklaşık iki ay boyunca yanında taşıması.

Beni kendinden uzaklaştırdığında bile hayatımı mahvetmekten endişe ediyordu... Beni en büyük tehlike olarak gördüğü şeyden -kendisinden- korumaya çalışıyordu.

İpuçları oradaydı. Tek yaptığım onları bir araya getirmektir.

Bana değer veriyordu. Ve Tanrım, yaşadığı her şey için onu teselli etmek istediğim kadar, beni incittiği için ona bağışlamak da istiyordum. Keşke şeytanlarını kovalamasına yardım etmeme izin verseydi. Keşke denemeye istekli olsaydı.

Bir yanım ona nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar cesur olmayı diledi ama bir yanım da bunu yapmadığım için rahatladı.

Bunu ona söyleyemezdim ve karşılık alamazdım. Bu beni mahvederdi.

Bakışlarım su soğutucusunun yanında duran ve çalışanlardan biriyle konuşan babamı buldu.

Yatılı okuldayken haftalık telefon görüşmemizin sonunda ona bu iki kelimeyi söylediğimde sadece hoşça kal demesi beni öldürüyordu. Her seferinde, onunla ve üvey annemle nerede durduğumu tahmin etmek zorunda kalıyordum.

Küçükken anneme çok benziyordum. Bir süre, Aris'in bana bu yüzden mi hiç ısınmadığını ya da babamın bu yüzden mi uzaklaştığını merak ettim. Ama büyüdükçe yüzüm değişti ve on dört yaşına geldiğimde artık ona o kadar da benzemiyordum.

Sonra bunun daha derin bir şey olup olmadığı konusunda endişelenmeye başladım. İçimde bir şey.

Belki de yeterince iyi değildim.

Daha cesur bir insan sorardı. Ama cevaptan hep çok korktum. Bu yüzden herkesi memnun etmeye çalıştım ve

Bir gün her Şeyin doğru olacağı umuduyla yanlış olabilecek her Şeyi.

Omuzlarım içe doğru kıvrıldı. Her Şey çok yorucuydu.

Hayatımı istediğim gibi yaşamıyordum. Başkalarının  nceliklerimi belirlemesine izin vermiştim. Seçimlerimi yönlendirmelerine. Beni ihtiyaç duydukları gibi Őekillendirmelerine.

Kendine tekrar tekrar ihanet ediyorsun.

Şu bile yapıyordum.

Odanın diğer ucunda Jenny bazı çalışanlarla konuşuyordu. Kahkahaları sinirlerimi bozuyordu.

Evde olmak, bir battaniyenin altına kıvrılmak, düşüncelerimi bastırmak için kulaklarımda müzik almak istiyordum. Ya da sadece arkadaşlarımla birlikte olmak. Onlardan sakladığım sırrı öğrendikten sonra bile anlayışlı bir kulak vereceklerini biliyordum.

Burada olmak

istememedim. Yine de

buradaydım.

Uzun, yavaş bir nefes aldım.

Belki de gerçekten kendimi dinlememin zamanı

gelmişti. Elim antamın etrafına dolandı.

Ben gidiyorum.

Sanki biri beni izliyormuş gibi garip bir his beni ekiştiriyordu.

Odayı taradım. Babamdı. Hâlâ su soğutucusunun yanında sohbetin ortasındaydı ama gözleri benim  zerimdeydi.

Gitmek üzere olduğumu anlamış mıydı? Her zamanki suçluluk duygusu sardı beni ama bunu görmezden gelmeyi seçtim.

Ona sıkı bir gülümseme attım. O da gülümsememe karşılık verdi, ama bir şekilde yüzümdeki ifade değişmişti.

Bana kızmış mıydı? Bir kez olsun umursamadım. Aklımda yarın Jenny'ye ne söyleyeceğim de dahil olmak üzere daha acil şeyler vardı. Bana verdiği son tarihe göre, hâlâ bir günüm daha vardı.

Bu , Romolo ve ben bitmiştik.

Ama henüz pes etmemiştim. Belki de en iyisi onu aramak ve ikimiz de sakinleşmek için bir gün geçirdikten sonra bir kez daha buluşup buluşamayacağımızı sormaktı.

Elimi çantama attım, telefonumu çıkarıp bir araba istedim, belki Fabi'ye mesaj atıp tavsiye alırım diye düşündüm. Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacım vardı.

"Hey, çocuklar, haberlerin sesini açın!" diye bağırdı biri.

Başımı kaldırıp donup kaldığımda elim hâlâ çantamdaydı.

Ekranı bir gökdelen dolduruyor, tepeye yakın patlamış bir pencereden dumanlar yükseliyordu.

Midem bulandı. Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, nefesim boğazımda düğümlendi. Eğer bir New Yorklu iseniz, bu tür bir görüntü sadece rahatsız edici değildir. İçinizde bir şeyleri .

"Ne oldu?" diye bağırdı biri. "Sadece

dinle!"

Haber spikerinin sesi duyuldu. "Görünüşe göre patlama 214 W 57th Street adresindeki lüks bir apartmanın yetmiş yedinci katında meydana geldi. Raporlar yüksek bir patlama olduğunu gösteriyor, ancak nedeni bilinmiyor. Sağlık görevlileri ve polis olay yerinde. John, patlamanın

Bu kimin çatı katı olabilir?" Sunucu, kadrajda yanında beliren muhabire .

"Bu doğrulanmadı," diye cevap verdi adam, gökdelenin dibi arkasından görünüyordu. "Ama kayıtlara göre bu binada her katta bir daire var. Eğer patlama gerçekten yetmiş yedinci katta olduysa, bu kat şehrin önde gelen işadamlarından Gino Ferraro'ya ait olabilir."

Yaşadığım şok daha soğuk bir şeye dönüştü. Kelimeler derime işledi, damarlarımı buzla doldurdu.

Hayır. Panik yapma.

Teyit edilmemişti. Gino'nun çatı katı olsa bile, bu Romolo'nun işin içinde olduğu anlamına gelmezdi.

O iyiydi. İyi olmak zorundaydı.

Onu aramam gerekiyordu. Hemen şimdi.

Koridorda tökezlerken etrafımdaki oda bulanıklaştı. Titreyen parmaklarım çantamı karıştırıp ocağı aradı. Romolo'nun telefon numarasını buldum ve aradım.

Çaldı. Ve çaldı.

Cevap yok.

Tekrar denedim, her bip sesinin son bip sesi olması ve onun sesini duymak için dua ettim. Ne kadar korktuğuma gülecektim. Ona kalbimin neredeyse durduğunu ama şimdi iyi olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu söyleyecektim.

Bip. Bip. Bip. *Aradığınız kişi-*

Telefonu kapattım ve tekrar denedim, panik duygusu boğazıma kadar yükselmişti.

Sakin ol. Muhtemelen meşguldür.

Bip. Bip. Bip. Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın.

"Rom, haberleri yeni gördüm." Sesim titriyordu. "Lütfen beni ara. Ya da meşgulsen mesaj at. İyi olduğunu bilmem gerek. Lütfen."

Başparmağım ekrana vurdu. Endişeli dalgalar vücudumu sararken ellerimle yüzümü kapattım. Eğer patlama olduğunda o çatı katındaysa-

Hayır. Yapma.

Oraya gidebilirim. İlk müdahale ekiplerinin daha fazla bilgi sahibi olup olmadığına bakabilirdim. Hiçbir şey yapmadan durmaktan daha iyiydi.

Döndüm ve donakaldım.

Babam ve Jenny odanın hemen dışındaydılar. Beni izliyorlardı. Dinliyorlardı.

Jenny gergin görünüyordu. Babamın ifadesi acımasızdı.

Nabzım kulaklarımı tırmalıyordu. Ne kadar zamandır oradaydılar? Ne duymuşlardı?

Babam bana doğru bir adım attı. "Buna inanmak istemedim, Mia." Sesi alçaktı. Sertti. "Ama görünüşe göre yanılmışım."

Başımı salladım. Kalp atışlarım kulakları sağır ediyordu. "Baba, bunun için zamanım yok."

"Jenny bana her şeyi anlattı." Kızarıklık boynundan yukarı doğru süzülüyor, yüzüne yayılıyordu. "Romolo Ferraro mu? Gerçekten mi, Mia?"

O biliyordu.

Ama bunların hiçbirinin

önemi yoktu. Şu anda değil.

"Gitmek zorundayım. Gitmem gerek-"

Önüme geçti, Jenny onun yanında duruyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

Panikle savaşımaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Yapamadım. Kaçma içgüdüm devreye girdi ve telefonumu ve çantamı göğsüme bastırarak yanlarından hızla geçtim.

Çıkış çok uzakta değildi. Hemen köşeyi dönünce. Birkaç saniye içinde sokakta olurdum, sonra bir taksiye biner ve tüm bunlarla daha sonra ilgilenirdim. Romolo'yu bulduktan sonra. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra.

Döndüm ve kayarak durdum. İki güvenlik görevlisi çıkışın yanında duruyordu.

Vücut dillerinde hiçbir rahatlık yoktu ama yine de onlara doğru ilerledim. Beni durduramayacaklardı-

Bir adım öne çıkıp yolumu kestiler.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bırakın geçeyim."

Kımıldamadılar.

Çaresizliğim artarak etrafımda döndüm. "Baba, lütfen. Şimdi olmaz. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Bakışları saf kömür olana kadar karardı. "Dedim ki, gitmiyorsun. Gitmiyorsun. Hiçbir yere."

Onu ikna etmenin bir yolu yoktu. Muhafızlara geri döndüm. "Çekilin yolumdan."

Beni onaylamak yerine, sanki bir emir vermesini bekliyormuş gibi omzumun üzerinden babama doğru baktılar.

Bir vuruş.

Sonra ilerinden biri hareket etti ve beni kolumdan yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Tutuşuna karşı ırpındım. "Bırak beni!"

Bacağına attığı bir tekme tutuşunu gevşetti ve ben de kolumu çekip bir adım geri attım.

Düşüncelerim vahşi atlar gibi koşuşturuyordu. Muhafızlar neden normalde durdukları yerde değıl de buradaydılar?

Sanki beni bekliyorlarmış gibiydi. Bir anda farkına vardım.

Bu bir tuzaktı.

Babam bunu tahmin etmişti. Jenny'nin ona söylediklerini doğırlamak için habere nasıl tepki vereceğimi görmeyi beklemişti. Ama bunun doğıru olabilmesi için patlamayı önceden bilmesi gerekirdi.

Altımdaki zemin eğiliyor gibiydi. Kusacakmışım gibi hissettim. Hava sıcaktı. Çok sıcaktı.

Hayır. şimdi olmaz.

Dizlerim tutmadı ve düştüm. Ve bu sefer beni yakalayacak kimse yoktu.

BÖLÜM 45

ROM

Dedektif, "Bunun arkasında kimin olduğuna dair herhangi bir şüpheniz var mı?" diye sordu.

Kısıık gözlerle ona baktım. "Hayır. Üçüncü kez söylüyorum."

Üzerinden yayılan memnuniyetsizlik neredeyse iğrenç parfümü kadar güçlüydü. "Kardeşin de bilmiyordu. Olay yerinde neden bomba kalıntısı olmadığına dair de hiçbir fikri yoktu."

"Evet. Bunu öğrenmek senin işin değil mi?" Plastik sandalye altımda gıcırdadı. "İkimiz de bunun zaman kaybı olduğunu biliyoruz."

Yüzüm hâlâ kan içindeydi. Alessio'yu hastaneye göndermişler, Cosimo ve beni de sorgulamak için buraya getirmişlerdi.

Sanki tek kelime edecekmişiz gibi.

Bir parça sakızı yüksek sesle çiğnedi. "Gitmene izin vereceğim. Şimdilik. Ama Bay Ferraro, umarım işleri kendi elinize almaya çalışmamanız konusunda sizi uyarmam gerekmez."

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şu anda size harika bir fikir gibi görünebilir, ama inanın bana, sabaha öyle olmayacak."

"Tanrı aşkına, Dedektif. Tavsiyenize ihtiyacım yok. Ailemin düzenlemeler yapmasına yardım etmem gerek."

Burnunu çekti. "Baban için üzgünüm."

Ölmüştü. Babam ölmüştü.

Gerçek gibi görünmüyordu. Hepimizden daha uzun yaşayacağına dair şakalar .

Cesedi -ya da cesetten geriye kalanları- görmeseydim buna inanmazdım.

Dedektif kalemini bir kez tıklattı. ". Burada işimiz bitti. Şimdilik."

Bir polis bana koridorda ve lobide eşlik etti. Cosimo dışarıda durmuş, şoför koltuğunda bizimkilerden birinin oturduğu çalışan bir arabanın yanında telefonuna emirler yağıdırıyordu.

Beni görür görmez, kendisi binmeden önce benim binmemi işaret etti.

"Alessio nasıl?" Kapının içinden bir şişe su sordum.

"Yaşayacak," dedi Cosimo. "Bir beyin sarsıntısı ve kırık bir kol. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Babam dışında bombaya en yakın olan oydu."

"Adamlarımız bir şey buldu mu?"

Cos, "Şu anda bomba parçalarını analiz ediyorlar," dedi.

Polisler gelmeden önce çatı katından çıkarabildiğimiz kadar enkaz çıkardık. İşimize burunlarını sokmalarına ihtiyacımız yoktu. Aileden kimse konuşmayacaktı. Herkes bundan daha iyisini biliyordu. Dedektifler onlara bıraktığımız yetersiz kanıtlara dayanarak bir teori oluşturmaya çalışırken, biz de bunu kimin yaptığını bulacaktık.

Ve bunu onlara ödeteceğiz.

Vur emrini veren her kimse, lanet olası ölü bir adamdı.

Avucumu ağzıma götürdüm. "Lanet olası bonzai yüzünden. Zia Lisa ile konuştun mu?"

"Partiye hiç dönmedi ve telefonunu da açmıyor. Şimdi evine gidiyoruz."

"Siktir, cidden mi?" Patlamadan sonra her şey karmakarışık olmuştu. Polisler ve sağlık görevlileri gelmeden önce önemli kanıtları çatı katından çıkarmak için sadece birkaç dakikamız vardı. Ailenin bir kısmı olay yeri haline gelmeden önce binayı terk ederek kaçmıştı ki bu tam da yapmalarını istediğimiz şeydi.

Lisa Teyze'nin eve ne getirdiğini bilmesine imkân yoktu. Ama eğer makarna yemeğiyle geri dönmeseydi.

Tanrım. O da işin içinde miydi?

Cosimo hâlâ telefonunda bir şeyler yazarken, "Santoroların bir nedeni var," dedi. "Anlaşmayı almamızın intikamı. Dün gece öğrendiler. Olur da gerçekleşirse diye bir süredir bizim için bir sürpriz planlıyor olabilirler."

Suyu bitirdim ve şişeyi avuçlarımla arasında ezdim. "Kim lan bu insanlar? Babam az önce bize anlatacaktı. Annem biliyor olmalı. Aralarında hiçbir zaman sır olmadı."

Cosimo'nun çenesi gerildi. "O biliyor. Hâlâ karakolda sorgulanıyor. Onu orada beklemesi için birini ayarladım, kız onun yanına gittiğinde beni arayacak. Onunla o zaman konuşacağız."

Alışkanlıkla telefonumu almak için cebime uzandım ama orada değildi. Kaosun içinde kaybettiğimi hatırladım.

Lanet olsun. Mia'yı aramam gerekiyordu.

Partiden önce onu aramadım. Hala tam olarak ne söylemek istediğimi anlamaya çalıştığım için ertelemiştim.

Ama patlamadan sonra, şokun etkisi geçince her şey netleşmişti. Parmakların ölümle temas etmesi gürültüyü kesmenin bir yolunu bulmuştu.

Kalmıştı. Her şeye rağmen kalmıştı. Ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Romolo, ben...

Tanrım, sevdiğim tek kadını terk ettim. Ve eğer içgüdülerim doğruysa, o da beni seviyordu.

Alışkın olduğum türden bir aşk değil - çekler, dengeler ve faiz ödemeleriyle gelen bir aşk - ama gerçek bir anlaşma.

Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Onunla mahvettiğim her şeyi düzeltecek ve hayatımın geri kalanını bir daha asla mahvetmemek için elimden gelen her şeyi yaparak geçirecektim.

Mia Morales *benim* olacaktı.

Cosimo'ya, "Telefonunu kullanmam gerek," dedim. Lisa Teyze'yle neler döndüğünü öğrenir öğrenmez Mia'ya gidecektim. Ama önce onu aramalıyım. Haberleri görür ve ailemin adının geçtiğini duyarsa endişelenirdi ve benim için endişelenmesini istemiyordum.

Cihazını bana fırlattı. Mia'nın numaraları -hem ona verdiğim telefonun hem de normal telefonunun numaraları- hafızamda kayıtlıydı. Her ihtimale karşı onları ezberlemeye özen göstermişim, tıpkı kardeşlerimin numaralarını ezberlediğim gibi.

Direkt sesli mesaja düştü.

Telefonum olmadığı için takvimine bakamadım. Belki bir röportaj yapıyordu ya da bir etkinlikteydi. Sonra tekrar denerim.

"Nedense hep babamın vurulacağını düşünmüştüm," dedi Cos, sesi sertti. "Ve onu yakalayanı öldürmeyi başaracağını."

"Sanırım hepimiz bu şekilde gitmeyi umuyoruz. Kimse meçhul bir katil tarafından öldürülmek istemez."

"Ya da lanet bir bitki tarafından."

Başparmağımı dudağımın üzerinde gezdirdim. "Bu artık Don olduğun anlamına geliyor." Kaptanlar ona sadakat yemini etmek zorundaydı ama bu bir formaliteydi. Babamızı kimin öldürdüğünü bulmak gibi daha acil meselelerle uğraştıktan sonra bunu halledecektik.

Cosimo telefonu benden aldı ve ceketinin içine soktu, yüz ifadesi okunmuyordu. İçten içe acı çekiyorsa bile bunu belli etmiyordu. Zaten böyle bir durumda aile reisinin nasıl davranması gerekiyorsa öyle davranıyordu.

Köprüyü geçmiştik ve şimdi Hoboken'de, Lisa Teyze ve Mario Amca'nın yaşadığı yere sadece birkaç dakika uzaklıktaydık. İki katlı evlerinin önüne geldiğimizde arabaları garaj yolunda yoktu ve tüm ışıklar kapalıydı.

"Sanırım Mario Amca'yı da aradınız?"

"Evet. Cevap yok."

Arabadan indik ve soğuk gece havası tenimi ısırdı. Cosimo kapı zilini çalarken pencerelerden içeride bir hareket olup olmadığına baktım. Ev ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. İçeride kimse hareket etmiyordu.

"Etrafta hiç komşu görüyor musun?" Cos sordu.

Sokağı taradım. "İyisin."

Cosimo'nun omzu ağır bir gümbürtüyle tahtaya çarptı ve kapı gücün etkisiyle büküldü. Adım attık

içeri girdi ve ışıkları yaktı.

"Orospu çocuğu." Kelimeler sert bir nefesle ağzımdan kaçtı.

Eşyalarının çoğu gitmişti.

Evdeki sessizlik sağır ediciydi, sadece ayaklarımızın altındaki döşeme tahtalarının yumuşak gıcirtısıyla bozuluyordu. Kontrol ettiğimiz her oda aynı şeyi doğruluyordu: Lisa Teyze ve Mario Amca evi boşaltmışlardı. Mobilyaları bırakmışlar ama kişisel eşyalarını almışlardı.

Cosimo elini saçlarında gezdirerek, "Öylece gitmediler," diye mırıldandı. "Kaçtılar."

Yumruklarım iki yanımda sıkıldı. "Biliyordu. Çatı katına ne getirdiğini biliyordu." Bunun aile içinden birinden gelmiş olması beklediğimden daha derin bir yaraydı. "Sence Mario mu işin içindeydi, yoksa sadece Lisa mı?"

Cosimo omuz silkti, yüz ifadesi asıktı. "Ne fark eder ki? İkisi de gitti artık."

"Onları bulmamız gerek."

"Onları bulacağız. Ama şu anda yeniden toplanmamız gerekiyor. Bilmediğimiz çok şey var. Başka birinin emirlerini mi getiriyorlardı, yoksa kendi başlarına mı hareket ediyorlardı? Yakın zamanda babamla aralarında bir şey olup olmadığını öğrenmek için annemle konuşmamız gerekiyor. Gidelim," dedi ve başını kapıya doğru salladı.

Onu dışarı kadar takip ettim. Araba hâlâ çalışıyordu, şoförümüz talimatları bekliyordu. Biz arka koltuğa geçerken Cosimo çoktan telefonuna sarılmış, Lisa ve Mario'yu aramaya başlaması için emir veriyordu.

Boş evden uzaklaşırken pencereden dışarı baktım. Aklım Mia'ya kaydı. Sesi duymuş olmalıydı.

Şimdiye kadar haberler.

Cos'un işi bittiğinde telefonunu tekrar aldım ve onun numarasını çevirdim.

Her iki telefonu da doğrudan sesli mesaja düşmüş.

İçim daraldı. Oluyordu? Dünden sonra kullan-at telefonunu çöpe atmış mümkündü ama ya diğeri? Telefonunu hiç bu kadar uzun süre kapalı tuttuğunu hatırlamıyordum.

Başımı arkaya eğdim ve sert bir nefes verdim. Bu kanı ve kiri cildimden temizlemem ve sakinleşmem gerekiyordu. Muhtemelen sadece meşguldü.

Ama kendime bunları söylerken bile bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordum.

BÖLÜM 46

MIA

Nefes nefese uyandım, vücudum sarsılarak dikleşti. Pencereden süzülen güneş ışığı gözlerimi yakacak kadar parlaktı. Elimi kaldırdım, görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi kısarak baktım.

Başım ağırdı. Halsizdi. Ve acıyordu.

İçgüdüsel olarak geri uzandım, parmak uçlarım yabancı bir şeye değdi.

Bir bandaj.

Burası benim dairem değildi. Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım ve bir anlam çıkarmaya çalıştım; taç pervaz, köşedeki havalandırmanın yanındaki boyada tanıdık bir çatlak...

Yukarı Doğu Yakası'ndaki daire.

Çocukluk odam.

Anılar, onları işleyebileceğimden daha hızlı bir şekilde içeri girdi.

Biri beni tutuyor, parmakları bileğimi sıkıca sarıyor.

Babamın garip bakışları. Bir gökdelenin penceresinden çıkan duman.

Romolo.

"Hayır!"

Yorganı yırttım ve kafatasımın içinde patlayan acıyı görmezden gelerek kapıya doğru uçtum. Umurumda değildi. Ona ulaşmalıydım. İyi olduğundan emin olmalıydım.

Kolu vermedi. Kilitlenmişti.

Panik arttı. Yumruklarımı kapıya vurdum. "beni! *beni!*"

Ayak Sesleri Yankılandı üzerinde ve diğer yan.
A düşük erkek ses birisine mırıldandı.
Sonra- tık- kilit açıldı.

Kapı açıldı.

Kapı aralığında tanımadığım bir adam belirince tökezleyerek geri çekildim. Boynunda asılı bir stetoskop vardı.

"Günaydın Mia. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çekil yolumdan," diye fısıldadım sertçe, onunla çerçeve arasındaki boşluğa bakarak. Benim kadar dardı. Onu iterek yolumdan çekmem gerekecekti.

Hareket etmedi. "Ben doktorum ve sizi kontrol etmek için buradayım. Başınız nasıl?"

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Hayır. Kendini topla. Odaklan.

Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Gitmek istiyorum."

Bana, tüylerimi diken diken eden hüznü, neredeyse acıyan bir gülümseme verdi. "Korkarım bu mümkün değil."

İçeri adımını attı ve ben de onları o zaman gördüm. Güvenlik üniformalı iki adam koridorun hemen arkasında bekliyordu.

Kampanya ofisinden çıkışımı engelleyenlerle aynıydılar. Ve şimdi ne yapmak için buradaydılar?

Gitmemi engellemek mi?

Doktor baktığımı fark etti ve kapıyı yavaşça iterek kapattı. "Lütfen oturun. Sizi muayene etmem gerekiyor." Sesi

Kulaklarımda akan kanın uğultusu neredeyse boğuluyordu.

Esir tutuluyordum.

Babam tarafından. Başka kim olabilir? Bunu o sipariş etmiş olmalı.

Ellerim kalçalarımın üzerinde gezindi. Hâlâ dün giydiğim elbisenin içindeydim. Bütün gece dışarıda mıydım? Bu hiç mantıklı değildi.

"Vazovagal senkop beni sadece birkaç saniyeliğine bayıltır," dedim doktora dönerek. "Neden bu kadar uzun süre baygın kaldım?"

Boğazını temizledi ve sorum onu rahatsız etmiş gibi başka tarafa baktı. "Düşerken başını çarpmışsın. Bandaj kesik için orada."

"Başıma aldığım darbe beni on iki saatten fazla baygın mı bıraktı?" Ona inanmadım. "O kadar kötü olsaydı, hastaneye götürülürdüm."

Yanaklarında bir kızarıklık oluştu. "Olaydan önceki tedirgin haliniz nedeniyle en iyisinin sakinleştirici vermek olduğuna karar verdik. Dinlenmenize yardımcı olması için size hafif bir şey verdim."

Oh... Aman Tanrım. Bana *ilaç vermişti*. Babamın rızasıyla.

Öfkeyle yandım. Güneş hâlâ çok parlaktı, çok sinir bozucuydu. Perdeleri kapatmak için odanın öbür ucuna doğru yürüdüm ve perdeleri çubuğun üzerinden öyle sert salladım ki kumaş üstten yırtıldı.

Yırtık, kafatasımdaki zonklayan ağrının tam üzerine geldi.

Kumaş parçasına baktım. "Yine bunu yapmak için mi buradasın?"

"Hayır, Mia. Artık bana tedirgin görünmüyorsun. Bu şekilde devam edelim, tamam mı?"

Yavaşça döndüm. Muhafazasında dönen bir balet. Görüntüye uyacak kadar sert hissediyordum.

Doktor yatağı okşadı, deri çantası ayaklarının ucundaydı. "Lütfen. Beyin sarsıntısı ya da herhangi bir komplikasyon olup olmadığını kontrol etmemiz gerekiyor."

Telefonum neredeydi? Her ihtimale karşı odayı taradım ama beklediğim gibi görünürde hiçbir yerde yoktu. Muhtemelen almışlardı.

Doktor beni yakından izledi. Orta yaşlıydı, saçlarına aklar düşmüştü. Geniş burnunun altında kalın bir bıyık vardı.

Onu bu işe karışmaya zorlayan ne olabilir ki? Para mı? Bir iyilik mi istedi?

Vücudu kaskatı kesilmişti, sanki tamamen rahat değilmiş gibiydi.

Bu da bir şeydi. Muhtemelen dışarı çıkmak için en iyi şansımdı.

Hipokrat yeminini yüzüne vurma isteğimi bastırarak yatağa doğru ilerledim. Oturduğumda şilte yumuşak bir ses çıkardı. "Babam burada mı?"

"Sanmıyorum." Stetoskobu yavaşça göğsüme yerleştirdi.

"Seni kim içeri aldı?"

"Üvey annen."

Damarlarımdaki kan dondu. Sadece babam değil. İkisi de işin içindeydi.

Hepsi anlamsızdı. Aris'e bakmak için harcadığım geceler. Babamın seçimi kazanmasına yardım etmek için verdiğim bir yıl. Elimden kayıp gitmesine izin verdiğim hayaller. Kendimi terk ettiğim yollar.

Hiçbirinin önemi yoktu. *Ben* önemli değildim. Onlar için değil.

"Manhattan'daki patlama," diye mırıldandım. "Ölen olup olmadığını biliyor musun?"

Doktor tereddüt etti. "Bir yaralı olduğunu duydum." Oda eğildi. Kusmak istedim.

"Kim?" Kelime boğazımdan zorlukla geçebildi.

"Bilmiyorum. Lütfen dönün ki başınızdaki yarayı kontrol edebileyim."

Rom'un o otel odasından çıkıp gitmesine izin vermemeliydim. Peşinden koşup onu sevdiğimi *söylemeliydim*.

Şimdi hiç şansım olmayabilir.

İçimin derinliklerinde bir yerden boğuk ve çığ bir inilti koptu.

Rom'la ilk tanıştığımda birbirimize zıt olduğumuzu düşünmüştüm. Benim nazik olduğum yerde o sertti. Yumuşak olduğum yerde aşındırıcıydı. İyimser olduğum yerde hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama biz aynıydık. İkimiz de hiç görmediğimiz sevgiye açtık.

Tek fark, ben onu aramaya devam etmiştim. O durmuştu.

"Lütfen," diye yalvardım. "Sadece bana kim olduğunu söyle."

"Bilmiyorum," dedi bandajı çekiştirirken vurgulu bir şekilde. "Herhangi bir görme bozukluğu yaşıyor musunuz?"

"Telefonunu kullanmama izin ver. İnternette kontrol edebilirim." "Mia, sorularıma cevap vermelisin."

"Hayır," diye tükürdüm. "Hiçbir görsel rahatsızlık yaşamıyorum."

Çenesi gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve tekrar denedim - bu sefer daha yumuşak. "Kimseyi aramayacağım. Sadece hızlıca bir kontrol edeceğim. Lütfen."

"İçeri girmeden önce gardiyanlar telefonumu aldı. Kesim bana iyi görünüyor. Neredeyse bitirdik."

Jenny'nin sözlerinin anısı kafamın içinde dolaşmaya başladı. "*Gerekirse seni ev hapsine alırım.*"

İşte .

Bana söz verdiği üç günü bile .

Geriye dönüp baktığımda, bu çok açıktı. Hiç niyetlenmemişti. İşleri rayından çıkarmak için üç gün yeterli olurdu. Tabii ki riske atmak istemedi. Babamın kazanmasına bağlı bir terfi varken olmaz.

Doktor, "Sadece göz kontrol etmem gerekiyor," dedi.

"Bu yasadışı." El fenerinin ışığı gözlerimi doldururken sesim titriyordu. "Beni isteğim dışında burada kilitli tutamazlar. Çıktığınızda polisi arayın."

"Hepsi tamam. Endişelenecek bir şey görmüyorum."

"Bunun iyi olmadığını biliyorsun," diye fısıldadım.

"Yardım et bana."

Doktor bakışlarımı kaçırarak el fenerini çantasına geri koydu. "Üzgünüm ama yapamam." Çantasının fermuarını kapattı. "Bayan Morales, birkaç gün dinlenmenizi istiyorum. Daha kötü bir şey hissederseniz dışarıdakilere haber verin. Sizi kontrol etmek için geri geleceğim."

Umutsuzluk işledi.

Kapıya doğru ilerledi ve iki kez vurdu. "İşimiz bitti."

Kilit tıkladı. Kapı açıldı.

Bir daha ne zaman şansım olur bilmiyordum. Saldırdım.

Omzum doktorun omzuna çarparak dengesini bozdu. Gardiyanın irkilerek bağırmasına aldırmadan yanından geçip gittim.

Ön kapı hemen ilerideydi.

Yapabilirdim.

Yapabilirim.

Kollar belirdi ve beni yerden kaldırdı. "Bırak beni!"

Çığlık attım, gardiyana karşı çırpındım.

"Bayan Morales!" ve doktor aradı. "Lütfen sakın Aşağı. Ajitasyon kendinizi daha kötü hissetmenize neden olabilir."

Sahte endişesini kıcına sokabilirdi.

"Bırak dedim!" Tekmeledim, savaştım, kurtulmak için çaresizce çırpındım. "MIA."

Tanıdık bir ses kaosun içinden geçerek beni hareketsiz bıraktı. Başımı sese doğru çevirdim.

Üvey annem koridorun sonunda duruyordu. Bastonu bir elindeydi ve saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Bunu yapamazsın," diye hırladım.

Bana doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Doktor dairenin dışına çıktı ve beni onunla yalnız bıraktı.

Gardiyanlardan birinin kolları hâlâ omuzlarımda kilitliydi.

Elinde iki b  kl  m oldum. "Ona beni bırakmasını s  yle. Ben gidiyorum."

  n  mde durdu, dudakları ince, acımasız bir   izgiye d  n  şt  . "Bunu babana nasıl yapabildin?"

"Tam olarak ne yapacaksın?" Sesim titriyordu. "Ona nasıl zarar verdim? Beni burada tutmanızı haklı   ıkaracak tam olarak ne yaptım?"

Alay etti, g  zleri kısıldı. "Kimse   ğrenmediğı i  in şanslısın. İlişkiniz medyaya sızarsa neler olacağını   ok iyi biliyorsunuz. Sen ve Gino Ferraro'nun oğlu..." Dudağı kıvrıldı. "O ve ailesi hapiste    r  yecek - ya da en azından h  l   hayatta olanlar."

Kalbim kaburgalarıma   arptı. "Patlamada kim   ld  ?"

Biliyordu, bundan emindim. Ama y  z ifadesi hi  bir şeyi ele vermiyordu.

"Aris. Anlat bana. *L  tfen*."

Ağırlığını kaydır  , ağır g  m  ş k  peleri şıngırdadı. "Babana kampanyada yardım etmek bir ayrıcalıktı. Yine de her zaman   ok nank  rd  n. Her zaman ne kadar meşgul olduğundan şikayet ederdin."

"Bir ayrıcalık mı?" Sesim titreyerek karşılık verdim. "Bu bana dayatılan bir zorunluluktu."

Bir adım daha yaklaştı. "Senin yerini almak i  in her şeyi yapardım."

"Keşke yapsaydın! Bunu hi   istemedim!"

"Yani bir tür çocukça öfke nöbetiyle babanın hayalini sabote etmeye mi çalıştın? Artık senin hakkında haklı olduğumu biliyor Mia."

Ona baktım. "Ne?"

"Başımdan beri ona kötü şans getirdiğini söyledim. Seninle tanıştığım an bunu hissettim. Senden hiç hoşlanmadım, seni etrafımda hiç istemedim. Çocukken bile takındığın tatlı ve masum dış görünüşün sahteydi, değil mi? Carlos seni gönderdiğinde, mutluluktan uçuyordum. Ama sonra geri dönmek zorunda kaldın."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı bir yol açtı. İşte her şey ortadaydı. Artık merak etmeme gerek yoktu. Onun sözleri kalbimin derinliklerinde taşıdığım tüm korkuları doğruluyordu.

Beni sevmiyordu. Hiç sevmemi.

Önemli olan hiçbir şekilde onun kızı değildim.

Ona göre ben uygunsuz bir yüküm, başka bir şey değil.

"Babam geri dönmemi istedi," diye fısıldadım. "Geri dönmemi ve sana göz kulak olmamı *istedi*. Bunda ne tür bir kötü niyet görmüş olabilirsin ki?"

"Ona veremediğim her şeyi bana buralarda caka satmayı seviyordun," diye tükürdü. "Bana çok fazla acı çektirdin."

Ağızıma acı bir tat doldu. Düşüncelerinin bu kadar çarpık olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Carlos'seni burada istemediğimi söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Şimdi dinleyecek. Artık seni gerçekte olduğun gibi görüyor."

Karanlık düşünceler bastırdı. Sözleri eski yaralarımı deşiyor, asla iyileştirmeyi başaramadığım yerlerimi deşiyordu.

Bunca zamandır benden nefret ediyordu. Ne tür bir insan on bir yaşındaki bir kıza bakar ve onun uğursuz olduğuna karar verir? Kalan tek ebeveynini uzaklaştırmak için yıllarını harcayan biri?

Midem bulandı.

Yıllarca peşinden koştuğum onay bu muydu? Bu düşünce şimdi gülünç geliyordu.

Benden nefret edebilir. Tüm lanet dünya benden nefret edebilirdi. Artık umurumda değildi.

Sadece Romolo'nun hayatta olmasına ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 47

ROM

Kaptanlar Cosimo'nun oturma odasına doluşmuş, emir vermesini bekliyorlardı. Herkes kavga etmek için can atıyordu ama bu gece bunu yapanları avlamaya gitmiyorduk. Buna hazır değildik. Henüz hazır değildik.

Bomba parçaları bir hikaye anlatıyordu. Bu sofistike bir cihazdı; teyzemizin ya da amcamızın bırakın satın almayı, bir araya getirebileceğinin çok ötesindeydi. Kim yaptıysa ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Şu anki teori? Birisi Lisa Teyze'ye bonzaiyi teslim etmesi için verdi ama bomba olduğunu bilmesi gerekiyordu, yoksa kaçmazdı.

Bunun Santoroslar olduğundan şüpheleniyorduk -başka kim olabilir ki? Ama yine de kanıt ve daha da önemlisi aile hakkında bilgi arıyorduk.

Onlar hayaletlerdi. Onlarca yıldır kimse onlardan haber almamıştı.

Messero yardım ediyordu. Daha önce başsağlığı dilemek ve ailelerimizin birleşmesine olan bağlılığını teyit etmek için aramıştı. Bu iyi bir şeydi. Böyle bir saldırıdan sonra savunmasızdık.

Elimden geleni yapıyordum - bağlantılarımı arıyor ve ipuçlarını takip ediyordum - ama aklım tam olarak bu işte değildi. Mia'ya neler olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Patlamanın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti ve hâlâ ondan bir haber yoktu.

Cos'un arka verandasına çıktım ve çimlerin üzerinden geçerek yaşlı meşe ağacının altındaki piknik masasına gittim. Hava durgundu ama bu sessizlik beni yatıştırmadı.

Telefonumu çıkardım ve Mia'yı tekrar aradım.

Cevap vermedi.

Hay sikeyim. Telefonunun ölmesine ve bütün gün kapalı kalmasına izin vermesinin imkânı .

Bir şeyler oldu. Bunu hissedebiliyordum. Ve beklemekten bıkmıştım.

Nina'nın numarasını buldum ve tuşladım.

cevap verdi. "Rom? Annen hâlâ burada."

"Onun için aramıyorum." Bu da şu anda uğraşmak istemediğim başka bir sorundu.

Annemiz dün gece geç saatlerde karakoldan ayrıldıktan sonra doğruca kız kardeşinin, Nina'nın annesinin evine gitmişti. Cos, Santoro'lar hakkında bilgi almak için onu aramış, bildiği her şeyi bize anlatacağını düşünmüştü.

Annem söz konusu olduğunda herhangi bir şeyi hafife almak her zaman tehlikeliydi.

Tek kelime bile etmedi.

Yas tuttuğunu ve hazır olduğunda konuşacağını söyledi.

Hepimiz yas tutuyorduk. Ama yine de yapacak işlerimiz vardı. Bizim dünyamızda keder değişmez bir şeydi; arka planda uğuldarken işlev görmeyi öğrenirdiniz. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Babam öldükten sonra sır saklamak mı? Çok saçma.

Kendini toparlaması için ona yirmi dört saat veriyorduk. Ondan sonra, bize söylemekten başka çaresi kalmayacaktı.

ne bildiğini.

Başparmağımla çenemdeki kılları kaşıdım. Uzamaya başlamıştı.
"Mia'dan haber aldın mı?"

Bir duraklama oldu. Sonra şüpheli bir "Neden?"

Ben ve Mia'yı bilmiyordum. Belki Mia bizi ifşa ettiğim için kızabilirdi ama onun güvenliği benim önceliğimdi. Ve gerçekten, ona karşı hissettiklerimi saklamaktan bıkmıştım. O otel odasında bana çok ağır gelen tüm korkular artık önemsiz görünüyordu.

Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı. Ona yanımda ihtiyacım vardı.

Ve eğer söylediğim aptalca şeyler için beni affetmesi için yalvarmam gerekseydi, dizlerimin üzerine çöküp yalvarırdım.

"Mia ve ben görüşüyorduk. İki gün önce kavga ettik ve o zamandan beri ondan haber alamıyorum. Endişelenmeye başladım."

Nina inledi. "Tabii ki bunu bana bugün söylemeye karar verdin, eğer boğazına atlarsam bir pislik olurum. Bak, eğer kavga ettiyseniz, muhtemelen seninle konuşmak istemiyordur."

"Kavgamız onun telefonunu bütün gün kapalı tutmasına neden olmaz. Ona verdiğim kullan-at telefon da dahil. Seni aradı mı?"

"Hayır." Nina'nın ses tonuna bir parça endişe karıştı. "Bu çok garip. Hiç böyle karanlığa gömülmezdi."

"Onu aramaya gidiyorum. Dairesinden ya da stüdyosundan başka bir yerde olma ihtimali var mı?"

"Bugün Cumartesi," dedi Nina düşünerek. "Genellikle sabahları babasını ve üvey annesini ziyaret eder. Belki hâlâ ? Sana adresini gönderebilirim."

"Bende var."

"Rom, bekle-eğer bize senden bahsetmediyse, kesinlikle ailesine de söylememiştir. Oraya öylece gidemezsin."

"Umurumda değil. Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

Şaşkın bir nefes verdi. "Sesin gerçekten endişeli geliyor."

"Endişeliyim." Yumruğumu sıktım. "O benim için çok önemli."

Bir duraklama. "Affedersiniz?"

"Burada aklımı kaybediyorum Nina. Dalga geçmiyorum. Nerede olduğunu biliyorsan bana söylemelisin."

"Tanrım. Tamam. Yani, bunların hiçbirini anlamıyorum, çünkü Mia neden bize *hiçbir şey* söylemedi, ama ciddi olduğunu duyabiliyorum. Yemin ederim ondan haber . Fabi ve Zo'yu arayıp haber alıp almadıklarını kontrol edeceğim."

"Beni haberdar edin," dedim ve kapattım.

Mia'nın binasındaki kapıcı işbirliği yapmadı - ta ki ben masanın etrafından dolanıp boğazına bir silah dayayana kadar.

Bu onun fikrini değiştirdi.

Ona göre, dün gece eve gelmemiş.

Yola geri döndüğümde, onun stüdyosuna doğru hızla ilerlerken direksiyonu boğarak kullandım.

Saat akşam sekizi geçiyordu ve SoHo'daki dükkânların çoğu kapalıydı. Broderick Lane'e döndüm.

Perdeler pencerelerin üzerine kapatılmıştı ama stüdyosunun ışığı açıktı.

Park yeri aramaya zahmet etmedim. Sadece kaldırıma çıktım, arabayı çalışır halde bıraktım ve atladım. Çalışanları ya da o alanı kullanan başka biri yoktu. O kullanıyor olmalıydı.

Son görüşmemizi aklından çıkarmak için kendini işine mi vermeye karar vermişti?

Suçluluk duygusu içime saplanırken bile, tüm bunların bundan ibaret olmasını umuyordum. Özür dilemem gereken çok şey vardı.

Ama kapıyı çekiştirerek açtığımda Mia orada değildi.

Onun yerine, sarı blazer ceketli, kıvrırcık saçlı ve kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmış bir kadın Mia'nın masasındaki dizüstü bilgisayarda çalışıyordu.

Bir anı canlandı. Onu daha önce görmüştüm. Ailem onların grubuna girdiğinde Morales'le öğle yemeğindeydi.

Gözlerimiz birleşti. Yüzü beyazlaştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" .

Sandalyesi gıcırdayarak geri itildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Daha fazla yaklaşma."

O ses. Babasının çalışanlarından biri belgeleri bırakmak için Mia'nın evine geldiğinde duyduğum sesin aynısıydı.

Ona soğuk bir şekilde gülümsedim.

"Jenny." Gözleri fincan tabağı

büyükliğündeydi. *Korkmuş muydu?*

Güzel.

Bana bilmem gereken her şeyi anlatırdı. "Nerede o?" Hırladım.

Boğazı düğümlendi. "Bilmiyorum."

Ona doğru yürüdüm ve iki elimi blazer ceketinin yakalarında birleştirerek onu sertçe duvara doğru çektim. "Konuşmaya başla. Neden buradasın?"

Kollarımı tırmaladı. "Sadece birkaç e-postaya cevap vermek için!"

Omzumun üzerinden dizüstü bilgisayara baktım. Arka planı tanıdım. Mia'nınkiydi. "Neden *onun* e-postalarına cevap veriyorsun?"

"Sana söyleyemem. Beni kovar."

"Neyi daha çok önemsiyorsun? İşini mi yoksa hayatını mı?" Dudakları titredi.

Yumruklarım sıkılaştı, kumaşı büktüm. "Kadınları incitmekten hoşlanmam Jenny. Ama Mia'nın nerede olduğunu söylemezsen seni şu lanet pencereden atar ve arabamla üzerinden geçerim. Ölmek için boktan bir yol. Sakın beni kışkırtma." Başımı dizüstü bilgisayara doğru salladım. "O e-postalara ne yazıyorsun?"

"O Mia seçimden sonraya kadar görevde olmayacak," yutkundu.

"Peki bu neden ?"

Gözleri tereddütle titrediğinde, onu yerden birkaç santim kaldırdım. Ayakkabıları duvara sürtündü. "Konuş. *Şimdi konuş.*"

"Lütfen koy Ben aşağı!" o feryat etti, onu çiviler
Ellerimin arasında sürükleniyor.

"Cevap ver bana," diye kükredim. "Nerede
o?" "Evde, ailesiyle birlikte!" "Telefonu
neden kapalı?"

"aldılar. Seçimlerden sonraya kadar ayrılmasına izin yok. Lütfen,
nefes alamıyorum!"

Onu yere düşürdüm. Nefes nefese yere yığıldı. "Morales bunu
neden yapsın ki?"

"Çünkü ikinizi biliyor. Onun seni bir daha görmesini
istemiyor."

Öfke içimde zonkluyordu. Morales hakkında içimden geçen her
şey doğrulanmıştı. Kızı umurunda bile değildi. Umursadığı tek
şey kendisiydi.

Mia'yı ondan uzaklaştırmalıydım.

Onu bir mahkûm gibi kilit altında tutuyordu ama bu uzun
sürmeyecekti.

Çünkü onu dışarı çıkarıyordum.

BÖLÜM 48

ROM

Cosimo'ya döndüğümde adrenalin hâlâ damarlarımda pompalanıyordu. Ayrılmadan önce Jenny'den daha fazlasını öğrenmiştim, Mia'nın yanında iki koruma vardı. Onları öldürmek zor olmayacaktı ama Morales'in desteği varsa sorun çıkabilirdi. Mia yakınlardayken ateş etme riskini almak istemedim, bu da kendi insan gücüne ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

İşimi şansa bırakmıyordum. Şu anda önemli olan tek şey onu hızlı ve temiz bir şekilde çıkarmaktı. Eğer ona bir şey olduysa, herhangi bir şekilde yaralandıysa, Morales lanet olası ölü bir adamdı.

Cos'u ofisinde volta atarken buldum. Gözle görülür şekilde tedirgindi ve yalnız değildi. Annem tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir halde kanepede oturuyordu ve Alessio da taze alçısını göğsüne asmış bir şekilde yanında duruyordu.

"Romolo," diye tersledi Cosimo, "büyük bir şovu kaçırdın. Annem tam buraya geldiğinde avukatımızdan bir telefon aldım. Babamın vasiyetinde bir sayfanın eksik olduğu ortaya çıktı." Annemin önünde durdu. "Bunun nasıl olduğunu açıklamak üzereydi."

Söylemeyi planladığım kelimeler -bunun için zamanım yok- dilimde dondu kaldı.

Ne?

Bu sabah güneş doğmadan hemen önce Cosimo'yla birlikte biraz hava almak için arka bahçeye çıktık. Ağacın altındaki piknik masasına oturduk ve kaptanlardan birinin sipariş ettiği soğuk pizzayı yedik. Yine o yazdan bahsedip ne olduğunu sorduğunda, sonunda ona anlatmıştım.

Hayatımın en rahatsız edici konuşması olmalıydı ve bazı açılardan öyleydi. Ama aynı zamanda katartıktı.

Ben konuştum. Cos dinledi. Bitirdiğimde boğazını temizledi ve keşke o zaman ona gelseydim dedi.

Ona geçmişî değıştiremeyeceğimi söylemişim. Ama şu andan itibaren annemin emirlerine uymayacaktım.

Başını salladı. "*Güzel,*" dedi. "*Çünkü artık Don benim ve hesap vereceğın tek kişî benim.*"

Annemin bakışları önce bana sonra da ona kaydı. Lamba ışığı gümüş saçlarını rahatsız edici bir şekilde parlatıyordu. "Ne bilmiyorum."

Cosimo kollarını kavuşturdu. "Bilmiyor musun? Vasiyetin saklandığı kasanın sadece üç anahtarı var; biri babamda, biri avukatta, biri de sende. Dün kasaya girdiğine dair bir kayıt var. İzlerini gizleme zahmetine bile girmemişsin."

Annem Cosimo'nun bakışları altında irkilmedi. "Cenaze için mücevher almaya gitmişim. Vasiyete dokunmadım."

Cosimo alay etti. "Kayıp sayfa ailenin kontrolünü kimin alacağını belirtir. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şeyle oynamıyorum. Ama o sayfa olmadan, ardıllık bir tartışma konusu olmalı."

Keskin bir nefes aldım. Bu kadının lanet olası cüreti. Bu yeni bir alçaklıktı. Gerçekten de bu bariz güç elde etme girişiminin işe yarayacağını mı düşünüyordu?

"Bu delilik," dedi Alessio. "Herkes babamın Cosimo'nun Don olmasını istediğini biliyor. Kaptanlar onu takip etmeye hazır."

"Belki de baban fikrini değiştirmiştir," dedi annem, avuçlarını yas elbisesinin üzerinde düzelterek. "Cosimo'nun yaklaşan evliliğiyle ilgili toyluğu onu hayal kırıklığına uğrattı. Bu aileye liderlik etmeye hazır bir insan böyle davranmazdı."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Boynunu kırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Cos'a bir adım daha yaklaştım. "Babam yerine kimin geçeceği konusunda hiçbir zaman şüphe duymadı."

"Belki sana değil," diye karşı çıktı annem. "Ama bana özel olarak yaptı. Ve ben de ona katılıyorum. Cosimo'nun hâlâ büyümesi gerekiyor."

Başımı salladım. Hepsi saçmalıktı. Babam ona olağandışı bir g vermiş olabiliridi ama Cosimo'yu doğduğu günden itibaren Don'un başına geçmesi için yetiştirmişti. "Hiçbirimizin bu anlamsız tartışma için zamanı yok. Hepimiz Cosimo'nun Don olduğunu biliyoruz. Gerçekten Alessio'nun ya da benim senin tarafını tutacağımızı mı düşündün?" Cos'a döndüm. "Mia'yla ilgili bir ipucu buldum. Yapmam gereken-"

"Mia?" Annem araya girdi.

"Evet, anne. Mia." Cos ve Alessio hikyemizin kısaltılmış versiyonunu zaten biliyorlardı -Mia'yı aramaya önce onlara anlatmıştım.

Annem daha da kısa bir zet almak üzereydi. "O benim. Yasak bölge. Sonsuza kadar."

Bakışları daraldı. Bir zamanlar onun bu bakışı bana kendimi iki metre boyunda hissettirirdi, ama inanılmaz bir şekilde, şimdi neredeyse hiç fark edilmiyor.

"Ah," dedi. "Bu, konu ona geldiğinde gösterdiğin beceriksizliği açıklıyor. Morales'in kızının

seni alt edecek kadar zeki olacağını düşünmüştüm. Ama belki de sandığım kadar zeki değilsin."

"Kimsenin sormadığı fikir için teşekkürler," dedim. "Benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin ama Mia'nın saçının teline bile dokunursan seni ellerimle parçalar ve köpeklere yediririm."

Yüzü soldu. Kimsenin ona karşı çıkmasına alışık değildi ve bu belli oluyordu. İşlerin bu kadar hızlı değişmesinden dolayı içimde bir memnuniyet oluştu. Bazen değişimin imkânsız gibi görünmesi ne kadar komik, ama aslında tek gereken tek bir inanç sıçraması.

"Biz bir aileyiz Romolo," dedi. "Yoksa unuttun mu? Baban öldüğüne göre, sahip olduğumuz tek şey birbirimiziz."

"Bağışla beni," diye hırladım. "Bu asla ailemizle ilgili değildi. Senin için değildi. Aile senin bize yaptığın şeyleri yapmaz."

"Seni ben ," diye ısırıldı.

"Hayır. Beni *kullandın*. Ben senin aracındım. Ama senin için yararlı olmaktan bıktım. Benim sadakatim Cosimo'ya. Bu ailenin lanet lideri. Ve eğer onun altını çalışıyorsan, artık aileden değilsin demektir."

Alnında derin çizgiler oluşmuştu. Kaybediyor gerçeği sonunda yüzüne çarpmıştı. "Cosimo'da gereken şey yok. Ama bende var. Neredeyse otuz yıldır babanızın yanında liderlik yapıyorum." Annemin gözleri son kartını bırakmadan önce aramızda gidip geldi. "İşte acı gerçek. Hiçbirinizin neyle karşı karşıya olduğunuza dair bir fikri yok. Santoro ailesinin neden bizi hedef aldığını anlamaya çalıştınız ama hiçbir şey bulamadınız. O geçmiş silindi. Hikayenin tamamını bilen tek kişi benim."

Cosimo masasına doğru yürüdü ve oturdu. "Bir yolunu bulacağız."

"Yapmayacaksın." cınladı. "Santoro ailesi Gino'yu öldürdü ve bu sadece başlangıç. Onları tanıyorum. Bizi bu tehdidin ötesine götürebileceğimi biliyorum. Ama bensiz, çoktan kaybettiniz."

Kardeşlerimle bakıştık. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

"Şansımızı deneyeceğiz anne," dedi Cosimo, buz gibi soğuk bir sesle. "Çık dışarı. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Annesi ona baktı, yüzünü öfke kaplamıştı. "Büyük bir hata yapıyorsun." Sehpadan çantasını aldı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

"Sonunda," diye mırıldandım. Buradan çıkmam gerekiyordu. "Morales Mia'yı dairesinde kilitli tutuyor. Birkaç adam alıp onu dışarı çıkaracağım."

Cosimo başıyla onayladı. "İhtiyacın olanı al."

Adamları toplamak uzun sürmedi. Üç arabaya bindik ve yola koyulduk.

Bir saat içinde Mia benimle olacaktı. Ve Morales yoluma çıkabileceğini düşündüyse, benim olanı korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek üzereydi.

BÖLÜM 49

MIA

Bir kapının keskin kapanış sesi beni huzursuz, terden sıırılsıklam olmuş uykumdan çekip aldı. Rüyalarımnda gökdelenler yanıyor ve yanan kabukları ufukta kara dumanlar çıkarıyordu.

Bacaklarımı elbisemin eteğinden çözdüm ve yavaşça doğruldum, gözlerim kapının yanındaki yemek tepsisine takıldı.

İstemiyordum. Midemdeki gergin düğümün açlıkla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece stres ve çaresiz, kemirici bir cevap ihtiyacı.

Tek bilmek istediğim Romolo'nun hâlâ hayatta olup olmadığıydı. Doktorun bahsettiği tek yaralının o olup olmadığıydı.

Bu şekilde karanlıkta tutulmak zalimceydi. Ama belki de amaç buydu - beni olabildiğince incitmek. Onlara karşı gelmeye cüret ettiğim için bana bedel ödetmek. Ya da belki sadece var olduğum için.

Ama umudumu kaybetmezdim. Beni umutsuzluğa kapılmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Boğazımdaki yumağı yutarak pencereye doğru . Dışarıda, Met'in büyük cephesi dramatik bir ışıkla yıkanıyordu. Birkaç kişi merdivenlerde oturmuş, telefonları ellerinde parlıyordu.

Hiç kimseyle yer değiştirmek için bu kadar çaresiz olmamıştım. Özlemini çektiğim şey onlarda vardı -özgürlük ve öteki dünyaya ulaşma yeteneği. Avuçlarım soğuk cama , nefesim yüzeyi buğulandırdı.

Tam o sırada, farkındalığımın sınırında bir anının dalgalanması belirdi.

Patlama haberi bilincimi kaybetmemi tetiklememişti.

Babamın Romolo ve benim hakkımdaki gerçeği öğrenmesi de öyle.

Bunu başka bir şey yapmıştı. kadar tuhaf bir şey ki, tamamen imkânsız görünüyordu.

Bayılmadan hemen önce, babamın patlamayı tahmin edip etmediğini merak ettim.

Omurgam dikleşti.

Yoksa kampanya ofisine korumalar nereden bilebilirdi? Yoksa neden partiden kaçtığımda Jenny ile beni takip etsin ki?

Sanki nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyorlardı. Üzülüp üzülmeceğimi görmek için. Panikleyip paniklemeyeceğimi.

Sevdiğim adamla hemen iletişime geçmeye çalışsaydım. Adım atmaya başladım.

Romolo'nun sözleri zihnimde yankılandı. *"Annem babanın gizli bir destekçisi olduğundan şüpheleniyor, bize karşı kan davası güden biri onu saldırgan bir şekilde peşimize düşmeye zorluyor."*

O zaman, bunu göz ardı etmiştim. Ama şimdi? Şimdi, o kadar emin değildim.

Ya babam Ferraro'lardan nefret eden biriyle çalışıyorsa?

Onlardan bomba yerleştirecek kadar mı nefret ediyorsun?

Midem bulandı.

Kampanyaya büyük miktarlarda bağış yapan insanların çoğuyla - ya da en azından tanıştığımı sanıyordum. Ama babam

birinden gizlice para almış olabilir. Onun mali kayıtlarına erişimim yok ki. Bilemezdim.

Babam bunu yapamaz.

Şu anda onun evinde tutsak olmasaydım ben de böyle düşünürdüm.

Hayır, sağlığım bitmişti. Onu savunmak için körü körüne atlamaktan bıkmıştım.

Ferrarolar babam hakkında haklıysa, bilmek istiyordum. Bunca zamandır kime yardım ettiğim hakkındaki gerçeği öğrenmeyi hak ediyordum. Neyin suç ortağıydım?

Tırnağımı ısırdım. Doğrudan sorsam yüzüme karşı yalan söyler miydi?

Evet. Olabilir. Muhtemelen.

Ama denemeye değerci.

Bakışlarım odayı taradı. Küçük, seyrek bir alandı; bir yatak, bir koltuk ve bir çalışma masası. Çekmeceleri açtım, çocukluğumun kalıntılarını karıştırdım: renkli kalemler, silgiler, eski defterler. En alttaki çekmece kablolar, oyuncaklar ve unutulmuş nesnelerden oluşan karmakarışık bir karmaşaydı. Kabloları çözerek ve tozları fırçalayarak karıştırdım. Ve sonra onu buldum, bir ses kayıt cihazı.

Yıllar önce Central Park'ta uzun yürüyüşler sırasında kullandığımı, kıyafetler veya yaratıcı projeler için fikirler kaydettiğimi hatırlıyorum.

Açılmadı, ben de pilleri değiştirdim. Kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

Ciğerlerimden bir nefes kaçtı. Bu işe yarayabilir.

Babamın bana sırlarını anlatıp anlatmayacağını bilmiyordum.
Ama söylerse, hazır olacaktım.

Ayak seslerini duyduğumda saat dokuzu geçiyordu; sert, ritmik tıkırtılar çıkaran ayakkabı sesleri parke zeminde . Giderek yaklaştılar ve kapımın önünde durdular.

"O ?" Babamın sesini duydum.

Gardiyanlardan biri, "Akşam yemeğini yedide verdik," diye cevap verdi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Artık bir planım vardı. İnandırıcı bir şekilde yalan söyleme yeteneğime bağlıydı ama başka seçeneğim yoktu. Gerçeği öğrenmek için en iyi şansım buydu.

Uzun bir duraklama oldu. İçeri girecek miydi yoksa beni burada atılmış bir bavul gibi mi bırakacaktı?

"Onunla konuşmak istiyorum."

Yatağa geri döndüm, kayıt cihazını açtım ve tam kilit tıkırtıdayıp kapı gıcırdayarak açılırken yatakla duvar arasına sıkıştırdım.

Babam elinde evrak çantası, ağzı düz bir çizgi halinde içeri . Daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyordu ve kısa bir an için göğsümde acıma hissi gibi bir şey kıpırdandı ama aynı hızla kayboldu.

Üvey annem onu bana karşı kışkırtmaya çalışmıştı. Anlayabildiğim kadarıyla, direnci sadece ona hâlâ faydalı olabileceğim zamanlara uzanıyordu.

Belki beni kendi hüznüyle seviyordu ama bu yeterli değildi. Onun artıkları için yalvarmaktan bıkmıştım.

Evrak çantasını yere bıraktı ve yerdeki el değmemiş akşam yemeğine baktı. "emişsin."

Omuz silktim. "Canım istemedi."

Anlamış gibi başını salladı. "Doktor bana iyi olduğunu söyledi. Bir an için endişelendik. Çok fazla kan vardı."

Gözlerindeki endişe titreşimi karşısında dudaklarımı yuvarladım. Bana güvenmesini istiyorsam, onun tarafını görmeye başlamış gibi . Bu yüzden sessiz kaldım ve bir sonraki adımda ne söyleyeceğini bekledim.

"Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, *cariño*." Benden biraz uzakta, yatağın kenarına . Genelde rahatlatıcı bir koku olan parfümü şimdi midemi bulandırıyor. "Ama doğru ruh halinde değilsin. O adam belli ki seni kandırmayı başarmış. Her zaman çok güveniyordun, Mia."

Evet, bunu iyi , değil mi? Bunu kendi yararına kullandın.

Bakışlarım kucağıma düştü. "Biliyorum. Özür dilerim." *Yalan*. Umarım bunu yutturmuşumdur. "Aris'le konuştuğumdan beri geçen birkaç saati düşünüyordum." Tırnağımı çektim. "Ben... O beni üzen bazı şeyler söyledi. Ama şimdi... haklı olduğunu görebiliyorum. Çok büyük bir hata yaptım baba. Nasıl oldu bilmiyorum."

"Nasıl tanıştınız?"

Romolo yaşıyor mu?

Sessiz kalmak için dilimi ısırarak, beni tüketen tek soruyu sorma dürtüsüyle nefes almak zorunda kaldım.

"Bir partide. Bir kazaydı."

Alay etti. "Her şeyin en başından beri planlanmış olması da bir o kadar muhtemel."

"Belki de haklısın." Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ama ona senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim söylemedim."

Alnındaki bazı çizgiler yumuşadı. "Güzel. Bu çok iyi." İç çekti. "Romolo bana zarar vermek için seni kullanmak istedi. Ve başardı da. Ona hiçbir şey söylememiş olsan bile, benim için çok önemli birini kandırmayı başardı."

Önemli mi? Sanırım önemli olduğumu söyleyebilirdiniz - pahalı bir tablonun önemli olduğu gibi, etkilemek ve doğru anlarda gösterilmek için orada.

"Seni tehlikeye attığını bilmek beni incitti." Babamın sesi sertleşti. "Ama ben iktidara geldiğimde onu bekleyen şey bin kat daha kötü olacak."

Gözlerim kapandı.

İçimi kaplayan rahatlama dalgası kalbimi yerinden oynattı.

Bu aldı her şey I her-şey-oldu-olmadı için izin ver
Yüz ifadem bunu gösteriyor.

O yaşıyordu. Orada bir yerde. Kalbi hala atıyordu. "Gino

Ferraro öldüğüne göre artık her şey daha kolay olacak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Gino*. Rom babasını kaybetmişti.

"Tek kayıp o ?" Bakışlarımı kaldırarak sordum.

Babam başını salladı. Yüzünde bir gülümseme vardı. "İlk kampanya vaadim daha seçilmeden gerçekleşti. Ama daha işim bitmedi. Bundan sonra oğullarına odaklanacağız."

Odaklan. Bu ne anlama geliyordu? Bu noktada bir
soruşturması başlatmak mı yoksa sadece mu istediğinden
emin değildim.

Suçlu olsun ya da olmasın, onları dışarı çıkarın.

Sor ona. Şimdi yap.

"Baba, patlamanın olacağını nereden biliyordun?"

Yüz ifadesinden bir anlık şok geçti.

Kayıt cihazını düşündüm ve yatağın arkasına ittiğimde yanlışlıkla mikrofonu engellemediğimi umdum.

"Haberlere vereceğim tepkiyi görmeyi bekliyordun," diye devam ettim o sessiz kalınca. "Muhafızlar gitmemi engellemeye hazırды. Nereden biliyordun?"

Ellerine baktı.

Dudaklarımı yaladım. "Patlamanın arkasında kimin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sessizlik.

"Baba, geçen yıl senin için yorulmadan çalıştım. Kazanmanı istiyorum. Hatalar yapmış olsam bile, yine de kazanmanı istiyorum." Tırnaklarım avuç içlerime battı. "Romolo bana ailesinin senin düşmanlarından bazılarıyla bağlantının olduğundan şüphelendiğini söyledi."

Başını kaldırdı ve gözleri sertleşti. "Bu doğru mu?" diye sordum.

Kelimeler orada asılı kaldı, gerginlikle kalındı. Bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Yutkundu, sonra uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu sadece geçici bir düzenleme."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. İşe yarıyordu. "Kiminle?"

"Rena Santoro. Üniversiteden bir arkadaşım."

Santoro. Beynimi zorladım. Sonra bir şimşek gibi çaktı. İki yıl önce, babam aile market zinciri işini sattığında.

"Onlar işi satın alan yatırımcılardan biri değil miydi?"

Boğazını temizledi. "Evet. İş iflas etmişti."

Ne? Bunu bilmiyordum. "Yeni bir şeyler yapmak istediğin için söylemiştin."

"Bu da doğru. Ama başımız dertteydi Mia. Piyasa bize karşı dönmüştü. Yıllarca para kaybettik. Rena Santoro iki yıl önce bana bir teklifle geldi; işletmeyi yüksek bir fiyattan satın alacak yatırımcılar bulacaktı ve karşılığında ben de... belli bir platformda belediye başkanlığına aday olacaktım. İyi bir anlaşmaydı. Eğer teklifi kabul etmeseydim, babamın sıfırdan kurduğu işi olacaktı."

Sersemlemiştim. Yani bu -tüm kampanyası- hizmetle ilgili değildi. Kendisine teslim edilen işle ilgili yaptığı bir pisliği kurtarmakla ilgiliydi.

"Belirli bir platform mu?" Zorla söyledim. "Ferraroları avlamak için mi?"

"Tüm kalbimle katıldığım bir platform. Ferrarolar amcanızı öldürdü. O zamandan bu yana geçen on yıllar içinde bu şehirde aşırı güç biriktirdiler. Bir hesaplaşma zamanı geldi."

"Ama bu insanlar... Santorolar..." Sertçe yutkundum. "Baba, eğer o bombanın arkasında onlar varsa, onlar da suçludur."

Babamın ağzı düzleşti. "Ferraro'ları kontrol edemem ama Santoro'ları kontrol edebilirim. Kampanyanın finansmanına yardım ettiler, ama göreve geldiğimde benim gündemime uyacaklardır."

Nefesim kesildi. *Sıraya girmek mi?* Bir çatı katına bomba yerleştiren insanlar mı? Şaşkınlıkla ona baktım. "Tam da Ferraro'ları kınadığınız türden insanlarla bir anlaşma yaptınız."

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Anlamamı beklemiyorum."

Sıcak utanç ve öfke göğsümde savaştı. Savunduğum adam buydu. İyi biri olarak görmek için çok çabaladığım adam. İlkeli ve dürüst olduğuna inandığım babam. Ama ben bir yalana tutunmuştum. Görmek istemediğim gerçeklerden kendimi koruyordum.

Artık değil.

Ayağa kalktım. "Haklısın. Birazcık bile anlamıyorum. O patlama pek çok insanı öldürebilirdi."

"Ama olmadı." Sesi soğuktu. "Sadece bir Don öldü ve o da bunu hak etti. O korkunç, korkunç bir adamdı."

"Daha iyi değilsin," diye

fısıldadım. Kapı pat diye açıldı.

Kalbim küt küt atarak döndüm. Kim olduğunu gördüğümde gözlerim yaşardı ve göğsüm kesik kesik nefes almaya başladı.

Romolo.

Deri ceketiyle kapının girişinde duruyordu, göğsü kabarmış, yumrukları sıkılı, gözleri vahşi.

Bakışlarımız çarpıştı.

"Mia," diye

mırıldandı.

Göğsümden bir hıçkırık koptu ve ona doğru , çılgınca bir enerji patlaması beni doğrudan kollarına itti.

Benim için gelmişti.

Beni bulmuştu.

Bu kabus sona ermişti.

Onunla, sonunda

güvendeydim.

BÖLÜM 50

ROM

Mia'nın küçük bedeni kollarımda titredi.

Beni buldun gibi bir şeyler mırıldandı ve soğuk, siyah kalbim onun burada kilitli kaldığını ve onu çıkarmaya kimsenin gelip gelmeyeceğini merak ettiğini düşününce kırıldı.

Bir daha asla merak etmesine gerek kalmayacaktı. O artık benimdi.

Eğilerek dudaklarımı kulağına değdirdim. "Seni her zaman bulacağım, Berry."

Ellerim sırtında ve kollarında gezinerek herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etti. Başının arkasındaki bandajı hissettiğimde vücudum hareketsiz kaldı.

İçimdeki gerginliği hissetmiş olmalı ki yanağını göğsüme yasladı ve fısıldadı: "Sadece bir kesik. Ben iyiyim."

Kestik. Nasıl?

Gözlerim sorumlu adama, babasına kayd. Yatağın yanında donmuş bir halde duruyordu, yüz ifadesi öfkeyle kararmıştı.

"Seni kim içeri ?" diye sordu.

Soğuk bir şekilde sııttım. "Yanımda on adamım var. Kendimizi içeri aldık."

Mia geri çekildi ve yatağı doğru atıldı. Benim yanıma dönmeden önce yatağın arkasından bir şey aldı.

Babasının gözleri benden hiç ayrılmadı. Belki de kendisini saniyeler içinde öldürebilecek birinden gözlerini kaçırmaması gerektiğini biliyordu.

Baştan çıkarıcı. Çok cezbedici.

"Nasıl bir baba kendi kızına böyle bir şey yapar?" Ben sordum.

Bir kızarıklık boynuna doğru süzüldü ve yüzünü kıpkırmızıya boyadı. "Burada durup senden ders alacak değilim."

"Ben hazırım," dedi Mia.

Morales'in çenesi titredi. "Bunun için seni tutuklatacağım, Ferraro."

"Hayır, değilsin." Mia'nın sesi alçak ama kararlıydı. "Bırakın basını, polise bile bana nasıl sakinleştirici verdiğiniz ve isteğim dışında beni burada kilitli tuttuğunuzu anlatmamı gerçekten istiyor musunuz?"

Az önce "sakinleştirici" mi dedi? Kırmızı gördüm.

Beynim daha ne yaptığımı tam olarak algılayamadan yumruğum Morales'in burnuna çarptı. Ona bunu ödetme ihtiyacı karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

Morales yatağa düştü, çenesinden aşağı kan damlarken yüzünü tutuyordu.

Sırtımda bir el belirdi ve gömleğimin içine doğru kıvrıldı. "Rom, yapma. Ben iyiyim."

Hayır, hayır. Daha yeni başlıyordum.

Bir adım attım ve gömleğim üzerime yapıştı.

"*Rom*. Gitmek istiyorum."

Donup kaldım. Sesi yorgun geliyordu. Tükenmiş.

Sikeyim. Tabii ki öyleydi. Ve ben onu güvenli bir yere götürmek için buradaydım, şımartmak için değil benim şiddetli dürtümü yapmak için

Ona zarar veren herkes maaşını alacak.

Morales bekleyebilirdi. Eninde sonunda hak ettiğini alacaktı.

"Geriye dönüp baktığında bunun hayatının en büyük hatası olduğunu anlayacaksın Morales," diye bağırdım bana bakan zavallı adama.

Mia'nın eli benimkine kaydı.

Gözleri Mia'ya doğru kaydı. "Ona güvenemezsin, Mia. Seni manipüle ediyor. Buna pişman olacaksın."

"Pişman olduğum tek şey sana yardım etmek için harcadığım onca zaman," dedi.

Gurur içimde kabardı. *İşte benim kızım.*

"O bir suçlu," diye tükürdü Morales. "Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecek. Böyle bir hayat mı istiyorsun?"

"Onu her gün sana tercih ederim."

Tanrım, onu öpmek istedim. Sözlerini bir sözle mühürlemek için. Ama önce onu buradan çıkarmam gerekiyordu.

"Morales, eğer bir daha Mia'ya zarar vermeye kalkarsan - böyle bir numara yapmayı bile geçirirsen - ellerinde bir savaş olacak. Seni avlar ve lime lime ederim. O yüzden bir sonraki hamleni iyi düşün." Onu daha yakına çektim. "Gel bakalım."

Adamlarımla birlikte koridorda ilerledik. İçeri girdiğimizde indirdiğimiz iki muhafız şimdi yerde baygın yatıyordu, bilekleri bağlıydı, ağızları koli bandıyla kapatılmıştı.

Adamlarımdan biri Mia'nın üvey annesi olan bir kadınla göz göze gelmişti. Bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı.

"Eğer o kapıdan çıkıp gidersen," diye seslendi sesi titreyerek, "bir daha asla hoş karşılanmayacaksın, Mia."

Bu lanet insanlar. Korumacı duygularım kabardı. Bu sözleri Mia'nın hafızasından silmek istedim, böylece ona zarar veremeyeceklerdi.

Ama ona baktığımda tek gördüğüm sessiz bir teslimiyetti. Gözyaşı yoktu. İstirap yoktu. Sadece sarsılmaz bir sakinlik.

"Hiçbir zaman hoş karşılanmadığımı açıkça belirttin," dedi Mia, sesi eşitti. "Bana daha önce söylediğin şeyi düşündüm. Uzun uzun düşündüm. Her zaman çocuk istemiştin. İstedığın o kız çocuğu ben olabilirdim. Beni sevecek kadar yürekli olmadığın için üzgünüm. Bu beni incittiğinden daha çok seni incitti."

Oda sessizliğe gömüldü. Öyle bir sessizlik ki, en ufak nefes değişimini bile duyabiliyordunuz.

Üvey annesinin sopayı tutuşu sıkılaştı.

"Gidelim," dedi Mia. "Burada benim için hiçbir şey kalmadı."

Dışarı çıktık. Biz asansöre binerken adamlarım merdivenleri kullandı. Kapılar kapanır kapanmaz bana doğru sarktı, yüz ifadesi çatırdadı.

Başındaki bandaja dokunmamaya dikkat ederek boynunun arkasını . "Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Vücudu sessiz hıçkırıklarla

sarsıldı. Bu beni çok üzdü.

Neden bekledim ki? O zamanlar yirmi dört saat çok fazla gelmemişti ama şimdi aramasını umarak harcadığım her saniye için pişmanlık duyuyorum. Daha iyi bilmeliydim.

"Siktir, bebeğim. Çok ama çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Ama bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. I-"

Yüzünü göğsümden kaldırdı ve şiş, kırmızı gözleriyle bana baktı. "Sen gelmeden hemen öncesine kadar patlamada kimin öldüğünü bana söylemediler. Bütün gün senin olabileceğini düşündüm-" Bana daha sıkı sarılırken sesi kesildi. "Tek düşünebildiğim sen olup olmadığındı."

Göğsüm sıkıştı. Onu karanlıkta tutmuşlardı. Bilerek onu endişelendirmişlerdi.

Canavarlar. Dünyanın en tatlı kızına bunu yapan lanet olası canavarlardı.

Yanaklarını avuçladım ve ağzını bana doğru eğdim. "Berry, beni öldürmek zordur."

Dudaklarından ağlamaklı bir kahkaha döküldü. "Lütfen kal."

"Bunu planlıyorum."

Sonra eğildim ve onu öptüm.

Mia'yı arabama bindirir bindirmez içimde bir şeyler çözüldü. *Görev tamamlanmıştı.* Gaza bastığımda vücudum rahatlamıştı.

Dışarıda şehir siyah ve neon çizgiler halinde yanımızdan geçip gidiyordu. Birkaç saniye sessiz kaldık, sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını . Onun sarhoş edici vadi zambağı kokusu ciğerlerime doldu ve kalbimin etrafında bir yumruk gibi sıktı.

Ona sahiptim. Ve gitmesine asla izin vermeyecektim.

"Mia." Sesim sertti. "Son konuştuğumuzda bir sürü aptalca şey söyledim." Aptalca kelimesi bunu karşılamıyordu bile. "Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü senin için yeterince iyi olmadığımı düşündüm. Kaçtım çünkü bana hazmedemediğim bir şey söyledin. Beni zayıf hissettiren bir şey. Lanet bir korkak gibi davrandım. Ama o zamandan beri bazı şeylerin farkına vardım."

Beni sessizce dinledi, profili ön panelden gelen ışıkla aydınlandı.

"Belki o zamanlar bir kurbandım," dedim sessizce. "Ama geçmişimin kurbanı olmaya devam etmek zorunda değilim. Geçmişin canı cehenneme. Beni tanımlayamaz." Avuçlarım direksiyonun üzerinde sıkılaştı. "Önceden sadece nasıl yok edeceğimi biliyordum. Ama şimdi? Nasıl inşa edileceğini öğreneceğim. Eğer izin verirsen, seninle birlikte bir hayat kuracağım. Kendini güvende hissedeceğin, sevileceğin ve benim yanıma ait olduğundan asla şüphe duymayacağın bir hayat. Tek bir saniye bile."

Küçük, titrek bir nefes verdi. "Rom..."

"Senin hak ettiğin adam olmak istiyorum ve olabileceğimi de biliyorum. Eğer bana bir şans daha verirsen, hayatımın geri kalanını sana bunu kanıtlamak için harcayacağım."

Kalbim göğüs kafesime çarptı.

Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey.

Sonunda burnunu çekti. "Bir şans daha verebilirim."

İçimi bir rahatlama kapladı. *şükürler olsun.*

Otelde söylemem gereken üç basit kelime göğsümde yanıyor ve serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Bunları söylerken ona bakmam gerekiyordu.

Ayağım frene bastı. Bir bloğun ortasındaydık. Arabalar geçiyordu. Birkaç far parladı. Ben yapmadım

Bakım.

"Rom?" diye sordu şaşkınlıkla. "Neden biz-?"

çözdüm ve ona doğru döndüm, her parçam yüzüne odaklanmıştı. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Soruna cevap veriyorum. O gece sorduğun soruya."

bir araba korna çaldı. Bir başkası. Önemli değildi.

Ellerini ellerimin arasına aldım ve başparmaklarımı parmak eklemlerinde gezdirdim. "Seni seviyorum." Kelimeler içimden kavru olarak çıktı. "Seni hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyorum. Dehşet verici. Acımasız. Derimin altına ve ruhuma girdin ve bunu denemedin bile. Yolun bir yerinde, benim olmayı bırakıp senin oldum."

Dudakları titredi ve gözyaşları kirpiklerine yapıştı.

"Seninle tanışmadan önce yaşamıyordum Mia. Sadece var oluyordum. Yüzleşemediğim yanlarımı boğmaya çalışıyordum. Ama sen, tüm ışıqla içeri girdin ve birden saklanacak hiçbir yerim kalmadı. Beni açtın. Yeniden *hissetmemi* sağladın."

Dudağını ısırđı, duyguları yüzünde titreşiyordu.

"Bu duygulardan kaçmaya çalıştım. Ama artık . Seni seviyorum."

Uzandı ve titreyen elini yanağıma bastırdı. "Sen korkak değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Tam tersisin. Tek ihtiyacın olan biraz zaman." Başparmağı çenemin üzerinde gezindi. "Seninle gurur duyuyorum, Rom."

İçimde her şey eridi.

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok." Bir sonraki an, dudakları benimkilere bastırıyordu.

Çenesini kavradım ve onu kendime çektim, dilim ağzına doğru kayıyordu, onu tatmaya, hissetmeye, onu yeniden hatırlamaya açtım. Onu cehennem çukurlarında süründükten sonra nihayet cennete dokunmuş bir adam gibi öptüm.

Sonunda ayrıldığımızda alnını benimkine dayadı, nefesi titrek ve sıcaktı. "Seni özledim," diye fısıldadı. "Gitmiş olabileceğini düşündüğümde..." Sesi çatallaştı. "Seni sevdiğimi daha önce söylemediğim için pişmanım. İstemiştim, biliyorsun. Ama ben de korkuyordum. Seni yanlış tanımaktan korktum. Kalbimi kırmandan korktum."

Yanağımı onunkine değdirdim. "Beni yanlış okumadın, Berry. Beni hiç kimsenin görmediği kadar net gördün. Asla seni sistemimden çıkarmakla ilgili değildi. Sadece sana yakın olmak için bir bahanem, lanet olası bir bahanem olsun istedim. Ne kadar denediysem de uzak kalamadım."

Beni tekrar öptü. "Artık denemek zorunda değilsin. Sadece benimle ol, Rom."

"HEY!" diye bağırdı arkamızdan biri. "KIMILDAYIN YOKSA POLİS ÇAĞIRACAĞIZ!"

Mia gözlerini silerek bir kahkaha attı. "Belki buna tutuklanmayacağımız bir yerde devam edebiliriz?"

Sırıttım ve arabayı tekrar harekete geçirdim. "Adil. Tekrar o karakola düşmeye hevesli değilim."

"Seni sorgulamak için mi getirdiler?"

"Patlamadan hemen sonra," dedim. "Lanet olası bir karmaşa. Ama şimdi iyiyim. Sen varsın."

Sessizleşti ve sonra yumuşak bir sesle, "Baban için üzgünüm," dedi.

Keder, ulaşamayacağım bir yerde asılı duruyordu. Henüz hissetmeme izin vermemiştim. Tam olarak değil. Etrafımda bu kadar kaos varken olmaz.

"Sen yanımda olduğun için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Seni evime götüreceğim. Yarın dairenden eşyalarını alırsız. Kardeşlerim ve ben serpintiyi hallederken senin güvenli bir yerde olmanı istiyorum."

"Ne planlıyorsun?"

"Misilleme isteğe bağlı değildir. Eğer bir şey , zayıf görüneceğiz. Ancak cevaplanmamış pek çok soru var."

"Bombayı kimin yerleştirdiğini biliyor musun?"

"Teyzem, ama o çoktan gitti. Arkasındaki kişilerin Santoros olduğunu düşünüyoruz - aniden ortaya çıkan şu eski mafya ailesi." Duraksadım, ona daha fazlasını anlatıp anlatmamakta kararsızdım. Onu daha fazla strese sokmak istemiyordum ama aynı zamanda gerçeği bilmeyi de hak ediyordu. "Babanı finanse ettiklerinden neredeyse eminiz Mia. Henüz kanıtımız yok ama bu yönde çok fazla işaret var."

Mia sessizdi. Avucunu yavaşça açıp bir ses kayıt cihazı göstermeden önce bir an tereddüt etti. "Sanırım size yardımcı olabilecek bir şeyim var."

Ona hızlı bir bakış attım. " ne var?"

Kayıt cihazını kaldırdı. "Sizin için çalmama izin verin."

BÖLÜM 51

MIA

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Arabasıyla apartman dairesinin kapalı otoparkına girerken Rom'un dudaklarından sert sözler döküldü.

Kaydı çalmayı yeni bitirmiştım. Babamın, Romolo'nun babasını öldüren aileyle çalıştığını itiraf ettiği kaydı.

"Haklıydın," dedim usulca. "Ve ben bunu düşünemeyecek kadar safmışım."

Eli kalçama doğru hareket etti. "Senden iyi saklamış," dedi arabayı son bir kez . "Aylarca çıkmaz sokakları kovalayıp hiçbir kanıt bulamadıktan sonra ben bile şüphelerimizden şüphe başlamıştım."

"İşte burada." Babamın itirafını kaydettiğimden haberi yoktu. Muhtemelen onu alt edebileceğimi düşünmemiştir.

Romolo motoru kapattı ve araba sessizleşti. "Bununla ne yapmak istiyorsun?"

Kayıt cihazını avucumun içinde çevirdim. Bu kadar küçük bir şey için şaşırtıcı derecede ağırdı. Vermek zorunda olduğum karar da öyle.

"Eğer son yirmi dört saat bana bir şey öğrettiyse, o da aileyi kanın oluşturmadığıdır," dedim. "Önemli olan eylemlerimiz, sözlerimiz ve yaptığımız seçimlerdir. Benim için geldiğinde neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yoktu Rom, ama yine de bunu yaptın." Dudaklarımı yuvarladım ve bakışlarımı onun yüzüne diktim.

Kaşları çatılmıştı.

"Bunu almanı istiyorum," dedim. "Bu insanlar seni zaten bir kez öldürmeye çalıştı. Öylece arkama yaslanıp seni öldürmelerini bekleyemem."

tekrar denemek için. Eğer babam seçilirse, çok fazla güce sahip olacaklar. Buna bir son verilmeli."

Gözleri elimdeki kayıt cihazına kaydı. Henüz almadı. Hâlâ bana bir çıkış yolu gösteriyordu.

"Emin misin?"

"Seni güvende tutmak istiyorum. Eğer bu yardımcı olacaksa, o zaman buna değer."

"Bu babanın kampanyasını bitirmeye ve ona hapis cezası kazandırmaya yeter. Bunu gerçekten kabul ediyor musun?"

"O senin, Rom."

Kayıt cihazını alırken parmakları benimkilere dokundu. Yüz ifadesi yumuşadı ama yine de gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyordum. Daha sonra pişman olmamı istemiyordu.

Ben olsam yapmazdım. Bunun için değil. Artık her şey farklıydı. Önceliklerim değişmişti.

Bana doğru gelen şeyi yapmak bencillik değildi, bunu şimdi anladım. Bu sadece kendi gerçeğimi onurlandırmak anlamına geliyordu. İçgüdülerimi dinlemek.

Ve şu anda bir ses Romolo'yu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmamı söylüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve cihazı ceketinin içine yerleştirdi.

"Muhtemelen bunu kardeşine götürmek istersin."

Romolo uzandı ve bir tutamı kulağımın arkasına itti. "O bekleyebilir."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bana inini gösterme zamanı mı?" Bakışlarında sıcaklık parlıyordu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. *Çok hazırım.* Nerede yaşadığını merak ediyordum. Bunca zamandır buraya gelemiyordum çünkü görünemiyorduk.

Birlikte.

Artık ne istersek yapabiliirdik. Tanrım, çok tatlıydı.

Asansör yolculuğu hızlıydı ve ekran çatı katına kadar sayarken kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu.

Sonunda onun evine adım attık. Beni antreden geçirirken sedir ve temiz deri kokusu burnuma çarptı.

Mekan şık ve erkeksiydi -koyu zeminler, sıcak aydınlatma, her adımı yumuşatan halılar- ama aynı zamanda yaşanmış bir yerdi. Bitkiler köşelere sıkıştırılmıştı. Kitaplar ve plaklar yüzeylerde duruyordu.

Onun gibi kokuyordu. Onun gibi hissediyordum. Ve ben çoktan sevmiştim.

Beni oturma odasından geçirdi, televizyonda oynayan bir filmin yanından geçerek yerden tavana kadar uzanan pencereye götürdü. Manhattan altımızda yayılıyordu, ışıltılı ve sonsuz.

Bir an sonra kolları arkamdan beni sardı, dudakları boynumu okşadı.

Gözlerim kapandı. "Rom?" "Evet, Berry?"

"Sana vurdu mu?" Fısıldadım. "Artık saklanmamıza gerek yok."

Kulağımın hemen arkasına bir öpücük kondurdu. "Yani sana hava mı atacağım? Kolumda sen varken bir odaya mı gireceğim?"

Kıkırdadım, ona doğru eğildim. "Evet."

"Kararsızım," diye mırıldandı. "Seni tüm dünyaya gururla sergilemek ile seni kendime saklamak arasında."

Kollarında döndüm ve ellerimi göğsüne koydum. "İkinci seçenek. En azından kısa bir süre için." Dişlerim alt dudığıma gömüldü ve Rom'un bakışları ağzıma kaydı.

"Başın nasıl?" diye sordu, bana sarılışını sıkılaştırarak.

"Sadece bir kesik." Avucumu aramızda kaydırdım ve pantolonundaki şişkinliğe ulaştığımda durdum. "İstediğimi elde etmemi engelleyecek kadar değil."

Boğazından alçak bir inilti geçti ve beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi kucakladı. "Bu konuda utangaç olmamana ne kadar bayıldığımı daha önce söylemiş miydim?"

"Kelimelerle değil. Ama artık açık ve net."

Beni koridora doğru taşıdı, ama yarı yolda durakladı, döndü ve sehpaye doğru yöneldi. Ben hâlâ kollarındayken çömelerek uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Elektrik tasarrufu mu?"

Kıkırdadı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Dikkat dağıtmak yok."

Karanlık yatak odası. Soğuk çarşaf. Sıcaklığı içimde eriyor.

Güçlü eller gömleğimin altından kaydı. Karnımda binlerce kelebek kıpırdadı.

Dünya bu adamı kaba, acımasız, soğuk biri olarak gördü. Bir şeyleri kırmak için yaratılmış bir adam.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Şefkati görmüştüm. Sabrını. Bana kutsal bir şeymişim gibi sarılışını.

Ve belki, sadece belki, öyleydim. Ona.

Parmaklarım gömleğinin içine kıvrıldı. "Bir keresinde bana kimin baktığını sormuştun. O zamanlar bir cevabım yoktu. Şimdi var."

Gözlerindeki gri yumuşadı ve eğilerek alt dudağımı hafifçe çekti. "Her zaman, Berry."

Dudaklarına karşı gülümsedim, göğsümde şiddetli ve güzel bir şey çiçek açtı.

Onunlayken kendimi küçültmek zorunda değildim. Küçük oynamak ya da daha fazlasını isteyen yanlarımı susturmak zorunda değildim.

Onunlayken, tam olarak olduğum kişi olmak için güvendeydim.

Ve hayatımda ilk kez aşk bir fedakârlık gibi gelmedi.

Özgürlük gibi hissettirdi.

BÖLÜM 52

ROM

Televizyondaki haber sunucusu "Şok edici ifşaat Carlos Morales'in tüm kampanyasını riske attı" dedi. "Ses kaydının kendi kızı Mia Morales tarafından yapıldığı anlaşılıyor. Yorum yapmak için Mia'ya ulaşamadık. Onu babasının yanlış yaptığına dair bu kanıtı ortaya çıkarmaya iten şeyin ne olduğu belli değil ama New Yorklu seçmenlerin gerçeği cesurca ortaya çıkardığı için ona minnettar olduklarını söylemek mümkün. FBI ve NYPD soruşturma başlattı ve Morales'in kampanya finansmanını denetleyecek."

Kamera ikinci bir sunucuya geçti. "Seçimlere sadece birkaç gün kalmışken, Morales'in bu darbeden nasıl kurtulabileceğini hayal etmek zor. Kampanyasını organize suçlara karşı sert duruşu üzerine kurdu, bu da bu ifşayı -bir organize suç ailesinden fon kabul ettiğini- özellikle ikiye bölüyor."

Sandalyeme geri yaslandım ve başparmağımı alt dudakımda gezdirdim. *İşe yaradı.*

Mia bana kaydı verdikten bir gün sonra Cosimo'ya dinlettim. Bir saat içinde aklımıza gelen her büyük haber kuruluşuna bir kopyasını e-posta ile gönderdik. Bunu ilk haber yapan olmak için birbirlerini ezeceklerini biliyorduk. Bu onlara izlenme getirecek ilginç bir hikayeydi.

Şimdi, üç gün sonra, Black Silk'teki toplantı odalarından birinde bir izleme partisi yapıyorduk. Bu, aşağı yukarı aynı şeyi söyleyen üçüncü istasyondur.

Ana çıkarım? Morales boku yemişti.

Mia masanın en ucuna oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Herhangi bir rahatsızlık belirtisi aramak için yüz ifadesini inceledim ve hiçbir şey bulamadım.

Cos televizyonun sesini kapattı ve öne doğru eğilerek bakışlarını masanın etrafında oturan kaptanların üzerinde gezdirdi.

"Morales'in etkisiz hale getirilmesiyle birlikte tüm odağımız Santoros'a kayıyor," dedi. "Önümüzdeki uzun gecelere hazırlanın. Bununla ilgili bir sorunu olan varsa, gelip benimle konuşsun."

Sessizlik.

"Pekâlâ, gösteri sona erdi," diye bağırdım. "Herkes dışarı. Yapacak işlerim var."

Kaptanlar dışarı çıktı. Masanın en ucundaki Mia ayağa .

Son kaptanın arkasından kapı kapanırken Cos, Mia'ya, "Sana bir borcumuz var," dedi. "Şu andan itibaren ailenin koruması altındasın."

Mia'nın ifadesi değişmedi. "Sanırım Rom bunu halledecek," dedi.

Aynen .

"Ama en iyi arkadaşıma zarar vermeyeceğine söz versen nasıl olur?"

Cos kaşlarını çattı. Fabiana'yla düğün gelecek aya ertelenmişti. Daha fazla gecikme olmayacaktı. Messeros'la ittifak şimdi her zamankinden daha önemliydi.

İyi bir don ne yaparsa onu yapıyordu; ailesini ön planda tutuyordu. Onun iyiliği için, yeminler edildikten sonra da iyi niyetinin devam etmesini umuyordum.

Yoksa sevdiğim kadını üzecekti. Ve bu hiç hoş olmazdı.

"Yapmayacağım," dedi, çenesi gergindi.

Mia bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu, onu tarttı. Sonra başını salladı.

"Pekâlâ. Küçük, içten bir konuşma," dedim. Mia ile yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Onu Morales'in elinden kurtardığımdan beri bir saatten fazla ayrı kalmamıştık ama yine de doyamıyordum. "Hoşça kal, Cos."

Kardeşim bana ters ters baktı ama kapıya yöneldi. Mia da peşinden gitti.

"Sen değil, Mia," diye seslendim.

Bana baktı. "Çalışman gerektiğini sanıyordum-" Yüzümdeki aç ifadeyi fark etti. "Oh."

Cos'un bilmiş kıkırdamasının sesini yakaladım. "Kapıyı kapatayım mı?"

"Belli ki," diye bağırdım.

O gider gitmez parmağımı Mia'ya doğru uzattım. "Buraya gel, Berry. Neden o kadar uzağa oturdun?"

Bana doğru yürürken kızardı. "Bugün buraya ait olup olmadığımdan bile emin değildim."

Elini tuttum ve onu kucağıma çektim. "*Oraya* ait değilsin ama buraya aitsin." Burnumu boynuna dayadım ve bir öpücük çaldım. "Bana bir saat ver ve işim bitsin." Şehirde denemek istediği yeni bir mekânda akşam yemeği planımız vardı. "Dizüstü bilgisayarını getirdin mi?"

Mia başını salladı. Bu hafta benim evimde çalışmayı kabul etmişti ama gelecek hafta stüdyosuna dönmek için can atıyordu. Evet demiştim, çünkü onu reddedecek gücüm yoktu.

Her ne kadar bir şeyi açıkça belirtmiş olsam da, dört koruması olmadan hiçbir yere gitmiyordu.

"Aslında," dedi gömleğimin yakasıyla oynayarak, "yemekten önce daireme uğramak istedim."

Elim kalçasında sıkılaştı. "Neden?"

İç çekti. "Bu elbise senin evinde sahip olduğum tek şey. Müşterilerin Zoom aramalarına senin tişörtlerinle çıkmaya devam edemem Rom. Herkese grunge dönemine girdiğimi söylüyordum. Bu bahane hızla tükenecek."

"Seni tişörtlerimin içinde seviyorum." Omzunu hafifçe ısırdım.

"Biliyorum," dedi gülerek. "Ama bence beni onların dışında daha çok seviyorsun."

"Adil."

"Her iki seçenek de profesyonel kıyafet sayılmaz. Bir şeyler almam lazım."

"Sana yeni bir gardırop alacağım." Bunu şimdiye kadar düşünmeliydim, ama onu gömleklerimin içinde gerçekten sevdim.

Nefesi kesildi, skandala uğradı. "Rom, benim dolabım özenle seçilmiştir. O nadir vintage parçalardan bazılarını bulmak için yıllarımı harcadım. Ve biliyorsun, tüm kıyafetlerini tek seferde almak oldukça kötü bir uygulamadır. Koleksiyonunuza yavaş yavaş, niyet ederek eklemek çok daha iyi. Böylece her parça anlamlı olur ve tarzınıza uyar."

Sırıttım. Tanrım, çok sevimliydi. "Bu saldırgan önerim için beni affet. Ne düşünüyordum ki?"

Bana vurdu. "Eve gitmem gerek."

"O zaman birlikte gider ve her şeyi toplarız." "Ben sadece biraz alacaktım."

"Hayır. Hepsini al."

Gözleri benimkileri aradı. "taşınmamı mı istiyorsun?"

"Yanımda seninle uyanmaya alıştım. O günlere geri dönemem." Elim elbisesinin eteğinin altına kayd, parmak uçlarım uyluğunun iç kısmında gezindi.

Küçük güzel ağzında bir gülümseme belirdi. "Çok muhtaç." "Bu bir evet mi?"

"Bunu düşüneneğim."

"Berry," diye inledim, kucağımdan kaldırdım ve masanın kenarına oturttum. Avuç içlerimi kalçalarının iki yanına sabitledim ve ona yaklaştım. "Bana işkence etme. Ne istiyorsun? Dizlerimin üzerinde yalvarmamı mı?"

Dudağını ısırdı, gözleri dans etti ve omuz silkti. "Belki."

İçimi çektim. "Peki. Senin için dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım."

Sonra yere uzandım, külotunu çıkardım ve onu yalayıp yuttum. İnlemeleri odayı doldurdu. Binlerce hayat yaşayabilirdim ve buna asla doyamazdım.

Daha sonra nefesini tutarken parmakları saçlarıma dolandı. Başımı çıplak kalçasına yasladım, sıcaklığının ve kokusunun tadını çıkardım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bu sözleri her söylediğinde, içimden ulumak geliyordu.

Ayağa kalktım, onu derinden öptüm ve ağzına karşı mırıldandım, "Yani... bu bir evet mi?"

Kollarını boynuma doladı ve bana gülümsedi. "Kesinlikle evet."

Tanrım, bu kadını çok seviyordum.

Mia benim kaos içindeki huzurumdu. Pusulamdı. Benim lanet kurtuluşum.

Ve her bir parçam ona aitti.

EPILOG

MIA

Düğün mekânı New York'un taşrasında muhteşem bir çiftlikti. Ferrarolar ve Messerolar Aralık ayının ilk haftasında karlı araziye , gövdelerine bordo gül çelenkleri iştirilmiş kurşun geçirmez siyah ciplerden oluşan bir konvoyla gelmişlerdi.

Aynı güller resepsiyon salonunun her köşesini, çiftlik evinin gelin odasını doldurmuş ve törenin şapelin koridorunu kaplamıştı. Onlar çok güzeldi
-Fabi'nin en sevdiği renk bordoydu.

Ama belli bir ışıktaki bu renk bana kanı hatırlatıyordu.

Elena'nın elbisesinin eteklerini kıvrırmak için kullandığım ipliği kestim ve kumaşın yere düşmesine izin verdim. "Bu nasıl?"

Fabi'nin kız kardeşi topuklu ayakkabılarını tekrar giydi ve aynaya doğru yürüdü. "Şimdi mükemmel. Teşekkürler, Mia."

Elena New York'a iki gece önce dönmüştü ve yarın akşam yola çıkmayı planlıyordu. Bana öyle geliyordu ki Fabi'ye her baktığında, onun da geri dönmesi önce ne kadar zamanı kaldığını merak etmekten kendini alamıyordu. Elena İsviçre'den ayrılmak istemiyordu ve içimden bir ses zamanı geldiğinde Fabi kadar uysal olmayacağını söylüyordu.

"Başka kimse var mı?" Nedimelere göz gezdirerek . Fabi, düğüne resmen davet edildikten sonra kızlara stil vermemi istemişti ve elbiseleri bulmak için sadece birkaç haftam olmasına rağmen hemen kabul etmişim. Onun büyük gününün bir parçası olmak benim için çok anlamlıydı.

Zo, "Bizimle uğraşmayı bırak," dedi. "Otur ve bir içki iç."

Herkesin elinde bir kadeh şampanya vardı ve her biri havayı hafif tutmak için biraz fazla çaba sarf ediyordu. Havada gerginlik vardı ve bu kendini göstermeye başlamıştı.

Fabi'nin güçlenmesini izlemek acı veriyordu. O neşeyi hak ediyordu. Saf, filtresiz neşeyi. Bir kutlamanın bu sıkıca sarılmış versiyonunu değil.

Pencereye doğru sürüklendi, gelinliği öğleden sonra ışığında parıldıyordu. O gelinliğin içinde bir prensese benziyordu ve Cosimo'nun ona bakıp da nasıl *bir şeyler* hissetmediğini bilmiyordum.

"Kar yağıyor," dedi sessizce.

durmak için hareket ettim. "Çok güzel, değil mi?"

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ben biraz hava alacağım."

"Seninle geleceğim," diye teklif etti Nina, çoktan ayağa kalkmıştı.

Fabi başını salladı. "Sadece birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum." Tören sırasında giyeceği kürk şala uzandı.

-Şapelde ısıtma sistemi yoktu, bu yüzden hepimiz sıkı sıkıya sarınmıştık ve odadan sıvıştık.

Kapı kapandığı anda hepimiz birbirimize baktık.

"Bana mı öyle geliyor," diye sordu Zo, "yoksa o... kapalı mı görünüyor?"

"Çıktı," dedi Elena, çenesi gerilerek. "Ama kimsenin içeri girmesine izin vermiyor."

"Bir şeyler değişti," diye mırıldandı Nina. "Gino Ferraro'nun cenazesinden beri. Daha sessiz. Daha üzgün."

"Ben de fark ettim," dedim, o günü canlı bir şekilde hatırlayarak. Romolo'yla birlikte cenazeye gitmiştim ve Fabi yanımda duruyordu.

Cosimo'yu gördüm. Onları konuşurken gördüm ve safça bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Ama o zamandan beri, içinde bir şeyler değişmişti. Ne zaman sorsam, Fabi beni başından savdı.

Ayağa kalkmadan önce birkaç dakika daha bekledim. "Onu kontrol etmeye gidiyorum."

Çiftlik evi, zamanda geri adım atıyormuşsunuz gibi hissettiren eski bir dünya cazibesine sahipti - açık taş duvarlar, derin pencere pervazları ve ferforje ve camdan yapılmış fenerler.

Antika portrelerin ve eski halıların yanından geçerek koridoru takip ettim, Fabi'nin silüetinin cam kapıların ardında görüldüğü geniş balkona doğru ilerledim.

Yalnız olmadığını görünce durdum.

Cosimo onun yanında duruyordu.

Aralarında en az bir adım vardı ama konuşuyor görünüyorlardı. Kimse ona düğünden önce gelini görmenin uğursuzluk getireceğini söylememiş miydi?

Bir an orada durdum, geri dönüp dönmemeye karar vermeye çalışıyordum ki sırtımda yumuşak bir dokunuş hissettim. "Hey, sen," dedi Romolo'nun sesi.

Döndüm. "Hey."

Gri gözler. Mürekkep siyahı saçlar. Sadece benim için ayrılmış bir gülümseme. Onu görmek içimde bir şeyleri eritti. Her şeyi katı hissettiren bir tarzı vardı. Sabit. Güvende. Onun varlığı, son bir aydır umutsuzca ihtiyaç duyduğum topraklama gücüydü.

Bir ay önce beni o daireden çıkardı ve tanımadığım bir hayatın enkazına sürükledi. Her şey darmadağın olmuştu.

Ama o yanımdayken, yeniden inşa etmek düşündüğüm kadar zor olmamıştı.

Bir ay.

Onunla yaşamaya başlayalı bir ay olmuştu. Onun alanını paylaşmak. Rutinlerini öğrenmek. Birbirimizin hayatına ne kadar kusursuz bir şekilde uyum sağladığımıza hayret etmek.

İşlerim patlamıştı, hem de en iyi şekilde. Altın Çember tavsiyeleri, listeye gönderilmemden haftalar sonra bile gelen kutuma akmaya devam ediyordu. Geçen hafta on yeni müşteriye işe almıştım - sahip olabileceğimi asla düşünemeyeceğim türden müşteriler.

Ve babam... Şu anda sahtekarlık ve hile yapmaktan dolayı federal bir soruşturma altındaydı. Anketlerdeki göz alıcı düşüşünün ardından, seçimler görevdeki Belediye Başkanı Wilson'a gitmişti.

Ne zaman haberlerde babamla ilgili bir haber çıksa, Romolo sessizce yanımda belirir, teselli ve destek verirdi.

Ona iyi olduğumu hatırlatıp durdum. Bunu hak etmeyenler için kurtarıcı rolü oynamaktan bıkmıştım. Babam kendi seçimlerini yapmıştı. Kendi yatağını. Ve şimdi o yatakta yatabilirdi.

Romolo şimdi beni inceliyordu, bakışları sıcak ve sabitti. "Burada ne yapıyorsun, Berry?"

Başımınla balkona doğru işaret ettim. "Fabi'yi kontrol etmeye geldim. Dışarıda onunla birlikte."

Kaşları hafifçe kalktı. "Çünkü mü?"

"Evet."

İkimiz de bir süre camın arkasından onları izledik. İki insan karmaşık bir şeyin içindeydi.

"gelip düğünü iptal etmemizi söyleme ihtimalleri nedir sence?"
Yarı şaka sordum.

Romolo başını salladı. "Sıfır. Cosimo geri adım . Şimdi olmaz."

"Umarım kendilerini ömür boyu sürecektir bir sefaletle teslim etmiyorlardır." Cosimo'nun Fabi'yi fiziksel olarak incitecek türden bir adam olduğu konusunda artık o kadar endişeli değildim ama birini incitmenin tek yolu bu değildi. Ve Fabi'nin nazık bir kalbi vardı.

"İyi olacak," dedi Rom, dudakları kulağıma değerken. "Birkaç ay sonra onu avucunun içine alıp yiyebilir. Bana da oldu, değil mi?"

Güldüm. "Sen böyle mi tarif ederdin?"

"Aşağı yukarı." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Hadi gel. Onları biraz yalnız bırakalım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni koridordan aşağıya ve ana koridorun hemen arkasına sıkışmış dar bir merdivene götürürken eli benimkinde sıcak ve sabitti.

Küçük bir kapının ardında tavan arası vardı. Gıcırdayan döşeme tahtaları ve tozlu kutularla dolu küçük bir oda bekliyordum ama tamamen yanıldığım ortaya çıktı.

Çatı katı küçük bir dikiş atölyesine dönüştürülmüştü. Yuvarlak bir pencereden içeri süzülen güneş ışığı, eski mankenlerin, kumaş parçalarının ve iplik makaralarıyla kaplı ahşap bir çalışma masasının üzerine yayılıyordu. Ortada, kremi, kalın ketenden yapılmış bir elbiseyle yarı örtülü bir elbise formu duruyordu.

Hayranlıkla ağızım açık kaldı. "Rom... bu inanılmaz."

Romolo'nun kolu belime dolandı. "Sahibi eskiden büyükannesine ait olduğunu söyledi. Şimdi kızı onu dönem parçaları tasarlamak için kullanıyor. Görmekten hoşlanacağını düşündüm."

Yavaşça döndüm, her şeyi içime çektim. "Burası sihirli bir yer. Burada olmak bana ilginç bir stil ilhamı veriyor."

"Ben de," dedi, sesi alçaktı. "Beyazlar içinde harika görünürdün."

Yanaklarım kızardı. "Rom."

"Çok mu hızlı?"

"Sadece bir aydır birlikte yaşıyoruz."

"bildiğin zaman," dedi basitçe, midemi titreterek. "Ve güven bana, Berry. Biliyorum amına koyayım."

Bedenlerimizi bir araya getirirken elleri belime doğru kaydı. Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ve beni yarı yolda karşıladı, dudakları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir açlıkla benimkinin üzerinde eğildi.

Sert ve güçlü bedeniyle beni hafifçe duvara yasladı, ağızlarımız hiç ayrılmadı. Ellerinden biri elbisemin altına kaydı, parmakları alaycı bir yavaşlıkla kalçamı sıyırdı.

Onun dokunuşunda eridim. Kokusuna. Bana dünyada önemli olan tek şeymişim gibi hissettirmesine.

Sert boyu ısrarla karnıma bastırıyordu. "Seni istiyorum,"

diye homurdandı.

"Tören başlamak üzere," dedim, dudakları boynumda gezinirken kelimeleri zar zor çıkarabildim.

"Zamanımız var," diye mırıldandı, parmakları külotumun altından kayarak beni zaten ıslak buldu. "Ve orada herkesin önünde dururken yüzünün kızarmasına bayılacağım."

Girişimi okşarken ürperdim. "Neden kızarayım ki?"

Sesi kaba bir fısıltıya dönüştü. "Çünkü her hareket ettiğinde, döllerimin kalçalarından aşağı damladığını hissedeceksin."

Parmakları içimde kıvrıldı ve dudaklarımdan yumuşak bir çığlık kopardı. İhtiyaçtan başım dönerek ona sarıldım. Birdenbire, söylediği her pervasız şey duyduğum en iyi fikir gibi gelmeye başladı.

Aramıza , pantolonunu çıkardım ve avucumu sikinin etrafında kavislendirdim.

Ben onu yavaşça pompalarken alnı benimkine düştü. "Sikeyim. İşte bu kadar."

İkimiz de tam sınıra gelene kadar birbirimizi çıldırtmaya çalıştık. Ve sonra o beni kıcımdan sıkıca kavrayarak kaldırırken, ben de elbisemi çekiştirmeye başladım.

Bir tıslama ve ürpertiyle içime gömüldü. "Tanrım, Mia."

Bacaklarım onun etrafında sıkılaştı ve kalçaları hareket etmeye başladı, her itişte içime zevk sürükledi. Omuzlarına yapıştım, sadece onun tutuşu ve bedenlerimizin ritmiyle bir arada duruyorduk.

"İyi mi?" diye nefes aldı, sesi gergindi.

"Çok iyi," diye nefes nefese kaldım, kalçalarım titriyordu.

İçime daha sert, daha derin girerken beni sabit tutmak için eliyle başımın arkasını kavradı.

"Siktir, bebeğim," diye homurdandı, ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. "Yaklaştım."

"Ben de," diye mırıldandım, karnıma bir sıcaklık çökmüştü, tırnaklarım sırtını kazıyordu.

Bir itiş daha. Sonra bir tane daha.

Ve sonra birlikte paramparça olduk.

Yüzümü boynuna gömdüm, iniltimi bastırdım, kolları beni tutarken vücudu içimde titreşiyordu.

Birkaç uzun saniye boyunca durduk. Nefes nefese, sarmaş dolaş, doygun.

Sonunda, onun Dudaklar fırçalanmış üzerinde benim Tapınak. "Ben sana çok aşığım."

Kalbim kabardı. Bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırdım ve yanağını okşarken gülümsedim. "Ben de seni seviyorum, Rom." Dudağımı ısırdım. "Bir daha düşündüm de... Sanırım ben hızlı seviyorum."

***Be With Me*'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim!**

Daha fazla Mia & Romolo ister misiniz? Black Silk'te unutulmaz bir gece, Fabi'nin bekarlığa veda partisi ve pek de gizli olmayan Romolo'nun nöbet tuttuğu bonus sahneyi alın.

Hemen indirmek için bültenime kaydolun!

**SERININ BİR SONRAKİ KİTABI İÇİN ÖN SİPARİŞ
VERİN**

*Sırada Cosimo & Fabi'nin Hikayesi
var!*

[AMAZON'DA ÖN SİPARİŞ](#)

YAZAR GABRIELLE SANDS İLE SORU-CEVAP

S: Bu soru-cevabı kim istedi?

C: Kelimenin tam anlamıyla hiç kimse. İşte bu yüzden buradayım ve deli gibi hem soruları hem de cevapları kendim yazıyorum.

S: ...Tamam.

C: Bakın, ben sadece okuyucularımla biraz sohbet etmek istiyorum. Bu bir suç mu?

S: Bu tür şeyler için bir bülteniniz yok mu?

C: Evet! Şu adresten abone olabilirsiniz: www.gabriellesands.com/subscribe/. İlginç, alakalı ve uzak tutmaya çalışıyorum. "Bugün masamı yeniden düzenledim" gibi sıkıcı hayat güncellemelerinden Ama anlıyorum, herkes gelen kutusunda başka bir e-posta istemiyor, kitaplarımla ilgili ilginç bilgiler ve ara sıra karakterlerimden konuk spotlar içerse bile.

S: Yani şu anda sadece kendi kendine mi konuşuyorsun?

C: Evet, bir yazarın göz kamaştırıcı hayatına hoş geldiniz. Her neyse, gecenin 2'sinde ağladığım olay örgüsü boşlukları hakkında monolog yapmaya başlamadan önce gerçek kitap sorularına geçelim.

S: Eğer seçmek zorunda olsaydınız: "Vita Ferraro'yu Zindana Kapat" takımı mı yoksa "Onu Uçurumdan Aşağı At" takımı mı?

C: Dürüstçe mi? İkisi de olur. Eğer önceki kitaplarımı okuduysanız, Vita hakkında bir *şeyler hissetmiş* olabilirsiniz. Her zaman onu gerçekten tanımayan karakterlerin gözünden gösterildi - ve Romolo'nun açıkladığı gibi, annesi dünya çapında bir aktris (Oscar'sız). Kocas ve oğulları dışında hemen herkese rol yapıyor. Onun gerçekte kim olduğunu keşfetmek aydınlatıcıydı. Onu nelerin beklediği konusunda spoiler vermeyeceğim ama bu dizide kesinlikle önemli bir rol oynayacak.

S: Santorolar da kim?

A: Ah evet. Gizemli Santoros. Bir sonraki kitapta daha iyi göreceksiniz... ve ondan sonra daha da yakından bak.

S: O geri dönüş bölümü çok fazlaydı. Yazması zor muydu?

C: Muhtemelen şimdiye kadar yazdığım en zor şeylerden biriydi. Hatta editörlerimden biri çok riskli olduğunu düşünerek kesmeyi bile önerdi. Ama ben yazmaya devam ettim çünkü sizin -Romolo'nun neler yaşadığını ve onu şekillendiren acıyı anlamak için içtenlikle.

S: Mia'nın karakteri nasıl ortaya çıktı?

C: Romolo'yu anladıktan sonra düşünmeye başladım: Ne tür bir kadın hem ona meydan okur *hem* de hak etmediğini düşündüğü türden bir sevgi sunar? Mia girdi. Onu yazarken sayfaların arasından uzanıp ona sarılmak istedim. Hepimiz bir noktada başkalarını memnun ederek sevgiyi kazanmaya çalışmadık mı? Onu sevmesi gereken insanların onayını kazanmaya çalışmasını izlemek kalbimi kırdı.

S: Okuyucuların bu ilişkiden ne çıkarmasını umuyorsunuz?

C: 46. Bölümde Mia'nın şöyle dediği bir satır var: "Ama biz aynıydık. İkimiz de hiç alamadığımız sevgiye açtık. Tek fark ben aramaya ediyordum. O durmuştu." Bu cümle bana göre ikisinin de yolculuğunu özetliyor. Kitabın sonunda, Mia artık aramıyor. Sevgiye sahip; gerçek, koşulsuz . Peki ya Rom? O da artık kendini tutmuyor. Sevginin uğruna savaşmaya değer olduğunu ve onu verebilecek bir adam haline gelebileceğini keşfetmiştir.

S: Neden bu kitapta daha fazla Alessio yoktu? Onun hayranların favorisi olduğunu bilmiyor musun?

A: Oh, biliyorum. Alessio'nun *When He Takes*'teki görüntüsüyle pek kalbi fethettiğinin farkındayım. Ama bu yeni bir serinin ilk kitabıydı ve kat etmem gereken *çok* yol vardı. Çok fazla dünya inşası. Tüm yeni karakterleri tanıtmak. Dört kitaba yayılacak olan Ferraro ailesi draması için zemin hazırlamak. Ve tabii ki Romolo ve Mia'ya tüm sorunlarını çözmeleri için alan açmak ve aynı zamanda birden fazla yerde sevişmelerini sağlamak. Bu çok fazla. Ama inanın bana, Alessio'nun zamanı geliyor. O zamana kadar hâlâ kahve içiyor olacak mı? Söz veremem. O yoğun (ama kısa ömürlü) takıntıları olan bir adam.

S: Bu kitabı çok sevdim. Bunu nasıl yayabilirim?

C: Benim favorimsin. Lütfen Amazon, Goodreads veya BookBub'da bir yorum bırakın - gerçekten yardımcı oluyorlar! Ayrıca Instagram, TikTok, Threads, Pinterest, Facebook - hangi platformu tercih ederseniz edin - bağırabilirsiniz. Beni etiketleyin (@authorgabriellesands) ki ben de gelip yorumlara yazabileyim.

S: Yani sırada Fabi ve Cosimo mu var?

A: Evet! Yemin ederim, onunla işim bittiğinde Cosimo Fabi'nin düşürdüğü kırıntıları yiyecek. Bu olacak olacak

Lezzetli.

S: Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

C: Be With Me'yi okuduğunuz için teşekkür ederim!

Okuyucularımı çok seviyor ve takdir ediyorum. Siz olmasaydınız burada olamazdım!

GABRIELLE'İN KIZLARINA **KATILIN**

Diğer okuyucularla Be With Me hakkında konuşun ve Gabrielle'in okuyucu grubundaki özel içeriklere erişin!

AYRICA GABRIELLE SANDS TARAFINDAN

DÜŞENLER

Kadın Çözöldüğünde: Valentina & Damiano Kız

Baştan Çıkarınca Martina & Giorgio

Düştüğünde: Gemma & Ras Sevdığı

Zaman Cleo & Rafaele

DÜŞMÜŞ TANRI DÜETİ

Arzuladığında: Blake & Nero

Aldığı Zaman Blake & Nero

Gabrielle'in tüm kitapları romantizm, gerilim ve mafya entrikalarıyla dolu aynı karanlık dünyada geçiyor.

Telif Hakkı© 2025 yazan Gabrielle Sands

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz ya da herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, ticari kuruluşlar ya da lokasyonlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.gabriellesands.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

